DIABOLICA

S.J. KINCAID

youngart

S.J. KINCAID

DIABOLICA

S.J. Kincaid s-a născut în Alabama, SUA. Volumul ei de debut, *Insignia* – primul din trilogia cu același nume –, a fost publicat în 2012, fiind nominalizat la Premiul Waterstones. I-au urmat *Vortex* și *Catalyst*. *Diabolica* este primul roman dintr-o serie mai mare, căruia îi urmează *The Empress* (2017).

S.J. KINCAID

DIABOLICA

Traducere din limba engleză
de Gabriel Tudorie

youngart

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KINCAID, S.J.

Diabolica / S.J. Kincaid; trad. din lb. engleză de Gabriel Tudorie. – Bucureşti: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-50-5

I. Tudorie, Gabriel (trad.)

821.111

S.J. Kincaid
The Diabolic

Text copyright © 2016 by S. J. Kincaid

Ilustraţia copertei © 2016 by There Is Studio

Traducere publicată de Youngart prin intermediul Simon & Schuster Books for Young Readers, un imprint Simon & Schuster Children's Publishing Division.

Toate drepturile sunt rezervate. Titlul de faţă este protejat prin copyright. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă ori multiplicată în nicio formă şi prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului.

© youngart, 2018, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial ART

Pentru
*Jamie (*alias *Poosen)*
şi
*Jessica (*alias *Adevăratul Yaolan)*

Este o binecuvântare să ai un prieten pe viaţă în care să ai încredere şi pe care să te bazezi, dar eu am fost atât de norocoasă încât am doi. Nici nu ştiţi cât de mult însemnaţi pentru mine.

Cel ce făcut-a mielul, făcutu-te-a pe tine?
WILLIAM BLAKE, *Tigrul*

Cu toţii credeau că Diabolicii sunt neînfricaţi, dar în primii mei ani nu am cunoscut decât frica. Mă chinuia chiar şi în dimineaţa în care familia Impyrean[1] m-a văzut în padoc.

Nu puteam vorbi, dar înţelegeam majoritatea cuvintelor pe care le auzeam. Stăpânul padocului îşi avertiza frenetic ajutoarele: Senatorul von Impyrean şi soţia lui, Matroana Impyrean, urmau să sosească în scurt timp. Îngrijitorii se plimbau în jurul ţarcului meu, cercetându-mă din cap până-n picioare, căutând vreun defect.

I-am aşteptat pe Senator şi pe Matroană cu inima bubuindu-mi în piept, cu corpul încordat pentru luptă. Şi apoi au sosit.

Cu toţii, dresori şi îngrijitori, au căzut în genunchi înaintea lor. Stăpânul padocului le-a atins plin de respect încheieturile degetelor de obrajii lui.

— Vizita dumneavoastră ne onorează.

M-a străbătut un fior de frică. Ce fel de creaturi erau acestea, dacă neînfricatul stăpân *al padocului* se pleca înaintea lor? Câmpul de forţă strălucitor al ţarcului meu nu-mi păruse niciodată mai restrictiv. M-am retras în spate cât de mult am putut. Senatorul von Impyrean şi soţia lui s-au apropiat şi s-au uitat la mine de cealaltă parte a barierei invizibile.

---

[1] Joc de cuvinte, pornind de la „imp" – drac împieliţat (n. red.).

— După cum puteți vedea, le-a spus stăpânul padocului, Nemesis are aproximativ aceeași vârstă ca fiica dumneavoastră și a fost ajustată fizic potrivit specificațiilor dumneavoastră. Doar că va ajunge mai mare și mai puternică în anii ce vor urma.

— Ești sigur că fata asta e periculoasă? a întrebat Senatorul tărăgănând cuvintele. Arată ca un copil înspăimântat.

Cuvintele mi-au dat fiori.

Nu trebuia să fiu nicicând *înspăimântată*. Frica însemna șocuri, reducerea rațiilor, tortură. Nimeni nu trebuia să mă vadă vreodată speriată. Am ațintit asupra Senatorului o privire feroce.

Când mi-a surprins ochii, a părut uimit. A deschis gura să mai spună ceva, apoi a ezitat, mijind ochii, înainte să-și ia privirea de la mine.

— Poate că ai dreptate, a mormăit el. Se citește în ochi. Poți să vezi cruzimea. Draga mea, ești cu adevărat sigură că avem nevoie de chestia asta monstruoasă la noi în casă?

— Toate familiile importante au un Diabolic acum. Fiica noastră nu va fi singurul copil lipsit de apărare, a spus Matroana. Aș vrea să văd pe ce o să dăm banii, a continuat, întorcându-se spre stăpânul padocului.

— Desigur, a răspuns stăpânul și s-a întors să facă semn unui îngrijitor. Vreo prietenă apropiată...

— Nu, a spus Matroana cu o voce tăioasă. Trebuie să fim siguri. Am adus propriul nostru trio de condamnați. Va fi o încercare satisfăcătoare pentru creatură.

Stăpânul a zâmbit.

— Da, desigur, Grandisima von Impyrean. E bine să fiți prevăzătoare. Sunt atât de mulți crescători care nu respectă standardele... Nemesis nu o să vă dezamăgească.

Matroana a făcut un semn cu capul spre cineva pe care nu-l puteam vedea. Pericolul pe care îl prevăzusem s-a materializat: trei bărbaţi erau conduşi spre ţarcul meu.

M-am lipit din nou cu spatele de câmpul de forţă, furnicăturile făcând să-mi tremure pielea de pe spate. Am simţit un nod de gheaţă în stomac. Ştiam ce urma să se întâmple. Nu erau primii bărbaţi care erau aduşi să mă viziteze.

Ajutoarele stăpânului padocului au desfăcut lanţurile bărbaţilor şi au dezactivat câmpul de forţă pentru a-i băga în ţarc, activându-l apoi la loc. Am început să respir cu dificultate. Nu voiam să o fac. Nu voiam.

— Ce-i asta? a întrebat unul dintre condamnaţi, uitându-se când la mine, când la publicul neaşteptat.

— Nu e evident?

Matroana şi-a trecut braţul pe după al Senatorului. A aruncat o privire satisfăcută spre soţul ei, după care s-a adresat condamnaţilor cu un ton pe cât se poate de plăcut:

— Faptele voastre violente v-au adus aici, dar aveţi ocazia să vă răscumpăraţi greşelile. Omorâţi acest copil, şi soţul meu vă va oferi iertarea.

Bărbaţii au făcut ochii mari spre Senator, care a fluturat din mână lipsit de interes.

— Este întocmai cum spune soţia mea!

— Dacă nu o veţi face, a continuat Matroana zâmbind, veţi fi executaţi toţi trei. Acum omorâţi copilul.

Condamnaţii m-au cântărit din ochi şi după o clipă cel mai voinic dintre ei a rânjit strâmb.

— E doar o fetiţă. Mă ocup singur de ea. Vino încoace, fetiţo.

A păşit spre mine.

— Vreţi ceva sângeros sau doar să-i rup gâtul?

— E alegerea ta, a spus Matroana.

Încrederea bărbatului le-a dat curaj celorlalți, făcându-le chipurile să strălucească datorită speranței libertății. Inima mi se zbătea în piept. Nu aveam cum să-i avertizez să se îndepărteze de mine. Chiar dacă aș fi făcut-o, nu m-ar fi ascultat. Căpetenia lor spusese că eram doar o fetiță – așa că asta vedeau acum. Asta a fost greșeala lor fatală.

Bărbatul mai voinic s-a aplecat să mă înșface neglijent, apropiind atât de tare brațul de mine, încât i-am putut simți duhoarea.

Mirosul a declanșat ceva în mine. A fost la fel ca de fiecare dată până atunci: frica a dispărut. Groaza s-a dizolvat într-o explozie de furie.

Dinții mi s-au încleștat în brațul lui. Sângele a țâșnit, fierbinte și arămiu. Bărbatul a scos un țipăt și a încercat să se tragă înapoi – prea târziu. L-am prins de încheietură și m-am năpustit înainte, răsucindu-i brațul. Ligamentele i s-au rupt. L-am lovit în spatele genunchiului ca să-l dobor la pământ. Am sărit peste el și-am aterizat cu un pocnet al cizmelor pe ceafa lui. I-am crăpat țeasta.

Mai era un bărbat, de asemenea prea îndrăzneț, care se apropiase prea mult și abia acum își dădea seama de greșeala pe care o făcuse. A urlat îngrozit, dar nu a reușit să fugă. Am fost prea rapidă. L-am pocnit cu palma în cartilajul nasului, înfundându-i-l direct în creier.

Am pășit peste cele două cadavre spre al treilea bărbat – cel care avusese minte cât să se teamă de mine. A țipat și s-a retras împleticindu-se spre câmpul de forță, ghemuindu-se cum făcusem eu mai devreme, când încă nu eram furioasă. A ridicat mâinile tremurânde. Trupul i se zguduia din pricina suspinelor.

— Te rog, nu! Te rog, nu-mi face rău, te rog, nu!

Cuvintele lui m-au făcut să ezit.

Viaţa mea, toată viaţa mea, făcusem doar asta, parasem atacurile agresorilor, omorâsem ca să ţin moartea la distanţă, omorâsem ca să nu fiu omorâtă. Dar numai o singură dată înainte îmi mai implorase mila glasul cuiva. Nu ştiusem ce să fac atunci. Acum, când stăteam în picioare lângă bărbatul ghemuit, aceeaşi confuzie se strecura în mine, pironindu-mă în loc. Cum trebuia să acţionez în continuare?

— Nemesis!

Deodată, Matroana era chiar în faţa mea, ne despărţea doar câmpul de forţă.

— Mă poate înţelege dacă îi vorbesc? l-a întrebat ea pe stăpânul padocului.

— Au o componentă umană suficientă cât să descifreze limbajul, a spus stăpânul, dar nu o să înveţe să răspundă până când maşinăriile mai lucrează asupra creierului ei.

Matroana a încuviinţat din cap şi s-a întors spre mine.

— M-ai impresionat, Nemesis. Te întreb acum: Vrei să pleci de aici? Vrei să ai un lucru de preţ numai al tău, pe care să-l iubeşti şi să-l protejezi, şi o casă mai confortabilă decât ai putea visa?

Dragoste? Confort? Erau nişte cuvinte ciudate. Nu le cunoşteam înţelesul, dar tonul ei era convingător, plin de promisiuni. Îmi străbătea mintea ca o melodie, amuţind jelaniile bărbatului îngrozit. N-am putut să îmi feresc privirea de ochii pătrunzători ai Matroanei.

— Dacă vrei să fii ceva mai mult decât un animal în ţarcul ăsta umed, a spus ea, atunci dovedeşte-te vrednică să slujeşti familia Impyrean. Arată că poţi să te supui atunci când contează. Omoară-l pe acest bărbat.

Dragoste. Confort. Nu ştiam ce erau, dar le voiam. Urma să le am. M-am apropiat şi i-am frânt gâtul bărbatului.

Când cel de-al treilea cadavru a căzut pe podea la picioarele mele, Matroana a zâmbit.

Mai târziu, îngrijitorii m-au dus la laborator, unde aştepta o fată. Pentru siguranţa ei, eu eram legată, aveam mâinile şi picioarele prinse în cătuşe groase înconjurate de un inel incandescent de electricitate. Nu mă puteam abţine să nu mă holbez la acea creatură ciudată, scundă, care tremura, cu păr brunet şi piele închisă la culoare şi un nas care nu fusese rupt niciodată.

Ştiam ce era creatura aceea. Era o fată *adevărată*.

Ştiam, pentru că omorâsem una înainte.

S-a apropiat cu un pas prea mult de mine şi am mârâit la ea. A tresărit şi s-a tras înapoi.

— Mă urăşte, a zis ea, cu buza de jos tremurând.

— Nemesis nu te urăşte, a asigurat-o doctorul în timp ce îmi verifica încă o dată cătuşele. Aşa se comportă Diabolicii în acest stadiu al dezvoltării. Arată la fel ca noi, dar nu sunt cu adevărat fiinţe umane ca tine şi ca mine. Sunt prădători. Nu pot simţi empatie sau bunătate. Pur şi simplu nu au capacitatea pentru aşa ceva. De aceea, când sunt suficient de mari, trebuie să-i civilizăm. Vino mai aproape, Sidonia.

Bărbatul i-a făcut semn cu degetul să se apropie. Sidonia l-a urmat la un monitor de calculator din apropiere.

— Vezi asta? a întrebat el.

Vedeam şi eu imaginea, dar nu mi se părea interesantă. Am despicat destule cranii cât să pot recunoaşte un creier uman.

— Ăsta se cheamă cortex frontal.

A rămas tăcut pentru o clipă şi i-a aruncat fetei o privire cu un licăr de teamă.

— Nu am cercetat eu însumi, desigur, dar în activitatea mea înveţi pur şi simplu lucruri urmărind maşinăriile.

Sidonia s-a încruntat, ca şi cum vorbele lui o nedumeriseră.

Tulburat, el a continuat vorbind repede:

Din câte înţeleg eu, maşinăriile vor mări această parte a creierului ei. O vor face mult mai mare. O vor face pe Nemesis mai deşteaptă. Va învăţa să vorbească şi să raţioneze. Maşinăriile vor începe, de asemenea, procedeul de realizare a ataşamentului emoţional.

— Şi apoi o să mă placă?

— După ziua de azi, va fi cea mai bună prietenă a ta.

— Nu o să mai fie aşa de furioasă?

Vocea Sidoniei părea pierită.

— Agresiunea face parte din felul cum sunt proiectaţi Diabolicii. Dar Nemesis nu o va direcţiona spre tine. Din tot universul, tu vei fi singura persoană pe care o va iubi vreodată. Pe de altă parte, oricine ar încerca să-ţi facă vreun rău – ar trebui să aibă grijă.

Sidonia a zâmbit cu timiditate.

— Şi acum, scumpo, vreau să te duci să stai undeva unde să te poată vedea. Contactul vizual e critic în acest punct al procesului de conectare emoţională.

Doctorul a aşezat-o pe Sidonia în faţa mea, având grijă să fie suficient de departe cât să nu o pot atinge. S-a ferit de gura mea, care ar fi putut să-l muşte, şi mi-a aplicat pe cap conductori stimulatori. După o clipă au început să bâzâie şi să murmure.

Am simţit o gâdilitură prin creier şi am început să văd stele înaintea ochilor.

Ura mea, nevoia de a zdrobi şi a sfâşia şi a distruge au început să se estompeze. Au început să dispară.

Încă o undă de curent, apoi încă una.

M-am uitat fix la fetiţa aflată în faţa mea şi am simţit ceva ce nu mai simţisem până atunci, o senzaţie nemaiîntâlnită.

Un muget continuu în craniu, schimbându-mă, înlocuindu-mă.

Voiam să o ajut pe această fată, voiam să o apăr.

Mugetul a continuat şi a tot continuat, iar apoi a pierit ca şi cum nimic altceva nu ar fi existat în tot universul în afară de *ea*.

Timp de câteva ore, în timp ce creierul meu era modificat, doctorul a făcut teste. A lăsat-o pe Sidonia să vină mai aproape de mine, şi apoi şi mai aproape. Se uita la mine în timp ce eu mă uitam la Sidonia.

În cele din urmă, a sosit clipa.

Doctorul s-a retras ceva mai departe, lăsând-o pe Sidonia singură în faţa mea. Ea s-a ridicat în picioare, tremurând toată. Doctorul a aţintit o armă electrică asupra mea, ca măsură de precauţie, şi apoi mi-a deschis cătuşele.

M-am îndreptat în scaun şi m-am eliberat din cătuşe. Fetiţa a respirat adânc, clavicula ieşindu-i în evidenţă mai jos de gâtul slăbănog. L-aş fi putut frânge atât de uşor. Ştiam asta. Şi totuşi, deşi o puteam răni, deşi fusesem eliberată asupra ei la fel ca asupra celorlalţi pe care-i măcelărisem, simplul gând de a răni această făptură delicată mă cutremura.

Am făcut un pas în faţă pentru a vedea mai bine această fată, această fiinţă de o valoare inestimabilă, a cărei supravieţuire însemna acum mai mult pentru mine decât propria-mi viaţă.

Cât de mică era. M-am minunat de sentimentul care lua amploare înăuntrul meu, strălucindu-mi în piept ca un tăciune fierbinte. Această nemaipomenită strălucire era cauzată de ea.

Când i-am atins pielea fină a obrazului, Sidonia a tresărit. I-am privit cu atenţie părul negru, atât de diferit de

părul meu deschis la culoare, o nuanță de blond-alburiu. M-am aplecat să-i cercetez irișii ochilor mari. Adâncurile lor erau stăpânite de frică, și voiam ca frica aceea să dispară. Ea tot mai tremura, așa că mi-am pus palma pe brațul ei fragil și-am rămas nemișcată, sperând ca neclintirea mea să o calmeze.

Sidonia s-a oprit din tremurat. Teama s-a dizolvat. Colțurile buzelor i s-au ridicat în sus.

Am imitat gestul, forțându-mi buzele să se curbeze. Mi se părea nefiresc și ciudat, dar am făcut-o pentru *ea*. A fost pentru prima dată în viața mea când m-am purtat într-un fel anume pentru altcineva, în afară de mine.

— Bună, Nemesis, a șoptit Sidonia și apoi a înghițit cu greutate. Numele meu este Sidonia.

I-a apărut o cută între sprâncene și apoi și-a apăsat pieptul cu palma.

— Si-do-ni-a.

Am imitat-o, bătându-mă și eu peste piept.

— Sidonia.

Sidonia a râs.

— Nu.

Mi-a luat mâna și a pus-o pe pieptul ei. Îi simțeam bătăile nebunești ale inimii.

— Eu sunt Sidonia. Dar poți să-mi spui Donia.

— Donia, am repetat, atingându-i clavicula, înțelegând ce-mi spunea.

Donia a dat la iveală un zâmbet care m-a făcut să mă simt... calmă, mulțumită, mândră.

— Ai avut dreptate! Nu mă urăște! a spus uitându-se spre ușă.

Medicul a încuviințat din cap.

— E conectată cu tine acum. Va trăi și va respira pentru tine toată viața ta.

— Și mie îmi place de ea, a spus Donia, zâmbindu-mi. Cred că ne vom împrieteni.

Doctorul a râs încetișor.

— Prietene, da. Îți promit, Nemesis va fi cea mai bună prietenă a ta. Te va iubi până la sfârșitul vieții tale.

Și în sfârșit, aveam un nume pentru acest sentiment, această senzație stranie – dar minunată, dinăuntrul meu – era ceea ce îmi promisese Matroana Impyrean.

Aceasta era *iubirea*.

Capitolul 1

Sidonia făcuse o greşeală periculoasă.

Cioplea o statuie dintr-o dală mare de piatră. Era ceva fascinant în loviturile şi licărirea lamei laser, luminoasă în contrast cu peisajul întunecat care se zărea pe fereastră. Nu îndrepta niciodată lama spre locul unde m-aş fi aşteptat să o facă, dar cumva, mereu dădea la iveală din piatră o imagine pe care imaginaţia mea nu ar fi putut niciodată să o convoace. Astăzi era o stea devenită supernovă, o scenă din istoria helionică descrisă cu vioiciune în piatră.

Totuşi, o altă zvâcnire a lamei a tăiat o bucată prea mare din baza sculpturii. Mi-am dat seama imediat ce se întâmpla şi am sărit în picioare, simţind furnicături de panică. Structura nu mai era stabilă. Statuia se putea prăbuşi în orice clipă.

Donia s-a aşezat în genunchi ca să studieze efectul vizual pe care îl crease. Oarbă în faţa pericolului.

M-am apropiat în linişte. Nu voiam să o avertizez – putea să se sperie şi să se smucească sau să sară brusc, tăindu-se cu laserul. Mai bine să îndrept eu însămi situaţia. Am traversat încăperea. Chiar în momentul în care am ajuns lângă ea, s-a auzit primul zgomot de crăpătură, şi au început să se cearnă norişori de praf în vreme ce statuia se apleca înainte.

Am prins-o pe Donia şi am împins-o din faţa statuii. Am auzit o explozie puternică şi praful a înecat aerul îmbâcsit al atelierului de sculptură.

Am smuls lama laser din mâna Doniei şi am închis-o.

Ea s-a tras într-o parte, frecându-se la ochi.

— Nu mă aşteptam la asta.

Groaza i-a schimonosit chipul când s-a uitat la dărâmături.

— Am distrus-o, nu-i aşa?

— Lasă statuia, i-am spus. Eşti rănită?

A ignorat posomorâtă întrebarea mea.

— Nu pot să cred că am făcut asta. Mergea aşa de bine.

A dat cu piciorul într-o bucată de piatră, apoi a oftat şi s-a uitat la mine.

— Am spus mulţumesc? N-am spus. Mulţumesc, Nemesis.

Nu mă interesau mulţumirile ei. Conta doar siguranţa ei. Eram Diabolica ei. Doar oamenii tânjesc după mulţumiri.

Diabolicii nu sunt oameni.

Arătăm ca oamenii, asta-i sigur. Avem ADN uman, dar suntem altceva: creaturi modelate să fie nemiloase şi complet loiale unui singur individ. Am ucide cu bucurie numai şi numai pentru acea persoană. De aceea familiile imperiale de elită erau doruice să pună mâna pe noi, ca să servim drept gărzi de corp pe termen lung pentru ei şi pentru copiii lor, şi pentru a fi o năpastă pentru duşmanii lor.

Dar în ultima vreme, după câte se părea, Diabolicii se achitau prea bine de misiunea lor. Donia accesa deseori sistemul Senatului pentru a-şi vedea tatăl la lucru. De câteva săptămâni, Senatul imperial începuse să dezbată „Ameninţarea Diabolică". Senatorii discutau despre cum Diabolicii o luaseră razna, ucigând duşmani ai stăpânilor lor din cauza unor fapte neînsemnate, omorând chiar şi membri ai familiei copilului pe care erau desemnaţi să-l apere pentru a proteja interesele acestuia. Pentru unele familii deveniserăm mai mult o ameninţare decât un avantaj.

Știam că Senatul ajunsese la o concluzie în privința noastră, pentru că în dimineața aceea, Matroana îi înmânase o scrisoare fiicei ei – direct din partea Împăratului. Donia nu i-a aruncat nici măcar o privire și apoi s-a apucat de sculptat.

Am trăit lângă ea vreme de aproape opt ani. Practic, am crescut una lângă alta. Devenea tăcută și distrasă astfel numai când își făcea griji pentru mine.

— Ce spunea scrisoarea aceea, Donia?

A bătut cu un deget într-o bucată de statuie.

— Nemesis... au interzis Diabolicii. Retroactiv.

Retroactiv. Asta însemna Diabolicii actuali. Ca mine.

— Deci Împăratul se așteaptă să scapi de mine.

Donia a clătinat din cap.

— Nu o s-o fac, Nemesis.

Desigur că nu urma s-o facă. Și apoi ar fi fost pedepsită. Vocea mi-a devenit ușor tăioasă.

— Dacă nu ești în stare să scapi de mine, atunci o să mă ocup singură de asta.

— *Am spus* că nu o s-o fac, Nemesis, și nici tu nu o s-o faci!

Ochii îi aruncau văpăi.

— O să găsesc o altă cale, a zis ea, ridicând bărbia.

Sidonia a fost dintotdeauna sfioasă și timidă, dar era doar o aparență înșelătoare. Îmi dădusem de mult seama că era făcută dintr-un înveliș din oțel.

Tatăl ei, Senatorul von Impyrean, s-a dovedit a fi de ajutor. Nutrea o animozitate profundă față de Împărat, Randevald von Domitrian.

Când Sidonia a pledat pentru viața mea, ochii Senatorului au strălucit sfidător.

— Împăratul *îi pretinde* moartea, așadar? Stai liniștită, draga mea. Nu trebuie să-ți pierzi Diabolica. Îi voi spune

Împăratului că moartea a fost dusă la îndeplinire, şi cu asta basta.

Senatorul se înşela.

La fel ca majoritatea oamenilor puternici, Impyrienii preferau să trăiască izolaţi şi să socializeze doar în spaţii virtuale. Cei mai apropiaţi Excedentari – oamenii liberi împrăştiaţi pe planete – erau la depărtare de câteva sisteme de Senatorul von Impyrean şi familia lui. Senatorul îşi exercita autoritatea asupra Excedentarilor dintr-un adăpost strategic. Fortăreaţa familiei orbita un gigant de gaz nelocuit, înconjurat de luni lipsite de viaţă.

Aşa că am fost cu toţii uimiţi câteva săptămâni mai târziu, când, din depărtările spaţiului, a sosit o navă – neaşteptată, neanunţată. Fusese trimisă de către Împărat sub pretextul „inspectării" cadavrului Diabolicei, dar nu era niciun inspector la bord.

Era un Inchizitor.

Senatorul von Impyrean subestimase ostilitatea Împăratului faţă de familia Impyrean. Existenţa mea îi oferea Împăratului un pretext de a-şi plasa un agent în fortăreaţa Impyrean. Inchizitorii erau o clasă specială de preoţi, antrenaţi să-i înfrunte pe cei mai periculoşi păgâni şi să impună edictele religiei helionice, adesea chiar şi prin violenţă.

Însăşi sosirea Inchizitorului ar fi trebuit să-l îngrozească pe Senator şi să-l constrângă să se supună, dar tatăl Sidoniei continua să se sustragă dorinţei Împăratului.

Inchizitorul venise să vadă un cadavru, aşa că i s-a arătat un cadavru.

Doar că nu era al meu.

Una dintre Servitoarele familiei Impyrean se îmbolnăvise de boala solară. La fel ca Diabolicii, Servitorii erau modificaţi genetic pentru a fi buni slujitori. Spre deosebire de noi, ei nu

aveau nevoie de capacitatea de a lua decizii, aşa că nu au fost modificaţi pentru a o căpăta. Senatorul m-a dus lângă patul Servitoarei suferinde şi mi-a întins un pumnal.

— Fă ce ştii mai bine, Diabolico.

Eram uşurată că o trimisese pe Sidonia în apartamentul ei. N-aş fi vrut să vadă aşa ceva. I-am implântat Servitoarei pumnalul sub coaste. Nu a tresărit, nu a încercat să fugă. S-a uitat fix la mine cu ochii goi şi lipsiţi de expresie şi, o clipă mai târziu, era moartă.

Abia după aceea i s-a permis Inchizitorului să aterizeze în fortăreaţă. A cercetat rapid cadavrul, oprindu-se în faţa lui doar cât să facă o observaţie:

— Ce bizar. Pare să fi... murit *de curând*.

Senatorul stătea arţăgos lângă el.

— Diabolica era pe moarte de câteva săptămâni din cauza bolii solare. Tocmai ne hotărâserăm să-i punem capăt suferinţei când aţi sosit în sistemul nostru.

— *Contrar* a ceea ce aţi spus în scrisoare, a zis Inchizitorul, întorcându-se spre el.

— Acum pui la îndoială cadavrul? s-a răstit Senatorul. Îţi spun, era pe moarte de săptămâni întregi.

Îl urmăream pe Inchizitor cu privirea dintr-un colţ. Purtam o robă nouă de Servitoare, iar faldurile voluminoase îmi ascundeau statura şi muşchii. Dacă îşi dădea seama de vicleşug, trebuia să-l omor.

Speram să nu se ajungă la asta. Tăinuirea morţii unui Inchizitor se putea dovedi... dificilă.

— Poate că dacă familia ta ar fi dat dovadă de mai mult respect faţă de Cosmosul Viu, a remarcat Inchizitorul, casa ta ar fi fost scutită de o afecţiune atât de înfiorătoare ca boala solară.

Senatorul a tras furios aer în piept, gata să-i dea replica, dar în momentul acela Matroana s-a repezit din pragul uşii,

de unde pândea. Şi-a luat soţul de braţ, împiedicându-l să vorbească.

— Câtă dreptate aveţi, Inchizitorule! Vă suntem cât se poate de recunoscători pentru observaţiile făcute.

Îi zâmbea graţioasă, pentru că Matroana nu împărtăşea zelul soţului ei de a-l sfida pe Împărat.

Avusese de suferit de pe urma mâniei imperiale de la o vârstă fragedă. Propria ei familie îl mâniase pe Împărat, şi mama ei plătise pentru asta.

Acum o cuprinsese înfrigurarea de a face totul pentru a-l împăca pe oaspete.

— M-ar bucura deosebit de mult dacă în seara asta aţi asista la serviciul religios împreună cu noi, Inchizitorule. Poate v-aţi da seama ce nu facem cum trebuie.

Vorbea pe un ton mieros, care suna ciudat în gura ei, vocea fiindu-i mult mai tăioasă de obicei.

— Aş fi încântat să o fac, Înălţimea voastră, a răspuns Inchizitorul, amabil de-acum, şi i-a luat mâna într-a sa, apropiindu-i degetele de obrazul lui.

— Mă duc să fac aranjamentele necesare cu Servitorii, a spus Matroana, trăgându-şi mâna. Am s-o iau şi pe-asta de aici. Tu, vino! mi-a făcut ea semn să o însoţesc.

Nu voiam să plec din preajma Inchizitorului. Voiam să-i urmăresc fiecare mişcare, să-i observ fiecare gest, dar Matroana nu-mi lăsase de ales decât să o urmez, aşa cum ar fi făcut orice Servitoare. Am ieşit din încăpere, departe de ochii Inchizitorului. Matroana a grăbit pasul, şi eu la fel. Am traversat împreună coridorul spre apartamentul Senatorului.

— Ce nebunie, a murmurat ea. E o nebunie să ne asumăm riscul ăsta acum! Ar trebui să zaci moartă în faţa Inchizitorului, nu să mergi la dreapta mea.

I-am aruncat o privire lungă, gânditoare. Mi-aş fi dat bucuroasă viaţa pentru Donia, dar dacă era vorba de Matroană, viaţa mea era pe primul loc.

— Intenționați să-i spuneți Inchizitorului ce sunt?

Chiar în timp ce vorbeam, vedeam cu ochii minții cum aș fi ucis-o. O singură lovitură în ceafă... Nu aveam de ce să risc să țipe. Dacă auzea ceva, era posibil ca Donia să vină din apartamentul ei. Mi-ar fi displăcut teribil să-i omor mama sub propriile priviri.

Matroana avea instinctul de supraviețuire care le lipsea soțului și fiicei ei. Chiar și tonul meu blând o făcuse să se înfioare de groază. Dar teroarea i-a dispărut atât de rapid, încât în clipa următoare m-am întrebat dacă nu cumva mi-o imaginasem.

— Sigur că nu. Acum adevărul ne-ar condamna pe toți.

Așadar, va trăi. Musculatura mi s-a relaxat.

— Dacă tot ești aici, a continuat posomorâtă, atunci o să te faci utilă. O să mă ajuți să ascund lucrurile de care se ocupă soțul meu înainte ca Inchizitorul să inspecteze camerele.

Asta puteam să fac. Am intrat în biroul Senatorului, unde Matroana și-a suflecat rochia și a început să răscolească prin amalgamul de lucruri împrăștiate prin cameră – fragmente de baze de date blasfematoare care ar fi adus instantaneu condamnarea întregii familii dacă Inchizitorul dădea cu ochii de ele.

— Repede, a zis Matroana, făcându-mi semn să le strâng.

— O să le duc la incinerator...

— Nu, mi-a spus cu glas amar. Soțul meu va folosi distrugerea lor ca pretext să obțină și mai multe. Trebuie doar să le ascundem.

Și-a strecurat degetele într-o crăpătură din perete și podeaua a glisat într-o parte, scoțând la iveală un compartiment secret.

Apoi s-a așezat în scaunul Senatorului, făcându-și vânt cu mâinile, în timp ce eu îndesam în compartiment

grămezi întregi de fragmente sparte din ceea ce părea a fi un computer și carduri de informații. Senatorul petrecea zile întregi aici, reparând ce putea fi salvat, copiind informații în baza lui de date. Citea cu aviditate toate materialele și deseori le discuta cu Sidonia. Teoriile științifice, schițele tehnologice. Toate blasfematoare. Toate ofense aduse Cosmosului Viu.

Am ascuns și computerul Senatorului împreună cu resturile, după care Matroana și-a strecurat iar degetele în ungherul din perete. Podeaua s-a închis. Am tras biroul Senatorului deasupra pentru a acoperi compartimentul secret.

M-am îndreptat de spate și-am văzut că Matroana mă urmărea cu ochii mijiți.

— M-ai fi omorât pe coridor.

Ochii ei scăpărători mă provocau să neg.

Nu am făcut-o.

— Știți prea bine ce sunt, doamnă.

— O, da, știu, a zis strângând din buze. *Un monstru*. Știu ce e dincolo de ochii aceia reci și cruzi ai tăi. Exact din cauza asta au fost interzișii Diabolicii – protejează o persoană, dar sunt o amenințare pentru toți ceilalți. Nu trebuie să uiți că Sidonia are nevoie de mine. Sunt mama ei.

— Și dumneavoastră nu trebuie să uitați că eu sunt Diabolica ei. Are mai multă nevoie de mine.

— Nu ai cum să înțelegi ce înseamnă o mamă pentru copilul ei.

Nu. Nu puteam. Nu am avut niciodată o mamă. Nu știam decât că Sidonia era mai în siguranță cu mine decât cu oricine altcineva din univers. Chiar și decât cu semenii ei.

Matroana a lăsat să-i scape un hohot de râs neplăcut.

— Ah, dar de ce îmi bat capul să discut asta cu tine? Nu poți să înțelegi noțiunea de familie mai mult decât poate

un câine să înțeleagă poezia. Nu, ceea ce contează este că noi două avem o cauză comună. Sidonia e bună la suflet și naivă. În afara acestei fortărețe, în imperiul vast... poate că o creatură ca tine va fi însuși lucrul de care fiica mea va avea nevoie pentru a supraviețui. Dar niciodată – *absolut niciodată* – nu o să vorbești cu nimeni despre ce am făcut azi aici.

— Niciodată.

— Și dacă cineva o să afle că ne-am cruțat Diabolica, o să te ocupi de problemă.

Doar gândindu-mă la asta și am simțit cum mă străbate o furie protectoare.

— Fără ezitare.

— Chiar dacă asta – ochii ei erau sfredelitori, asemenea unei păsări – înseamnă să începi cu tine.

Nu m-am obosit să răspund. Sigur că aș fi murit pentru Sidonia. Ea era universul meu. Nu o iubeam decât pe ea și nu prețuiam nimic altceva în afara existenței sale. Fără ea, nu aveam niciun motiv să trăiesc.

Moartea ar fi fost o binecuvântare pe lângă așa ceva.

Capitolul 2

În seara aceea, toată casa – oameni şi Servitori deopotrivă – s-a adunat în heliosferă, domul transparent din vârful fortăreţei de pe orbită. Oricât de mult insista Matroana pe lângă el, Senatorul nu se deranja să asiste la serviciul religios în afara cazului când aveau vizitatori. Astăzi asista de dragul aparenţelor, dar nu-şi dădea silinţa să-şi ascundă zâmbetul insolent de ochii Inchizitorului.

La urma urmei, Inchizitorul tocmai inspectase plin de zel toată fortăreaţa. Nu găsise nimic demn de raportat Împăratului. Un om înţelept nu s-ar fi împăunat cu asta, dar Senatorul era nesăbuit.

Matroana i-a oferit Inchizitorului un loc de onoare, chiar în spatele familiei, pentru a asista la slujbă. Am privit cu toţii în linişte deplină cum steaua răsărea peste marginea planetei de sub noi. Ferestrele erau cristaline, reflectând lumina astfel încât să trimită scânteieri în anumite locuri din încăpere, unde erau poziţionate oglinzi. Pentru o fracţiune de secundă, razele strălucitoare convergeau toate într-un singur punct: potirul ceremonial din centru. Aprindeau uleiul din el. Am privit cu toţii potirul arzând în timp ce unghiul perfect al stelei se mişca, împrăştiind raze orbitoare de lumină. A început binecuvântarea.

— Şi astfel, a spus preotul, ridicând potirul în flăcări, prin steaua noastră născătoare, Helios, Cosmosul Viu a ales să scapere viaţă pe planeta Pământ şi să dea naştere celor mai respectaţi strămoşi ai noştri în vremurile de

demult, când stelele erau doar puncte îndepărtate din întunericul infinit. Pe atunci oamenii erau învăluiţi de ignoranţă şi se dedicau cinstirii unor zeităţi imaginate după chipul şi asemănarea lor, incapabili să recunoască adevărata divinitate a însuşi universului ce-i înconjura.

Am cercetat încăperea cu privirea, trecând de la vigilenţa concentrată a Matroanei la dispreţul prost ascuns al Senatorului. M-am uitat apoi la Inchizitor, care privea fix spatele Senatorului. M-am uitat la Donia, ai cărei ochi mari căprui erau aţintiţi asupra potirului în timp ce preotul recita povestea genezei homo sapiens. Sidonia a fost dintotdeauna fascinată de povestea sistemului solar şi a originilor umanităţii, şi a soarelui, Helios, care a hrănit primele fiinţe umane.

Era devotată. A încercat să mă convertească la religia helionică imediat ce am fost achiziţionată, aşa că m-a dus la o slujbă pentru a-l implora pe preot să-mi dea binecuvântarea stelelor. Nu prea înţelegeam conceptul de Cosmos Viu sau de suflet pe atunci, dar speram să fiu binecuvântată pentru că Sidonia îşi dorea asta pentru mine.

Preotul a refuzat. I-a spus Sidoniei că nu aveam un suflet care să poată fi binecuvântat.

— Diabolicii sunt creaţia oamenilor, nu a Cosmosului Viu, i-a spus el Doniei. Nu există nicio scânteie divină în ei care să se aprindă cu lumina cosmică. Această creatură poate fi martoră la binecuvântare în semn de respect pentru familia ta, dar nu poate lua parte la ea.

Pe măsură ce vorbea, pe chipul lui şi pe cel al Matroanei s-a aşternut o expresie ciudată. Abia începeam să-mi dau seama de expresiile faciale, dar am recunoscut-o oricum: repulsie totală. Erau dezgustaţi de simpla idee că un Diabolic ar putea fi favorizat de Cosmosul lor Divin.

Nu ştiu de ce, dar amintirea expresiilor de pe feţele lor făcea să mi se strângă stomacul chiar şi acum când

îl ascultam pe preot. Am ales în schimb să-l urmăresc în continuare pe Inchizitor, cel care urma să raporteze Împăratului detaliile vizitei. Cuvintele lui îl puteau condamna pe Senatorul von Impyrean dacă i se părea că familia nu e îndeajuns de pioasă. Mai rău decât atât, cuvintele lui o puteau condamna pe *Sidonia*.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, orice, l-aş fi vânat pe bărbatul acela şi l-aş fi ucis. Mi-am întipărit în memorie trăsăturile lui reci, mândre – pentru orice eventualitate.

Vocea preotului a curs mai departe monoton până când steaua din apropiere s-a cufundat miloasă dincolo de curbura planetei. Luminile din heliosferă au scăzut în intensitate, cu excepţia potirului. Preotul l-a acoperit cu un capac din lut pentru a stinge focul. O tăcere adâncă, apăsătoare s-a lăsat odată cu întunericul.

Apoi unul dintre Servitori a aprins luminile. Oamenii au plecat primii din heliosferă – familia Impyrean, Inchizitorul şi preotul. I-am urmat eu şi Servitorii.

Senatorul l-a condus pe Inchizitor spre uşile glisante, fără să se ofere măcar din curtoazie să-l găzduiască peste noapte în fortăreaţă. I-am urmat de la o distanţă sigură, auzul meu ascuţit reuşind să perceapă de pe un coridor din spatele lor cuvintele de despărţire pe care şi le-au spus.

— Deci, care-i verdictul? tună Senatorul. Sunt destul de pios pentru gustul Împăratului? Sau vrei şi tu să mă numeşti „Marele Eretic"?

— Împăratul este ofensat de *comportamentul* tău, a răspuns Inchizitorul. Şi nu cred că Împăratului i se va părea că s-a îmbunătăţit în vreun fel. Cât de mândru pari să fii de prostul renume pe care l-ai dobândit! Ei bine, Grande, erezia e un lucru periculos, Înălţimea Ta, aşa că te sfătuiesc să ai grijă ce faci.

— *Senator*. Ai să mi te adresezi cu acest titlu.

— Desigur, Senator von Impyrean, a rostit Inchizitorul mârâind şi a plecat.

Astfel, Senatorul şi Inchizitorul s-au despărţit.

Am găsit-o pe Donia lângă o fereastră, privind spre uşile glisante. A refuzat să se clintească de acolo până când nava Inchizitorului a decolat şi a dispărut în beznă. Şi-a ascuns apoi faţa în palme şi a izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, începând să mă alarmez.

— Ah, Nemesis, sunt atât de uşurată! a spus râzând, ridicându-şi chipul ud de lacrimi. Nu-ţi dai seama? Poate că e furios pe tata, dar *tu* eşti în siguranţă. N-aş putea trăi fără tine, a continuat, lăsându-şi capul pe umărul meu.

Nu-mi plăcea deloc când spunea asemenea lucruri, de parcă aş fi însemnat cu adevărat ceva pentru ea, când de fapt ea era cea care însemna totul pentru mine.

Donia a continuat să plângă. Am luat-o în braţe, un gest care încă mi se părea nefiresc şi bizar, şi am cugetat la ciudăţenia lacrimilor. Nu aveam glande lacrimale şi eram complet incapabilă să plâng, dar am văzut de multe ori lacrimi, cât să ştiu că aveau legătură cu durerea şi frica. Se pare, însă, că puteau fi şi lacrimi de bucurie.

Ca unică moştenitoare a unui Senator Galactic, Donia se aştepta să preia funcţia tatălui ei după retragerea acestuia. Asta însemna că trebuia să-şi cultive instinctele politice şi să înveţe să discute cu alţi Grandilocvi, clasa conducătoare a Imperiului. Abilităţile ei sociale aveau să determine viitoarele alianţe ale familiei şi să asigure continuitatea influenţei lor. Forumurile virtuale erau mijloacele prin care îşi exersa fineţea abilităţilor sociale. Nu văzusem niciodată aceste forumuri, dar Donia îmi explicase că erau plasate într-o realitate virtuală unde oamenii foloseau avataruri pentru a interacţiona unii cu alţii.

De două ori pe lună, Donia era obligată să participe la adunări formale în forumuri, unde întâlnea alți tineri Grandilocvi de pe sisteme stelare îndepărtate, care erau meniți să moștenească puterea în Imperiu. Resimțea aceste întâlniri ca pe o necesitate dureroasă. În timp ce se pregătea pentru ziua respectivă, umerii îi erau lăsați, respingerea fiind vizibilă în fiecare gest.

Ca de obicei, Matroana îi ignora starea de spirit ursuză.

— Sigur Împăratul a primit deja raportul Inchizitorului, i-a spus Doniei. Dacă prostănacul de taică-tu ne-a creat noi probleme...

— Te rog, nu-l face prostănac, mamă. De fapt, e destul de vizionar în felul lui.

— ...dacă a făcut-o, atunci Împăratul le-a vorbit confidenților despre asta. A ajuns la urechile copiilor lor. Trebuie să *asculți*, Sidonia, atât ceea ce spun, cât și ceea ce nu spun. Supraviețuirea familiei noastre poate depinde de informațiile pe care le vei afla din aceste forumuri.

Matroana prețuia atât de mult aceste întâlniri, încât întotdeauna se așeza lângă Donia și se conecta la rețea, având propriile ei căști. Astfel, monitoriza interacțiunile fiicei ei și-i șuiera sfaturi – sau mai degrabă ordine – la ureche.

Acum stăteau la consolă și își puseseră căștile pentru a observa o lume pe care doar ele o puteau vedea. Am ascultat-o pe Donia bâlbâindu-se emoționată într-o conversație de convenienţă. Uneori, mai făcea câte o boacănă socială, și atunci Matroana o pedepsea ciupind-o. Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine să nu mă apropii de ele și să-i rup brațul.

— Ce ți-am spus despre evitarea anumitor subiecte? a șuierat Matroana. Nici să nu te gândești să o întrebi despre nebuloasă!

— Am întrebat doar dacă e atât de frumoasă pe cât am auzit, a protestat Donia.

— Nu mă interesează *de ce* ai întrebat. Fiica Marelui Eretic nu-şi poate permite să întrebe nimic care ar putea fi interpretat drept curiozitate ştiinţifică. Acela e avatarul lui Salivar Domitrian, a spus Matroana apoi. În curând toată lumea se va lupta să obţină o audienţă cu el. Du-te şi salută-l înainte să fie copleşit de oameni. De ce stai la marginea mulţimii, Sidonia? a adăugat ea câteva minute mai târziu. Eşti înconjurată de nişte neica nimeni. Mişcă-te, să nu care cumva să creadă cineva că acolo ţi-e locul!

La un moment dat, amândouă s-au încordat. M-am îndreptat de spate, urmărindu-le, întrebându-mă pe cine văzuseră încât să le dea fiori. Mâna Matroanei a zvâcnit în aer şi i-a încleştat umărul Doniei.

— Aşa, ai mare grijă cum vorbeşti cu fata asta din familia Pasus...

Pasus.

O urmăream pe Donia cu ochii mijiţi în timp ce făcea conversaţie cu fata care trebuia să fi fost Elantra Pasus. Îi cunoşteam bine familia, pentru că îmi făcusem un scop din a mă familiariza cu toţi duşmanii clanului Impyrean – duşmanii Sidoniei. Urmărisem transmisiunea live din Senat cu un an în urmă, când Senatorul von Pasus îl denunţase bucuros pe tatăl Sidoniei. Pasus şi aliaţii lui erau cei mai aprigi helionici din Senat şi au avut suficiente voturi pentru a-l putea condamna pe Senatorul von Impyrean pentru erezie. Familia Impyrean a suferit o groaznică lovitură de imagine, pentru care Matroana nu şi-a putut ierta soţul.

În sinea mea, şi eu îi purtam pică Senatorului von Impyrean, fiindcă îşi pusese fiica în primejdie, vorbind în

public despre lucruri care se cădeau să rămână nerostite. Pusese la îndoială înțelepciunea interzicerii educației în domeniul științelor. Avea idei bizare și un devotament absurd pentru învățătură. Avea un motiv pentru care colecționa baze vechi de date care conțineau informații științifice, cele pe care le ascunsesem în grabă împreună cu Matroana ca să nu le găsească Inchizitorul. Era de părere că umanitatea avea nevoie să îmbrățișeze din nou învățătura științifică, dar nu s-a gândit niciodată ce efect ar putea avea acțiunile lui asupra familiei.

Era nesăbuit.

Și acum, din cauza lui, Donia trebuia să interacționeze cu fiica lui Senator von Pasus ca și cum tații lor nu ar fi fost rivali.

Donia a purtat o conversație scurtă, apoi și-a cerut scuze în pripă și s-a îndepărtat.

În mod surprinzător, mama ei a mângâiat-o pe umăr.

— Bravo.

Era o laudă care venea arareori.

Parcă a trecut o eternitate până când Donia și-a dat căștile jos, cu cearcăne negre de epuizare.

— Să discutăm despre performanța ta, a spus Matroana, ridicându-se impunătoare în picioare. Te-ai descurcat foarte bine la evitarea subiectelor interzise, iar interacțiunile tale au fost prudente, dar ce ai greșit?

— Sunt sigură că o să-mi spui tu, a oftat Donia.

— Ai părut umilă, s-a răstit Matroana. Fără încredere în tine. Te-am auzit chiar și cum te-ai bâlbâit de câteva ori. Ești o viitoare Senatoare. Nu-ți poți permite să fii slabă. Slăbiciunea e un semn de inferioritate, iar familia Impyrean nu e inferioară. Într-o zi o să fii capul familiei și o să risipești tot ce au obținut strămoșii tăi dacă nu înveți să fii puternică! Sunt Grandilocvi care se lingușesc

ca să obţină ce am pierdut noi din cauza prostiei tatălui tău, femei şi bărbaţi invidioşi care s-ar bucura să fie martori la căderea familiei Marelui Eretic! Tatăl tău a pornit pe drumul care va duce această familie la ruină, Sidonia. Nu-l urma.

Donia a oftat iarăşi, în timp ce eu o priveam pe Matroană din colţul de unde pândeam, uitată. Uneori aveam impresia că îi preţuiam înţelepciunea mai mult decât propria ei fiică. La urma urmei, Donia avea un instinct de conservare foarte puţin dezvoltat. Nu a avut niciodată nevoie de el, dat fiind că a crescut mereu protejată. Ideea de duşmani strecurându-se în întuneric era străină de ea.

Eu nu-i semănam. Eu nu am fost protejată. Deşi eram gata să o sfâşii pe Matroană şi să-i frâng fiecare oscior când îşi pălmuia sau ciupea fiica, recunoşteam şi înţelepciunea crudă, nemiloasă a avertismentelor ei. Ştiam că ea credea că atunci când e aspră şi nemiloasă o face pentru binele Doniei. Tatăl Doniei pusese familia în pericol cu comportamentul lui pripit şi încăpăţânat, iar Matroana avea un instinct de supravieţuire care-i permitea să vadă asta. Părea să fie singura dintre ei care înţelegea ameninţarea adusă de vizita Inchizitorului.

Matroana a luat-o pe Donia din cameră ca să-i poată aduce criticile în faţa Senatorului von Impyrean – sperând, fără îndoială, să-i poată arăta soţului ei că nu era în stare să-şi educe fiica. De obicei le urmam, dar acum aveam o şansă rară.

Retina Doniei era încă scanată în computer.

„O singură privire", mi-am zis, apropiindu-mă de computer. Ar putea fi singura ocazie de a vedea avatarurile acestor copii de aristocraţi..." Singura şansă de a cântări cu propria-mi judecată pericolele care se iveau la orizontul Doniei. Aveam de gând să evit orice conversaţie.

Mi-am pus căştile şi m-am simţit complet dezorientată când mediul înconjurător s-a schimbat. M-am pomenit într-un decor nou, avatarul Doniei stând în faţa unor platforme de sticlă – iar în jur era doar spaţiul.

Am simţit un nod în stomac. Am înghiţit cu greutate, încercând să alung senzaţia. Pe măsură ce m-am obişnuit cu mediul, am devenit conştientă de celelalte avataruri... Eram înconjurată de cei mai elegant îmbrăcaţi tineri Granzi şi Grandisime ai imperiului, râzând cu toţii într-un vid care în viaţa reală i-ar fi ucis, luminaţi de lumina artificială a stelelor pentru a sublinia frumuseţea nenaturală a avatarurilor computerizate pe care şi le aleseseră.

Extrem de conştientă de faptul că foloseam avatarul Doniei, am urcat încet scările cristaline dintre platforme, îndreptându-mă încotro îmi poruncea mintea, trecând pe lângă avataruri care păreau să nu mă vadă. Am rămas tăcută, sperând să nu atrag atenţia. În afară de câteva persoane care au salutat cu surprindere reîntoarcerea bruscă a Doniei, nimeni nu părea să-şi dea seama ce se întâmplă.

Mi-au trecut pe la urechi frânturi de conversaţie:

— ...cel mai ispititor narcotic...

— ...luminile încastrate trebuie inserate cu gust, altfel, în loc să fie încântătoare, devin vulgare...

— ...ce avatar de prost gust. Nu pot să înţeleg ce-a fost în mintea ei...

Pe măsură ce înregistram conversaţiile lor insipide, mă simţeam tot mai uşurată. După câteva minute de tras cu urechea, nu auzisem nimic despre nicio viclenie sau înşelătorie în măsură să-mi alerteze simţurile. Erau nişte copii. Copii răsfăţaţi, insipizi, din familii puternice, care se mândreau cu poziţia lor.

Dacă printre aceşti tineri Grandilocvi se aflau şi vipere, fie se camuflaseră atât de isteţ încât colţii le erau invizibili, fie încă nu îşi căpătaseră veninul.

Deodată, din spatele meu s-a auzit o voce.

— Cu câtă atenţie observi totul, Grandisima Impyrean.

În viaţa reală, am sărit speriată, fiindcă avusesem impresia că mă aflam la marginea mulţimii. În lumea reală n-ar fi fost cu putinţă să nu observ pe cineva furişându-se aşa, dar nu aveam simţurile virtuale dezvoltate, eram complet dezorientată.

M-am întors şi am văzut un avatar foarte deosebit de celelalte.

Foarte deosebit.

Era al unui tânăr gol-puşcă.

A zâmbit observându-mi şocul, sorbind leneş dintr-un pocal cu vin, care probabil întruchipa ceea ce bea în viaţa reală. Avatarul lui nu avea nimic din perfecţiunea strălucitoare a celorlalte.

În loc de asta, era o adevărată demonstraţie a defectelor: păr ciufulit arămiu, ochi de un albastru-deschis uimitor, aproape înfricoşător, cu faţa uşor pătată de soare. *Pistrui* – cuvântul mi-a venit în minte când mă holbam la el. Chiar şi muşchii îi erau dezvoltaţi neobişnuit, la o privire atentă le puteai observa uşoara asimetrie. Programul de înfrumuseţare nu funcţionase corespunzător... sau chiar îşi câştigase muşchii prin efort fizic. *Imposibil*. Niciunul dintre plozii ăştia cu capetele seci nu ar fi făcut de bunăvoie cel mai mic efort fizic.

— Iar acum, Grandisima, a observat tânărul, cu o voce amuzată, te holbezi la *mine*.

Da, făceam ceea ce este atât de obişnuit pentru Diabolici: mă uitam ţintă la el, cu o privire fixă, de prădător, prea neclintită pentru o fiinţă umană. Ochii mei erau goi şi lipsiţi de orice sentiment dacă nu mă prefăceam. Matroana zicea că i se ridică părul de pe ceafă când mă uitam aşa. Adevărata mea fire se arăta chiar şi prin avatarul Sidoniei.

— Iartă-mă, am spus bâlbâindu-mă în cuvintele nefamiliare – nimeni nu se aştepta vreodată ca un Diabolic să-şi ceară scuze. Probabil îţi dai seama că e de înţeles să se holbeze lumea la tine.

— Hainele mele sunt chiar atât de încântătoare?

Acum chiar că eram nedumerită.

— Eşti în pielea goală.

— Ridicol, a zis, părând sincer ofensat, de parcă aş fi spus ceva jignitor. Tehnicienii mei m-au asigurat că au programat avatarul în conformitate cu cele mai elegante obiceiuri imperiale.

Am ezitat, întru totul nedumerită – un sentiment necunoscut, profund neplăcut. Cu siguranţă putea să se uite pur şi simplu şi să vadă că e dezbrăcat. Era vorba de umor? Glumea? Probabil că îi mai spuseseră şi alţii până acum că era dezbrăcat. Probabil era o farsă.

Nu aveam încredere în mine că pot imita râsul, acele sunete nu erau naturale pentru un Diabolic. Aşa că m-am mulţumit cu o remarcă neutră.

— Ce mai joc ai pus în scenă.

— Joc?

O adiere de asprime i s-a strecurat în voce, dar s-a îmblânzit când a continuat.

— Ce vrei să spui?

Oare ce i-ar fi răspuns Sidonia? Mintea mi s-a golit, aşa că m-am forţat să zâmbesc, întrebându-mă dacă nu cumva îl judecasem greşit.

— Cineva atât de dornic să atragă atenţia cu siguranţă joacă teatru.

O înţelegere ciudată s-a pogorât deasupra mea, venită din ceea ce învăţasem despre luptă, despre uciderea oamenilor. Adeseori prefăcătoria unui adversar într-o anumită direcţie ascundea o slăbiciune în alta.

— Sau poate doar vrei să atragi atenţia într-o anumită direcţie pentru ca nimeni să nu privească într-o alta.

O expresie ciudată i-a traversat chipul – şi-a mijit ochii şi s-a încordat într-atât încât oasele feţei i-au devenit mai proeminente. Pentru o clipă am avut o imagine fugitivă despre cum urma să arate la maturitate. Îmi amintea de cineva, dar nu-mi dădeam seama de cine.

— Grandisima Impyrean, a spus pe un ton foarte blând, ce părere uluitoare ai despre mine.

Avatarul lui s-a apropiat nonşalant de al meu, fără să clipească.

— Poate că şi unii dintre apropiaţii tăi ar trebui să adopte aceste tactici.

Spusele lui mi-au atras atenţia şi au născut o întrebare. Ce voia să spună cu asta? Era o insinuare? Un avertisment? Dar n-am îndrăznit să întreb. Donia nu ar fi făcut-o, şi dacă mă înşelam...

Oricum, nu am mai avut ocazia să spun ceva. În acel moment ni s-au alăturat mai multe avataruri. Au căzut în genunchi în faţa tânărului dezbrăcat, atingându-şi obrajii cu încheieturile degetelor lui. Mi-au ajuns la urechi cuvintele lor afectate:

— Eminenţă, cât de minunat este să ne faceţi onoarea de a ne vizita!

— Ce ţinută magnifică aţi ales pentru avatarul domniei voastre.

— Ce veşminte elegante!

Brusc, mi-am dat seama de ce mi se părea cunoscut. Semăna cu unchiul lui – Împăratul.

Aici, în faţa mea, dezbrăcat şi lipsit de ruşine, se afla *Tyrus Domitrian*. Tyrus, Prinţul Moştenitor... tânărul care într-o zi va moşteni tronul.

Până şi eu aflasem despre Tyrus. Matroana şi Senatorul von Impyrean chicoteau uneori la cină povestind despre

ultimele lui caraghioslâcuri. Era ruşinea imperiului pentru că era cu desăvârşire nebun. În nebunia lui, probabil nu-şi dăduse seama că era dezbrăcat – şi din cauza rangului său, nimeni nu îndrăznise să-i atragă atenţia.

Nimeni în afară de *mine*.

Am ieşit din scenă, înfiorată, când mi-am dat seama ce făcusem.

La mult timp după ce am ieşit din reţea, încă eram stăpânită de groază.

Avusesem de gând să aflu mai multe despre tinerii Grandilocvi răsfăţaţi, ca să o pot apăra mai bine pe Sidonia. În loc de asta, atrăsesem atenţia unui nebun ticălos asupra ei – cel care avea puterea de-a o distruge.

Capitolul 3

„Poate că şi unii dintre apropiaţii tăi ar trebui să adopte aceste tactici."

Cuvintele lui Tyrus Domitrian mi-au răsunat în urechi în zilele următoare ca un avertisment, numai că... Numai că nu eram sigură dacă să dau crezare vorbelor unui nebun. Familia lui Domitrian era numită „pârjolită de soare" pentru că foarte mulţi dintre ei muriseră de tineri, dar adevărul era unul dintre acele secrete pe care toată lumea îl cunoaşte, prefăcându-se că nu-l ştie: Împăratul şi mama lui îi uciseseră pe majoritatea rivalilor la tron. Tyrus era singurul supravieţuitor dintre rudele apropiate. Poate că asta îl înnebunise: faptul de a fi martor la uciderea familiei sale de către alţi membri ai familiei.

În seara aceea, după ce s-a întors din biroul tatălui ei, i-am spus Sidoniei despre avertismentul lui Tyrus, dar a ridicat din umeri, zicând:

— Tyrus e nebun. Nu poţi să iei în serios nimic din ce spune. Şi te rog, nu-ţi mai face griji că o să-şi aducă aminte că a fost ceva ciudat în comportamentul tău... Niciodată nu pare să-şi amintească ceva ce s-a întâmplat în forumuri. Păcat că nu poţi să te duci tot timpul în locul meu, a zâmbit ea strâmb. Aşa aş putea evita socializarea şi mi-aş petrece tot timpul studiind stelele.

Era într-una dintre stările acelea bizare de confuzie care o cuprindeau după ce se cufunda în studiul unor baze de date ştiinţifice împreună cu tatăl ei. După astfel de seri,

când misterele universului îşi dezvăluiau răspunsurile în faţa ei, era mereu visătoare, optimistă.

În ciuda dorinţei mele de a o face să se concentreze asupra cuvintelor lui Tyrus şi a ameninţării care plana asupra ei, nu m-am putut abţine să nu mă supun când a bătut cu palma în saltea, făcându-mi semn să mă aşez lângă ea. M-am întins alături şi un sentiment ciudat, cald m-a învăluit în faţa acestui gest de intimitate dintre noi. Din prima zi pe care o petrecusem în fortăreaţă, Donia se cuibărise lângă mine aşa cum... aşa cum îmi imaginam că ar face o soră, ca să-mi povestească tot felul de lucruri. Eram ca două fiinţe umane, doi egali, care stau de vorbă. Uneori spunea poveşti. Odată a început să-mi arate imagini ale literelor, hotărâtă să mă înveţe să citesc. Am învăţat în câteva săptămâni.

Acum îmi povestea despre ce citise împreună cu tatăl ei în birou.

— Ţi-am spus cum corpurile noastre sunt făcute din atomi minusculi, numiţi „elemente", nu-i aşa? E incredibil, Nemesis. Ştii de unde au apărut elemente astea?

Şi-a sprijinit capul de umărul meu şi am simţit slăbiciunea aceea bizară pe care o aveam doar faţă de ea.

— N-aş putea nici măcar să ghicesc. Spune-mi.

— Din *stele*! Gândeşte-te!

A întins braţele în sus, privindu-le minunată.

— Fiecare bucăţică din noi provine dintr-un proces numit fuziune nucleară, care se întâmplă doar înăuntrul stelelor.

Şi-a înăbuşit un căscat şi a continuat:

— E aşa de ciudat când te gândeşti. Cu toţii nu sunt altceva decât pulbere de stele sub forma unei fiinţe înzestrate cu gândire. Helionicii şi oamenii de ştiinţă din vechime sunt de aceeaşi părere, chiar dacă nimeni nu-şi dă seama.

Am reflectat la cuvintele ei, cântărindu-le. Dacă ceea ce spunea era adevărat, atunci patul acela, zidurile fortăreței din jurul nostru, absolut totul provenea de la luminile strălucitoare de dincolo de fereastră.

Donia mi-a zâmbit somnoroasă.

— Ți-am spus eu că ai aceeași scânteie divină ca și mine. Am avut dreptate, Nemesis.

A ațipit lângă mine, și am urmărit-o o vreme cum respira regulat, înainte să mă strecor din patul ei în așternutul meu de paie. Rumegându-i cuvintele, am simțit un gol în stomac. Donia avea temperamentul mamei sale și curiozitatea tatălui ei, dar era mai bună la suflet decât amândoi.

Putea fi minunată în viitor. Putea face ceea ce tatăl ei nu reușise niciodată, putea uni facțiunile din Senat, îi putea uni pe helionici cu cei care doreau întoarcerea la cercetarea științifică... dacă supraviețuia suficient.

Și avea să supraviețuiască.

Am luat o hotărâre aprigă.

Atâta timp cât mai aveam un strop de viață în mine ca să o pot apăra, avea să *supraviețuiască*.

Auzisem de multe ori povestea, spusă de Sidonia și de preot. Era unul dintre miturile centrale ale religiei helionice. Cu secole în urmă, existau cinci planete care se dedicaseră întru totul stocării întregii înțelepciuni științifice și tehnologice a umanității pe supercomputere uriașe. O supernovă gigantică le-a distrus pe toate deodată. A fost un eveniment de mare importanță pentru toți helionicii. Pentru ei, stelele erau mijloacele prin care Cosmosul Viu își exprima voința. Cenzorul – liderul spiritual al credinței helionice – a declarat că distrugerea cauzată de supernovă fusese un act divin.

Imperiul a suferit o lovitură devastatoare. Împăratul de atunci și-a unit domeniul sub cauza comună a declarării

cruciadei helionice. Credincioşii i-au distrus în mod sistematic pe depozitarii cunoştinţelor ştiinţifice şi tehnologice. Studierea ştiinţelor şi a matematicii au fost interzise, fiind catalogate drept blasfemii. Şi de atunci nu a mai fost inventat nimic nou în tehnologie. Singurele nave spaţiale şi maşinării existente sunt cele create de strămoşii oamenilor dinaintea apariţiei supernovei. Navele spaţiale încă funcţionează pentru că sunt reparate de maşini, care sunt la rândul lor reparate de alte maşini, deşi toate încep să se deterioreze. Tehnologia a rămas doar în mâinile Grandilocvilor.

Excedentarii, oamenii care trăiesc pe planete şi se supun ocârmuirii imperiale, trebuie să se mulţumească doar cu maşinile împrumutate de la superiorii lor Grandilocvi. Pentru că învăţarea ştiinţelor exacte a fost considerată o blasfemie, nu vor fi niciodată în stare să îşi construiască singuri nave spaţiale. Stabilitatea Imperiului atârnă de această diviziune dintre Excedentari şi Grandilocvi.

Pentru că pusese la îndoială interzicerea educaţiei ştiinţifice în faţa membrilor Senatului, Senatorul von Impyrean ameninţase însăşi balanţa puterii. Vizita Inchizitorului era un semnal al creşterii intoleranţei imperiale la adresa acţiunilor sale.

Era un avertisment de care Senatorul nu ţinuse seama.

Într-o seară a sosit o transmisiune din partea Împăratului. Strigătele care au urmat m-au trezit brusc din somn. Donia a continuat să doarmă – ea nu avea auzul la fel de bun ca al meu. M-am ridicat din aşternutul meu de paie şi m-am grăbit să ies pe coridor. I-am găsit în atriumul Senatorului: Matroana în cămaşă de noapte, lovindu-şi soţul în umăr, şi Senatorul încercând să se ferească de atacurile ei.

— Prostule! *Prostule!* ţipa ea. Credeai că n-o să afle nimeni? Ai distrus familia asta!

M-am apropiat şi am tras-o pe Matroană de lângă soţul ei. Oricât de voinică era, nu se putea măsura cu forţa mea. Senatorul s-a împleticit câţiva paşi în spate, aranjându-şi tunica.

— Idiotule! Criminalule! continua să ţipe Matroana, zbătându-se în strânsoarea mea.

— Draga mea, a zis Senatorul întinzând braţele în lături, sunt lucruri mult mai importante decât viaţa sau moartea unei persoane.

— Şi familia ta? Şi fiica ta? O să pierdem tot ce avem!

S-a întors spre mine, ţintuindu-mă cu ochii ei sălbatici.

— Tu. Ia-mă de aici. Nu suport să-l mai văd nici măcar o clipă!

I-am aruncat Senatorului zdruncinat o privire lungă, cercetătoare, apoi am plecat de acolo cu soţia lui. O simţeam cum tremură sub strânsoarea mea. Am condus-o ca pe o invalidă spre apartamentul ei, unde s-a prăbuşit într-un scaun, cu degetele încleştate pe tapiţerie.

— Nenorociţi... Suntem cu toţii nenorociţi...

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Spuneţi-mi odată.

Nimeni nu-i dădea ordine Matroanei, dar dacă viaţa Sidoniei era în pericol, trebuia să aflu imediat.

— Ce crezi că s-a întâmplat? a zis. Soţul meu a făcut o mişcare împotriva Împăratului! Prostul s-a crezut şiret. Împăratul nu vrea să slăbească restricţiile în privinţa educaţiei ştiinţifice, aşa că soţul meu idiot a luat-o pe căi ocolite – şi a trimis unor Excedentari informaţii extrase din bazele alea de date vechi şi ridicole.

— Unor Excedentari, am repetat şocată. *A înnebunit* Senatorul? Vrea să fie executat?

— E destul de imbecil cât să creadă că poate forţa mâna Împăratului. Crede că dacă cele mai mari temeri ale Împăratului se vor împlini şi Excedentarii îşi vor face propriile nave spaţiale, atunci Împăratul însuşi va insista ca

Grandilocvii să le urmeze exemplul şi să creeze la rândul lor noi nave. Crede că în felul ăsta Împăratul va ajunge să vadă lucrurile în felul lui. A calculat greşit, desigur, a râs Matroana amar. Împăratul i-a executat pe acei Excedentari. Tocmai ne-a anunţat că e la curent cu rolul jucat de soţul meu în tot dezastrul ăsta.

Am tras aer în piept cu putere.

— Doamnă, Senatorul devine o ameninţare pentru toată lumea. Lăsaţi-mă să...

— *N-o să-l omori*, a zis ea, sărind în picioare. Nu-ţi dai seama că e deja prea târziu? Sabia Împăratului e acum deasupra capetelor noastre. S-a terminat. Şi, ca de obicei, *eu* sunt cea care trebuie să repare dezastrul produs de soţul meu.

A închis ochii, respirând adânc de câteva ori.

— Nu putem decât să aşteptăm. Orice s-ar întâmpla, noi două vom apăra interesul fiicei mele – cu orice preţ.

— Cu *orice* preţ, am consimţit.

Dacă asta însemna că trebuia s-o iau pe Donia din locul acela, atunci aşa aveam să fac.

— N-o să-i spui *nimic* Sidoniei despre toate astea, mi-a ordonat, prinzându-mă de încheietură. Are o întâlnire în forum în curând. Nu trebuie să aibă conştiinţa împovărată de niciun fel de vină. Dacă va părea complet ignorantă, se va răspândi vorba până la părinţii celorlalţi copii. Dacă Sidonia află despre problemă, nu-i va putea păcăli. Fiica mea poate face multe, dar nu se pricepe la minţit.

Am încuviinţat încet din cap. Singura protecţie a Doniei era propria-i inocenţă. Ignoranţa avea să o apere cum nimic altceva nu putea, nici măcar eu.

— N-o să-i spun nimic, am asigurat-o pe Matroana.

Donia nu era o mincinoasă.

Din fericire pentru ea, eu eram.

S-a foit când m-am întors în camera ei și s-a frecat la ochii umflați de somn.

— Nemesis, s-a întâmplat ceva?

— Nu, i-am răspuns, liniștind-o. Nu aveam stare. Am ieșit să fac puțină mișcare.

— Să nu... a zis ea, căscând... faci vreo întindere musculară.

Mi-am curbat buzele într-un zâmbet.

— Nu mi se întâmplă niciodată. Dormi.

Și a adormit, cufundându-se în somnul inocenței.

Eu n-am închis ochii toată noaptea.

Replica Împăratului a venit repede. Am fost chemată în apartamentul Matroanei.

Rareori mă chema direct, așa că m-am neliniștit. Când am intrat, am găsit-o pe Matroană întinsă pe patul ei cu gravitație scăzută, cu un robot de înfrumusețare care-i vopsea rădăcinile cărunte ale părului și-i netezea ridurile de pe față. La o primă privire, Matroana părea să aibă douăzeci și ceva de ani. Falsă-tinerețe, așa se numea. Doar ochii îi trădau vârsta. Nicio persoană tânără nu m-ar fi putut privi așa cum o făcea ea acum.

— Nemesis, tocmai foloseam o loțiune cu opiu. Ia și tu.

Oferta m-a surprins. Am văzut recipientul lângă cotul ei. Era o loțiune care se aplica pe piele. Senatorului îi plăcea foarte mult, dar Matroana o folosea rareori. Spunea în zeflemea că e o slăbiciune. Substanțele chimice de care abuza erau doar cele care o făceau mai ageră, mai atentă.

— S-ar irosi pe mine.

Cu un gest nerăbdător, a împins la o parte brațul robotului de înfrumusețare.

— Desigur, Diabolicii metabolizează narcoticele prea repede. Nu o să cunoști niciodată încântarea adusă de un drog bun.

— Sau arsura unei otrăvuri fatale, i-am reamintit.

Şi-a sprijinit obrazul osos de mâna strânsă pumn şi m-a privit cercetătoare. Drogul îi micşorase pupila şi îi conferea o lentoare necaracteristică a mişcărilor. Am aşteptat, cu simţurile în alertă, să aflu motivul pentru care mă chemase.

— Ce păcat, a zis, înmuindu-şi degetul în loţiunea cu opiu, pe care şi-a întins-o apoi pe încheietură, în locul unde se simte pulsul. Păcat că nu poţi simţi asta. Cred că în curând vei avea la fel de multă nevoie ca şi mine.

— De ce?

— Împăratul ne-a ordonat să ne trimitem fiica la Chrysanthemum.

Cuvintele m-au lovit ca un pumn în stomac şi am rămas fără suflare. Pentru o clipă, nu mi-am mai auzit decât bătăile inimii, răsunându-mi cu putere în urechi.

— De ce? am şoptit. Vrea ca ea să se ducă la Curtea Imperială?

— Ah, aşa merg lucrurile, a zis ea cu amărăciune. Bunicul meu l-a supărat, şi el a executat-o pe mama. Împăratul rareori loveşte direct – aici se vede influenţa mamei lui infame. Grandisima Cygna e de părere că e mai bine să loveşti direct în inimă pentru a face mai mult rău...

Înainte să-mi dau seama, am traversat încăperea. Mâna mi s-a încleştat pe umărul Matroanei, mai solid decât al Sidoniei, dar la fel de uşor de sfărâmat pentru mine.

— Sidonia nu va pleca, i-am spus cu voce joasă şi animalică, cu inima învăluită de o mânie rece ca gheaţa. O să vă ucid înainte să o las pe ea să plece spre moarte.

A clipit, uitându-se curioasă la mine, neimpresionată de ameninţare.

— Nu avem de ales, Nemesis. A cerut să se prezinte în termen de trei luni.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet leneș, și și-a strecurat o mână în sus, ca să-mi cuprindă obrazul, ciupindu-mă cu unghiile ei lungi.

— De aceea am de gând să te trimit pe tine în locul ei la Chrysanthemum. *Tu* vei fi Sidonia Impyrean.

Mi-a trebuit o clipă să înțeleg ce spune, dar chiar și când am înțeles, tot nu avea vreun sens.

— Ce?

— Ce uimită pari!

Râsul Matroanei părea nesigur, dar ochii ei dilatați s-au pironit într-ai mei, fără să clipească.

— Trebuie să repet?

— *Eu?* am întrebat clătinând din cap.

Nu fusesem niciodată prea atașată de Matroană, dar am crezut mereu că era inteligentă. În toate mințile.

— Chiar sugerați că aș putea să mă dau drept Sidonia?

— Ah, vei avea nevoie de modificări, desigur, a zis privindu-mă de sus până jos. Tot ce s-a văzut până acum din Sidonia e avatarul ei, care-i seamănă la fel de puțin pe cât îi semeni și tu. Culoarea, musculatura ta... Astea le putem repara. Cât despre caracterul tău, am chemat-o deja pe Maestra mea de Etichetă să te învețe regulile esențiale pe care mi le-a dezvăluit și mie în adolescență...

Am făcut un pas în spate. Femeia își pierduse mințile.

— O Maestră de Etichetă nu-mi poate oferi umanitatea. Îți poți da seama doar uitându-te la mine că nu sunt o persoană adevărată. Ați spus-o chiar dumneavoastră de nenumărate ori.

Matroana a clătinat din cap, cu ochii sclipindu-i malițioși.

— Ah, da. Privirea aceea rece, nemiloasă... atât de complet lipsită de empatie. Semnul distinctiv al unui Diabolic! Cred că te vei potrivi mai bine decât crezi în cuibul ăla de

vipere. Cu siguranță mult mai bine decât ar face-o Sidonia, a râs ea încet.

S-a ridicat cu un foșnet al cămășii de noapte, continuând să zâmbească.

— Împăratul vrea să-mi trimit mielușica cea inocentă la tăiere. Nu. O să-i trimit în loc o anacondă.

Capitolul 4

Când m-am întors, Sidonia era în atelier, desena un coş cu fructe. I-am văzut silueta fragilă profilându-se în lumina palidă a stelelor care se revărsa pe fereastră. M-am uitat îndelung la entitatea aceasta fragilă pe care urma să o imit, încercând să mă imaginez în locul ei.

Era o nebunie completă. Un tigru prefăcându-se pisică. Nu, nu un tigru – ceva mai monstruos şi mai nefiresc.

Gândurile mi-au fugit la fiinţa care fusesem cândva, creatura care fusesem înainte să-mi cunosc numele, înainte să fi fost civilizată.

Mi-am amintit foamea necruţătoare şi frica. Mi-am amintit furia că lumea era atât de delimitată, că pereţii erau o capcană. Mi-am amintit clipa când mi-au dat drumul alături de o altă creatură pentru prima dată. Mi-era atât de foame încât am ucis-o şi am mâncat-o. Pe toată. Am ştiut că am făcut bine pentru că după aceea a crescut raţia de hrană.

Nu înţelegeam prea multe pe atunci, dar observam cauza şi efectul. Când trebuiau să scape de Diabolicii mai slabi, îi dădeau celor puternici.

Uneori, ne aruncau pur şi simplu câte o fiinţă jalnică, ce nu putea opune niciun fel de rezistenţă, doar pentru a fi siguri că n-o să-i arătăm milă. Mi-am amintit de fata pe care au băgat-o cu mine în padoc. S-a pitit într-un colţ. M-am înfuriat când a încercat să-mi bea apa, să-mi mănânce mâncarea. Am ucis-o la fel cum îi ucisesem şi pe alţii înaintea ei.

O fată care ar fi putut fi Donia. La fel de firavă, la fel de neputincioasă.

Aceea fusese viaţa mea. Moarte şi frică. Îmi era frică tot timpul. Îmi era frică de clipa următoare, de minutul următor, de ora următoare. Nimic dincolo de asta, fiindcă pentru mine nu era nimic mai mult de atât.

Viaţa mea nu avea nicio formă sau scop sau demnitate până în ziua când a apărut Donia. Nu a fost niciun strop de compasiune, niciun pic de înţeles, până când nu am fost legată de ea şi învăţată să iubesc ceva pentru prima dată. Aveam un viitor de acum, viitorul *ei*. Donia era motivul pentru orice mi se putea întâmpla bun sau de seamă.

Acum trebuia să *fiu* Sidonia, Mi se părea ceva de neconceput, imposibil. Am simţit repulsie la simpla sugestie că o creatură ca mine s-ar fi putut preface că e o fiinţă atât de minunată ca ea – simpla sugestie era o *profanare*.

Când a ridicat privirea din desenul pe care-l făcea, a tresărit uşor.

— Nemesis! Nu te-am auzit când ai intrat... E totul în ordine? m-a întrebat uitându-se la mine cu ochi îngrijoraţi.

Era singura care detecta subtilele mele schimbări de dispoziţie. Am simţit că mi se pune un nod în gât şi am înghiţit cu greutate.

— Da. Sunt bine. Totul o să fie bine, i-am spus.

Nu aveam suflet şi simţeam foarte puţin, dar atât cât simţeam, sentimentele mele se revărsau doar asupra ei.

Împăratul voia ca Sidonia să se ducă la el, aşa că aveam să mă duc în locul ei. Nu era nimic ameninţător în asta, nu-mi era frică. Eram recunoscătoare că puteam să o fac.

Dacă mă dădeam drept Sidonia, o salvam, aşa că nu aveam de ales.

Urma să plec.

Maestra de Etichetă a sosit două săptămâni mai târziu. Am privit alături de Sidonia nava intrând în fortăreaţă. Sidonia tot nu aflase despre chemarea ei la Chrysanthemum, aşa că trăsese propria ei concluzie despre noua vizitatoare.

— Probabil că mama are de gând să mă trimită în vizită la o altă familie, a mormăit ea. Altfel n-ar avea niciun motiv pentru care să mă pună să iau lecţii de bune maniere acum. Sper că nu vrea să mă mărite cu cine ştie cine.

S-a retras în apartamentul ei în semn de protest când a sosit Sutera nu Impyrean, dar eu nu am urmat-o. Matroana m-a chemat la ea. Era extrem de important, la urma urmei, să o ascult pe femeia aceea şi să învăţ de la ea.

Sutera nu Impyrean făcea parte dintre Excedentari, nu dintre Grandilocvi. Spre deosebire de majoritatea Excedentarilor, totuşi, credea cu devotament în sistemul imperial şi jurase supunere, oferindu-şi de bunăvoie serviciile familiei Impyrean. Primise astfel apelativul onorific „nu", precum şi numele de familie.

Am aşteptat împreună cu Matroana în anticameră până când femeia şi-a făcut apariţia. S-a oprit pentru o clipă în pragul uşii, ducând la piept o mână plină de bijuterii, într-un gest de supunere faţă de Matroana, uitându-se iubitoare la fosta ei pupilă.

Primul meu gând a fost că această fiinţă, Sutera, nu era *cu adevărat* o fiinţă umană.

Pielea ei nu era fină şi maronie, cum o preferau Matroana şi Senatorul, ci era plină de pete de diferite culori, de parcă roboţii ei de înfrumuseţare neglijaseră anumite zone şi le saturaseră pe altele, când îi administraseră melanina. Şi nu era doar asta, dar pielea îi părea îmbătrânită, de parcă ar fi fost supradimensionată pentru trupul ei, şi era chiar crăpată şi pătată pe alocuri.

Chiar şi Matroana a fost surprinsă de înfăţişarea ei, şi a privit-o lung, clipind, câteva momente. Apoi a întins braţele spre ea, spunând:

— Draga mea Sutera!

Sutera nu Impyrean a traversat camera plină de îndatorire şi a luat mâinile Matroanei într-ale ei, plecându-şi genunchii pentru a şi le apropia de obraji.

— Ah, Grandisima von Impyrean. Arăţi la fel de tânără ca în ziua în care te-am cunoscut. Iar eu – priveşte ravagiile cauzate de traiul pe o planetă.

— Prostii, a zis Matroana râzând politicoasă. O şedinţă cu roboţii mei de înfrumuseţare şi un tratament telomeric ar trebui să...

— Ah, nu. Vântul, praful, radiaţiile solare. Traiul pe o planetă înseamnă o viaţă numai cu arsuri solare.

S-a ridicat în picioare şi am văzut că îi tremurau buzele uscate.

— Mirosurile sunt pretutindeni. Şi umiditatea! Nu-ţi imaginezi ce fel de viaţă e, Grandisima. Dacă umiditatea e prea scăzută, ţi se crapă pielea şi îţi sângerează, dacă e prea ridicată, fiecare respiraţie devine un efort. E cu adevărat îngrozitor. Ah, şi felul în care se înmulţesc necontrolat, atât de multe familii cu doi sau chiar trei copii... Nu e de mirare că sunt atât de strâmtoraţi! Câte nu v-aş putea povesti...

Zâmbetul Matroanei s-a subţiat, a devenit mai tensionat.

— Poate că nu ar trebui să o faci. Ar trebui să te odihneşti ca să-ţi revii după călătoria îndelungată, înainte să stăm de vorbă.

Avertismentul ascuns în cuvintele ei era: Sutera nu Impyrean nu era aici ca un egal, ca un oaspete, ci pentru a furniza un serviciu. Oricât de mult ar fi plăcut-o pe fosta

ei Maestră de Etichetă, Matroana se săturase acum să o audă vorbind despre sine.

Maestra de Etichetă şi-a luat seama. A ridicat bărbia, cu un gest în care se puteau citi mândria şi profesionalismul.

— Cu siguranţă, nici n-aş îndrăzni să mă odihnesc înainte de a o vedea pe Sidonia şi de a afla despre ce e vorba. Vrei să o aduci...

Privirea i s-a oprit asupra mea, după care a amuţit.

M-am uitat ţintă la ea, în vreme ce Matroana urmărea amuzată cum fosta ei Maestră de Etichetă încerca să-şi dea seama ce eram. În mod clar nu eram o Servitoare, dar în niciun caz nu puteam fi nici Sidonia Impyrean.

— Ce fel de creatură este aceasta? a întrebat Sutera.

— Asta e Nemesis, a spus Matroana.

Sutera a mijit ochii, încercând să lege numele de vreun tip de creatură. Am urmărit-o cu atenţie pentru că Matroana îmi spusese că Excedentarii ştiau de existenţa Diabolicilor – eram un mit vag, ameninţător pentru ei. Nu ştiau prea multe despre convenţia denumirilor sau despre cum arătam, aşa că era puţin probabil ca Sutera să-şi poată da seama ce eram.

Matroana a vorbit iarăşi, smulgând-o pe Sutera din mijlocul gândurilor sale.

— Este animalul de companie mult iubit al fiicei mele şi cel mai drag companion al ei. Sidonia este...

A şovăit o clipă, căutând cea mai potrivită cale de a o caracteriza.

— E o copilă îndărătnică, pasionată de ciudăţenii.

— Am să i le scot din minte.

— Nu, din păcate. Nu-mi seamănă deloc. Este timidă, dar încăpăţânată. Nu, te vei folosi de Nemesis.

— Nemesis? a repetat Sutera pierdută.

— O vei învăţa pe Nemesis la fel ca pe Sidonia.

— Pe asta? a zis Maestra, încercând să pătrundă înţelesul vorbelor Matroanei. Este şi dorinţa Senatorului?

— Dorinţele soţului meu sunt irelevante. A lăsat problema aceasta în întregime în seama mea. Şi ai auzit ce vreau eu. Le instruieşti pe amândouă.

Matroana s-a uitat la mine, ochii ei săgetându-i pe ai mei, în vreme ce secretul pe care-l împărtăşeam pândea periculos între noi. Sutera nu Impyrean era credincioasă acestei familii şi, în plus, era căsătorită cu un Vicerege din clasa de jos de pe o lună din sistemul învecinat. Nu reprezenta nicio ameninţare şi i se puteau încredinţa secrete minore, cum ar fi o rasă ciudată de umanoid întâlnit în casa stăpânei sale...

Însă trimiterea mea ca ostatică Împăratului în locul Sidoniei era mult mai mult de atât. Contravenea direct dorinţei familiei Domitrian. Era înaltă trădare.

Maestra de Etichetă nu trebuia să afle niciodată.

— Nemesis şi Sidonia se vor pregăti amândouă cu tine. Când Sidonia o va vedea pe Nemesis învăţând şi devenind mai rafinată, atunci fiica mea îşi va înfrânge impulsurile rebele şi va avea şi ea tendinţa să coopereze.

— Să le instruiesc pe amândouă... a zis Sutera măsurându-mă din cap până-n picioare. Pot să o fac, dar...

— Ai vreo obiecţie? a întrebat Matroana.

— Niciuna, doamnă.

A făcut un pas în faţă şi mi-a dat un ghiont în braţ, de probă. Apoi, prinzând curaj, a început să-mi pipăie braţele de sus până jos.

— Ce creatură voinică.

M-am uitat în jos la mica fiinţă bizară care mă manevra, la fel de uimită de pielea ei lăsată şi de pigmentul neregulat, pe cât era şi ea de muşchii şi de dimensiunea mea.

— Este remarcabil de... mare. Nu mi-o imaginez stăpânind grația pe care i-o voi preda.

Matroana a râs. A luat-o pe Sutera de umeri și a condus-o spre ușă.

— Ai observat vreodată un tigru? Unul adevărat, cum sunt cei din Chrysantemum. Nu cei ca niște pisicuțe pe care-i găsești prin mânăstirile noastre. Sunt doar mușchi și vână, cu fălci atât de puternice încât pot zdrobi chiar și pe cel mai voinic om, dar dacă îi vezi când își urmăresc prada, dacă îi vezi când vânează – forța pură le conferă mai multă grație decât au cele mai delicate ființe. Așa e Nemesis.

În dimineața următoare, Maestra de Etichetă și-a făcut apariția în apartamentul Doniei. Roboții de înfrumusețare lucraseră în noaptea precedentă asupra Suterei. Acum avea o nouă înfățișare, o expunere de trăsături recesive specifice – câte o singură pleoapă în loc de două, irișii albaștri în locul celor culoarea chihlimbarului pe care-i avea înainte și o nuanță nouă de stacojiu pentru părul ei roșcat. Ridurile îi fuseseră de asemenea netezite, dar nimic din toate astea nu reușea să-i ascundă degradarea. Probabil la asta se referea Matroana când spunea că oamenii „arătau bătrâni".

Sutera nu Impyrean probabil se aștepta la ce era mai rău, pentru că i s-a luminat chipul când a zărit-o pe Sidonia, o frumusețe delicată, cu totul diferită de mine.

— Sidonia, sunt onorată. Îmi amintesc când a sosit vremea pentru mama ta să călătorească în spațiu...

— Călătoresc undeva? a întrebat Donia cu voce stridentă. Știam eu că mama vrea să mă trimită de aici!

Sutera a rămas o clipă pe gânduri, luată prin surprindere.

— În cele din urmă va trebui să părăsești acest loc. Doar nu te aștepți să mucegăiești toată viața aici.

— Nu vreau să plec nicăieri!

— Dar ai un rol de îndeplinit în Imperiu.

— Părinții mei au un rol în Imperiu. Nu-mi pasă câtuși de puțin de politică.

Sutera s-a încruntat și și-a deschis evantaiul, începând să-și facă vânt.

— Mama ta m-a avertizat că ești destul de... încăpățânată.

Privirea mi s-a fixat pe evantai.

„E o armă", îmi spunea instinctul. Nu mi-am desprins privirea de el. Gândul acesta îmi tot dădea târcoale. Unealta asta nu putea fi nimic altceva. Granzi și Grandisime de viță nobilă se presupunea că nu se înjosesc purtând arme la vedere, dar Donia îmi spusese că obișnuiau să le camufleze în obiecte inofensive. Dat fiind că Sutera își petrecuse viața învățând și predând obiceiurilor Grandilocvilor, probabil că imitase și acest aspect.

Ce putea fi în el? O lamă? Un bici?

— Cred că vom începe cu înfățișarea ta, a zis Sutera venindu-și în fire. Trebuie să te hotărăști asupra trăsăturilor tale caracteristice.

Pentru că la urma urmei eu eram cea care trebuia să afle asta, am întrerupt-o:

— Ce sunt astea?

Sutera mi-a aruncat o privire iritată. Deși trebuia să ne instruiască pe amândouă, era clar că i se părea că își risipește timpul și talentul pe mine.

— În cercurile Grandilocvilor, fiecare aspect fizic poate fi și este modificat în conformitate cu cerințele modei. Nimeni nu știe vârsta adevărată a nimănui, culoarea pielii, culoarea părului, forma buzelor, greutatea, forma

pleoapelor sau alte trăsături. Un copil dintr-o familie de vază deține mijloacele de a-și modifica înfățișarea după cum dorește, dar va învăța repede că schimbările prea dese și prea complexe nu sunt privite cu ochi buni. De exemplu, trebuie să păstrezi genul cu care ești identificat. Este considerat de prost gust să apelezi la o resecvențiere cromozomială doar dintr-un capriciu sau pentru o petrecere. Totodată, de dragul delicateții, câteva trăsături trebuie să rămână neschimbate pentru a putea fi identificată. Acestea *sunt trăsăturile caracteristice*. Ale mele, de pildă, sunt buzele și bărbia. A făcut grațioasă semn spre sine însăși, buzele ei pline curbându-se într-un zâmbet. Nu le schimb niciodată.

Am examinat-o îndeaproape, studiindu-i buzele și bărbia, întrebându-mă ce aveau deosebit aceste trăsături încât să devină motivul ei de mândrie.

— Am să te ajut să le alegi și tu pe ale tale, Sidonia Impyrean. Și, desigur, pe ale tale, Nemesis dan Impyrean, a adăugat după o clipă.

— Nu e „dan", a spus Donia repezit. Sigur ai observat că nu este o Servitoare.

— Asta e ridicol, copilă, a ciripit Sutera. *Toată lumea* aflată în proprietatea familiei tale e dan, fetițo, Servitorii și ființele umanoide deopotrivă.

Donia și-a strâns pumnii micuți.

— Nemesis e diferită.

— Da? a zis Sutera ridicând din sprâncene. A fost cumpărată de părinții tăi. A fost modelată pentru tine. Are o anumită însărcinare. Nu e diferită de o Servitoare în această privință, prin urmare, este Nemesis dan Impyrean.

— Nu-i mai spune „dan", altfel îi zic mamei că am terminat cu chestia asta, a spus Donia, cu vocea tremurându-i de furie.

— Donia... am avertizat-o.

Nu era momentul să se aprindă luându-mi mie apărarea.

Aceasta era însă o bătălie pe care Donia o ducea dintotdeauna.

— Nemesis Impyrean, a zis ea sfidătoare. Aşa îi vei spune în prezenţa mea.

Sutera a pufnit scurt în râs.

— Oh, deci acum ţi-e rudă de sânge?

— Nu asta am...

— Păi, dacă tot inventăm lucruri, haide să-i spunem Nemesis von Impyrean şi să o proclamăm capul gospodăriei. Ai vreun ordin pentru mine, Madam von Impyrean? mi s-a adresat Sutera cu o plecăciune făcută în batjocură.

— Am terminat, a anunţat Donia. Nu o să tolerez aşa ceva.

S-a întors şi a ieşit.

Sutera a rămas uitându-se după ea, clipind des, uimită.

— În numele stelelor, a murmurat în cele din urmă, cred că nu mai e nicio speranţă pentru ea.

Am urmat-o pe Donia, gândindu-mă cu amărăciune că dacă Maestra de Etichetă credea că moştenitoarea Impyrean era lipsită de speranţă, era bine că nu realiza că de fapt se afla aici ca să insufle graţie unei Diabolice.

Capitolul 5

Nici eu, nici Donia nu am dormit în noaptea aceea. Donia cu siguranţă se perpelea din cauza paparei cu care se alesese din partea Matroanei după izbucnirea avută faţă de Sutera nu Impyrean. Cât despre mine, eu nu puteam uita ce spusese Donia mai devreme despre mine.

În cele din urmă, am rupt tăcerea.

— Sunt.

— Ce?

— *Sunt* Nemesis dan Impyrean.

— Nu, nu eşti, a zis Donia, răsucindu-se în pat ca să stea cu faţa spre fereastră.

Mă uitam fix la umerii ei firavi.

— Sunt o fiinţă aflată în proprietatea casei tale. Nu ştiu de ce negi asta.

— *Eşti* Nemesis Impyrean, a zis Sidonia ridicându-se în capul oaselor şi privindu-mă la lumina stelelor. Şi cu asta basta.

— Numai un prost s-ar contrazice cu Maestra de Etichetă din cauza unei probleme atât de neînsemnate cum e numele meu. Ştii ce sunt. Nu sunt o persoană. *Sunt o Diabolică.* E ca atunci când ai încercat să mă duci la binecuvântare! Nu ţi-a intrat în cap până acum că eu nu sunt ca tine?

— Dar, Nemesis...

— Nu vreau să mai faci asta! am strigat la ea, înfuriindu-mă brusc. Nu-mi mai flutura lucrurile astea în faţa

ochilor când ştim amândouă că nu le pot avea! Nu pot fi binecuvântată şi nu pot fi numită Nemesis Impyrean. Nu există niciun motiv pentru care să mă înveţi să citesc sau să insişti că vin din stele, la fel ca tine... Nu e nicio demnitate în a mă forţa să intru într-un şablon în care n-o să mă potrivesc niciodată.

— Nicio demnitate? a repetat Donia şi apoi ochii au început să-i joace în lacrimi. Nu încerc să te umilesc.

Umilinţă. Am realizat că acesta era cuvântul pentru sentimentul acela îngrozitor care se trezea în mine de fiecare dată când vedeam heliosfera şi îmi aminteam prima întâlnire cu preotul. Mă simţeam umilită din cauza categoriei din care făceam parte, *din cauza mea*. Nu avea nimic de-a face cu Sidonia şi nu voiam ca ea să creadă asta.

— *Nu sunt* egala ta. Sunt Diabolica ta şi atâta tot. Nu uita asta.

Au început să-i tremure buzele.

— Bine, Nemesis *dan* Impyrean. Dacă îmi aparţii, atunci supune-te şi nu mai vorbi ca să pot dormi.

Spunând asta, s-a răsucit în pat şi şi-a îngropat faţa în pernă ca să-şi înăbuşe lacrimile.

Am ascultat cum plângea încetişor în vreme ce partea întunecată a gigantului de gaz forma un abis negru dincolo de fereastră. Donia era ataşată de mine. Avea să se simtă rănită după ce afla de înşelătoria Matroanei. Avea să-mi ordone să nu mă duc la Chrysanthemum în locul ei. Avea să-şi facă griji pentru siguranţa mea. Ştiam ce durere aveau să-i cauzeze faptele mele.

Totuşi, sentimentele ei pentru mine contau mai puţin decât sentimentele mele pentru ea.

Pentru un moment, contradicţia a planat asupra gândurilor mele în timp ce priveam fix în întuneric. Nu-mi trecuse prin minte până atunci că era ceva profund egoist

în devotamentul meu. Din cauza a ceea ce eram, se presupunea că nu aveam ego, nici nevoi personale. Chiar şi acum, deşi aveam nevoie de doar trei ore de somn pe noapte, stăteam întinsă în culcuşul meu de lângă patul Sidoniei pentru că *ea* avea nevoie de opt ore de somn şi se simţea liniştită ştiindu-mă acolo.

Un Diabolic era menit să fie lipsit de orice interese personale atunci când avea stăpân.

Totuşi, se părea că eu aveam interes personal. Cum era posibil, când nu eram cu adevărat o persoană? Umilinţa, egoismul erau nefireşti pentru o fiinţă ca mine. N-ar fi trebuit să existe.

M-am răsucit în culcuş. Părea mai uşor să ascult respiraţia uşoară a Doniei şi să-mi scot toate astea din minte.

Şi atunci am auzit un târşâit de paşi la uşă. Am intrat imediat în alertă.

— Vino aici, Nemesis.

Şoapta fusese atât de înceată încât Sidonia n-ar fi auzit-o nici dacă ar fi fost trează. Am sărit în picioare, am traversat camera şi am ieşit afară.

Matroana mă aştepta cu braţele încrucişate la piept.

— Vino!

S-a întors şi am urmat-o fără niciun sunet, fără să pun nicio întrebare. Ne-am retras în aripa ocupată de ea. Nu mai văzusem până atunci apartamentul Matroanei şi am fost uimită să mă văd înconjurată de relicve. M-am uitat la o sculptură stângace a unei siluete umane nedefinite, dăltuite în întregime din piatră. De ce preţuia aşa ceva?

— Figurina aceea a fost meşteşugită înainte de existenţa primelor civilizaţii agrare de pe Pământ, a explicat Matroana, urmărindu-mi privirea. E nepreţuită.

— Cum aşa? Nu e foarte impresionantă. Domia ar putea sculpta una mai bună.

— Cu adevărat nu ai nici cea mai vagă idee despre valoare.

A luat o cutie de fier şi i-a dat capacul la o parte. S-au ivit o mulţime de maşinării metalice minuscule, toate mai mici decât vârfurile degetelor mele. Sub privirile mele, din fiecare maşinărie au început să iasă ace.

— Sutera avea dreptate, a spus Matroana, privindu-mă cercetător. Eşti prea solidă pentru a putea trece vreodată drept fiinţă umană. Va trebui să-ţi slăbim muşchii şi să-ţi micşorăm oasele. Aici intră în joc maşinăriile astea.

M-am uitat la roboţii care fremătau ca insectele dintr-o grădină. Acele străluceau în lumină.

— E nevoie de atât de multe?

— Fiecare dintre ele va injecta o substanţă într-o zonă ţintă a structurii tale scheletice pentru a începe procesul de distrugere. Trebuie să te aducem la o mărime mai mică, şi asta cât mai repede. I-am spus doctorului Isarus nan Impyrean că sunt pentru soţul meu – că a devenit supărător de greoi şi că vreau să-l aduc la o dimensiune mai atractivă. Doctorul spune că procedeul trebuie repetat timp de mai multe nopţi. E un noroc că avem trei luni la dispoziţie până să trebuiască să pleci la Chrysanthemum. O să avem nevoie de ele. Din două în două nopţi, după ce adoarme Sidonia, o să vii aici pentru injecţii.

Am tras aer în piept. Nu-mi era teamă, dar inima începuse să-mi bată mai repede. Adrenalina.

— Pare să fie dureros, am spus.

— Chinuitor, mi s-a zis, a răspuns Matroana. Ţi-aş oferi un anestezic, dar ştim că ar fi inutil.

„Pentru Sidonia", m-am gândit.

M-am dezbrăcat şi mi-am întins mâinile şi picioarele. Eram hotărâtă să nu o las să mă vadă nici măcar tresărind.

— Să începem atunci.

Următoarele câteva nopţi am visat insecte care dădeau năvală asupra mea, împungându-mă, înjunghiindu-mă şi sfâşiindu-mă. Când mă trezeam, aveam o senzaţie de măcinare şi deformare în braţe şi umflături uşoare pe coapse şi gambe. Îmi era greu să-mi ascund disconfortul faţă de Donia. Eram istovită şi de fiecare dată când aveam o senzaţie de uşurare, ştiam că mă părăsiseră moleculele din muşchi.

„Pentru Sidonia", îmi reaminteam, trăgându-mi mânecile în jos ca să-mi ascund urmele de vânătăi de pe braţe. Mă durea fiecare pas pe care-l făceam şi-mi simţeam oasele ca pe nişte aşchii uriaşe, dar încercam să-mi ascund suferinţa.

Poate că slăbirea forţelor mă făcea mai normală, dar a îngreunat lucrurile în timpul următoarei şedinţe cu Maestra de Etichetă.

Sutera nu Impyrean a trecut peste insulta adusă de Sidonia şi a început să ne familiarizeze cu mersul în stil Grandilocv – stilul pe care trebuia să-l adopte cine urma să-l întâlnească pe Împărat. În mod obişnuit, orice sarcină fizică mi se părea facilă, dar acum forţa mea extraordinară pălea.

Am reuşit să execut mersul înaintea Doniei, dar cu greu.

Apoi am trecut la sarcina plicticoasă de a stăpâni drogurile. Asta a fost cel mai dificil pentru mine pentru că nu simţeam niciunul dintre efectele lor recreaţionale, aşa că a trebuit să imit efectele pe care păreau să le aibă asupra Sidoniei.

— Ţineţi minte, ne-a spus Sutera, cu ochii dilataţi în timp ce se clătina sub efectul vaporilor pe care tocmai îi inhalase, relaxare fără... ce?

— Neglijenţă, a zis Donia, cu vocea toropită.

— Râs fără...?

— Dezlănțuire.

— Și întotdeauna, absolut întotdeauna, fiți moderate. Droguri recreaționale, dar niciodată neurotoxice, a spus Sutera, tresărind din când în când din cauza cine știe căror impulsuri chimice. Dependența este una dintre cele mai neatractive trăsături. Veți avea nevoie de roboți medicali care să vă vindece creierul și între timp toată lumea va bârfi despre comportamentul scandalos al fetei Impyrean. Iar neurotoxinele... ei bine, nici cei mai buni roboți medicali din galaxie n-o să te mai poată vindeca după așa ceva.

Donia nu reacționa prea bine la droguri. Orice energizant o neliniștea și o făcea să tremure. Orice cauza euforie, pe ea o făcea să delireze. Odată, a trebuit să o forțez pe Sutera nu Impyrean să pună capăt lecției ca să o bag pe Donia în pat.

Din cauza tratamentelor de reducție musculară, era prea grea pentru mine ca să o pot ridica în brațe, așa că am condus-o pe coridor, trecându-i un braț peste umerii mei.

Donia mi-a zâmbit toropită tot drumul. Când am ajuns, s-a întins în pat zâmbindu-mi cu gura până la urechi, bălmăjind aiureli.

— Ai o strălucire interioară, mi-a spus.

— Ba nu am, am asigurat-o eu.

— Ba da. Strălucești ca o stea, Nemesis. O stea minunată.

S-a întins spre mine și și-a trecut degetele peste brațul meu, fascinată.

— Ești o supernovă.

— Ar fi foarte periculos pentru tine atunci, i-am spus scoțându-i pantofii.

— Chiar ai o scânteie divină.

Ochii i s-au umplut de lacrimi care au început să-i șiroiască pe obraji, fericirea lăsând loc melancoliei.

— Mi-aș dori să crezi asta.

Am oftat. Cât de visătoare era.

— Culcă-te, Donia.

— Te iubesc mai mult decât pot îndura uneori. Ești o minune și nici măcar nu o știi.

A spus asta atât de convinsă, aproape cu tristețe, încât m-am apropiat de ea și i-am pus mâna pe braț, dând curs unui impuls tandru pe care-l simțeam doar rareori și numai pentru ea.

— Te rog, culcă-te, am insistat cu blândețe.

— Ești cu adevărat minunată, Nemesis. Mi-aș dori să-ți dai seama de asta. Mi-aș dori să nu fiu singura care o știe. Aș vrea să o știi și tu.

Ce idee ciudată asupra căreia insista mereu, cum că *eu* aveam o sclipire divină. Am mângâiat-o pe braț, tulburată de cât de mult mă simțeam atrasă de această noțiune. Ce folos ar fi pentru un Diabolic să aibă o viață de apoi? Donia nu ar mai avea nevoie de protecția mea după ce ar pieri. Oriîncotro urma sufletul ei să călătorească, intrarea spre acel tărâm era interzisă ființelor ca mine.

— Vorbești prostii, i-am spus. Culcă-te acum.

Donia a adormit, iar eu am rămas acolo ascultându-i respirația, încercând să-mi alung greutatea ciudată pe care o simțeam apăsându-mi pieptul. Nu-mi foloseau la nimic iluziile; totuși, simțeam o stranie alinare la gândul că o singură persoană din acest univers credea lucruri frumoase, deși neadevărate, despre mine. Dacă aș fi fost mai puțin disciplinată poate chiar aș fi cedat plăcerii de a pretinde că sunt de acord cu ea.

Capitolul 6

După ce am încercat o întreagă paletă de droguri, am trecut la învăţarea dansurilor. Erau o mulţime de stiluri de dans, în funcţie de ocazii, în condiţii diferite de gravitaţie. Eu eram cea care conducea, pentru că eram mai solidă şi mai puternică decât Donia, dar nu conta în ce poziţie dansam. Le-am învăţat şi le-am executat doar uitându-mă la demonstraţiile Suterei nu Impyrean.

Într-o zi am repetat o transpunere a unuia dintre cele mai importante dansuri de la Curtea Imperială, numit „Broasca şi Scorpionul". Femeile executau mişcările rapide, bruşte ale scorpionului, iar bărbaţii salturile impresionante şi revenirile pe poziţie ale broaştei. După prima parte, scorpionul trebuia să petreacă mare parte din restul dansului susţinut în întregime de broască. Dansul se executa în condiţii de gravitaţie zero, dar familia Impyrean nu avea un dom cu gravitaţie zero. Am încercat să ne descurcăm pe cât posibil în încăperile cu gravitaţie scăzută ale fortăreţei, care ajungeau la doar o treime din gravitaţia standard. Am aruncat-o pe Donia în aer şi am reuşit să o prind când a zburat în jos spre mine, dar apoi mi-a alunecat din braţe.

Nu s-a întâmplat nimic grav. S-a poticnit şi s-a prins de braţul meu ca să-şi recapete echilibrul, recâştigându-l uşor în condiţiile de gravitaţie scăzută, dar pentru mine a fost un şoc neplăcut. Braţele mi s-au cutremurat de la

efortul de a o arunca pe Donia în sus, iar când privirile ni s-au întâlnit, am ştiut că observase şi ea asta.

În nopţile în care nu făceam tratamente dormeam mai mult ca de obicei, deoarece corpul meu avea nevoie să-şi revină. În seara aceea, după ce m-am cufundat în somn, Donia m-a scuturat de umăr ca să mă trezească.

Gestul în sine era neobişnuit. De obicei săream imediat la cel mai uşor zgomot.

— Eşti bolnavă?

— Bolnavă? am bălmăjit.

— Ai fost aşa de apatică în ultimul timp. Şi nu am vrut să spun nimic, dar au început să atârne hainele pe tine. Nemesis, eşti slăbită.

— Sunt bine.

— Cred că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Isarus.

— Nu am nevoie decât de somn.

Dar de acum Donia mă urmărea cu îngrijorare zi de zi. Matroana a hotărât în sfârşit că muşchii îmi slăbiseră şi oasele mi se micşoraseră la o dimensiune suficient de fragilă. Nu mai aveam alura robustă a unui tigru, ci eram mai degrabă lungă şi zveltă, ca un linx. Măcar puteam trece drept o fată obişnuită. Una neobişnuit de înaltă, dar cu siguranţă nu o Diabolică. Am fost uşurată când am terminat cu injecţiile. Mi-am recăpătat forţele mai mult decât speram. Nu mă puteam antrena confortabil în camerele cu gravitaţie mare, dar puteam merge fără probleme prin ele. Chiar şi cu muşchii semnificativ mai slabi, eram cu mult mai puternică decât o fiinţă umană obişnuită.

— Asta îţi va face sarcina mai dificilă, a remarcat Matroana când m-am ridicat în mâini pe braţul canapelei ei. Ţi-ar fi fost mai uşor dacă îţi mai slăbeam forţa şi mai mult. Aşa, va trebui să te prefaci. Gata cu demonstraţiile astea.

— Aţi vrut să vedeţi de ce sunt în stare, i-am reamintit, şi am slăbit uşor strânsoarea, ridicând un braţ, rămânând astfel în echilibru într-o singură palmă.

Deşi nu mai eram la fel de puternică cum fusesem, aveam corpul mai uşor, ceea ce compensa cumva schimbările musculare.

— Ar fi trebuit să vă mint în privinţa abilităţilor mele?

S-a uitat la mine cum m-am lăsat pe canapea şi cum m-am ridicat iar după aceea. Cum o priveam aşa, de jos în sus, părea cumva stranie şi mai în vârstă.

— Nu te mai antrenezi. Nici măcar când eşti singură. La Chrysanthemum sunt ochi peste tot, iar dacă ajungi iar masivă înseamnă că am irosit tot tratamentul.

M-am uitat la ea printre şuviţele de păr care-mi atârnau pe faţă, cu braţele arzându-mi mândre de încordare... dar tremurând. Nu mai tremurasem niciodată până atunci când stăteam în mâini.

— Ştiu toate astea, doamnă, nu sunt proastă.

— Începând de acum. Dă-te jos.

Mi-am balansat picioarele în jos şi-am aterizat pe podea. Mă dureau braţele, aşa că am început să mi le masez, susţinându-i privirea.

— Începând de acum, am repetat.

Experimentam senzaţia de slăbiciune, şi între a-mi ascunde forţa sau a fi cu adevărat neputincioasă, preferam categoric să mă prefac.

Aşa încât asta urma să fac.

Maestrei de Etichetă i s-a părut destul de plăcută activitatea cosmetică încât să facă uz de abilităţile ei pe noi amândouă, nu doar pe Sidonia. Acum şi eu şi Donia aveam parte de un fond de ten aplicat cu grijă şi de pigmenţi de culoare, chiar şi de parfumuri efervescente aplicate în

părul transformat de roboţii de înfrumuseţare în nişte bucle curgătoare, splendide. Ne trezeam dimineaţa cu părul moale lăsat, dar cu o singură comandă, agrafele mecanizate se rearanjau, aşezându-ne buclele în orice stil ne doream, indiferent cât de elaborat ar fi fost. O altă comandă, şi anumite fire se transformau din nuanţa părului nostru în şuviţe strălucitoare aurii sau argintii, pentru a se asorta cu un articol anume de îmbrăcăminte. Puteau chiar să producă o lumină care ne modifica în mod artificial culoarea părului fără să fie nevoie de intervenţia roboţilor de înfrumuseţare.

Sidonia şi-a petrecut câteva nopţi jucându-se cu agrafele de păr, făcându-şi părul albastru, aranjându-l să-i stea ţepos sau în cârlionţi care se puteau ondula şi mai mult cu un simplu impuls electric. Apoi se distra transformându-mi mie părul, ajungând la concluzia că îi plăcea cel mai mult când îl aveam castaniu-închis, cu câteva şuviţe în nuanţe mai deschise.

În cele din urmă, Sutera nu Impyrean şi-a epuizat cunoştinţele de zeci de ani despre Curtea Imperială. Ne-a prezentat plină de mândrie Matroanei şi Senatorului în ultima şedinţă.

— Pentru binele Grandisimei, propun ca trăsăturile specifice ale fiicei voastre Sidonia să fie ochii ei minunaţi. Şi ar trebui să-i mai închideţi pielea cu vreo două nuanţe pentru a-i pune cât mai bine în evidenţă. Poate un frumos arămiu? Ah, şi acest nas lung, atât de graţios... Minunat. Orice modificări îşi va face, ar trebui să se gândească mai ales cum să atragă atenţia asupra ochilor şi a nasului.

— Şi Nemesis? a întrebat Matroana.

Sutera a tăcut câteva clipe, luată prin surprindere de întrebare. S-a uitat la mine, uimită să vadă că mergeam cu prefăcătoria instruirii mele chiar până la final. Habar n-avea.

— Păi, cred că ar putea alege orice. Este simetrică din punct de vedere anatomic, la fel ca toate creaţiile umanoide. Nu poate fi considerată o frumuseţe veritabilă din moment ce e făcută într-un laborator. Eu nu prea cred, ce ziceţi? a adăugat ea uitându-se la Matroană, aşteptând o aprobare.

Matroana nu a spus nimic, privind-o cu o nerăbdare tot mai mare.

— Ei bine, fiinţele create în laborator, a zis Sutera, sunt menite să nu aibă nicio însemnătate fizică, aşa că nu e nimic de obiectat la ea în afară de nas. *Asta* aş repara. Să netezească cel puţin umflătura aceea neplăcută de pe puntea nasului.

Mi-am dus mâna la nas, gândindu-mă de câte ori mi-l rupsesem în încăierări înainte să fiu civilizată.

— Ochii şi pometii, aş zice, a intervenit Matroana, privindu-mă cercetătoare. Ce spui, Sutera?

— Cred... cred că da. Cum ziceam, poate alege orice, a râs Sutera, trecându-şi mâna prin păr. Poate i-aş modifica puţin culoarea?

— Hmm, da, a zis Matroana. Nu adăugăm niciodată melanină creaturilor noastre umanoide pentru a le diferenţia fizic de membrii familiei, dar Nemesis ar avea nevoie de puţină pigmentaţie. Nu crezi? l-a întrebat ea pe Senator.

Pentru prima dată, a spus şi el ceva:

— Ah, da. Cum vrei tu.

— Tot nu pot să-mi imaginez ce rol ar putea să îndeplinească Nemesis la Chrysanthemum, a comentat Sutera, dar, orice ar spune Grandisima, sunt de părere că nu poţi da greş cu ochii, iar pometii ascuţiţi sunt mereu la modă.

Apoi Sutera a trecut la demonstrarea cunoştinţelor pe care le căpătaserăm. Ne-a pus o mulţime de întrebări şi eu i-am răspuns corect la toate. Donia era distrasă şi agitată

din cauza privirii ca de vultur a mamei ei și a greșit de câteva ori. Ne-au fost arătate figurile celor din casa imperială, iar Donia le-a încurcat pe Cygna și Devinée Domitrian.

Însă eu n-am făcut nicio greșeală. Asta era tot ce conta.

— Excelent, a spus Matroana bătând din palme cu eleganță. Bravo, Sutera, sunt bine pregătite.

— Foarte bine pregătite, a încuviințat Senatorul.

Matroana și-a ațintit ochii asupra mea, cu un zâmbet crud. Anaconda ei, asta eram.

Sutera strălucea de bucuria că a fost lăudată de stăpâna ei și s-a apropiat de Matroană cu un mers elaborat specific Grandisimelor, plecându-se până la pământ în fața ei. A luat mâna Matroanei și și-a apropiat-o de obraji, și apoi și pe cea a Senatorului.

— Sunt bucuroasă că am slujit încă o generație a familiei voastre. Sper ca într-o zi să întâlnesc și copilul Sidoniei, după ce se va întoarce din spațiu.

Matroana a zâmbit vag.

— Da, da, cu toții sperăm să fie bine.

Abia după ce Sutera a ieșit din încăpere, Donia li s-a adresat părinților ei.

— De ce facem de fapt toate astea?

Senatorul și Matroana au schimbat priviri.

— Știu că se petrece ceva, a zis Donia, ridicând vocea. Am crezut că poate vreți să mă căsătoriți cu cineva sau să mă trimiteți undeva departe, dar... dar numai ce am greșit câteva răspunsuri, le-am greșit, mamă, și nici măcar nu m-ai certat. Ce se întâmplă? a întrebat cu ochii scăldați în lacrimi. Tată, ai necazuri? Am fost pregătită ca să te înlocuiesc?

— Nu, nu, a spus Senatorul. Sunt în siguranță, draga mea.

— Nu te cred! Ce...

— Oh, a răbufnit Matroana. Spune-i adevărul.

Senatorul a oftat, cu fața brăzdată de riduri. Nu-și mai reîmprospătase falsa tinerețe de când Sidonia fusese chemată la curte.

— Foarte bine. Am căzut în dizgrația Împăratului, dar nu sunt în pericol...

— Tu ești, Sidonia, a spus Matroana.

Sidonia a tresărit, înroșindu-se la față din cauza șocului.

— E... eu? a întrebat uitându-se înfricoșată la mine.

— Nu te teme, i-am spus apropiindu-mă de ea.

— *Eu* sunt în pericol, mamă? a strigat Donia.

— Ai fost convocată la Chrysanthemum pentru a te înfățișa Împăratului, a spus Matroana. Pentru a fi făcută responsabilă de idioțeniile tatălui tău, desigur. Dar nu o să te duci.

Donia nu era proastă. A pus totul cap la cap într-o clipă – schimbările mele de înfățișare, instruirea mea cot la cot cu ea și acum... asta.

— Nu, a icnit ea.

Senatorul a făcut un pas în față și a bătut-o ușor cu palma pe umărul ei firav.

— Mama ta are un plan care te va ține în siguranță. Nu o să te trimitem la Curte. Nu ți-am risca *niciodată* viața așa, scumpa mea. O vom trimite pe ea în locul tău.

— Nu, a repetat Donia, clătinând din cap.

S-a repezit spre mine și m-a luat de mână.

— Nu, mi-a spus.

— Trebuie să facem asta, a zis Matroana. Sidonia, nu înțelegi că exact pentru astfel de situații ți-am comandat un Diabolic? Am cumpărat-o pe Nemesis pentru a ne putea apăra fiica. Moștenitoarea. Iar acum Nemesis e gata să ne ajute cu asta.

— Sunt, am asigurat-o eu pe Donia.

— Deci... Nemesis va fi ostatica Împăratului? a întrebat Donia, strângându-mă şi mai tare de mână.

— Sperăm că va fi vasal. Sperăm că nu i se va face niciun rău.

— Şi dacă m-a convocat ca să mă omoare? a strigat Donia. Atunci ce facem? s-a întors ea spre mine.

— Atunci *tu* vei fi în siguranţă alături de familia ta, i-am răspuns firesc.

— Sidonia, a zis Senatorul, trebuie să înţelegi? Nemesis nu este moştenitoarea noastră. Este proprietatea noastră.

Donia s-a uitat când la mama ei, când la mine, oripilată.

— Nu! Nu! Nu o să permit aşa ceva! Chiar dacă îi păcăleşti la început, ce se întâmplă dacă află cineva *cine* eşti de fapt?

— Cum să afle? am întrebat-o uitându-mă la mine – nu mai semănam deloc cu un Diabolic.

— Nu o să-şi imagineze că ar putea fi aşa ceva, a zis Matroana. N-o să le treacă niciodată prin cap că cineva ar putea cuteza să păstreze un Diabolic în viaţă, darămite să trimită unul în inima Imperiului, în locul fiicei lor. Nemesis e destul de inteligentă ca să se descurce. Este planul perfect.

— Doar dacă nu moare! a strigat Donia. Nu poţi să te duci, mi-a spus, zguduindu-mă de braţ. Îţi ordon să nu te duci. Nu te las să-ţi rişti viaţa pentru mine. Mamă...

S-a întors către mama ei, cu lacrimile curgându-i în jos pe obraji, dar a văzut privirea rece, ca de oţel a Matroanei şi expresia de nepăsare a tatălui ei.

— Nu! Nu, nu se poate aşa ceva!

Donia s-a întors şi a ieşit în fugă din cameră.

I-am lăsat timp să se gândească la ce tocmai aflase, şi apoi m-am dus după ea în grădinile fortăreţei – era chiar în apropierea ţarcului tigrilor. Felinele stăteau adunate

laolaltă, cerşindu-i atenţia, dar Donia se uita în gol, de parcă nici nu le vedea.

— Cum ai putut? mi-a spus imediat ce m-a observat. Cum ai putut să unelteşti cu mama şi tata pe la spatele meu? Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva?

— Nu a fost foarte dificil, i-am spus fără menajamente. Mă pricep să mint. E unul dintre motivele pentru care e mai bine să merg eu la Chrysanthemum şi nu tu.

— Şi dacă mori? Ce mă fac atunci?

— Dacă o să mor, va fi pentru că am murit în locul tău. Vei face ceea ce ne dorim cu toţii: vei trăi.

— Te urăsc! Te urăsc aşa de tare!

Donia s-a repezit la mine, lovindu-mă zadarnic cu pumnii. Loviturile ricoşau din braţele mele, iar eu am privit-o puţin uimită de vehemenţa reacţiei. Începusem să-mi fac griji ca nu cumva să-şi rănească mâinile.

Prin grădină, animalele neliniştite au început să se agite, foşnind prin iarbă în timp ce fugeau instinctiv de zgomot.

Apoi Donia a făcut un pas înapoi, cu faţa udă de lacrimi şi s-a îndreptat în grabă spre ieşire. Acolo s-a ciocnit de Sutera nu Impyrean, care făcea ultimul tur al fortăreţei înainte să se întoarcă la viaţa ei obişnuită de pe planetă.

Donia i s-a prăbuşit în braţe, plângând. Sutera a mângâiat-o absentă pe umeri, apoi s-a smuls din îmbrăţişare.

— Nu, nu, nu pot permite aşa ceva. Ce ţi-am spus eu despre exprimarea dizgraţioasă a emoţiilor? După ce vei ajunge la curte...

— Nu voi ajunge la curte! a ţipat Donia. Mama nu mă trimite pe mine. O trimite pe Nemesis. De asta s-a instruit împreună cu mine.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Poftim? a exclamat Sutera.

M-am apropiat, încercând să-i transmit Doniei un avertisment din priviri, dar era distrasă şi orbită de ceea ce îi împărtăşea Suterei.

— Şi ei sunt la fel ca tine. Cred că Nemesis e proprietatea noastră. O obligă să se dea drept mine şi să îşi rişte viaţa de parcă nu ar însemna nimic!

— Asta e trădare, a icnit Sutera.

Cuvântul mi s-a întipărit în minte ca un clopot de moarte, dar care nu suna pentru mine. Sidonia încălcase limitele dezvăluindu-i aşa ceva Suterei nu Impyrean, iar acum trebuia să mă ocup de asta.

— Donia.

Vocea mea joasă şi ameninţătoare a reuşit să pătrundă dincolo de furia ei. Donia a tăcut tremurând din tot corpul, ştergându-şi lacrimile cu mâinile firave.

— Donia, vom discuta despre asta. Dar mai întâi, Sutera, trebuie să-ţi ofer o explicaţie.

Am parcurs distanţa dintre noi, şi Maestrei de Etichetă nici nu i-a trecut prin minte să se împotrivească atunci când am încercat să o fac să iasă de acolo împreună cu mine.

— Vedeţi, situaţia e foarte complicată...

Donia a rămas ţintuită locului câteva clipe, până când a părut să-şi dea brusc seama ce aveam de gând să fac.

— Nemesis... nu!

M-am uitat la ea. Nu voiam să fac asta de faţă cu ea, dar dacă insista, foarte bine, să se uite.

Sutera mi-a aruncat o privire nedumerită şi complet inocentă, gata să mă întrebe ceva. N-a mai apucat.

I-am rupt gâtul.

Capitolul 7

Strigătul Doniei a străpuns văzduhul când am lăsat-o pe Sutera să cadă la pământ şi m-am îndepărtat de cadavru. S-a repezit să o ia în braţe pe bătrână, zguduind-o şi strigând:

— Sutera! Sutera!

— La ce te aşteptai? am întrebat-o încet.

Sidonia m-a privit cu o expresie de groază pe care nu i-o mai văzusem din acea primă zi de când fusesem civilizată. Era ca şi cum nu ar fi înţeles – nu ar fi înţeles cu adevărat – până în clipa aceea ce eram în realitate.

— De ce? a suspinat ea. Ne-a ajutat.

— Pentru că i-ai spus ceva ce nu trebuia să ştie. Ne-ar fi reclamat şi apoi nu te-aş mai fi putut salva.

M-am apropiat de ea şi Donia s-a tras în spate, uitându-se la mine cu groază.

De asta aveam nevoie din partea ei, mi-am dat seama. Nu de adoraţia ei, nu de dragostea ei. Aveam nevoie să mă înţeleagă. Aveam nevoie să mă vadă în sfârşit aşa cum mă vedea mama ei, aşa cum mă vedea preotul – aşa cum *eram* de fapt. Simţeam că mă sufoc la gândul de a vedea repulsia aşternându-se pe chipul Doniei când avea să deschidă în sfârşit ochii, dar trebuia să o fac de dragul ei.

— Nu înţelegi, Sidonia? i-am spus. Nu sunt prietena ta. Prietenii sunt egali. Noi nu suntem. Nu sunt ca tigrii de colo, programaţi genetic să le placă să fie răsfăţaţi şi să stea cu burta în sus să-i mângâi. Nu sunt aici ca să-ţi

ţin de urât. Sunt o ucigaşă, sunt aici ca să ucid pentru tine sau să mor pentru tine dacă trebuie. Sunt unealta ta, arma ta – proprietatea ta.

— Nu, nu eşti, a zis ea, cu buzele tremurând. Suntem mai mult de atât.

— Poate pentru tine. Dar nu şi pentru mine. Nu pot să simt ceea ce vrei tu să simt.

M-am lăsat în genunchi ca s-o privesc în ochi şi să-i trântesc adevărul dureros în faţă.

— *Ştii* ce sunt. Ştii că ţi-am ucis o Servitoare. Crezi că am făcut aşa ceva din milă? Aş fi făcut-o şi dacă era în floarea vieţii.

A clătinat din cap, dar nu şi-a luat ochii de pe mine. Se lupta cu sine, nu voia să mă creadă – dar acum nu era în stare să mă contrazică.

— Te-am văzut în heliosferă, i-am spus, gândindu-mă la slujbele în care l-am auzit pe preot vorbind despre Helios şi despre voia divinităţii. Tu meditezi asupra universului. Îţi pui întrebări despre cine te-a creat, în ce scop, care e menirea existenţei tale... Eu nu-mi pun astfel de întrebări pentru că eu *ştiu* răspunsurile. Nu sunt o fiică a Cosmosului tău Viu, şi nu există nicio scânteie de divinitate în mine. Lasă-mă să plec şi să fac lucrurile pentru care am fost creată. Nu te împotrivi.

Donia s-a ridicat în picioare, uitându-se la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Arăta mai matură ca niciodată, părea să aibă mai mult de optsprezece ani, de parcă tocmai aş fi lipsit-o de ceva mult mai valoros decât orice posesiune materială.

— Ştiu că tu ai fost obligată să mă iubeşti, mi-a spus, frângându-şi mâinile. Dar... dar doar pentru că cineva ţi-a insuflat *cu forţa* acele sentimente nu înseamnă că sunt mai puţin importante, sau că *eşti* mai puţin umană. Eşti cea mai bună prietenă a mea şi te iubesc, Nemesis. Şi

sentimentele mele nu sunt lipsite de valoare doar pentru că le simt pentru tine. Poate faptul că te iubesc indiferent de ceea ce ești înseamnă că sentimentele mele valorează mai mult pentru că nimeni nu m-a obligat să simt asta, s-a întâmplat pur și simplu. Am ales să te iubesc pe tine. Am ales să îmi pese de ce se întâmplă cu tine și nu poți să negi asta.

— Vei uita pierderea mea.

— Nu, n-o să-mi treacă, a zis ea, cu ochii mari și îngroziți. Însemni mai mult pentru mine decât ai putea vreodată să înțelegi, așa că fii atentă ce-ți spun: dacă o să mori, am să te urmez.

— Nu înțeleg.

— Dacă te duci la Chrysanthemum și ești omorâtă acolo, o să mă arunc din camera de presurizare. Îți jur.

Am simțit cum mă cuprinde mânia.

— Nu fi proastă.

A scos un hohot de râs scurt și nebunesc.

— Nu-ți pasă de ce simt eu, nu-ți pasă de nimic altceva decât de siguranța mea, înțeleg asta. Deci uite ce o să se întâmple: nu o să fiu în siguranță dacă *tu* nu ești. O să supraviețuiești sau o să mor *și eu*.

Am sărit în picioare, întrebându-mă de ce spunea ceva atât de prostesc, atât de irațional. S-a uitat la mine cu o expresie dementă de triumf, de parcă ar fi reușit să mă învingă, așa că am șuierat:

— Retrage-ți cuvintele.

— Nu.

Am prins-o de brațele acelea fragile ale ei, cu oasele ca de pasăre, pe care le puteam rupe și frânge așa de ușor, și am zguduit-o atât de tare încât i s-a lăsat capul pe spate. Totuși, expresia de încredere dementă nu i-a dispărut de pe chip nici măcar când am urlat la ea:

— *Retrage-ți cuvintele!*

— Nu!

Iar când ochii ei i-au susținut pe ai mei, mari și victorioși, am văzut în ei un devotament atât de autodistructiv – pentru mine, tocmai pentru mine dintre toate lucrurile care existau. Am simțit un val brusc de furie, fiindcă mi-am dat seama că nu puteam alunga sentimentul ăsta din ea. O puteam frânge în două, îi puteam fărâma fiecare os din corp și tot nu aș fi reușit să pun capăt acelei hotărâri, acelei nebunii.

Atunci am realizat pentru prima dată că Sidonia Impyrean – umilă, temătoare, timidă și blândă – putea fi de neînduplecat.

Așa că i-am dat drumul și m-am împleticit câțiva pași în spate, iar ea a rămas acolo nemișcată, cu aceeași hotărâre și încăpățânare enervantă.

— Bine, i-am spus.

S-a îndreptat de spate și m-a privit plină de speranță.

— Bine, am repetat eu. O să mă întorc în viață. O să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să-mi protejez viața ca și cum te-aș proteja pe tine. Am s-o fac sau am să distrug acest Imperiu încercând.

Tăcere. Am simțit ceva străin între noi, poate pentru totdeauna. Iluziile dispăruseră, adevărul fusese dezvăluit, și totuși simțeam că eu o văzusem pe ea cu adevărat și ea mă văzuse pe mine, și poate că într-un anume fel eram egale pentru prima dată. Forța mea o depășise întotdeauna pe a ei, și totuși, iată-ne, în sfârșit una pe potriva celeilalte. Viața mea valora acum la fel cât a ei – pentru că viața ei depindea de a mea.

Sidonia și-a aranjat hainele cu demnitate. S-a uitat la Sutera și trăsăturile i s-au înăsprit. Apoi și-a ferit privirea, ca și cum nu ar mai fi suportat să o vadă.

— Nasul, mi-a spus. Nasul trebuie să fie trăsătura ta caracteristică. Nu-l îndrepta. E semnul tău de unicitate.

Mi-am atins cicatricea care-mi brăzda puntea nasului, singurul semn rămas din trecutul meu plin de violență.

— Cum de-a ajuns Grandisima Sidonia Impyrean să aibă un asemenea nas?

A zâmbit cu tristețe.

— Te pricepi să minți, Nemesis. Inventează ceva.

Capitolul 8

Nava care a sosit ca să mă ducă la Chrysanthemum era manevrată de Excedentari. Au năvălit afară, la docuri, grămadă, glasurile lor haotice dominând spaţiul.

— ...deci ăsta e domeniul Impyrean...

— ...dintotdeauna m-am întrebat cum arată...

Am simţit cum mă trage cineva de mână şi mi-am îndreptat atenţia către Donia. M-a privit în ochi şi am simţit cum mă cuprinde o senzaţie de pustietate. Putea fi ultima dată când o vedeam.

Cu siguranţă era ultimul moment în care mai eram eu însămi. Imediat ce aveam să păşesc în raza vizuală a acelor Excedentari, aveam să devin Sidonia Impyrean.

— Dacă aş putea alege pe oricine din Univers să îmi ia locul, mi-a şoptit Donia cu voce tremurătoare, tu ai fi aceea, Nemesis.

În ultimele zile care trecuseră se preocupase să devin o Grandisimă mai bună chiar cu mai mult entuziasm decât mama ei. Am hotărât împreună noua culoare a părului meu – castaniu-închis – şi noua nuanţă arămie a pielii. Ea a ales sprâncenele arcuite şi genele lungi şi negre implantate ochilor mei acum verzi. Mi-a dat nenumărate ponturi ca să mă comport cât mai bine ca o moştenitoare Impyrean. Am stat treze noaptea târziu ca să-mi povestească tot felul de detalii lipsite de importanţă pe care reuşea să şi le amintească despre copiii Grandilocvilor cu care interacţionase în forumurile galactice, în caz că i-aş fi întâlnit la Chrysanthemum.

Şi, bineînţeles, mi-am păstrat nasul aşa cum era.

— Eşti răpitoare, mi-a spus Donia, cuprinzându-mi faţa în palme. Te rog să vii înapoi, a adăugat, şi un văl de îngrijorare i s-a lăsat peste chip.

Mi-am pus mâinile peste ale ei. Singura persoană din univers care mă definea.

— Am să mă întorc.

Apoi am auzit o larmă de glasuri şi ne-am retras. A intrat Matroana, urmată de o suită de Servitori. Doar ea avea să mă conducă. Senatorul îşi luase deja rămas-bun în treacăt.

— Vino, *Sidonia*, mi-a spus şi m-a luat de braţ.

Începuse să mă strige aşa ca să mă obişnuiesc. Nu eram aşa de nepăsătoare cum credea ea şi am simţit că era ceva greşit să folosească acest nume în prezenţa Doniei. I-am aruncat o ultimă privire în vreme ce Matroana mă conducea afară din cameră.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Excedentari, mi-a şoptit Matroana la ureche.

— Îmi amintesc.

Excedentarii nu semănau deloc cu Sutera nu Impyrean (pentru a cărei moarte am dat vina pe o spărtură din cuşca animalelor, şi al cărei trup îl expulzasem pe cea mai apropiată stea pentru că Matroana ştia că Sutera îşi dorea o înmormântare după obiceiul helionic). Nu semănau nici cu doctorul Isarus nan Impyrean, medicul familiei. Aceştia doi erau Excedentari care credeau în sistemul Imperial, care deveniseră parte din el şi îşi câştigaseră locul. Serviseră cu credinţă familia Impyrean şi îşi dovediseră loialitatea, câştigând apelativele *nu* şi *nan*, care semnificau apartenenţa lor la familie ca Servitori de sex feminin şi masculin.

Aceşti Excedentari, pe de altă parte, erau plătiţi pentru serviciile lor. Loialitatea lor nu se manifesta faţă de

familia Impyrean, ci față de banii pe care-i câștigau slujindu-i.

Erau numiți „angajați".

Fuseseră angajați anume ca să mă conducă la curte.

— Grandilocvii dețin controlul asupra celei mai puternice tehnologii, Nemesis, îmi explicase Matroana în ultima săptămână. Deținem navele spațiale și armamentul, așadar noi suntem forța conducătoare care leagă un sistem stelar de altul. Noi *suntem* Imperiul.

Știam că majoritatea planetelor locuite nu erau optime pentru viața umană. Foarte puține erau autonome, majoritatea depindeau de resursele primite din spațiu – controlate în totalitate de Grandilocvi. Depindeau, de asemenea, de tehnologia pe care le-o împrumutau Grandilocvii. Astfel, Excedentarii erau obligați să se pună la dispoziția Grandilocvilor pentru a putea supraviețui.

Pe măsură ce eu și Matroana străbăteam coridoarele, asupra angajaților s-a lăsat tăcerea. Excedentarii stăteau în grupuri răzlețe, cu fața unii la alții, dar uitându-se la noi de parcă am fi fost o specie de extratereștri. I-am privit, simțind același lucru.

La fel ca Sutera nu Impyrean, toți în afara celor mai tineri erau însemnați cu defecte fizice cauzate de condițiile de viață planetare și de expunerea la lumina nefiltrată a soarelui. Semne pe piele, liniile acelea numite „riduri", piele în exces sau uneori un deficit de mușchi pe oasele vizibile. Aveau toți tonsuri – o porțiune rasă în centrul scalpului, cu restul părului crescând lung în jurul petecului de chelie care arăta ca o coroană. Le conferea o înfățișare ciudată – mai ales femeilor cu părul lung, pe care multe și-l împleteau și-l înfășurau în jurul locului chel.

Tonsura era obligatorie pentru toți Excedentarii care voiau să se angajeze la o familie imperială din spațiu.

Indica faptul că se convertiseră la credința helionică, sau cel puțin pretindeau că o făcuseră. Dacă erau acceptați ca angajați, li se făcea un tatuaj cu sigiliul familiei pe porțiunea cheală și erau obligați să expună sigiliul până în clipa când erau eliberați din serviciu.

Era ceva în felul în care se uitau la mine și la Matroană care mă avertiza că nu era vorba de niciun pic de afecțiune aici. Probabil erau jigniți de situația lor, de felul cum fuseseră obligați de monopolul Grandilocvilor asupra tehnologiei să adopte o religie nedorită și să fie angajați pentru a putea supraviețui. Mi-am reamintit că acești Excedentari fuseseră cercetați cu strășnicie să nu aibă legături cu Partizanii, așa că nu ar fi trebuit să reprezinte o amenințare. La urma urmei, Partizanii erau acei locuitori planetari dintre Excedentari care credeau că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi fost independenți de Imperiu. Protestau împotriva reprimării cunoștințelor impuse de Grandilocvi. A fi Partizan era cel mai periculos act de trădare posibil, și niciunui simpatizant al Partizanilor nu i s-ar fi permis să se apropie atât de mult de moștenitoarea Impyrean.

Excedentarii nu au îngenuncheat și nu au făcut nicio plecăciune. Au stat drepți și ne-au susținut privirile cât timp Matroana i-a trecut în revistă. Câțiva se uitau neliniștiți la Servitorii care îmi cărau lucrurile. Se știa că majoritatea Excedentarilor nu-i plăceau câtuși de puțin pe Servitori.

Matroana le-a acordat un zâmbet acru și i-a salutat.

— Salutări, le-a spus. Mă bucur să vă văd. Arătați-mi sigiliile. Vă rog, a adăugat.

Probabil îi venise greu să rostească rugămintea. La fortăreață nu fusese niciodată nevoită să roage nimic pe nimeni.

Excedentarii și-au plecat capetele pentru a-și expune tatuajele cu soarele-răsărind-din-spatele-unei-planete – sigiliul

familiei Impyrean. Am văzut pumni strânşi, maxilare încleştate. Câţiva dintre angajaţi s-au uitat unii la alţii în vreme ce Matroana a verificat sigiliile fiecăruia, şi am simţit un fior pe şira spinării. Nemulţumirea plutea în aer.

Nu înţelesesem la început de ce se deranjase Matroana să angajeze Excedentari care să mă escorteze la Chrysanthemum. Mi se părea o bătaie de cap. Fiinţele umane vii nu erau necesare pentru *nimic*, la urma urmei. Puteau fi folosite maşinile pentru a conduce o navă, pentru a naviga şi chiar pentru a repara maşinile care conduceau navele şi navigau. Maşinile erau folosite pentru a lupta în războaie, pentru a descoperi noi medicamente, pentru a concepe noi tratamente. De aceea oamenii nu aveau nevoie să ştie cum funcţionau maşinile sau principiile pe baza cărora erau construite. Sistemul se susţinea singur.

— Folosim angajaţi pentru că Excedentarii sunt costisitori şi primejdioşi, Nemesis, îmi spusese Matroana. Puterea asupra unei maşini e un dat. Puterea asupra Servitorilor este naturală dacă eşti suficient de bogat să îţi cumperi câţiva. Puterea asupra voinţei unui Excedentar – oameni care te slujesc pentru că le-ai cumpărat loialitatea, şi care te servesc, poate, împotriva înclinaţiilor sau simpatiilor personale – aceasta e cea mai periculoasă şi mai imprevizibilă putere dintre toate. Este o dovadă a forţei noastre ca familie faptul că avem un alai de angajaţi care să te conducă la Chrysanthemum. Dacă nu ai avea angajaţi în escortă, cei de la curte ar putea începe să bârfească despre familia noastră că nu ni-i permitem, sau, şi mai rău, *că nu-i putem controla*. O să-i eliberezi din serviciu imediat ce vei fi prezentată Împăratului.

Matroana şi-a terminat inspecţia.

— Vă mulţumesc, angajaţi. Sunt sigură că o veţi sluji cum se cuvine pe fiica mea.

Apoi s-a întors spre mine, întinzând braţele.

— Cu bine, fiica mea. Să-ţi găseşti calea în hiperspaţiu. Ai grijă să nu mori.

I-am luat mâinile într-ale mele, am îngenuncheat şi mi-am apropiat obrajii de dosul palmelor ei.

— Am să încerc.

Apoi am rostit cuvântul acela, atât de straniu şi de străin pe buzele mele:

— Mamă.

Ne-am privit în ochi, uitătura tăioasă a Matroanei susţinută de a mea dezvăluindu-ne pentru o frântură de clipă conspiraţia. Apoi ne-am luat rămas-bun. Angajaţii mi-au făcut loc să urc în nava lor spaţială împrumutată. Servitorii desemnaţi să facă parte din suita mea m-au urmat, cărând cuferele cu haine şi alte lucruri necesare Sidoniei Impyrean în călătoria ei la Chrysanthemum.

Dacă nu aş fi avut un auz superior, poate nu aş fi surprins câteva şoapte schimbate de Excedentari când au închis camera de presurizare, lucruri despre care ei au crezut că n-o să ajungă la urechile mele:

— Ce despărţire rece, a spus cineva. Cred că n-o să-i fie prea dor de fiică-sa.

— Îţi zic, aristocraţii sunt cruzi. Nu au aceleaşi sentimente ca oamenii normali. Din cauza atâtor modificări genetice de-a lungul secolelor.

Nu m-am dat de gol că auzisem ceva, dar cuvintele lor aproape m-au făcut să zâmbesc – un impuls care m-a surprins, pentru că umorul nu era ceva natural pentru mine. Numai că aceşti Excedentari nu aveau nici cea mai vagă idee cât de rece şi modificată genetic eram eu cu adevărat.

Acum mai aveam doar două ţeluri: să păcălesc oamenii făcându-i să creadă că eram Sidonia şi, desigur, să nu mor.

Capitolul 9

Tot timpul cât a durat călătoria am rămas în cabina mea, alături de Servitori, recapitulând tot ce învăţasem despre Curtea Imperială. Mi-o imaginam pe Donia plimbându-se de colo colo ca pe ace, aşteptând momentul în care nava mea părăsea hiperspaţiul pentru a-i putea trimite un mesaj.

Am stat întinsă în pat opt ore, aşa cum ar fi făcut Sidonia. Am mâncat atât cât ar fi avut nevoie Sidonia să mănânce. M-am împotrivit dorinţei de a mă mişca, de a-mi face muşchii să lucreze în vreun fel sau altul.

Cât timp eram slăbită din cauza reductoarelor musculare îmi fusese uşor să renunţ la antrenamente. Acum simţeam că explodez din cauza energiei nefolosite. Nu am îndrăznit să mă răsfăţ, altfel aş fi irosit toată munca pe care o depusesem pentru micşorare.

Sidonia îmi spusese mereu că spaţiul era nemărginit, dincolo de orice închipuire, dar nu înţelesesem cu adevărat până atunci. Călătoream prin spaţiu cu o viteză incredibilă şi totuşi drumul a durat câteva săptămâni. Traversam doar o părticică din galaxia cunoscută. Pe hublouri vedeam bezna lipsită de strălucirea stelelor.

Ocazional, lucrurile luau o întorsătură neplăcută în spaţiu. Era un eveniment rar, dar îngrozitor pentru Imperiu când o navă se făcea praf în hiperspaţiu, şi atunci Imperiul recunoştea tragedia şi decreta o perioadă de doliu în toată galaxia. Senatorul von Impyrean era de părere că

dezastrele se întâmplau pentru că navele erau prea vechi – motorul pur și simplu ceda, și astfel universul se sfâșia în loc să se extindă.

Asemenea dezastre nu-i ucideau doar pe cei aflați la bordul navelor, avariau *spațiul* însuși. În acea parte din spațiu se forma o *zonă a morții*, care devora orice navă sau corp planetar din apropiere. Era denumit „spațiu ostil".

Spațiul ostil mi se părea mult mai amenințător acum, când mă holbam afară la bezna nesfârșită, știind că în orice clipă ceva putea merge prost și puteam avea aceeași soartă.

Ieșirea din hiperspațiu a venit ca o ușurare. A fost bruscă: întunericul a dispărut pur și simplu, iar lumina a inundat hublourile când am pătruns în sistemul stelar sextuplu unde mă aștepta Chrysanthemum.

S-a auzit o bătaie la ușă, după care au intrat câțiva angajați.

— Grandisima Impyrean, am ajuns la Chrysanthemum. Ne-au acordat permisiunea să ne apropiem.

— Bine. Mulțumesc, am adăugat, amintindu-mi că Excedentarii puneau preț pe curtoazia lipsită de sens.

Angajații s-au uitat unii la alții și în cele din urmă bărbatul aflat în fruntea lor a îndrăznit:

— Vă supărați dacă ne uităm pe hubloul dumneavoastră?

În cabina mea era unul dintre cele câteva puncte de observație de pe navă, pentru că așa se cuvenea.

Le-am făcut loc Excedentarilor să mi se alăture ca să privim împreună cum ne apropiam de Chrysanthemum.

Nava s-a zguduit violent resimțind forțele gravitaționale. Hubloul a fost inundat de lumina orbitoare a trei perechi de stele binare, toate orbitând în jurul aceluiași centru de gravitație.

În curând, pe fundalul alb orbitor a apărut o masă întunecată şi nava şi-a croit drum zdruncinându-se printr-un şir de arme încărcate care pluteau prin spaţiu, împrăştiate prin tot sistemul ca nişte dinţi gata să ne sfâşie.

— Dumnezeule, chiar am ajuns, a murmurat o femeie din grupul de angajaţi. O să-l vedem.

Ceilalţi au încuviinţat din cap amuţiţi de uimire. Nava a continuat să se zguduie uşor pe măsură ce ne apropiam. Sistemul de şase stele avea nişte forţe gravitaţionale atât de haotice încât exista un singur canal îngust prin care navele puteau trece în siguranţă. Dacă o armada numeroasă ar fi încercat vreodată să atace, i-a explicat unul dintre angajaţi altuia, ar fi trebuit să zboare în şir, altfel navele ar fi fost făcute bucăţi de stelele din acest sistem înainte să apuce măcar să se apropie.

— Cine ar încerca vreodată să atace? i-am întrebat.

M-au privit surprinşi, de vreme ce până atunci nu le vorbisem din proprie iniţiativă. Apoi mi-am dat seama care era răspunsul: celelalte familii imperiale.

Familii ca Impyrean.

Acest sistem de apărare împiedica orice intenţie de a da năvală şi de a reteza conducerea Imperiului, omorând familia regală Domitrian.

Angajaţii erau destul de înţelepţi cât să nu spună aşa ceva cu voce tare. Bărbatul pe care-l întrebasem s-a mulţumit să râdă jenat şi să arate spre hublou spunând:

— Păi, e clar că n-ar încerca nimeni.

Am trecut zguduindu-ne de mii de panouri de energie şi de arme fixe până când, în sfârşit, am zărit primul pilon al Chrysanthemumului. Angajaţii au scos o exclamaţie de uimire la vederea celei mai măreţe structuri a Imperiului.

Chrysanthemum avea forma florii după care fusese numit. Era format din mii de nave care se uneau în centru,

unde se întrezărea cea mai mare heliosferă din Imperiu. Sectorul cel mai apropiat de centru era format din piloni mai mici, curbați cu eleganță, care formau un spațiu de locuit minunat. Era o singură navă, numită Valor Novus și care servea drept domeniu al familiei regale și ca loc de primire al oficialităților de rang înalt. Tot acolo se aflau și sălile Senatului și ale consiliului de război. Toți pilonii mai lungi făceau parte din navele de legătură, pornind din nava centrală și răspândindu-se kilometri întregi în spațiu.

Chrysanthemum în sine era suficient de vast încât să exercite o forță gravitațională fără niciun ajutor artificial. Fiecare secțiune se putea separa de întreg, fiind astfel posibil ca întreg centrul imperial să se dezasambleze în două mii de nave individuale.

Istoria pe care o citisem în pripă și lecțiile pe care le învățasem în ultimele luni îmi răsunau în minte și nu mă puteam abține să nu mă gândesc ce făceam: eram o Diabolică gata să pătrundă în inima Imperiului, unde propria-mi existență era condamnată. Urma să pretind că sunt fiica Marelui Senator Eretic în fața unei curți de politicieni care voiau să-l distrugă. Trebuia să înșel mințile unor oameni capabili să conducă un loc care arăta *așa*, iar dacă dădeam greș, era posibil ca Sidonia să dea curs amenințării și să moară odată cu mine.

Am simțit un ghem în stomac pe care nu-l mai simțisem de ani întregi.

Am știut pe dată ce era: frica.

„Nu tropăi, alunecă grațioasă ca o lebădă..."

Cuvintele Suterei nu Impyrean mă urmăreau în timp ce câțiva dintre cei mai puternici Servitori se străduiau să-mi care ținuta ceremonială de care aveam nevoie pentru a-mi face intrarea în prezența Împăratului. Lângă ușă

mă aşteptau angajaţii să mă conducă, aşa că n-am îndrăznit să-i uşurez pe Servitori de povară.

Ţinutele ceremoniale erau costume complicate confecţionate din metal. Strângeau nemiloase talia şi erau făcute din destul aur cât să cântărească de două ori mai mult decât Grandele sau Grandisima care-l purta. Pentru a purta ţinuta de ceremonie era nevoie de un costum care se îmbrăca pe dedesubt, constând într-un exoschelet – benzi subţiri din metal care se fixau pe membre şi pe şira spinării, jucând rolul unui schelet mecanizat care susţinea întreaga greutate.

Cu forţa mea superioară, m-aş fi descurcat şi fără el, dar eram nevoită să arăt o slăbiciune pe care nu o aveam. Aşa că le-am cerut Servitorilor să ţină costumul, jucând perfect rolul moştenitoarei imperiale, lăsându-i să asiste la potrivirea ţinutei ceremoniale. Metalul rece mi-a acoperit pielea.

După ce am îmbrăcat elaboratul costum, i-am cerut unei Servitoare telecomanda pentru agrafele din păr. Cu o simplă atingere mi-am aranjat buclele în câteva cozi complicate, aşteptând ca o altă Servitoare să-mi prindă pietre preţioase de şuviţe.

M-am uitat în oglindă să văd rezultatul. N-am recunoscut persoana care mă privea de acolo, înaltă şi zveltă, strălucind în ţinuta de ceremonie, cu părul castaniu-închis împletit şi sclipind de bijuterii, cu pielea de un arămiu deschis, cu o nuanţă al cărei pigment, ales de Sutera nu Impyrean, mă avantaja.

Doar nasul mai rămăsese din Nemesis dan Impyrean.

L-am atins ca să-mi amintesc că eram în continuare tot eu, conştientă de prezenţa angajaţilor care îşi tot mutau greutatea de pe un picior pe altul în pragul uşii, nerăbdători să terminăm odată.

— Sunt gata, am spus, fără să mă adresez cuiva anume.

Aveam o escortă de şase angajaţi şi o suită de opt Servitori care să mă însoţească pe drumul de la pontul de andocare al Valor Novus până la camera de înfăţişare. În calitate de viitoare Senatoare von Impyrean, eram suficient de importantă pentru ca Împăratul să mă primească în persoană – chiar dacă eram în dizgraţie.

Dacă avea să mă întâmpine cu o execuţie imediată... asta rămânea de văzut.

Capitolul 10

Chiar şi cu exoscheletul pe mine, era destul de dificil să plutesc graţioasă ca o lebădă sub sutele de kilograme de metal, mai ales că Sutera subliniase şi importanţa de a păstra o înfăţişare senină. A fi senină şi relaxată era ceva la fel de nefiresc pentru mine cum era şi simţul umorului.

M-am forţat să privesc drept în faţă în timp ce escorta mea îmi deschidea drumul, deşi ochii şi instinctele îmi cereau să examinez totul şi pe toată lumea din Valor Novus. Această navă era partea centrală a Chrysanthemumului, cea mai mare, ataşată direct la heliosferă. La un moment dat, n-am mai suportat şi am aruncat o privire în sus, iar ce am văzut m-a făcut să mă opresc locului.

Cerul liber.

Încăperea era atât de mare, încât albastrul atmosferei artificiale ce pătrundea prin ferestre şi tavan îmi copleşea privirea. O pereche de sori binari se vedea strălucind prin ceva ce probabil erau ferestre pe care nu le puteam vedea, şi pentru o clipă deconcertantă am avut senzaţia că ajunsesem cumva pe o planetă, nu pe o navă. Nu mă mai aflasem niciodată până atunci într-o încăpere în care tavanul să nu fie vizibil. Niciuna dintre abilităţile mele de supravieţuire şi niciun instinct nu fuseseră cultivate pentru un spaţiu deschis atât de vast. Strânsoarea costumului de ceremonie a devenit mai apăsătoare, mai puternică.

Angajaţii mă priveau întrebători, aşa că m-am forţat să mă mişc, pas cu pas, ignorând iluzia deschiderii cerului.

Apoi uşile mari din faţa mea s-au deschis şi am fost invitată în sala de primire a Împăratului.

Toată neliniştea pe care o simţeam a dispărut când ochii mi s-au obişnuit cu încăperea, văzând mulţimea de oameni de acolo. S-au tras cu toţii de o parte ca să elibereze calea până în capăt, spre ferestrele prin care străluceau patru dintre stelele sistemului, şi am ştiut imediat cine era Împăratul Randevald von Domitrian, pentru că ochii care nu erau aţintiţi asupra mea erau îndreptaţi spre el, inclusiv cei ai mamei lui, Cygna Domitrian – aflată chiar la dreapta sa.

Dar mai întâi, mersul specific Grandilocvilor.

Angajaţii mei s-au dat şi ei într-o parte făcându-mi loc să străbat distanţa până la Împărat. Trei paşi, apoi îngenunchează. Întocmai cum mă învăţase Sutera nu Impyrean, mi-am ridicat ochii de fiecare dată când mâinile îmi atingeau inima, şi m-am uitat la bărbatul masiv, cu păr blond şi lung ce-i cădea pe umeri ca o mantie.

Drumul până la Împărat mi s-a părut nesfârşit, iar murmurele şi şoaptele formau o mare de zgomote ce mă împresura în timp ce restul Grandilocvilor se uitau la mine. Aveam timp să-i evaluez mai târziu. Deocamdată trebuia să mă concentrez asupra singurului bărbat care putea decide dacă aveam să trăiesc sau să mor.

Şi deodată m-am trezit în genunchi înaintea Împăratului care mă fixa cu ochii lui negri de pe un chip care era un adevărat studiu de falsă-tinereţe, părând să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, dacă nu luai în considerare privirea cinică, rece. Era înalt şi parcă sculptat în marmură, cu pielea de pe mâini fină şi elegantă. I-am luat mâinile într-ale mele ca să mi le apropii de obraz.

Dar în ultimul moment, Împăratul şi-a smuls mâna din strânsoarea mea şi m-a apucat de păr.

Am resimţit aprig instinctul de a riposta, dar m-am abţinut, înfrânându-mă cu o voinţă de fier, amintindu-mi că era vorba de Sidonia, nu de mine. Am rămas la fel de pasivă ca o păpuşă de cârpe când mi-a tras capul pe spate, privindu-mă cercetător.

— Aşadar, a zis Împăratul, cu vocea amplificată pentru a se face auzit de urechile tuturor, aceasta este Sidonia Impyrean. Cum o mai duce taică-tu?

A pus întrebarea pe un ton blând, binevoitor. Doar că mâna lui necruţătoare înfiptă în părul meu, forţându-mă să-mi încordez gâtul din cauză că-mi ţinea capul tras pe spate, mă avertiza că de fapt nu era nimic blând şi inofensiv în întrebarea lui.

— Este bine, Maiestatea Ta Supremă, i-am răspuns uitându-mă în ochii lui şi sperând că uitătura mea nu-mi va dezvălui răceala inimii. A fost extrem de onorat de invitaţia pe care mi-aţi făcut-o de a veni la curte.

Împăratul şi-a strâmbat buzele într-un rictus amar pe figura lui fără vârstă.

— Nu a fost vorba de onoare, fetiţo. Tatăl tău a comis erezii grave.

În spatele meu s-au auzit câteva râsete răzleţe. Mă luase pe nepregătite. Mă aşteptasem ca adevăratul motiv al vizitei mele să rămână secret, de vreme ce asta crezuse Matroana.

Ei bine, se înşelase.

— Eu...

Încercam să găsesc ceva ce ar fi spus Sidonia, dar nu mi-a venit nicio idee. Aşa că am reuşit să-i răspund astfel:

— Sper ca eu să nu o jignesc pe Majestatea Voastră Supremă cum a făcut tatăl meu.

— Asta rămâne de văzut. Viaţa ta va fi garanţie pentru eventuale greşeli.

Aşadar, nu mă chemase aici ca să mă omoare. Am simţit un val de uşurare. Împăratul îmi cerceta alaiul.

— Spune-mi, Grandisima Impyrean, care e Servitoarea ta preferată?

Am clipit. Servitoarea preferată? Nu mă gândisem niciodată la Servitori ca la persoane distincte. Tot ce făceau era să se supună ordinelor. Nu aveau capacitatea de a îndeplini acţiuni individuale.

— Haide odată, m-a mustrat Împăratul părând amuzat.

M-a tras în picioare, ridicându-mă cu o mână de subraţ.

— Toată lumea are un animal de companie preferat. Aici în spate sunt trei dintre preferaţii mei, Hazard[1], Anguish[2] şi Enmity[3].

Am aruncat pentru prima dată o privire dincolo de Împărat şi i-am studiat pe cei doi bărbaţi şi pe femeia care stăteau în spatele tronului asemenea unor gărzi de corp. Se uitau toţi trei fix la mine cu expresiile neclintite asemenea unor prădători vigilenţi. Le vedeam muşchii reliefându-se pe sub piele, forţa în fiecare centimetru pătrat de piele.

M-am cutremurat din pricina surprizei neplăcute.

Erau Diabolici. Toţi trei.

Împăratul voia să mă sperie cu ei şi funcţionase, dar dintr-un motiv pe care nu-l putea ghici. M-a cuprins o paranoia teribilă la gândul că se uitau atât de cercetător la mine fiindcă simţeau ce eram, la fel de bine cum şi eu îmi dădusem imediat seama ce erau ei. Aveau ceva animalic în ei, parcă ar fi fost o haită de lei care pândeau şi mi-am închipuit că şi ei vedeau acelaşi lucru în mine. Unul dintre masculi era brunet cu ochi de un căprui intens, iar celălalt era un bărbat cu părul negru şi ochi albaştri.

---

[1] Pericol.

[2] Chin.

[3] Vrajbă.

Femela semăna cu mine în starea mea naturală, lipsită de pigment şi cu ochii de o culoare foarte deschisă. Nu m-ar fi mirat să împărţim acelaşi cod genetic. Era foarte probabil să fi fost creaţi de acelaşi crescător.

Inima a început să-mi bată cu putere şi m-am uitat iar la împărat. Oare ghiciseră chiar de la bun început ce pusesem la cale?

— Am o slăbiciune pentru ei, mi-a zis Împăratul privindu-mă cu ochi scăpărători. N-am putut să scap de propriii mei Diabolici şi, ca Împărat, m-am simţit liber să fac o excepţie. La urma urmei, viaţa mea e mai valoroasă decât a oamenilor obişnuiţi.

— Cu siguranţă, Majestatea Ta Supremă.

— Aşadar, Servitoarea ta preferată. Care e?

N-avea de unde să ştie ce eram. N-avea cum. Altfel, Diabolicii lui m-ar fi ucis deja. Eu asta aş fi făcut dacă Diabolicii altcuiva s-ar fi apropiat de Donia. Am arătat la întâmplare o Servitoare.

— Excelent, a spus Împăratul.

I-a făcut semn să vină şi Servitoarea s-a apropiat ascultătoare. Nu putea decât să se supună.

— Spune-mi, Grandisima Impyrean, care este numele acestei Servitoare?

Pentru o clipă teribilă, nu mi-a venit nimic în minte. Apoi mi-am amintit, din fericire.

— Leather[1], am spus. O cheamă Leather dan Impyrean.

— Leather. Ce idee bună. Dă-i lui Leather cuţitul ăsta, mi-a spus, întinzându-mi un pumnal.

Am luat nedumerită pumnalul şi i l-am dat Servitoarei. Am observat că toţi curtenii amuţiseră, într-o anticipare ciudată care umplea aerul asemenea electricităţii.

---

[1] Piele.

Împăratul mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a şoptit la ureche:

— Ordonă-i să se jupoaie. Începând cu braţele.

M-am uitat la el, încercând să-mi dau seama ce fel de cerere era aceasta. Putea să-i ordone el însuşi lui Leather s-o facă.

Împăratul m-a privit la rândul lui, cu un zâmbet pe chipul lui nemilos, de o falsă-tinereţe.

— Fă-o, mi-a spus.

Deci voia ca *eu* să fiu efectiv responsabilă pentru ceea ce avea să se întâmple. Foarte bine.

— Leather, taie-ţi pielea de pe braţe, i-am spus Servitoarei.

Leather s-a supus. A început să scâncească din cauza chinurilor. Apoi împăratul a transmis instrucţiuni să treacă la picioare, aşa că i-am spus lui Leather să o facă. Îşi jupuia pielea în fâşii însângerate, iar lacrimile îi curgeau şiroaie în timp ce o făcea.

În tot acest timp, Împăratul a stat numai cu ochii pe mine.

Mi-am dat seama că trebuia să reacţionez cumva. Pe mine brutalitatea nu mă şoca, din cauza a ceea ce eram, dar pe Sidonia ar fi deranjat-o. Ar fi deranjat *orice* persoană normală. Simţeam totuşi că dacă aş fi arătat vreun semn de frică, l-aş fi bucurat pe Împărat – şi poate l-aş fi inspirat să repete scena pentru propria-i plăcere.

Ce ar fi făcut Sidonia?

M-am uitat la Leather cum ţipa tăindu-şi pielea, strigătele ei copleşind curtea. Am încercat să-mi dau seama ce fel de reacţie ar fi trebuit să am. Mulţi dintre Grandilocvi păreau îngreţoşaţi. Alţii întorceau privirile cu discreţie. Totuşi erau şi câte unii care se uitau parcă prin Leather, de parcă nici n-ar fi văzut-o. Iar câţiva, puţini, păreau să se bucure de privelişte.

Sidonia n-ar fi stat așa pur și simplu, stoică.

Ar fi țipat la Împărat și ar fi apărat-o pe Leather. Nu putea suporta ca o ființă lipsită de apărare să fie tratată rău. Desigur, de asta eram eu aici și nu ea.

Ce altceva ar fi făcut Sidonia? Ce altceva?

Ar fi plâns.

Eu nu puteam plânge. Nici măcar nu eram capabilă de așa ceva.

Așa că mi-am dat ochii peste cap și mi-am lăsat corpul moale, ca și cum aș fi fost copleșită de teroarea momentului. Costumul de ceremonie era atât de greu încât a zăngănit puternic când am căzut pe podea, unde am rămas întinsă, cu toți mușchii relaxați, respirând rar, imaginea fragilității copleșite. Destul de dibace, mă pusesem la adăpost de cruzimea Împăratului și îi neutralizasem efectul. Poate avea să funcționeze.

A urmat o fracțiune de secundă de liniște, apoi s-a auzit un hohot de râs.

— Am copleșit-o pe copila Impyrean, a cârâit Împăratul. Se pare că da. Unde sunt angajații ei? Veniți încoace, nu fiți timizi, i-a tachinat. N-am de gând să vă jupoi. Distracția s-a terminat.

Bine dispus, împăratul le-a ordonat să mă ducă în noul meu apartament.

Am rămas cu ochii închiși, jucând rolul făpturii inconștiente, copleșite. Eram prea grea de cărat din cauza exocostumului și a ținutei de ceremonie, așa că angajații mi-au desfăcut părțile cele mai grele. Țipetele lui Leather nu mai conteneau și nu m-am putut abține în timp ce mă pregăteau să mă ia de acolo să deschid ochii o clipă ca să mă uit spre Servitoare, iritată că Împăratul avea de gând să o lase în starea aceea.

Avea roba udă și roșie și pierduse atât de mult sânge încât nu mai putea să stea în picioare, era ghemuită la

pământ. Ceilalţi Servitori treceau pe lângă ea de parcă nici n-ar fi fost acolo. Am realizat cu uimire cât de profund neajutorată era o fiinţă lipsită de libertatea de alegere. Nu puteau nici măcar să ia o decizie în ceea ce privea propria lor siguranţă. Cea mai neînsemnată insectă putea face asta, dar nu şi ei.

— Nu mai termină odată cu zgomotul ăsta infernal? a întrebat un tânăr, apropiindu-se s-o cerceteze pe Leather.

L-am recunoscut imediat.

Era înalt, lat în umeri, cu părul arămiu, tuns scurt. Rangul lui Tyrus Domitrian era trădat doar de privirile numeroase fixate asupra lui. Exact ca avatarul lui, arăta imperfect – plin de pistrui şi cu bărbia despicată. Spre deosebire de avatar, ochii aproape că îi străluceau din cauza nebuniei. Radia o energie frenetică prin fiecare por, aproape o încântare.

— Este atât de nedemn. Încetează odată cu văicăritul, i-a spus Tyrus lui Leather, deşi Servitoarea nu mai era în stare să-l audă. Nu se cuvine în prezenţa noastră.

Leather era prea copleşită de durere pentru a-l mai putea auzi şi a se supune, aşa că tânărul şi-a dat ochii albaştri peste cap, a scos din buzunar o armă subţire, cilindrică şi a tras în ea cu o scânteiere de lumină, nimerind-o în piept. Servitoarea a rămas nemişcată. Am ştiut pe dată că murise.

— Tyrus! a strigat mustrător Împăratul. Ce ţi-am spus eu despre omorâtul oamenilor?

— Da, da, să te întreb mai întâi pe tine, a mormăit Tyrus făcând o plecăciune. Dar, în apărarea mea, vreau să spun că mă călca pe nervi.

— Ei, şi tu acum, a zis Împăratul cu afecţiune. Era moartă oricum. De ce să grăbeşti lucrurile?

Tyrus şi-a lăsat capul într-o parte, cu ochii albaştri licărindu-i şi buzele curbate într-un zâmbet de nebun.

Mi-am reamintit tot ce ştiam despre Tyrus Domitrian. Fusesem deosebit de atentă la ce spunea Sutera nu Impyrean despre el după ce-i întâlnisem avatarul. Era una dintre cele mai mari glume ale Imperiului. Cel mai bun lucru pe care-l făcuse Randevald von Domitrian pentru propria-i siguranţă fusese să-şi numească drept moştenitor nepotul ţicnit. Chiar şi cei mai nemiloşi duşmani ai lui Randevald n-ar fi îndrăznit să-l asasineze de teama succesorului său.

Deschisesem ochii mai mult fără să-mi dau seama. Am realizat abia când mi-am încrucişat privirea cu a unei fete care se holba direct la mine cu o expresie cinică – singura care-mi acorda atenţie, din câte se părea. Părul buclat, coafat cu grijă, îi ajungea până la umeri, şi nu-şi lua ochii de pe mine.

M-am forţat să închid pleoapele, nemulţumită că mă observase. În timp ce eram scoasă din încăpere, Împăratul şi-a reluat prezidarea curţii. Uitaseră cu toţii de Servitoarea chinuită.

Oamenii aceştia erau cu adevărat cruzi.

Dar dacă aveau să o ameninţe pe Sidonia în vreun fel, urmau să afle că eu eram şi mai crudă.

Capitolul 11

Grandilocvii aflaţi în vizită erau găzduiţi în vile luxoase, sub unul dintre domurile din Valor Novus, atât de mari încât nu li se vedea tavanul. Imediat ce angajaţii m-au scos din mulţimea de Grandilocvi, m-am prefăcut că îmi revin din leşin ca să pot vedea împrejurimile.

Mă impresionaseră dintotdeauna cuştile animalelor şi grădinile din fortăreaţa Impyrean. Aici, la Chrysanthemum, vegetaţia se întindea pe distanţe atât de mari, în dealuri vălurite, încât atmosfera ascundea copacii cei mai îndepărtaţi.

M-a cuprins un sentiment de nelinişte, de parcă m-aş fi aflat de fapt pe suprafaţa unei planete, chiar dacă ştiam că era un sector în formă de dom al navei. Angajaţii m-au condus la vila desemnată familiei Impyrean, conform intrucţiunilor pe care le primiseră.

Odată ajunsă înăuntrul somptuoasei vile, am răsuflat pentru prima dată uşurată de când intrasem în sala de primire.

— Grandisima Impyrean, vă simţiţi bine? m-a întrebat unul dintre angajaţi.

— Sunt bine, i-am răspuns. V-aţi făcut cu toţii datoria. M-aţi escortat la Chrysanthemum şi aţi reprezentat familia Impyrean cât se poate de bine. Vă mulţumesc. E timpul să plecaţi.

S-a văzut pe feţele tuturor că erau surprinşi, dar nu le-am mai oferit nicio altă explicaţie. Servitorii nu putea

gândi, nu puteau raţiona. N-ar fi observat ce era în neregulă cu mine. Angajaţii ar fi făcut-o în cele din urmă, aşa că după ce îşi făcuseră datoria nu mai aveam nevoie de ei. Fuseseră văzuţi şi eu apărusem drept stăpâna lor. Măcar dacă plecau, niciunul dintre ei nu avea să împărtăşească soarta lui Leather.

La fortăreaţa Impyrean ziua avea şaisprezece ore, când luminile erau la intensitate maximă, şi seara – opt ore, când luminile erau diminuate. Pe Valor Novus ciclul zi-noapte depindea de stelele de afară. Era neregulat, depinzând de care parte a Chrysanthemumului era îndreptată spre soare. Totuşi, toate vilele aveau paravane care puteau acoperi ferestrele, simulând întunericul. Servitorii mi-au îndeplinit porunca şi le-au tras în jos ca să pot dormi înainte de începerea slujbelor din heliosferă de a doua zi – care se ţineau de trei ori pe săptămână, când toţi cei trei sori erau vizibili de pe Valor Novus.

După cum s-a dovedit, nu era chiar aşa de uşor să reuşeşti să adormi, nici măcar pentru cineva ca mine, care avea nevoie atât de puţin de odihnă. Primul vizitator la vila mea a sosit cu un anunţ zgomotos la interfon:

— Neveni Sagnau doreşte să o vadă pe Sidonia Impyrean.

Neveni Sagnau? Mi-am pus o ţinută semiformală, încercând să-mi amintesc dacă auzisem numele acesta în timpul lecţiilor. „Sagnau" nu era unul dintre numele de senatori şi nu-mi aduceam aminte ca Donia să fi menţionat vreo Neveni din forumurile sociale.

Întâmpinându-mi vizitatoarea, am dat ochii cu o fată scundă cu păr negru strălucitor şi ochi cu o singură pleoapă, care semănau cu cei pe care-i adoptase Sutera nu Impyrean ca stil. Totuşi, se potriveau natural cu înfăţişarea ei, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că erau una dintre acele trăsături recesive – asemenea părului roşcat sau lobilor neataşaţi

ai urechilor – atât de rar întâlnite la oameni în mod natural. Purta la gât un colier în formă de semilună. Era o bucată de metal curbată, cu o margine ascuțită ca o lamă, punctată cu mărgele de coral pentru a-i ascunde menirea letală de pumnal. Altcineva ar fi putut fi păcălit. Nu și eu.

— Grandisima Impyrean, sper că te simți bine.

Neveni s-a lăsat în genunchi și eu i-am întins mâinile. Și le-a apropiat de obraji. Am înțeles din asta că fata era cu siguranță de un rang inferior Sidoniei.

— Te-am văzut cum ai leșinat mai devreme. Și mie mi se întâmplă deseori să amețesc. M-am gândit că ar fi bine să-ți aduc o tinctură.

S-a ridicat în picioare și a început să scotocească prin buzunarele tunicii, dând la iveală în cele din urmă un flaconaș metalic pe care mi l-a oferit fixându-mă atentă cu ochii mari.

— Trebuie doar să pui trei picături în băutură.

Era vizibil că resimțea o nevoie intensă de un răspuns. Am devenit imediat suspicioasă în privința motivelor acestei fete. Era prea mieroasă.

— Mulțumesc.

— Îmi pare rău pentru Servitoarea ta. A fost așa de rușinos ce...

S-a oprit înainte de a rosti o critică la adresa Împăratului. Apoi a adăugat:

— Când am venit pentru prima dată aici Împăratul era extrem de nemulțumit de familia mea. Așa că îți dai seama că înțeleg prin ce treci, știu ce înseamnă să fii martoră la așa ceva.

— Într-adevăr?

S-a apropiat de mine și glasul i-a devenit o șoaptă.

— Amândouă suntem aici din același motiv, mi-a spus încet. Avem multe în comun.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tatăl tău şi mama mea au o cauză comună, a zis ea şi obrajii i s-au înroşit. Nu se cunosc direct, dar mama mea a atras mânia Împăratului când a încercat să reformeze sistemul nostru educaţional. Voia să învăţăm matematică şi ştiinţe şi...

Obrajii i s-au înroşit şi mai tare.

— Nu suntem o familie senatorială. Mama controlează o colonie din teritoriul Pasus.

Totul avea sens de-acum.

— E Vicerege?

O nuanţă defensivă i s-a strecurat în voce.

— Da.

Deci fata asta făcea parte dintre Excedentarii luminaţi, o familie care se ridicase din mijlocul maselor prin alegeri, nu îşi căpătase poziţia printr-o moştenire străveche. Asta mai însemna şi că răspundea în faţa Grandilocvilor locali, respectiv familia Pasus. Nu era de mirare că era aici. Senatorul von Pasus se vedea drept principalul apărător al credinţei helionice. Nu ar fi permis niciodată unui Excedentar de joasă speţă de pe teritoriul lui să comită asemenea blasfemii.

Fata asta nu ar fi făcut altceva decât să păteze şi mai mult reputaţia familiei Impyrean. Nu trebuia să am nimic de-a face cu ea.

— Îţi mulţumesc pentru tinctură, i-am spus şi i-am întins-o înapoi. Dar mă îndoiesc că avem chiar atât de multe în comun pe cât crezi.

Tonul meu era cât se poate de rece. Mi-a studiat expresia pentru o clipă, apoi faţa i-a devenit imobilă.

— Dacă asta doreşti.

Ştia că i se refuzase propunerea de alianţă, dar nu vedeam cum ar fi putut această Neveni să-mi aducă vreun beneficiu. Ar fi putut doar să mă pună în pericol. Donia nu

ar fi refuzat niciodată o mână întinsă din prietenie, dar de dragul Doniei, eu trebuia să o fac cu uşurinţă.

— Te rog să mă scuzi, i-am spus şi m-am întors cu spatele. A fost o călătorie lungă.

— Desigur, Grandisima. Te las să te odihneşti. Dacă te răzgândeşti... a adăugat după o scurtă ezitare.

Am clătinat din cap şi am asigurat-o cu răceală:

— N-o să mă răzgândesc.

A doua zi, toţi curtenii şi-au făcut apariţia în Marea Heliosferă pentru slujbă. Familia imperială – Împăratul Randevald, mama lui, Cygna, nepotul lui nebun, Tyrus, nepoata lui, Devinée şi soţul acesteia, Salivar – a ocupat locurile de onoare din mijloc, alături de preot.

De-a dreapta şi de-a stânga Împăratului au rămas două locuri libere, dar nu pentru mult timp. Le-au ocupat de îndată doi dintre Diabolicii Împăratului, îndatoririle lor de gărzi aducându-i în cel mai important cerc al heliosferei. Am recunoscut femela, pe Enmity, şi pe întunecatul, vigilentul Anguish. Nu l-am zărit pe Hazard, dar nu mă îndoiam că era prin preajmă.

M-am pomenit studiind-o pe Enmity câteva clipe lungi, urmărindu-i trăsăturile feţei – aproape identice cu ale mele – la fel cum părul deschis la culoare şi ochii se potriveau cu pigmentul meu natural. Dacă tratamentul muscular impus de Matroană ar fi fost mai puţin eficient şi dacă aş fi avut nasul drept, aş fi avut motive întemeiate să fiu îngrijorată. Cu câteva luni în urmă am fi arătat ca nişte gemene identice.

Enmity mi-a simţit privirea cercetătoare şi s-a uitat fix la mine. Mi-am ferit repede privirea. Mi-am ocupat locul pe rândul următor, alături de Senatori şi familiile senatoriale, şi i-am văzut pe Grandilocvii de rang mai mic

pe rândurile următoare. În spatele lor erau cei mai de seamă dintre Excedentari, printre care Neveni Sagnau. Mi-am ferit repede ochii, nedorind să-i mai atrag atenţia asupra mea.

Servitorii şi-au ocupat şi ei locurile în zonele cele mai îndepărtate, în spatele angajaţilor. Aceştia aveau capetele tatuate cu emblemele diverselor familii. Toată lumea purta ţinuta ceremonială pentru slujbă, şi metalul sclipea în lumina orbitoare a stelelor. Nu-mi dădeam seama încotro trebuia să privesc.

Şi atunci am observat că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea, iar vocile se ridicau şi scădeau în şoapte despre moştenitoarea Impyrean care leşinase înaintea curţii. Auzeam cu uşurinţă ce vorbeau.

— ...e mult mai înaltă decât credeam...

— ...păcat că nu şi-a îndreptat nasul...

— ...cu siguranţă Împăratul n-a terminat cu ea. Mă aştept la mai mult...

Mi-am ridicat bărbia. Donia s-ar fi pierdut cu firea dacă s-ar fi pomenit în centrul atenţiei atâtor ochi curioşi, dar mie nu-mi păsa de oamenii ăştia. Atâta timp cât se mulţumeau cu şoaptele şi nu mă ameninţau, puteam să trag cu urechea la ce spuneau fără nicio grijă.

Preotul a început să rostească binecuvântarea şi soarele a scăpărat, luminând o mie de puncte de pe pereţi şi aprinzând un şir de sfinte potire. Căldura s-a revărsat în încăpere şi m-a surprins. Am simţit cum mi se scurgea sudoarea pe dedesubtul ţinutei ceremoniale. M-am şters şi am simţit o privire aţintită asupra mea.

Am ridicat ochii şi i-am întâlnit pe cei ai lui Salivar Domitrian, care s-a aplecat să-i şoptească ceva soţiei sale. Devinée Domitrian s-a uitat şi ea la mine. Devinée şi Salivar erau amândoi adevărate exemple de falsă-tinereţe.

Aveau cel puţin cincizeci de ani, dar nu păreau mai în vârstă decât Donia. Ştiam că Donia vorbea din când în când cu Salivar pe forumurile sociale, dar făcea asta numai la dorinţa mamei ei. Îmi spusese că Salivar şi soţia lui aveau o reputaţie de perverşi.

Mi-au zâmbit amândoi agale şi în clipa aceea mi-au amintit de o pereche de vipere încolăcite, gata să ţâşnească.

S-au uitat la mine pe tot parcursul slujbei. I-am urmărit cu discreţie, încercând în acelaşi timp să mă prefac că-l ascultam pe preot. Era destul de dificil din cauza căldurii înăbuşitoare, a prezenţei Diabolicilor a căror atenţie voiam cel mai tare s-o evit şi, desigur, din cauza comportamentului nepotului nebun al Împăratului.

Tyrus Domitrian se ridica la nivelul reputaţiei sale. A izbucnit de nenumărate ori în hohote de râs nepotrivite în timpul slujbei şi s-a tot ridicat de la locul lui ca să se plimbe printre Servitori, având aerul că încerca să se hotărască pe care dintre ei să-l ucidă. Dacă nu ar fi fost nebun, ar fi fost considerat un blasfemator mai periculos decât Senatorul von Impyrean. La un moment dat, Hazard, al treilea Diabolic, a apărut din mulţime şi l-a luat de braţ. Tyrus şi-a dat ochii peste cap, dar l-a urmat afară. Toată adunarea se prefăcea că nu observase lipsa lui de respect – chiar şi unchiul său, Împăratul.

După slujbă, Grandilocvii s-au îndreptat spre salonul de primire ca să inspire vapori. Servitorii se învârteau peste tot cu flacoane cu substanţe de inhalat pentru stimularea simţurilor. Am luat şi eu unul şi am tras demonstrativ în plămâni cu putere. Atunci au apărut lângă mine Devinée şi Salivar Domitrian, zâmbindu-mi cu viclenie.

— Draga mea Sidonia Impyrean, a spus Devinée, măsurându-mă din cap până-n picioare, ce diferit arăţi în realitate.

Ca nepoată a Împăratului, Devinée era o Prințesă Moștenitoare Secundară la tron, așa că ea și soțul ei îmi erau superiori în rang. Mi-am plecat genunchii și ei mi-au întins mâinile ca să mi le apropii de obraji.

— Ridică-te, draga mea, te rog, a spus Devinée, încă zâmbind. Unchiul meu a fost așa de aspru cu tine ieri.

M-am ridicat uitându-mă la ea cu prudență.

— A fost vina tatălui meu pentru că l-a nemulțumit pe Împărat, Eminență. Eu nu-i împărtășesc înclinațiile bizare.

Cei doi s-au uitat unul la altul.

— Ah, suntem siguri de asta, dragă Sidonia, a tors Devinée. Sunt atât de plictisitoare toate aiurelile astea despre erezie, nu crezi? Mă interesează mult mai mult plăcerile vieții decât jocurile crude ale politicii. Te invităm la vila noastră diseară. Să ni te alături la băile sărate.

— Sunt un lux care nu se compară cu nimic, a zis Salivar, făcând o pauză ca să inspire adânc din flaconul cu vapori. O să-ți placă să te bălăcești.

Era ceva în legătură cu ei doi care mă punea în gardă, dar aceștia erau exact genul de oameni cu care Matroana ar fi vrut să se asocieze Sidonia. Dacă mă împrieteneam cu un cuplu regal sau mă prefăceam că sunt o fată prostuță, grea de cap, și prea preocupată de „lux" ca să-mi mai pese de cunoașterea științifică, puteam face un pas înainte în alungarea suspiciunilor de erezie care pluteau asupra Sidoniei.

— Aș fi foarte încântată, le-am spus. Și eu m-am săturat de aiurelile politice.

Devinée mi-a zâmbit și mai larg. A suflat un nor de vapori pe nas.

— O să trimitem Servitorii să te însoțească.

Am dat din cap în semn de mulțumire și au plecat. Următoarea persoană pe care am întâlnit-o a fost fata cu

bucle negre care mă prinsese când mă prefăcusem că leşin cu o zi înainte. Şi-a aţintit ochii asupra mea şi un zâmbet periculos i-a apărut pe buze. Şi-a croit drum prin mulţime ca să se apropie de mine.

— Oh, Sidonia Impyrean, cât mă bucur să te cunosc în sfârşit în persoană!

A întins mâinile şi i le-am strâns. Nu făcea parte din familia regală, aşa că nu avea cum să fie de un grad superior. Nu am îngenuncheat şi nu a făcut-o nici ea. În loc de asta, ne-am dat mâinile, aşa cum fac în mod obişnuit două femei de acelaşi rang – ne-am strâns degetele uşor şi apoi le-am dat amândouă drumul în acelaşi timp.

— Avatarurile sunt aşa de amăgitoare, am spus, dezorientată. Poţi să-mi reaminteşti cine eşti, te rog?

— Ah, Sidonia, n-o face pe timida. E insultător. Îmi păstrez întotdeauna ochii şi coafura, a zis fata arătând spre ochii ei de un cenuşiu-albăstrui de gheaţă şi spre buclele brunete. Sunt trăsăturile mele specifice. Unii dintre noi folosesc avataruri care *chiar ne seamănă*. Sunt Elantra, desigur.

— Elantra Pasus, mi-am amintit imediat, încordându-mă.

Trebuia să am mare grijă cu fata asta. Era bizar să văd în carne şi oase pe cineva din înfricoşătoarea familie Pasus.

Elantra era atât de firavă pe lângă mine. Cât de uşor aş fi putut să o omor dacă aş fi încercat!

— E o adevărată plăcere să te cunosc, am spus, imitând tonul pe care-l folosise Devinée cu mine.

Mi-am aţintit privirea asupra gâtului ei, atât de uşor de rupt, şi am simţit cum tânjeam după soluţia pentru care erau desemnaţi Diabolicii: eradicarea tuturor duşmanilor Sidoniei prin forţă brută.

În loc de asta, trebuia să joc rolul moştenitoarei rafinate şi să fac faţă unor prezentări curtenitoare. Elantra era însoţită de Credenza Fordyce şi de Gladdic Aton, ambii vlăstare de Senatori, care o întâlniseră pe Sidonia în forumurile sociale. Familiile lor erau foarte bine văzute, aşa că se aflau la Chrysanthemum ca oaspeţi, nu drept ostatici glorioşi, ca mine. Angajaţii aflaţi în spatele Elantrei aveau pe capete sigiliul familiei Pasus: o supernovă. Potrivit pentru o familie care se considera principala apărătoare a credinţei.

— Ce înaltă eşti de fapt, a remarcat Elantra, măsurându-mă din cap până-n picioare. Avatarul tău nu te reprezintă prea bine, nu-i aşa? Deşi presupun că pentru unii avatarurile sunt încercări de a-şi îndeplini dorinţele... Totuşi, avatarul tău nu reflecta deloc alegerea *îndrăzneaţă* a nasului! E intenţionat aşa sau s-a întâmplat în timpul călătoriei?

În afară de faptul că făcea parte din familia Pasus, Elantra se dovedea a fi ea însăşi extrem de enervantă.

— L-am avut rupt uşor, am spus atingându-mi umflătura de pe nas şi amintindu-mi sugestia Doniei de a-l păstra – de dragul ei aveam să mă arăt mândră. Mi-a plăcut efectul şi l-am lăsat aşa.

— Ce alegere neobişnuită, dar, la urma urmei, familia ta e cunoscută pentru... felul diferit de a gândi, nu-i aşa? a spus Credenza Fordyce, cu ochi strălucitori şi curioşi.

I se citea un fel de foame nestăvilită pe chip, de parcă abia aştepta să dau un răspuns greşit.

— Ţi-a plăcut slujba din Marea Heliosferă? Păreai... cam distrasă, a insistat Elantra încercând să scoată ceva, orice de la mine, care ar fi putut trece drept erezie.

Nu era deloc subtilă.

— A fost o slujbă lungă, a zis Gladdic în numele meu, privindu-mă cu simpatie.

Era un băiat slăbuţ, cu părul castaniu şi ochii de un verde-deschis artificial. Panglicile aurii din păr îi dădeau un aer de delicateţe, dând impresia că era genul de persoană de care mereu avusese grijă cineva. În mod evident, nu împărtăşea zelul însoţitoarelor lui de a mă vedea alunecând spre erezie. Trebuia să ţin minte asta.

— Slujba nu a fost mai lungă ca de obicei, a spus Elantra. Sau... sau poate că la fortăreaţa ta slujbele se ţin altfel, Sidonia?

Încerca din nou să mă facă să greşesc şi să recunosc să asistam rareori la slujbă. Isteaţă fată. Era o viperă.

Nu ştia însă prea multe – şi eu eram la fel.

— Oh, Grandisima Pasus, ai dreptate. Am fost distrasă în timpul slujbei, i-am răspuns cu însufleţire. Doar că sunt aşa de emoţionată să fiu aici, la Chrysanthemum. Abia aştept să mă bucur de...

Cum se exprimase Devinée?

— ...toate *plăcerile* vieţii.

Cele două fete au zâmbit, iar în ochii Elantrei s-a văzut o sclipire de răutate.

— Da, ştiu că deja ţi-ai făcut planuri să mergi la băile sărate ale lui Salivar şi Devinée.

Am clipit. Se părea că vorba umblă repede pe aici.

— Ar trebui să... a dat să zică Gladdic.

— Să te bucuri de bălăceală, i-a tăiat vorba Elantra, aruncându-i o privire tăioasă, în semn de avertizare.

Intimidat, Gladdic a rămas tăcut. A strâns din buze, înghiţind ce-o fi având de gând să mai spună.

— Să te bucuri cu adevărat, a adăugat Elantra. Sunt sigură că cei doi Domitrian vor reuşi să te facă să nu te mai gândeşti la scena dramatică la care ai asistat. Nu e de mirare că ai fost atât de copleşită!

M-a ţintuit amuzată cu privirea şi i-am putut citi în ochi acuzaţia nerostită: „Prefăcuto!"

— Trebuie să-ți mărturisesc, Sidonia, că deja ești cu totul diferită de cum mi te imaginam.

Am zâmbit fără să trebuiască să mă forțez. Dacă ar fi știut ea. Dacă aș fi putut să-i arăt cât de diferită eram de ce se aștepta să fiu, luând-o de gât și uitându-mă la ea cum îi dispare rânjetul de pe figură...

— Nu pot să spun același lucru despre tine, i-am răspuns calmă. Ești exact așa cum credeam.

Fără să-i las timp să se întrebe ce voiam să spun, m-am întors și am plecat.

Eram convinsă că dedicasem suficient timp socializării de după slujbă. Tocmai mă pregăteam să ies când am dat peste Neveni Sagnau așteptându-mă lângă ușă.

— Ai o clipă?

M-am enervat imediat. Nu voiam să fiu văzută cu ea.

— Nu, nu am.

A întins brațul încercând să mă oprească să trec pe lângă ea.

— Te rog, ascultă-mă, a insistat. Tocmai ai stat de vorbă cu Devinée Domitrian și cu soțul ei. Am văzut.

— Nu-mi place să fiu spionată. Dă-mi drumul.

— Dar Devinée și Salivar sunt...

A aruncat o privire în jur, dându-și seama că ne putea auzi cineva. Apoi mi-a șoptit:

— Nu bea vinul. Ți-o spun pentru binele tău.

După care s-a desprins de mine și s-a îndepărtat în grabă.

Am rămas uitându-mă în urma ei, perplexă. Puteam doar să presupun că Neveni se referea la otravă, dar Devinée și Salivar Domitrian nu aveau niciun motiv să o ucidă pe ostatica Impyrean.

Iar dacă încercau, ei bine, aveau să afle iute că făcuseră o greșeală fatală.

Capitolul 12

Băile sărate ale lui Devinée şi Salivar Domitrian se aflau în Tigris, chiar în locul unde nava se unea cu Valor Novus. Devinée deţinea întreaga navă.

Din nou, încăperea în care am intrat era atât de vastă încât semăna cu atmosfera unei planete, având tavanul deschis. Aflasem că aceste încăperi se numeau „domuri cereşti". Am privit plantele agăţătoare şi am simţit pe piele umiditatea ridicată. Trebuia să mă obişnuiesc cu toate astea. Probabil era ceva ce le plăcea celor mai mulţi oameni, să nu vadă tavanul.

— Ah, Sidonia! m-a strigat Devinée, care deja lenevea împreună cu soţul ei în apele sărate. Vino lângă noi.

— Apa pare să fie foarte plăcută, am spus dezbrăcându-mi veşmintele.

A apărut o Servitoare care mi-a luat hainele şi apoi am alunecat în apa călduţă. Am trecut cu privirea peste copacii luxurianţi ale căror frunze cădeau peste noi şi peste piscinele cu apă limpede albastră-verzuie de sub ei. În apă, drept decor, se roteau creaturi bioluminiscente.

Cei doi Domitrian îmi urmăreau fiecare mişcare, şi cu toate că Sidonia ar fi fost măcinată de jenă, ceva din interiorul meu s-a revoltat la gândul de a mă preface că simt aşa ceva. Ei nu vădeau niciun efort să mă facă să mă simt în largul meu, deci se părea că îşi doreau să mă simt stingherită. Fiindcă asta îşi doreau, era exact ce n-aveam de gând să le ofer.

— Ce minunată eşti, a icnit Salivar.

— Da, ai un corp nemaipomenit, a zis Devinée.

— Ştiu, le-am spus.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Şi când te gândeşti, a rostit tărăgănat Salivar, că ne-am petrecut ultima lună anticipând o bălăceală cu timida şi nevinovata fătucă Impyrean, şi când colo, ia uite, iubito, nici măcar nu roşeşte.

— Dar e pură, a spus Devinée, cu un soi de satisfacţie. Sunt sigură de asta.

Au schimbat o privire pe care nu am înţeles-o. Era interesant să aud că aşteptaseră cu nerăbdare sosirea Sidoniei. Nu-mi dădeam seama de ce erau aşa de importante băile astea de îşi doreau cu atâta ardoare să o invite aici. Nu puteam decât să le fac jocul în continuare.

Apa era densă şi noroioasă şi m-a împins pe spate. Aerul era atât de umed încât mă simţeam lipicioasă şi udă indiferent dacă eram sub apă sau deasupra ei. Am zărit deasupra noastră albastrul senin al atmosferei, ca un cer lipsit de nori, şi m-am forţat să mă uit în sus pentru a mă obişnui cu vastitatea sa.

Devinée m-a privit zâmbind.

— Cum ţi se pare curtea până acum, Grandisima Impyrean?

— Aglomerată, Eminenţa Ta, i-am răspuns cu sinceritate.

— Eşti cam izolată în sectorul tău de galaxie, nu-i aşa? Ah, ce ciudat trebuie să ţi se pară totul.

Am găsit un loc unde să plutesc aproape de marginea piscinei. Devinée şi Salivar se uitau cu lăcomie la mine, de parcă s-ar fi jucat cu un şoarece înainte să-l înşface.

— Trebuie să mă obişnuiesc, am recunoscut cu precauţie. Aceasta e nava voastră?

— Da, Tigris este domeniul nostru, dar eşti bine-venită oricând, a zis Devinée.

— Oricând, a adăugat Salivar zâmbind.

— Băile sărate au fost ideea mea. Am vizitat o colonie unde marea avea atât de multă sare încât oamenii stăteau lungiţi pe suprafaţa ei ca pe iarbă, şi am zis...

— A zis că pur şi simplu trebuie să avem şi noi aşa ceva, a intervenit Salivar.

— Aşa am zis, a râs Devinée, iar el m-a întrebat: „Vrei să abandonăm călătoriile spaţiale pentru traiul pe o planetă?" Aşa că am zis: „Stelele, nu. Nu."

— Iar acum avem asta, a zis Salivar arătând în jur.

Apoi a scos un ulcior dintre încrengăturile de vegetaţie de pe margine.

Simţurile mi s-au ascuţit. Eram curioasă ce plănuiau. Neveni Sagnau mă avertizase în privinţa vinului. Sigur era amestecat cu... ceva.

— Într-adevăr, a fost cea mai bună idee pe care am avut-o, a adăugat Salivar turnând vin într-o cupă şi întinzându-i-o soţiei sale.

Ea mi-a zâmbit cu ochi strălucitori şi a dus vinul spre buze, dar nu a înghiţit. Am văzut clar acest lucru.

Salivar a turnat şi pentru mine o cupă şi mi-a întins-o. Am privit lichidul roşu-închis, întrebându-mă ce putea fi în el.

N-aveau cum să aibă de gând să mă otrăvească, dar cu siguranţă voiau să mă drogheze. Sutera nu Impyrean spusese că unor curteni le plăcea să se joace cu nou-veniţii neobişnuiţi cu drogurile. Puneau un euforizant sau un halucinogen în băutură şi apoi îl lăsau pe nou-venit să se facă de râs. Era o modalitate la îndemână de a însufleţi o petrecere sau de-a alunga plictiseala.

Trebuia să identific rapid ce substanţă era ca să-mi pot da seama ce reacţie trebuia să imit.

— O cupă de vin și puțină leneveală în băile sărate, sub cerul acesta albastru, și toate grijile dispar, a zis Devinée.

A dus iar vinul la buze, dar din nou nu a înghițit.

M-am uitat cu atenție de la unul la altul.

— Într-adevăr, am spus și am sorbit din vin.

Umiditatea și căldura îmi dădeau o ușoară senzație de amețeală, dar indiferent ce puseseră în vin, a trecut prin sistemul meu fără să mă afecteze. Am mai băut puțin, încercând să recunosc aroma slabă de citrice, încercând să-mi dau seama ce era. Testasem împreună cu Sidonia o mulțime de droguri sub supravegherea Suterei, așa că sigur gustasem și din ăsta. Cei doi Domitrian își continuau pălăvrăgeala.

— ...slujbele de aici sunt mult mai grandioase decât oriunde altundeva în Imperiu...

— Ai fost vreodată pe o planetă, draga mea? Ah, merită să încerci măcar o dată. Așa de mulți oameni disprețuiesc traiul pe o planetă. Depinzi de gravitație, e bun numai pentru Excedentari, spun ei, dar eu am învățat să-l apreciez.

— ...păcat că nu pot fi și părinții tăi cu noi, dar eram foarte nerăbdători să o cunoaștem pe tânăra Sidonia Impyrean...

Când am ridicat iar spre buze paharul pe jumătate gol, Salivar a râs și s-a întins să mi-l ia din mână.

— Ai băut mai repede decât mă așteptam. E de-ajuns!

— Da, ți-am pus ceva în băutură, a zis Devinée, dar nu vrem să intri în *comă*.

Încă nu știam despre ce substanță era vorba, dar știam cum să reacționez la ce auzisem. Am sărit afară din apă, atentă să afișez o expresie îngrozită.

— M-ați otrăvit?

— Nu e otravă, a susurat Devinée. E ceva care să te ajute să te relaxezi. Încearcă să nu te miști prea brusc. O să amețești foarte tare.

Ameţeală. Apatie. Reacţiile pe care trebuia să le imit. Am închis ochii şi m-am prefăcut că mă clatin pe picioare. Ca să-mi ascund prefăcătoria, ca să mă port ca Sidonia, am murmurat:

— De ce aţi făcut asta?

— Nu te teme, Sidonia. Nu o să-ţi facem nimic din ce ţi-ai putea aduce aminte mâine, a zis ea rânjind ca un animal de pradă. Fetele şi băieţii nu-şi amintesc niciodată.

— S-ar putea chiar să te simţi bine, a zis Salivar privindu-mă nerăbdător.

— *Noi* cu siguranţă o să ne simţim bine, a tors Devinée, uitându-se la mine şi oftând fericită. Tinereţe adevărată. Nu mă satur niciodată de ea. Adu-o aici înainte să leşine, Salivar.

Am cântărit situaţia în timp ce Salivar călca apa sărată încercând să ajungă la mine. Drogul folosit de ei trebuia să-mi şteargă memoria, deci nu era o substanţă recreativă.

Deodată, am înţeles.

M-am gândit la avertismentul lui Neveni şi chiar şi la zeflemeaua subtilă a Elantrei. Probabil acesta era obiceiul lui Devinée şi al lui Salivar când sosea la curte o persoană tânără, vulnerabilă şi singură. Erau doi dintre cei mai puternici oameni din galaxie şi, totuşi, trebuiau să îşi drogheze cuceririle. Scăpaseră basma-curată pentru că făceau parte din familia Domitrian. Nimeni nu putea refuza o bălăceală în băile lor fără să-i jignească. Nimeni nu putea refuza să bea din vinul lor.

Îşi foloseau puterea pentru a face posibile asemenea situaţii, şi chiar dacă eu mă bucuram de luxul de a fi imună la orice o fi fost ce-mi strecuraseră în băutură, alţii nu aveau norocul ăsta.

Matroana îmi vorbise despre relaţiile sexuale de la curte. Trebuia să le priveşti ca pe un schimb de putere sau ca pe un mijloc de exercitare a influenţei, nimic mai mult.

Dar de aici nu aveam cum să câştig o poziţie privilegiată, şi cu toate că nu ar fi fost înţelept din partea mea să mă împotrivesc, întreaga fiinţă mi se revolta la gândul de a le îngădui celor doi aceste libertăţi.

Dar apoi, când Salivar a ieşit din apă şi s-a apropiat de mine, a spus ceva ce a limpezit întreaga situaţie.

— Ce amuzant o să fie să profităm de moştenitoarea familiei Impyrean. E cea mai grozavă ispravă a noastră de până acum.

Imediat mi-a stat inima în loc. Toate astea nu erau menite pentru mine.

Ci pentru *Donia*.

O furie aprigă şi nemiloasă, cum nu mai cunoscusem niciodată, s-a aprins în mine.

M-am smuls din braţele lui Salivar şi l-am împins în apă. Am văzut cu coada ochiului faţa şocată a lui Devinée înainte să sar şi după ea, stârnită de o furie oarbă. Am prins-o şi pe Devinée şi după o clipă îi ţineam pe amândoi de gât. N-au avut timp să strige de surprindere sau de teamă. Le-am vârât capetele sub apă.

Au început să se zvârcolească, să se agaţe de mine, dar nu m-am înmuiat nicio clipă, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla dacă în locul meu ar fi fost Sidonia. I-am strâns şi mai tare de gât în timp ce încercau, neajutoraţi, să se împotrivească, neputând să mă gândesc decât la faptul că aceşti oameni voiau să o violeze pe moştenitoarea Impyrean, moştenitoarea mea Impyrean. O simplă strângere mai puternică şi le puteam rupe gâturile, îi puteam zdrobi, şi ar fi meritat-o pe deplin.

Însă mi s-a limpezit mintea şi mi-am dat seama ce făcusem. I-am tras afară din apă şi i-am aruncat deoparte.

Au început să tuşească şi să scuipe, ţinându-se de gât, şi pentru o clipă am simţit cum mă cuprinde groaza,

încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare. Nu-i puteam lăsa în viaţă ca să povestească despre forţa mea neobişnuită, dar nu mi se părea indicat să comit o dublă crimă în prima mea zi la curte.

Devinée şi-a revenit prima şi s-a târât afară din piscină, înecându-se din cauza suspinelor.

— Ce eşti... ce eşti? Ce fiinţă monstruoasă eşti?

A dat din mână răsturnând o cupă de vin şi atunci mi-am dat seama ce aveam de făcut. Ştiam ce să fac cu acele creaturi ticăloase.

— Vino aici, i-am spus cu o voce joasă, ameninţătoare.

A ţipat când m-am apropiat de ea, ieşind din apă. Am prins-o de păr înainte să reuşească să fugă şi am izbit-o cu capul de podea. A rămas nemişcată. Salivar m-a lovit din spate încercând să o apere, dar l-am imobilizat de cap şi l-am pus şi pe el la pământ.

Cu mâna rămasă liberă, am turnat vin în pahar.

— Vinul ăsta te face să uiţi, nu-i aşa? am zis eu cu voce răguşită. O doză prea mare te bagă în comă, nu-i aşa, Salivar?

— Stai, stai aşa, s-a jeluit el.

— Nu ai dreptul să vorbeşti, i-am mârâit la ureche. Roagă-te la Cosmosul tău Viu să supravieţuieşti.

Am început să-i torn vin cu forţa pe gât. S-a înecat, i-a venit înapoi, dar l-am ţinut de nas şi i-am turnat tot mai mult, până când s-a lăsat moale, ameţit şi inconştient.

Devinée a dat să se ridice. I-am răsucit un braţ la spate şi am obligat-o să bea vinul rămas.

Când am fost sigură că făcusem tot ce puteam, i-am lăsat să zacă pe podea. M-am îmbrăcat şi mi-am stors părul de apă. Mintea îmi vâjâia de gânduri – cum să ascund toate astea, cum să ţin secret ceea ce făcusem. Ştia toată lumea că urma să vin aici în seara asta! Ce să fac? Nici măcar nu ştiam...

Am auzit un freamăt în tufişuri şi am înlemnit. Neveni Sagnau a dat buzna ţinând în mână lama curbată a colierului.

M-am uitat lung la ea, analizând această nouă complicaţie. Vinul se terminase. Nu o puteam droga. Trebuia să o înec.

— Sidonia! a strigat uitându-se la cei doi Domitrian care zăceau drogaţi şi inconştienţi. Ce... ce s-a întâmplat aici?

— De când eşti aici? am întrebat-o. Eşti singură?

— Sigur că... sigur că da. Tocmai m-am... m-am strecurat pe lângă Servitori... a spus ea făcând semn cu mâna în spate.

Deci nu văzuse. Bun. Nu avea să se teamă de mine.

— Vino mai aproape, i-am spus, cu un ton foarte calm, dar periculos. O să-ţi spun ce s-a întâmplat.

Se holba la cei doi, împietrită. M-am dus spre ea, gata să-i rup gâtul. Dar Neveni m-a surprins. Şi-a dezvelit dinţii rânjind feroce şi i-a dat un şut în coaste lui Salivar. M-am oprit, încercând să înţeleg ce făcea. Neveni l-a mai lovit o dată, după care a lovit-o şi pe Devinée. Apoi s-a îndepărtat clătinându-se de cei doi Domitrian, cu ochii plini de lacrimi. Şi-a înghiţit lacrimile şi a început să râdă.

— Nu ştiu ce le-ai făcut şi nici nu-mi pasă. O să moară? Spune-mi că o să moară!

— Nu ştiu, i-am răspuns, complet uimită.

Mă uitam fix la arma din mâna ei şi am realizat că venise aici pregătită să... mă ajute?

— Ar merita-o dacă ar muri. Au făcut asta de prea multe ori, a spus Neveni cu răutate, fluturând arma. Nu eşti prima. Nici eu n-am fost. Nici măcar nu-mi amintesc prima mea noapte aici, dar i-am văzut invitând şi pe alţii şi *ştiu* ce mi s-a întâmplat. Nu aveam de gând să stau pur şi simplu şi să las să se întâmple din nou aşa ceva!

— Chiar ai venit aici ca să-i împiedici?

Mintea mea pur şi simplu nu reuşea să conceapă ideea.

— Nu ştiu ce aveam de gând să fac, mi-a mărturisit Neveni, încă strângând cuţitul curbat în mâna tremurătoare. Probabil să-i înjunghii sau doar să-i crestez faţa lui Devinée, dar... nu-i puteam lăsa să o facă din nou.

Furioasă, fără să se mai poată stăpâni, a început să plângă şi mi-am dat seama că fata asta venise să o salveze pe moştenitoarea Impyrean. Venise să o salveze pe Donia. Nu-i puteam face rău unei fete care ar fi făcut asta pentru Donia.

— Îţi mulţumesc. *Îţi mulţumesc* din suflet, i-am spus, neobişnuită să pronunţ aceste cuvinte, dar rostindu-le cu sinceritate.

— O să ascundem... ce s-a întâmplat aici, a zis Neveni făcând un gest vag. N-o să întreb, Sidonia. Chiar n-o s-o fac. Dar ascultă, ştiu cum să obţin acces la camerele de supraveghere. Am făcut-o înainte de a veni aici ca să fiu sigură că mă pot strecura. O să şterg toate înregistrările din ultima zi. Şi putem să inventăm împreună ceva.

— Împreună, am repetat eu uimită, încuviinţând din cap.

Şi uite aşa am acceptat-o pe Neveni Sagnau ca aliat. Nu era alegerea mea preferată şi nu avea să îmbunătăţească în niciun fel reputaţia de eretici a familiei Impyrean... Numai că, uneori, soarta nu ne oferă alternativele pe care le preferăm, ci pe acelea pe care trebuie să le acceptăm în lipsa altora mai bune.

Deocamdată, nu aveam s-o omor. Speram doar să nu ajung să regret asta.

Capitolul 13

Donia îşi făcea deja griji pentru mine, aşa că atunci când am vorbit cu ea prin subspaţiu ca s-o ţin la curent cu ce se întâmpla la Chrysanthemum, am sărit peste episodul cu Salivar şi Devinée. Şi peste interogatoriul care a urmat.

Cei doi Domitrian au fost găsiţi a doua zi în băile lor sărate, dezbrăcaţi şi în comă. Împăratul a aflat repede că fusesem chemată să petrec seara cu ei. Din câte se părea, era un secret ştiut de toată lumea ce le făceau Devinée şi Salivar tinerilor singuri şi lipsiţi de prieteni de la curte. Mi-au trecut prin minte tachinările Elantrei în timp ce stăteam în vila mea în faţa Diabolicei Enmity. Elantra *ştiuse* ce urma să mi se întâmple. Gândul îi făcuse plăcere.

Speram ca într-o zi să-i mulţumesc cum se cuvine fetei Pasus pentru asta. Dar încă nu era timpul.

Când s-a ivit în faţa mea, am avut senzaţia că Enmity domina întreaga vilă. Neveni tremura lângă mine, dar ştiam din propria experienţă că asta era reacţia aproape a tuturor oamenilor la vederea unui Diabolic care-i încolţea într-un interogatoriu, chiar dacă erau nevinovaţi.

Şi-a jucat rolul foarte bine.

— Am găsit-o pe Sidonia în faţa navei Tigris. Părea dezorientată şi confuză.

Am încuviinţat din cap fără să îndrăznesc să-mi feresc privirea de Enmity.

— Chiar nu-mi amintesc ce s-a petrecut. Eminenţele lor au fost atât de amabile să mă invite la băile lor, şi după

aceea... Încă îmi bubuie capul îngrozitor, am spus făcând un semn vag cu mâna. E totul în ceaţă.

— Am adus-o în apartamentul ei să doarmă şi am rămas cu ea, temându-mă că e grav bolnavă. Cum se simt Eminenţele lor? a întrebat Neveni, cu o expresie de prefăcută preocupare pe chip. Suntem aşa de îngrijorate.

Diabolica a cântărit fiecare cuvânt, într-o tăcere mormântală, fără să clipească. Până atunci nu petrecusem mai deloc timp cu cineva ca mine. Mi-am dat seama cu uimire cât de ciudat era că reuşisem să trec drept o persoană adevărată până atunci. Fiecare mişcare, fiecare răsuflare a acestei creaturi era mai mult decât evidentă pentru mine, nu semăna deloc cu fiinţele umane pe care le vedeam în jurul meu, era o ucigaşă, un animal de pradă şi trebuia să fiu vigilentă. Probabil făcuse tot ce făcusem şi eu ca să ajungă până aici, până la punctul în care devenise vrednică de a fi civilizată. M-am forţat să clipesc ca să nu-mi observe privirea fixă.

— Roboţii medicali nu reuşesc să-i trezească din comă, a zis Enmity în cele din urmă. Par să fi înghiţit o mare cantitate dintr-o neurotoxină foarte puternică, numită Răsuflarea Scorpionului. Este ciudat că te-ai aflat alături de ei şi totuşi ai reuşit să nu le împărtăşeşti soarta, Grandisima Impyrean.

— Am fost extrem de norocoasă, am spus cu gravitate.

Privirea Diabolicei a trecut de la una la alta – apoi s-a fixat asupra mea. Preţ de o clipă înspăimântătoare, m-am întrebat dacă vedea asemănarea dintre noi... dacă vedea ceva Diabolic în mine, aşa cum vedeam eu în ea, sau dacă înfăţişarea mea fragilă reuşea s-o păcălească în ciuda raţiunii sale.

Enmity a întins mâna şi m-a apucat de bărbie. Am înghеţat când mi-a ridicat faţa spre lumină.

„Clipește", mi-am reamintit când ni s-au întâlnit privirile. „Nu te holba. Poartă-te ca o persoană." Am înghițit în sec și m-am foit, cum credeam că ar fi făcut Sidonia. Enmity m-a studiat cu atenție câteva clipe lungi, până când Neveni a izbucnit într-un râs nervos.

— Ce s-a întâmplat? a zis Neveni. Sidonia are ceva pe față?

— Nu cumva mă minți? m-a întrebat Enmity pe un ton amenințător.

Inima a început să-mi bată cu putere. Știam că putea simți asta. Dar oricui i-ar fi fost teamă dacă s-ar fi pomenit încolțit astfel de un Diabolic.

— Nu, am răspuns calmă. Acum dă-mi drumul.

Am reușit să-mi păstrez tonul blând, ca al Doniei, dar ferm. Pentru ea, eram fiica unui Senator. Trebuia să mi se supună.

Enmity nu a avut de ales și a lăsat mâna jos. S-a mai uitat o dată lung la noi și apoi a plecat fără să mai scoată o vorbă. Totuși, nu m-am relaxat după plecarea ei.

— Ce-a fost chestia asta? a șoptit Neveni, făcând semn spre propria-i bărbie.

Am clătinat din cap fără să spun nimic. Enmity era suspicioasă în privința mea. Știam asta. Ce bănuia exact – asta încă nu știam.

— Diabolicii sunt așa de fioroși, a zis Neveni.

I-am zâmbit. Da, cred că eram.

Ceremonia pentru Celebrarea Morților Prețuiți era una dintre cele mai sfinte zile din Imperiu, așa că desigur că Senatorul von Impyrean n-o sărbătorea decât dacă avea oaspeți. Când permitea celebrarea, familia Impyrean urma aceeași procedură ca toate marile familii imperiale: comandau un Exaltat crescut și proiectat special pentru ceremonie,

petreceau o săptămână alături de creatură și o tratau ca pe o ființă foarte îndrăgită, după care o urcau într-o aeronavă și o lansau într-o coroană stelară, unde urma să ardă de vie. Prin faptul că ofereau Cosmosului o creatură cu adevărat inocentă și pură sperau să spele păcatele și faptele rele săvârșite de cei dragi lor înainte să moară.

Împăratul sărbătorea întotdeauna Ziua Morților și petrecea săptămâna dinaintea ei învârtindu-se în jurul Exaltatului, un tânăr sau o tânără firavă, lipsită de păr, gene sau pigment și fără capacitatea de a înțelege înșelăciunea, indecența, violența și oricare alte impulsuri omenești de care sunt pângărite ființele umane adevărate. Exaltatul avea un loc de onoare la toate evenimentele importante și ducea traiul unui animal de companie alintat.

Până când sosea Ziua Celebrării Morților și Exaltatul murea, desigur.

— Haide, m-a grăbit Neveni în dimineața Zilei Celebrării Morților. Pot participa doar cei mai de seamă Grandilocvi, dar dacă mă iei cu tine pot să merg și eu.

Tăinuirea atacului meu asupra soților Domitrian și faptul că trecusem împreună prin interogatoriul lui Enmity crease o legătură strânsă între noi două. Ne petreceam zilele împreună.

Neveni nu semăna cu Donia, timidă și dulce și mânată de țeluri intelectuale. Nu avea stare și era mereu nerăbdătoare și dornică să exploreze, iar eu, spre deosebire de ea, aveam voie să merg aproape peste tot prin Chrysanthemum. Eu îi deschideam ușile, iar ea era cea care ne coordona mișcările.

Avea, de asemenea, un talent nemaipomenit de a face să-i ajungă la urechi tot felul de frânturi de informații și zvonuri de peste tot pe unde mergeam. Matroana spusese cândva că informațiile erau prețioase, iar Neveni mi le

furniza din plin. În timp ce ne îndreptam spre heliosferă pentru a participa la Ziua Morților, m-a pus la curent cu ultimele știri.

— Tyrus Domitrian a stricat deja toată sărbătoarea. Împăratul e furios.

— Serios? am zis eu ușor distrasă de felul în care îmi stătea părul.

Ne aranjaserăm amândouă cozile la fel ca celelalte participante la Celebrare, ca niște halouri în formă de stea, impregnate cu uleiuri aurii. Rochiile erau de asemenea de un auriu strălucitor, potrivite pentru ocazie. Toți cei care aveau de plâns membri ai familiei trecuți în neființă își desenaseră lacrimi pe obraji pentru a reprezenta suferința resimțită de-a lungul anilor.

Neveni a încuviințat din cap cu hotărâre, și câteva șuvițe de păr i-au alunecat într-o parte. Nu avea agrafe pentru coafură, ca mine.

— Familia Pasus i-a oferit acum un an Împăratului un Exaltat pe nume Unity. Unul crescut natural, nu prin accelerare forțată. Un Exaltat mascul care s-a dezvoltat în ritmul natural al unei ființe umane.

— Cred că a fost destul de costisitor, am zis eu ridicând din sprâncene.

Chiar și noi, Diabolicii, eram supuși creșterii accelerate în primii ani de viață. Nu prea avea rost din punct de vedere economic să hrănești și să îngrijești o ființă umanoidă înainte de a deveni utilă.

— Senatorul von Pasus își permite, a spus Neveni. Și Împăratul știa că avea nevoie de un Exaltat de primă mână pentru că au tot murit atâția membri ai familiei imperiale. Toată lumea vorbește că suferă de arsuri solare.

A spus asta dându-și ochii peste cap, pentru că de fapt știam cu toții foarte bine că Împăratul nu era superstițios din cauza acestor morți. Știa foarte bine care e cauza lor.

— A fost foarte încântat anul ăsta să îl aibă pe Unity. Era sigur că va fi în grațiile Cosmosului viu. Dar Tyrus a stricat totul. L-a violat pe Exaltat.

— *A făcut sex* cu el?

Eu nici măcar nu eram credincioasă, și totuși, eram uluită de blasfemia Prințului Moștenitor.

— A recunoscut abia ieri, când Unity era îmbăiat în uleiurile ceremoniale. Acum nu mai poate fi sacrificat pentru că e impur, iar Împăratul e furios.

— Nu mă mir.

Tyrus Domitrian era cu adevărat nebun. Ironia era că desfrâul lui îl salvase pe Exaltat de o soartă crudă.

Am intrat împreună cu Neveni în Marea Heliosferă să vedem urmarea. Servitorii mișunau peste tot cu tăvi somptuoase încărcate cu băuturi, aperitive și narcotice. Erau punguțe cu prafuri, flacoane cu substanțe de inhalat, diverse picături care se puteau adăuga în băutură, unguente care puteau fi întinse direct pe piele. Sutera nu Impyrean ne arătase cum să utilizăm toate astea și ne obligase să le folosim pentru a ne obișnui cu ele. M-am dat ostentativ cu un unguent pe piele, pur și simplu pentru că știam că nu mă putea afecta și pentru că știam că aș fi stârnit nedumerirea dacă aș fi disprețuit distracțiile chimice la una dintre cele mai mari sărbători imperiale.

Împăratul ordonase ca Tyrus să fie legat de cea mai însorită fereastră, de pe care se înlăturase temporar filtrul de ultraviolete pentru ca Prințul Moștenitor să îndure o zi întreagă de arsuri solare îngrozitoare. Îi era de asemenea interzis să ia parte la distracțiile din timpul festivalului.

Când l-am zărit noi, lui Tyrus deja i se înroșise puternic pielea, dar nu părea deloc rușinat de dezonorarea sa în public. Ba din contră, judecând după zâmbetul de pe fața lui, am avut impresia că îi făcea plăcere să observe privirile scandalizate ale celor care treceau pe lângă el.

— Nu m-am putut abține, bunico, l-am auzit pe Tyrus spunând cu voce tărăgănată când ne-am apropiat de el.

Auzeam ce se discuta datorită simțului meu auditiv superior. M-am uitat spre Neveni, dar era ocupată să-și arunce pe furiș flaconul cu droguri în timp ce se prefăcea că își masează încheieturile. După experiența avută cu soții Domitrian, era firesc să urască orice i-ar fi putut afecta autocontrolul.

Mi-am îndreptat întreaga atenție spre conversație.

— Nu știi ce efect are asupra mea combinația de inocență și lipsa părului, a zis Tyrus. A-mi cere să mă înfrânez e ca și cum ai flutura cea mai rară delicatesă înaintea unui om înfometat și i-ai pretinde să se abțină să o mănânce. E inuman să te aștepți la asemenea înfrânare.

— Ești o rușine pentru Imperiu! l-a certat matroana familiei Domitrian, Grandisima Cygna. Nici măcar nu te-ai machiat.

Fața ei, în contrast cu a lui, era împodobită cu un model elegant de lacrimi.

— Cernelurile alea îmi irită pielea îngrozitor.

Tyrus zâmbea leneș. Ochii lui albaștri se zăreau strălucitori și aproape sfioși de sub părul arămiu tuns scurt. Avea un nas lung, iar bărbia avea o despicătură deloc la modă, dar pe care nu o corectase niciodată. Neveni îmi spusese că nu își schimba niciodată înfățișarea, nici măcar pentru ocaziile speciale. La fel ca pentru mulți nebuni, aspectul exterior nu reprezenta o prioritate pentru el. Probabil stârnise mânia unchiului său și fusese pedepsit de mai multe ori prin expunerea la fereastră, dacă judecam după pistruii pe care-i avea pe față. Era un mister cum de nu scăpase de ei.

— Nu ai pic de respect pentru mama ta moartă? l-a întrebat Cygna. Pentru frații tăi? Ziua Comemorării se ține în cinstea apropiaților noștri care au murit.

Tonul lui Tyrus s-a schimbat subtil, dispărându-i nota de frivolitate.

— Bunico, cred că moartea părinților mei este o tragedie teribilă, nicio comemorare nu se poate compara cu așa ceva... Sunt sigur că tu și bunul meu unchi sunteți de acord cu asta.

Toată lumea știa că mama Împăratului era amestecată în uciderea rivalilor săi la tron, inclusiv a copiilor ei mai puțin preferați. Împăratul Randevald își răsplătise mama numindu-și nepotul cel nebun drept Prinț Moștenitor doar pentru a se asigura că ea nu va acționa niciodată împotriva lui.

Iar acum, nepotul cel nebun aruncase o acuzație atât de periculoasă, părând să nu-și dea seama ce face. N-am putut rezista tentației de a trage cu ochiul spre ei ca să observ reacția Cygnei. Matroana familiei Domitrian a măturat aerul cu mâna la auzul cuvintelor. L-a privit pe Tyrus cu ochii mijiți.

— Insinuezi ceva, copile drag? Pentru că vorbești despre carnea și sângele meu.

— Nu insinuez nimic. Spun doar că nu mi-ai zis de ce ar trebui să-i comemorez din nou. Uite cum ți-ai desenat tu durerea din plin – cred că îi plângi tu destul pentru amândoi.

Apoi tonul i s-a schimbat din nou, revenind la frivolitatea și la rostirea tărăgănată de mai devreme.

— Plus de asta, ce înseamnă morțile câtorva membri ai familiei? Părinții mei ar fi onorați să știe că au zămislit un Zeu ca mine.

Expresia suspicioasă de pe chipul Cygnei a dispărut, fiind înlocuită de iritare.

— Helios să mă ajute, ești un prost nebun și o pacoste pentru familia asta! Vai și amar de Imperiu dacă ajungi pe

tron. Jur înaintea Cosmosului, dacă o să vină ziua aceea pârjolită de soare, o să mă lansez singură într-o stea!

Spunând asta, Cygna s-a îndepărtat în grabă de el, lăsându-l înlănțuit în fața ferestrei. Ochii lui Tyrus i-au întâlnit pe ai mei și mi-am ferit iute privirea. Nu avea cum să știe că auzisem ce vorbiseră. Doar un Diabolic ar fi putut deslușI o conversație de la o distanță atât de mare.

Neveni, aruncându-și narcoticele, m-a înghiontit să mergem mai departe și eram bucuroasă să o urmez. Dar era prea târziu.

— Tu! a răsunat vocea lui Tyrus. Fata Impyrean! Vino și ține-mi de urât. Îți poruncesc.

Am schimbat o privire cu Neveni, apoi ne-am apropiat amândouă de Tyrus Domitrian și ne-am plecat genunchii.

— Nu, nu, a zis el nerăbdător, uitându-se neastâmpărat de la una la alta. Fără chestii din astea când sunt așa. Să nu transformăm asta într-o farsă mai mare decât e deja. Ne-am întâlnit de multe ori, Grandisima. Dar tu, i s-a adresat el lui Neveni, tu ce fel de persoană ești? Pe tine nu te cunosc.

— Nu fac parte dintre Grandilocvi, a zis Neveni îndreptându-și spatele. Sunt fiica Viceregelui de pe Lumina, Eminența ta.

— Teritoriul Pasus, a spus el închizând ochii pentru o clipă. Ah, desigur. Femeia care voia să construiască biblioteci și susținea predarea științelor.

Neveni a înțepenit.

— Da, Eminență.

Am privit-o din profil, întrebându-mă cum avea să se comporte în fața unui Domitrian.

— Și ce crezi despre acțiunile mamei tale? Fii sinceră, i-a spus Tyrus.

Era o cerere de tot râsul. Nebun sau nu, a fi sincer în fața moștenitorului Împăratului te putea costa viața.

Neveni l-a privit într-un fel care exprima asta, dar i-a răspuns cu precauţie.

— Eminenţa ta nu se poate aştepta să spun ceva împotriva mamei mele.

— Sigur că nu.

— În acest caz, a spus ea, căpătând curaj, mama mea este devotată bunăstării Luminei. Intenţia ei nu a fost să fie lipsită de respect faţă de Cosmosul vostru – *nostru* divin sau faţă de familia Pasus. Tot ce îşi doreşte este îmbunătăţirea vieţii de pe Lumina.

— Traiul pe o planetă este foarte greu, a răspuns Tyrus compătimitor.

— Nu, nu este, a spus Neveni.

— Nu? Nu sunt uragane şi cutremure şi boli?

— Condiţiile meteorologice variază foarte mult, dar la fel şi formele de viaţă. Sunt tot soiul de animale şi de forme de vegetaţie care se dezvoltă singure, iar Lumina are două luni care influenţează fluxul. Totul este foarte imprevizibil, Eminenţă, dar tocmai asta face ca viaţa să fie mult mai interesantă decât cea în spaţiu.

— Vorbeşti ca o Partizană îndrăgostită nebuneşte de planeta ei.

Neveni a pălit la faţă, iar eu m-am încordat. Tyrus îi vorbea cu o curiozitate detaşată, dar îi adusese o acuzaţie gravă, de care nu părea să-şi dea seama, în timp ce Neveni se frământa.

— Desigur, nu eşti o Partizană, a continuat el, privindu-şi unghiile cu atenţie. Ar fi o nesăbuinţă. Mai ales aici, la Chrysanthemum. Cuvintele tale s-ar putea interpreta absolut îngrozitor.

Dacă nu aş fi ştiut mai bine cum stăteau lucrurile, aproape că l-aş fi bănuit că îi dădea un sfat voalat să aibă mai multă grijă la ce vorbeşte.

— Cu siguranţă ar fi o interpretare greşită, Eminenţă, a spus Neveni iute. Bineînţeles că nu sunt o Partizană.

Tyrus s-a lăsat pe spate sprijinindu-se de fereastră, ridicând braţele cât de mult îi permiteau lanţurile pentru a reuşi să-şi împreuneze degetele la ceafă.

— Stelele îmi vorbesc, iar vocea ta le înăbuşă glasul. Taci o clipă ca să le pot auzi. Mai ales tu, Grandisima Impyrean. Bâzâi încontinuu.

Asta m-a nedumerit. Abia dacă deschisesem gura. Am rămas tăcute şi eu, şi Neveni.

— Stelele spun... Spun că sunt deosebit de arătos astăzi, a anunţat Tyrus. Ce drăguţ din partea lor. Crezi că sunt arătos, Grandisima Impyrean?

Întrebarea era ridicolă. La o curte plină de oameni care îşi modificau înfăţişarea pentru a atinge perfecţiunea, el ieşea în evidenţă prin imperfecţiune la fel ca un Excedentar. Vreme de o clipă destul de lungă, nu am ştiut cum să răspund ca să nu-l jignesc.

— Stelele nu te-ar minţi, Eminenţă.

— Cred că ai dreptate, a zis Tyrus. Imediat ce o să mă eliberez din lanţurile astea o să-mi arăt farmecele admiratoarelor apropiate şi îndepărtate...

Şi uite aşa, luciditatea moştenitorului Împăratului a dispărut. A început să adopte poziţii bizare ca să-şi expună cât mai bine muşchii şi farmecele, acceptând graţios complimente de la un public fantomă. Eu şi Neveni ne-am retras, lăsându-l să turuie în van, dând din gură despre calităţile lui. Lumina celor şase sori strălucea prin fereastră, iar pielea lui se ardea tot mai tare.

În acel moment s-a produs o agitaţie în mulţime, Împăratul a apărut plutind în scaunul lui antigravitaţional, după care a început cu adevărat spectacolul. Luminile sclipeau din tavan, iar pereţii Marii Heliosfere s-au dat de o parte

dezvăluind diverse scene în locul spaţiului gol – imagini ale membrilor familiei regale de mult dispăruţi sau înregistrări ale bătăliilor importante din trecutul imperial. Erau, de asemenea, imagini ale navelor pierdute în spaţiul perfid şi ale persoanelor decedate cele mai îndrăgite de Împărat.

Am zărit trioul de Diabolici ai Împăratului. Hazard şi Anguish stăteau de o parte şi de alta a Împăratului, iar Enmity...

Stătea la o parte, uitându-se fix la mine.

Mi-am ferit repede privirea.

— A fost cam ciudat, a zis Neveni absentă când ne îndreptam spre masa de ospăţ. Zvonurile nu sunt exagerate. Chiar e nebun.

Nu aveam ce sacrificiu să sărbătorim din cauza lui Tyrus, dar de vreme ce mâncarea fusese pregătită dinainte, era aşezată pe masă. Uitându-mă la Neveni cum dădea târcoale unui platou cu gâscă făcută la cuptor, mi-au răsunat în minte cuvintele ei mândre despre planeta Lumina.

Trebuia să o întreb:

— Eşti Partizană?

Nu-mi păsa dacă Neveni dorea ca planeta ei să se elibereze de sub influenţa Imperiului. Îmi păsa dacă era destul de isteaţă să-şi ţină sentimentele ascunse. Dacă recunoştea că e Partizană, atunci trebuia să moară rapid. Nu puteam avea încredere într-o proastă care ştia adevărul periculos despre ce le făcusem lui Devinée şi Salivar.

Neveni însă mi-a aruncat o privire precaută şi m-a întrebat la rândul ei:

— Ce s-a întâmplat cu soţii Domitrian?

Am simţit un junghi în inimă. Era cineva destul de aproape încât să fi auzit? Nu, Neveni nu era idioată să vorbească aşa de deschis în auzul altora.

— Haide să nu ne punem una alteia întrebări la care nu vrem să răspundem, a sugerat Neveni cu nonşalanţă.

Deja nu o mai ascultam. Nu, nu era niciun om destul de aproape cât să ne poată auzi, dar am zărit-o prin mulţime pe Enmity. Mă urmărea în continuare, dar era mai aproape acum, destul de aproape cât să o fi auzit pe Neveni dacă asculta.

Stătea... la aceeaşi distanţă de noi la care stătusem şi eu faţă de Tyrus când trăsesem cu urechea la discuţia lui cu Cygna. A dat să vină spre mine şi am fost sigură atunci că auzise fiecare silabă periculoasă rostită de buzele lui Neveni.

Şi nu aveam nicio minciună pregătită ca să mă scuz. Nu şi de data asta.

Capitolul 14

M-am scuzat față de Neveni și m-am îndreptat spre ușă, sperând la câteva minute de liniște ca să-mi pot analiza opțiunile. Enmity știa acum că povestea pe care o fabricasem împreună cu Neveni era o minciună. Urma să ceară o altă explicație. Probabil dedusese că eu singură eram de vină pentru ce li se întâmplase soților Domitrian.

Ar fi crezut-o cineva?

Drogurile recreative începeau să își facă efectul asupra tuturor. Am trecut pe lângă Grandilocvi de toate vârstele prăvăliți pe podea, chicotind în timp ce se aplecau peste brațele fotoliilor, proptiți de ferestre, unii stând de vorbă, alții privindu-și propriile mâini de parcă ar fi fost fascinați de ele. Medici pe nume nu Domitrian sau nan Domitrian străbăteau mulțimea, îngrijindu-i pe cei ce luaseră o supradoză sau cei care prezentau efecte adverse la narcotice.

În pofida a ceea ce ne spusese Sutera nu Impyrean, am văzut mulți oameni care arătau neglijent. Am văzut și mai mulți care păreau nebuni. Chiar și Credenza Fordyce era tolănită pe podea, cu picioarele desfăcute, zâmbindu-le strâmb celor care treceau pe lângă ea. Elantra stătea în picioare în fața ei, râzând amețită și îmboldind-o să se ridice.

Am continuat să-mi croiesc cu greu drum înainte, fără să vorbesc cu ele. M-am simțit ușurată când mulțimea s-a răsfirat și am simțit apoi îmbrățișarea răcoroasă a coridorului. Un zgomot de pași răsunând din spatele meu mi-au dat însă de înțeles că nu reușisem să evadez.

— Pleci aşa de curând, Grandisima Impyrean?

M-am întors încet pentru a o înfrunta pe Enmity. Mi-a dat târcoale în maniera aceea specific animalică, iar eu am rămas nemişcată, în minte învălmăşindu-mi-se gândurile despre cum să fac să mă comport ca o persoană adevărată.

Geamăna mea. Umbra mea. Era de aşteptat ca ea să mă citească cel mai bine.

Nu mă puteam concentra decât asupra prădătorului din faţa mea.

— Ce te priveşte pe tine?

Vocea mea a răsunat prea dură, prea ameninţătoare – semăna prea mult cu vocea mea adevărată.

Enmity nu a zis nimic, doar s-a uitat la mine.

— Sunt foarte obosită, am zis, după care mi-am învins adevăratele sentimente şi am zâmbit prefăcut, încercând să par sinceră. Ce sărbătoare minunată! Păcat de ce s-a întâmplat cu Exaltatul.

Am dat să trec pe lângă ea, dar Diabolica a răsărit brusc în faţa mea. O asemenea iuţeală, atât de silenţioasă şi păşind cu atâta uşurinţă. Înainte de reducţia musculară puteam şi eu să mă mişc aşa şi să mă măsor cu ea oricând. Aş fi putut sta faţă în faţă cu ea şi să mă lupt de la egal la egal.

Dar nu acum. Nu mă puteam lupta folosind forţa totală a unui Diabolic, şi totodată, dacă îşi dădea seama ce eram, aş fi fost nevoită să o omor înainte să apuce să spună cuiva. Nu-mi imaginam cum aş fi reuşit să fac aşa ceva.

Enmity s-a aplecat foarte aproape de mine, cercetându-mă cu ochii ei spălăciţi şi imposibil de descifrat. Părea atât de voinică pe lângă mine.

— Ce vrei? am îndrăznit să o întreb după câteva momente de tăcere.

— Ştiu că minţi în privinţa soţilor Domitrian, Grandisima Impyrean.

Negare. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Ți-am spus deja...

— A spus-o fata aceea, Sagnau. *Am auzit*. Povestea ta a fost o minciună.

— Povestea mea? N-am nicio poveste. Nu-mi amintesc absolut nimic din ce s-a întâmplat!

Speram să par isterică, speriată. De fapt, încercam să-mi dau seama dacă eram destul de puternică încât s-o pot ucide cu forțele mele diminuate. Aveam nevoie s-o iau prin surprindere.

O expresie animalică, bizară i-a apărut pe chip și și-a înclinat capul într-o parte.

— E ceva diferit la tine. Dar nu știu ce anume. Deocamdată.

Deci nu-și dăduse seama că eram ca ea. Își urmase instinctul și mă urmărise până aici, dar chiar și acum, chiar și când mă privea atât de aproape, nu putea fi absolut sigură că nu eram o persoană. De fapt, probabil avea dubii că auzise ceea ce credea că auzise, altfel mi-ar fi răsucit chiar acum ligamentele, încercând să obțină o mărturisire din partea mea. La urma urmei, cum ar fi putut moștenitoarea Impyrean să schilodească doi membri ai familiei Domitrian în prima ei zi la curte? Raționamentul mi-a dat curaj.

— N-am timp pentru aiurelile astea, ființă inumană ce ești. Așa că dă-te la o parte și lasă-mă să trec.

Nici nu s-a clintit.

— Am spus să te dai la o parte! am repetat, în vreme ce adrenalina îmi zvâcnea în vene.

Voiam să o împing într-o parte. Voiam să mă dezlănțui. A trebuit să-mi înăbuș toate impulsurile agresive care urlau în mine.

Și apoi...

Şi apoi am auzit o voce:

— E totul în regulă?

Aceste cuvinte, necăutate şi foarte umane, au reuşit să întrerupă strania conversaţie. L-am privit pe Gladdic Aton, tânărul aristocrat pe care-l întâlnisem alături de Elantra şi Credenza în acea primă zi.

Enmity şi-a plecat capul.

— Da, Grande Aton.

Gladdic m-a privit cu ochii lui de un verde-deschis, plini de grijă, în adâncul cărora am citit o emoţie pe care n-o puteam desluşi.

— Pot să te conduc înapoi la vilă, Grandisima Impyrean?

Am încuviinţat din cap şi i-am îngăduit să vină lângă mine şi să-mi pună braţul pe al lui.

— Du-mă de aici.

Nu m-am întors să-i mai arunc vreo privire lui Enmity. I-am simţit uitătura ţintuindu-mi spatele la fiecare pas pe care îl făceam, îndepărtându-mă de atenţia ei ucigaşă. Deocamdată.

Lui Gladdic i-a luat ceva timp să-şi adune curajul să vorbească.

— Mă tem că te-am supărat, mi-a spus.

Am ridicat privirea spre el.

— Ce vrei să spui?

— Când ţi-am zis pe forum că ar trebui să păstrăm distanţa, ştii că nu era vorba despre... despre tine, nu-i aşa?

Ce mai era şi chestia asta?

— Tatăl meu este un aliat apropiat al Senatorului von Pasus, a continuat Gladdic. Pentru mine nu are importanţă ce crede tatăl tău, dar tata e foarte vehement în privinţa asta. Nu am voie să mă asociez cu tine, oricât de mult mi-aş dori-o! Îmi displace profund că te-am jignit.

— De ce crezi că mă simt jignită? l-am întrebat încet.

— De-asta, a zis, clipind cu inocență, ca un copil. De-asta, pentru că n-am stat deloc de vorbă. Nici măcar în particular. Credeam că o să te bucuri mai mult când o să mă cunoști personal.

Și-a lăsat privirea în jos, cu obrajii cuprinși de o ușoară roșeață.

— Te-ai purtat atât de rece cu mine. O merit, știu, dar mă doare foarte tare.

Am rămas holbându-mă nedumerită la el, dar apoi mi-am revenit și m-am străduit să nu par uimită. Deci Donia probabil se purtase cu totul altfel cu el când interacționaseră pe forumurile galactice decât o făcusem eu de când sosisem.

— Nu sunt supărată pe tine. Și nu m-ai jignit. Doar că...

Bâjbâiam după o explicație.

— Pur și simplu nu vreau să creez probleme nici pentru tine, nici pentru mine.

Asta cel puțin era adevărat.

A înghițit în sec și ne-am continuat drumul pe alee în domul vast în care se aflau vilele noastre.

— M-am gândit, și nu cred că am face vreun rău dacă uneori ne-am asocia la... la evenimente publice. Tu ce crezi?

Ajunseserăm la vila mea, și m-am întors să-i întâlnesc privirea sinceră, fixată asupra mea într-o rugăminte disperată.

Brusc, am realizat despre ce era vorba: Gladdic era îndrăgostit de Donia. Și era cât se poate de clar că ea nu făcuse nimic să-l descurajeze.

Mi-am retras brațul de pe mâna lui, dându-mi seama că Donia nu-mi spusese totul.

— Da, nu cred că ar fi nimic rău dacă ne-am vedea mai des.

Donia avea de dat nişte explicaţii.

— Te-ai întâlnit cu Gladdic?

Donia nu m-a întrebat asta cu o intonaţie deosebită, ori cu cine ştie ce entuziasm. Poate pentru că împrumuta avatarul mamei ei ca să stea de vorbă cu mine pe forumurile galactice, şi-ar fi fost greu pentru oricine cu o voce cinică şi rece ca a Matroanei să exprime entuziasm.

Foloseam avatarul obişnuit al Doniei ca să vorbesc cu ea şi am fixat-o cu privirea, simţind că era vorba de ceva mai mult.

— Îţi displace?

— Nu, a zis Donia repede.

Şi-a încrucişat braţele. Îi dădeam veşti despre Chrysanthemum. Trebuia să fim foarte atente, pentru că ar fi putut trage cineva cu urechea. Făceam asta deghizate ca mamă şi fiică, conectate pe un forum virtual privat.

— Părea să ţină mult la... mine, i-am zis Doniei. Şi nu ştiam nimic despre asta.

Asta mă uimea cel mai mult, pentru că Donia nu ţinuse niciodată nimic secret faţă de mine.

— Pentru că, sincer, nu e nimic de spus. Uite, a ridicat ea din umeri, am ştiut dintotdeauna că... o să trebuiască să te măriţi şi să faci o alianţă cu o altă familie importantă într-o zi.

— Da.

— Gladdic Aton e drăguţ, intelectual, răbdător. La fel de bun ca oricare altul, a oftat ea.

— Dar *mie* nu-mi pasă de el, am concluzionat. Deci nu trebuie să fiu politicoasă de complezenţă.

— Nu! Fii drăguţă.

— Deci îmi pasă de el?

— Nu, Nem... Sidonia. Îl plac ca potențial soț – pentru tine –, mai mult decât pe oricare altul. Dar asta nu înseamnă că îl plac ca soț. Nu plac pe nimeni ca soț, dar îl plac pe Gladdic mai mult decât pe vreun altul. Înțelegi?

— Nu, am răspuns cu sinceritate.

— Ține minte doar că... trebuie să te măriți cu cineva, și acel cineva ar putea foarte bine să fie Gladdic.

A închis ochii pentru o clipă, apoi a continuat.

— Părinții lui sunt helionici fervenți. Familia lui e dincolo de orice bănuială. Dacă eu, dacă tu te asociezi cu el, o să fii în siguranță. Deci depinde de tine – s-a uitat la mine cu intensitate – să-i întreții interesul pentru căsătorie. Te rog, a adăugat cu glas scăzut. Fă-o pentru mine.

M-am încruntat. Deci Donia nu-l iubea pe băiatul ăsta, dar plănuia să se mărite cu el, și în mod evident îl făcuse și pe el să-și dorească să se însoare cu ea. Voia ca eu să-i întrețin lui acest interes, chiar dacă ea nu simțea nimic pentru el.

— Cât de departe să merg cu „a fi drăguță"? am întrebat-o.

— Doar stai de vorbă cu el. Fii afectuoasă dacă poți.

— Să fac sex cu el?

— Nu, s-a enervat Donia. Să nu faci așa ceva.

— Ești sigură? Pentru mine nu contează dacă...

— Am spus *NU*, Nemesis! Nu vreau să te atingă!

Izbucnirea ei a fost atât de vehementă, încât m-a prins cu garda jos. Am tăcut amândouă o vreme, uitându-ne în jur cu îngrijorare. Să vedem dacă nu cumva trăgea cineva cu urechea. În furia ei, îmi folosise numele adevărat. Dar nu era niciun semn că cineva ne-ar fi ascultat discuția, și în afară de asta, era oricum prea târziu să reparăm greșeala.

— N-o s-o fac, am spus liniştitor. N-o să fac nimic.

A tras aer în piept şi a expirat tremurător.

— Doar... îi place să vorbească. Fii o bună ascultătoare. E tot ce are nevoie. Fii cât poţi de drăguţă. Dar nimic mai mult. *Nimic* mai mult. În regulă?

— În regulă.

După ce m-am deconectat, am rămas uitându-mă la imaginea mea reflectată în ecranul consolei. Acelaşi păr brunet care-i plăcea Doniei, acelaşi nas care-mi aparţinea. Reacţionase aşa de rău la simpla sugestie a unui act sexual cu Gladdic. În clipa aceea îmi dădusem seama: Donia era geloasă. Extrem de geloasă. Îi păsa mult mai mult de Gladdic decât lăsa să se vadă. Încă eram uimită de faptul că nu-mi spusese nimic despre el, dar puteam citi printre rânduri. Dacă voia să se mărite cu Gladdic, atunci trebuia să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-l evaluez şi să-mi dau seama dacă era potrivit pentru ea. Dacă era destul de bun pentru ea, cu adevărat atât de bun pe cât credea ea, atunci trebuia să fac tot ce-mi stătea în puteri să îmbunătăţesc relaţia dintre familiile Impyrean şi Aton. Dacă asta ajuta la îndepărtarea suspiciunilor de erezie ce planau asupra Doniei, cu atât mai bine. Puteam face măcar atâta lucru pentru Donia.

Capitolul 15

Enmity a început să mă urmărească. Desigur că Împăratul avea nevoie de prezența a numai doi Diabolici odată lângă el, ceea ce-i dădea destul de multe ocazii să se țină după mine prin Chrysanthemum, supraveghindu-mă în eventualitatea unor viitoare acțiuni suspecte.

Făcea asta cu inteligență, menținându-se la o distanță destul de mare de mine, încât o ființă obișnuită nu i-ar fi observat prezența. Se comporta ca un Diabolic aflat într-o misiune standard de patrulare a domeniului Chrysanthemum, nu ca un vânător care-și urmărește prada.

Doar o minte extrem de paranoică ar fi putut face vreo legătură între noi două. Faptul că era mereu undeva prin preajma mea putea părea o simplă coincidență.

Dar niciodată pentru mine.

Am devenit foarte conștientă de fiecare mișcare pe care o făceam, de fiecare respirație, întrebându-mă cât anume din adevăratul meu sine îi dezvăluisem deja. Singura soluție la care mă puteam gândi era să joc cât mai bine cu putință rolul unei Grandisime: să mă las să alunec în frivolitate și să sper că avea să-și piardă interesul față de mine.

Oricât de mult mă antrenasem cu Sutera nu Impyrean și Matroana, nu aveam un adevărat instinct social. Nu simțeam niciun impuls să caut distracții sau să-mi fac prieteni noi, dar trebuia să mă comport într-un anume fel ca să nu atrag atenția asupra mea – trebuia să mă comport ca și cum mi-aș fi dorit să particip la activitățile de la

curte. Cu cât făceam asta mai des, cu atât Enmity avea să accepte că bănuielile ei erau neîntemeiate.

Aici s-a dovedit Neveni extrem de utilă.

Tânjea după noi experienţe. Am străbătut toate grădinile din Valor Novus şi am petrecut o zi lungă cutreierând cinci kilometri dus şi întors în Sectorul Berneval. Era cel mai lung pilon care ieşea din Chrysanthemum, cu puţini oameni şi foarte multe maşini automate care-şi îndeplineau sarcinile. Nu era un sector fermecător, dar Neveni a insistat să mergem, pentru că se termina brusc cu un zid unde toţi cei care se aventurau până acolo îşi scrijeleau numele.

Am văzut acolo numele şi sigiliile majorităţii Grandilocvilor. Mi-am dat astfel seama că era un soi de ritual de trecere la curte. Erau acolo quasarul familiei Aton, supernova familiei Pasus, eclipsa solară a familiei Fordyces, cele şase stele ale ramurii familiei regale a Domitrienilor şi chiar şi sigiliul cu gaura neagră al ramurii neregale a Domitrienilor – partea de familie a Grandisimei Cygna. Ne-am adăugat numele pe zid, iar eu am scrijelit sigiliul Impyrean, soarele răsărind din spatele unei planete.

Neveni, cu un gest oarecum sfidător, şi-a scos colierul de la gât şi i-a folosit lama pentru a grava lunile gemene ale Luminei.

— Dacă Grandilocvilor nu le convine, a zis ea, n-ar fi trebuit să mă aducă aici.

Într-o altă seară, l-am însoţit pe Gladdic, care paria pe luptele dintre creaturi. Diverşi Granzi şi Grandisime îşi cheltuiau banii comandându-şi animale modificate genetic care să lupte în arenele din Tigris, şi de cele mai multe ori, bestiile mureau de la prima confruntare. Ceilalţi pierdeau banii pariind pe învinşi şi se bucurau straşnic de vărsarea de sânge.

Era unul dintre acele evenimente publice neprimejdioase pe care le menționase Gladdic, când puteam sta împreună fără a ne cenzura. Gladdic și-a petrecut aproape toată seara – chiar și în timpul luptei animalului său – uitându-se la mine și zâmbindu-mi discret. Mi-am forțat buzele să se curbeze și să-i răspundă la fel, fără să știu dacă aveam să reușesc vreodată să surprind blândețea și căldura Sidoniei.

Creatura lui Gladdic a câștigat meciul, așa că s-a scuzat și s-a dus să verifice în ce stare se afla. Neveni a profitat de ocazie pentru a-mi spune:

— Ce mi-ar plăcea să particip la asta!

Era răgușită de cât aclamase un hibrid urs-tigru pe care pariase două meciuri mai devreme.

— Ar trebui să ne comandăm un animal.

Am privit-o sceptică.

— Și sperи că o să plătesc pentru așa ceva.

— Haide, Sidonia. Nu vrei să încerci măcar o dată?

Dintr-un motiv sau altul, ideea de a face așa ceva îmi strângea stomacul, dar n-aș fi putut spune exact de ce. Nu era ca și cum m-ar fi șocat să văd o asemenea demonstrație de brutalitate sălbatică. Cumpărarea unui animal era un lucru foarte obișnuit pentru un Grandilocv, iar scopul meu era să par cât mai normală posibil. Așa că i-am dat bani lui Neveni și am lăsat în seama ei comandarea unei creaturi.

Într-o săptămână, animalul era gata, creat după codul genetic pe care-l comandase, ajuns la maturitate deplină cu ajutorul acceleratoarelor. Imediat ce a fost pregătită pentru primul meci în arenă, Neveni m-a chemat la padocuri să vedem creatura. Eu l-am invitat pe Gladdic.

Neveni ne-a condus în adâncurile arenei, unde o duhoare copleșitoare umplea aerul. Gladdic a mormăit ceva și și-a scos din mânecă o sticluță cu uleiuri parfumate.

Şi-a pus o picătură sub fiecare nară, după care ne-a oferit şi nouă. Neveni a folosit şi ea.

Am clătinat din cap. Parfumul greţos mă deranja mult mai mult decât duhoarea animalelor.

În drum spre ţarcuri, Neveni a sporovăit despre noua bestie, iar Gladdic i-a pus diverse întrebări, pe baza propriei lui experienţe în crearea animalelor pentru lupte. Nu le-am mai dat atenţie şi am încercat să ascult cu grijă zgomotele din jur, până am reuşit să discern paşii egali şi familiari ai lui Enmity, aflată pe urmele mele. M-am întrebat dacă nu cumva începea să se plictisească.

Încă mai eram cu gândul la ea când am păşit în zona ţarcurilor, dar apoi am îmbrăţişat cu privirea scena care se desfăşura înaintea mea şi m-am oprit brusc, simţind o răscolire de groază în măruntaie. Câteva clipe lungi, nu m-am mai putut mişca. Am privit în jur, observând luminile fluorescente dure care marcau zidurile invizibile. Mugetele şi toate sunetele pe care le scoteau animalele pluteau în jurul meu, amestecându-se cu bâzâitul care-mi răsuna deodată în cap. M-a copleşit sentimentul straniu că mă întorsesem în timp.

Am întins mâna spre cel mai apropiat ring fluorescent, atingând uşor câmpul de forţă care mă despărţea de un tigru hibrid. Eu vedeam creatura, dar ea mă putea vedea pe mine doar dacă alegeam să fac câmpul transparent. Ştiam asta fără să întreb pe cineva.

Cândva fusesem eu însămi creatura aflată de cealaltă parte a câmpului de forţă. Braţul lung al amintirilor m-a ţintuit în loc. Locul ăsta arăta la fel ca ţarcurile unde-mi petrecusem primii ani de viaţă. Mi-am amintit cum se perindau oamenii, holbându-se la mine. Şi iată-mă acum, de cealaltă parte.

N-am realizat că mă oprisem lângă unul dintre staule, uitându-mă fix înăuntru, până când am simțit o atingere pe braț.

Mâna mi-a zburat spre gâtul lui Gladdic din instinct, dar n-am strâns. Mi-am dat seama ce făceam chiar la timp. Ni s-au întâlnit privirile și mi-am retras mâna, respirând precipitat.

— M-ai speriat.

Nedumerirea i se citea pe față. Am știut că făcusem ceva nefiresc pentru un om.

— Unde e creatura? am întrebat ca să-i distrag atenția, silindu-mă să zâmbesc.

— Domnița Sagnau zice că e chiar aici.

L-am urmat pe Gladdic, simțindu-mă de parcă aș fi înaintat printr-o mlaștină, simțind că Nemesis dan Impyrean stătea aici complet vizibilă, într-un corp care nu i se potrivea, urmând ca din clipă în clipă cineva să observe că eram o impostoare.

Am ajuns la țarcul în care se afla animalul lui Neveni. Toate celelalte animale se plimbau neliniștite în spațiul lor restrâns, mârâind agitate. Creatura lui Neveni stătea culcată, cu un picior ridicat și cu capul plecat, și se lingea.

— Hei, haide! a zis Neveni, uitându-se disperată în jur.

Gladdic a chicotit pe înfundate.

— Cred că-i place ce face.

— Hei, oprește-te! a strigat Neveni, și a lovit cu palma în câmpul de forță.

A țipat de durere când palma i-a ricoșat.

— Oh, nu! Dacă face așa și în arenă? O să fie un dezastru.

— Măcar o să se simtă bine în ultimele clipe, a glumit Gladdic.

Am aruncat o privire peste umăr, la femeia musculoasă care tocmai intrase în grajduri – Diabolica ce mă urmărea.

Enmity privea şi ea în jur, şi era clar că recunoştea locul. Am simţit un junghi ciudat în piept.

Pentru prima dată, mă uitam la Enmity şi nu vedeam o complicaţie, un duşman, cineva care ar fi putut să mă omoare sau cineva pe care aş fi fost obligată să îl omor cât de curând. Am văzut o persoană... nu, *o creatură* care era exact ca mine. Acelaşi trecut, aceleaşi experienţe, cineva care în alte circumstanţe ar fi înţeles acea latură a mea care-i rămânea insondabilă chiar şi Sidoniei. Ştiam cu siguranţă ce simţea şi ce gândea, pentru că şi eu simţeam şi gândeam acelaşi lucru.

Apoi privirea ei a întâlnit-o pe a mea şi mi-am ferit repede ochii. Eu şi Enmity eram vlăstare gemene răsărite din acelaşi pământ, iar ea nu trebuia să afle asta niciodată. Niciodată. Pentru că m-ar fi ucis.

Neveni era încordată în timp ce aşteptam lângă ring să vină rândul animalului ei să lupte. Îl numise Deadly[1] înainte să-l vadă, un nume care mai mult ca sigur avea să devină o glumă dacă bestia ieşea în arenă şi în loc să lupte se mulţumea să se lingă.

— E îngrozitor, se lamenta Neveni. Am adăugat leu şi urs. Aţi văzut vreun semn de leu sau de urs, sau tot ce am e un câine?

— Era mai mare decât un câine, a zis Gladdic. Şi avea multă blană în jurul gâtului.

Animalul lui Neveni a fost adus în ţarcul de lângă arenă, urmând să lupte în următoarea rundă.

— O să fim de râsul lumii, mi-a zis Neveni.

— Eu te-am finanţat, i-am răspuns. Nu l-am comandat eu. *Eu* n-o să fiu de râsul lumii.

[1] Ucigător.

Expresia de dispreţ de pe chipul ei mi-a dat de ştire că spusesem ceva greşit. Aşa că i-am zis cu o voce mai blândă:

— Dacă într-adevăr crezi că o să piardă ruşinos, mai bine să-l retragem acum.

— Ei, Sidonia, asta ar fi o reacţie teribil de exagerată, a zis Elantra Pasus, care s-a strecurat printre noi şi s-a aşezat de cealaltă parte a lui Gladdic. Era urmată de alaiul ei de angajaţi şi Servitori, printre care Unity, Exaltatul violat de Tyrus Domitrian.

Eu şi Neveni am devenit tensionate. Chipul întunecat al lui Gladdic a pălit.

— Elantra.

— Gladdic, l-a salutat ea, aruncându-i o privire întrebătoare.

Mi-am amintit atunci că Gladdic voia să evite să cauzeze neplăceri familiei Pasus. În ochii Elantrei se citea o avertizare mută, puteam să jur, dar i s-a adresat apoi lui Neveni.

— Aproape *toată lumea* se ruşinează cu prima apariţie a animalului în arenă.

— Da? a întrebat Neveni încrucişându-şi strâns braţele la piept.

Ea avea încă şi mai multe motive decât mine să fie agitată în preajma unui membru al familiei Pasus. La urma urmei, se afla aici pentru că mama ei stârnise mânia Senatorului Pasus.

— Sigur că da, a zis Elantra. Pur şi simplu data viitoare trebuie să te documentezi mai bine şi să foloseşti un crescător de calitate. Cei ieftini slăbesc puterea animalului adăugând prea multe trăsături de câine. Lasă-mă să ghicesc, n-ai primit nici măcar un animal de încălzire, nu-i aşa?

— Un animal de încălzire? a întrebat Neveni cu prudenţă.

— Un ortac, am zis încet.

Ortacul ajuta un animal să învețe să ucidă. Sau un Diabolic.

Elantra a râs.

— Fetiță prostuță, doar nu poți să-i dai drumul în arenă și să te aștepți să știe ce să facă. Un crescător de calitate ți-ar fi spus asta. Trebuie să-ți mai ofere un animal, unul mai slab. Animalul tău îl ucide, prinde gustul sângelui și apoi e gata pentru un meci adevărat. Dacă nu-l încălzești mai întâi, cățelușul tău o să fie sfâșiat. Pot să-ți ofer eu câțiva, a adăugat ea înclinându-și capul, cu un zâmbet sfios. Se întâmplă să am mai mulți în plus azi.

Neveni stătea tot țeapănă, dar s-a silit să zâmbească ușor.

— Presupun că ar fi mai bine decât să-l trimit acolo să piardă.

— O să mă întâlnesc cu Prințul Moștenitor în loja lui mai târziu, de ce n-o iei înainte cu oamenii mei? Vin și eu îndată, a zis Elantra, după care i s-a adresat lui Gladdic: Vii să stai cu mine, nu-i așa?

Gladdic s-a foit jenat.

— Da, da, sigur.

M-am uitat la el, surprinsă de cât de ușor de intimidat era. Pretindea că ține la Sidonia, dar nu îndrăznea să o supere pe Elantra, refuzând-o. Mi-am schimbat părerea despre el.

Elantra a zâmbit larg, auzindu-i încuviințarea grăbită.

— Du-te cu ea, atunci, i-a spus cu voce mieroasă.

Nu era o sugestie, ci un ordin implicit.

Gladdic nici nu s-a uitat la mine. S-a întors spre Neveni, să o însoțească. Au plecat amândoi cu Servitorii Elantrei și cu Exaltatul deflorat. Era o demonstrație de forță, mi-am seama. Neveni arăta acum ca și cum făcea parte din alaiul Elantrei. Gladdic, însoțitorul meu la meci,

mă abandonase pur și simplu la ordinul ei. Un membru al familiei Pasus dădea năvală și revendica teritoriile Impyrean.

Eram în continuare tentată să-i spun ceva urât, dar nu s-ar fi cuvenit, așa că am hotărât că cea mai bună reacție era să mă prefac că nu înțelegeam ce se întâmplă.

— Ce frumos din partea ta, Elantra, am spus zâmbind. Animalul lui Neveni sigur va avea de câștigat din asta.

— Oh, mă simt foarte responsabilă față de Excedentarii de pe teritoriul nostru, a râs Elantra grațioasă. Deși, bineînțeles, Sidonia, nu-ți port pică dacă o prețuiești pe Excedentara aceea ca pe o... prietenă.

A rostit ultimul cuvânt cu un aer de dezgust.

— O trimit îndată înapoi.

— Ești foarte amabilă, am răspuns, așteptând să-mi dezvăluie de ce mai întârzia pe lângă mine.

— Voi două sunteți foarte apropiate, a observat Elantra, cu privirea ațintită între mine și loja Prințului Moștenitor, unde Neveni, Gladdic și ceilalți îngenuncheaseră la sosirea lui Tyrus Domitrian. E cam neobișnuit la Chrysanthemum ca două persoane care nu se cunoșteau să-și câștige una alteia încrederea atât de repede cum vi s-a întâmplat vouă de la... Oh, de la incidentul acela nefericit cu Salivar și Devinée, parcă?

— Neveni a fost foarte amabilă să mă ajute, am răspuns fără nicio modulație a vocii. Noaptea aceea rămâne un mister pentru mine.

— Oh, da, a zis Elantra cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Din fericire e un mister care se poate rezolva curând... pentru liniștea ta sufletească. La urma urmei, Devinée și Salivar s-au trezit.

Am simțit un junghi neplăcut în inimă.

— S-au trezit?

— Da. Va fi foarte interesant să aflăm ce au de spus, nu-i așa?

Fără să-mi mai lase timp să analizez amenințarea ascunsă în cuvintele ei, Elantra s-a ridicat și s-a îndepărtat de loja mea. A reapărut în loja Prințului Moștenitor, unde o așteptau Neveni și Gladdic. Am văzut-o cum și-a apropiat obrajii de încheieturile degetelor lui Tyrus. Se părea că voia să se comporte cu amabilitate față de Tyrus, chiar și după ce el distrusese darul familiei ei pentru Împărat.

Așadar, Salivar și Devinée se treziseră. Asta nu însemna că trebuie să-mi fac griji. Neveni își amintea foarte puțin despre atacul lor asupra ei, și luase o doză mult mai mică de Răsuflarea Scorpionului. Eu le dădusem să înghită cu forța destul cât să le șterg din memorie luni întregi.

Bătăile inimii mi s-au calmat gândindu-mă la asta.

Un muget puternic a răsunat în jur. Jos, în arenă, Deadly fusese eliberat. A alergat în mijlocul arenei, fluturându-și coada, cu urechile lăsate pe spate, cu nările fremătându-i în timp ce adulmeca aerul.

M-am ridicat să văd mai bine și m-am simțit cuprinsă de o încordare nedefinită. Apoi am zărit-o pe Elantra făcând semn cu mâna cuiva de lângă ea.

Servitorii ei l-au luat pe sus pe Exaltat și l-au aruncat pe tânărul înspăimântat în arenă, cu animalul lui Neveni. Mulțimea a icnit la unison, și chiar și Tyrus Domitrian – cel care deflorase acea ființă inocentă – s-a întins în față, încercând parcă să-l prindă pe băiat, dar a ratat. Exaltatul s-a prăbușit, cu capul lui chel strălucind în lumină. Pentru câteva clipe, Unity a stat acolo ghemuit, ametit. Apoi s-a ridicat și a privit în jur cu ochii lui plini de inocență.

Deci Exaltatul era ortacul pe care Elantra avea de gând să i-l ofere lui Deadly.

Mi-am încleştat palmele transpirate, începând să înţeleg cu adevărat ce se întâmpla. Exaltaţii erau crescuţi să fie lipsiţi de apărare, incapabili să gândească ceva rău, incapabili să înţeleagă răul. Nu avea niciun instinct să fugă sau să se apere înainte să fie sfâşiat în bucăţi. Totuşi, spre deosebire de un Servitor, avea capacitatea cognitivă de a înţelege apropierea morţii. Trebuia să ştie asta – pentru că era necesar ca Exaltaţii să-şi preţuiască soarta când erau sacrificaţi.

Mi-am întors privirea spre Elantra, spre zâmbetul ei când s-a debarasat de Exaltatul care-i cauzase atâtea neplăceri. Neveni îşi acoperise gnra cu palma, iar Gladdic întorsese capul, să nu vadă măcelul. Lângă Elantra, l-am văzut pe Prinţul Moştenitor, cel care-l violase pe Exaltat.

Tyrus se uita la băiat, înspăimântat. M-am trezit cercetându-l cu atenţie, până ce un gând ciudat mi-a trecut prin minte: Tyrus nu voia ca Exaltatul să fie ucis. Mi se părea curios că-i păsa.

Mi-am îndreptat atenţia spre arenă, unde Deadly îl urmărea pe Exaltatul neajutorat, dar nu-l ataca. Animalul a adulmecat aerul, apoi s-a întors cu spatele, lipsit de orice interes.

Am văzut-o pe Elantra făcându-i semn unui îngrijitor din arenă. Apoi i-a şoptit ceva lui Neveni.

Îngrijitorul a ridicat un pistol şi a tras în animal. Arcuri de electricitate l-au cuprins pe Deadly, făcându-l să urle şi să scheaune în timp ce alerga frenetic în cerc.

Şi deodată n-am mai putut să respir. N-am mai putut.

Au tras încă o dată în animal. Şi încă o dată.

Nu mai vedeam arena, o vedeam doar pe fetiţa neajutorată pe care o aruncaseră în ţarcul meu de la grajduri. Fetiţa aceea care tremura într-un colţ şi care a ajuns apoi atât de disperată încât să încerce să ajungă la mâncarea

mea. Am împins-o, am urlat la ea, iar ea s-a cutremurat, plângând îngrozită. Dar n-am lovit-o. N-am atins-o. M-am uitat mult timp la ea, încercând să înţeleg ce era fiinţa asta pricăjită, neajutorată, iar acum nu mai puteam respira gândindu-mă la ea, în vreme ce priveam cum chinuiau animalul din arenă.

După un nou şoc electric, animalul a urlat şi a început să latre furios, mârâind la torţionarii la care nu putea ajunge, făcând spume din cauza furiei tot mai năprasnice, pe care în curând avea s-o verse asupra a ceva, asupra *cuiva*, şi mi s-a strâns stomacul, pentru că nu mă puteam gândi decât la şocurile pe care le primisem şi eu, care nu se opriseră până când n-am mai văzut nimic, nu m-am mai putut controla, n-am mai putut face nimic altceva decât să izbucnesc, să lovesc, să sfâşii, să rănesc şi să ucid, iar apoi ea era moartă, moartă la picioarele mele, prima fiinţă umană pe care am ucis-o...

În clipa următoare, Deadly fugea după Exaltat, şi nu mai arăta deloc ca un câine, ci ca un ucigaş periculos, musculos, născut şi crescut ca să omoare. Exaltatul a scăpat un vaiet şi şi-a acoperit faţa cu mâinile, exact cum a făcut fetiţa când m-am apropiat de ea în cele din urmă. Când şi-a dat seama că urma să o omor, că eram o fiinţă monstruoasă, lipsită de milă, de raţiune, de compasiune.

Acum, când îmi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea, nu ştiu ce a pus stăpânire pe mine, dar m-am aruncat pe gardul arenei şi am sărit înăuntru. Am aterizat pe pietriş, conştientă de liniştea care s-a lăsat peste spectatori, conştientă de şoaptele confuze ale tânărului Exaltat şi de mârâielile băloase, terifiante ale lui Deadly. Exaltatul şi bestia s-au uitat la mine, nou-venita care intervenea în ordinea naturală a lucrurilor, şi luciditatea mi-a revenit odată cu o explozie de groază.

Tocmai făcusem ceva ce Sidonia n-ar fi făcut niciodată. Ceva ce n-ar fi îndrăznit niciodată. Mă aruncasem în arenă în faţa tuturor acestor oameni. Era o nebunie. O demenţă.

Animalul furios a început să-mi dea mie târcoale, noua ameninţare, şi un alt gând teribil mi-a trecut prin minte.

Dacă luptam cu bestia, mă expuneam în faţa tuturor. În faţa lui Enmity, care se afla acolo în mulţime, undeva, care ar fi identificat forţa şi mişcările unei Diabolice într-o clipită.

Dar dacă nu luptam cu bestia, avea să mă ucidă.

Capitolul 16

Am răsuflat adânc şi m-am uitat în sus spre mulţime, spre toţi ochii aţintiţi asupra mea, gata să mă demasc. Puteam face asta. Puteam. Aveam să mă folosesc doar de aptitudinile Doniei şi totuşi să învinge bestia. N-aveam să mă mişc ca un Diabolic. Şi totuşi aveam să câştig.

Oameni din mulţime întindeau mâinile spre mine, dornici să câştige favorurile moştenitoarei Impyrean, salvând-o. I-am văzut pe Gladdic şi chiar şi pe Tyrus Domitrian întinzându-se spre mine. Elantra s-a lăsat pe spate, urmărindu-mă cu o curiozitate crudă.

Neveni şi-a smuls colierul de la gât.

— Sidonia! a strigat ea şi l-a aruncat în arenă, unde a aterizat cu un clinchet slab.

În ciuda groazei colective cauzate de situaţia mea disperată, mulţimea tot a murmurat, scandalizată. Neveni tocmai încălcase un tabu, dezvăluind că bijuteria ei era de fapt o armă.

Am dat să mă apropii de el, sigură că îmi putea fi de folos.

Dar ucigaşul mi-a blocat calea, cu nările fremătând, mârâind ameninţător. În ciuda gestului binevoitor al lui Neveni, n-aveam să mă bucur de ajutorul ei.

M-am îndepărtat uşor, mergând cu spatele, de animalul care mă urmărea. I-am menţinut atenţia asupra mea, cel mai mare şi mai puternic lucru din arenă, alături de el. Radia ură şi ostilitate. Am întins mâna şi mi-am sfâşiat câteva bucăţi din rochie. Dacă într-adevăr animalul ăsta era

în cea mai mare parte câine, atunci avea să atace membrul cel mai aproape de el. Cu privirea fixată într-a lui, mi-am înfășurat brațul stâng în fâșiile de material, pentru a-l proteja. Apoi m-am aplecat și am luat o piatră de pe jos.

— Vino încoace, animalule, am șoptit.

Cu fiecare clipă care trecea, mârâitul ucigașului semăna tot mai mult cu al unui urs. Trebuia să termin odată. Am făcut brusc un pas într-o parte.

Cu un răget puternic, animalul a țâșnit înainte, o masă de mușchi și colți ascuțiți. A străbătut distanța dintre noi mai repede decât ar fi făcut-o orice câine obișnuit, și eu am întins brațul stâng, încordându-mi puterile pentru clipa în care colții aceia aveau să mi se implânte în piele. Botul uriaș mi-a cuprins brațul, iar eu l-am tras spre mine, fără să iau în seamă durerea, când și-a încleștat fălcile. Cu mâna liberă l-am lovit cu piatra în cap.

Mi-ar fi fost ușor să-i zdrobesc capul dacă mi-aș fi folosit întreaga forță, dar eram Sidonia, așa că am avut nevoie de trei lovituri mai ușoare. Animalul s-a prăbușit moale pe pământ. Am sărit un pas în spate și mi-am desfăcut bucățile de material de pe brațul stâng. Colții le sfâșiaseră, dar pe piele aveam doar câteva crestături slabe, însângerate.

Am răsuflat adânc și am aruncat piatra. O liniște mormântală a învăluit arena. Când m-am uitat în sus am văzut sute de ochi uimiți holbându-se la mine. Mintea mi s-a golit complet. Trebuia să explic de ce făcusem asta. Cum să-mi explic gestul? Cum să exprim în cuvinte impulsul care mă făcuse să intervin, să opresc asta, când nici măcar eu nu-l înțelegeam? Donia n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Stai.

Gândurile mi s-au limpezit.

Nu, Donia chiar *ar fi făcut* asta. N-ar fi sărit în arenă ca mine, dar ar fi făcut ceva înainte. Ar fi reacționat din

clipa în care Elantra l-a aruncat acolo pe Exaltat. Sau poate din momentul când Neveni i-ar fi cerut să finanţeze comandarea unui animal.

— N-aveţi niciun pic de ruşine? am strigat spre feţele acelea care se holbau la mine.

M-am apropiat de Exaltat, ghemuit şi înfricoşat, şi l-am cuprins pe bietul băiat speriat în braţele mele protectoare. Am făcut un întreg spectacol, mângâindu-l pe Unity pe spatele tremurător, la fel cum ar fi procedat Sidonia.

— Ce e-n neregulă cu voi? Ce plăcere poate să vă facă să vedeţi această biată creatură sfâşiată? Suntem sălbatici?

Şoapte şi murmure au umplut aerul.

Am surprins ochii Elantrei, care mi-a aruncat o privire plină de ură. Expresia de dispreţ de pe chipul ei mi-a dat de înţeles că interpretase deja faptele mele ca pe o mişcare împotriva ei, împotriva familiei Pasus.

Apoi, spre surpriza mea, Tyrus Domitrian a ridicat braţul, cerând să se facă linişte. Zgomotul mulţimii a scăzut, şi Prinţul Moştenitor s-a uitat în jos, părând pentru prima dată întreg la minte şi lucid.

— Grandisima Impyrean, ne-ai oferit un spectacol neobişnuit. Nu-i aşa?

A aruncat o privire în jur şi au început să răsune hohote de râs în mulţime. Apoi m-a privit în ochi.

— Cred că, drept răsplată pentru curajul tău, îţi putem oferi Exaltatul acela să-l iei sub protecţia ta.

I-am dat iute drumul din braţe băiatului. Nu voiam asta.

— Nu.

— Nu? a întrebat Tyrus ridicând din sprâncene.

— Animalul, Eminenţă. Bestia. Vreau animalul. Am plătit pentru el, îl vreau înapoi. Nu mai vreau să lupte pentru... distracţiile voastre sălbatice.

Abia atunci m-am înţeles, am înţeles ce mă făcuse să mă arunc între vânător şi pradă. Nu rezonasem cu Exaltatul, în ciuda minciunilor pe care le spusesem mulţimii, jucând rolul Sidoniei. Nu, era vorba de creatura care fusese cât pe ce să-l ucidă pe Exaltat, de bestia creată, la fel ca mine, pentru a ucide fără milă, şi obligată să o facă atunci când se împotrivea.

Nu puteam lăsa să se întâmple asta. Nu din nou.

În loc de asta, aveam să-l fac al meu.

Când am fost în sfârşit scoasă din arenă şi îndrumată spre ţarcurile animalelor să aştept întoarcerea ucigaşului, corpul îmi tremura din cauza excesului de adrenalină.

Mă aşteptam ca Neveni să se grăbească să vină la mine, dar cel care a apărut a fost Gladdic. Părul lui brunet era ciufulit sub şalul auriu, şi mă aşteptam să fie neliniştit, îngrijorat. În loc de asta, a zis:

— De ce ai face aşa ceva?

— Poftim?

A făcut un pas spre mine, dar nu s-a apropiat mai mult.

— Sidonia, a fost scandalos! Nu faci niciun bine familiei Impyrean dacă te comporţi aşa iraţional. După chestia asta, tata nu o să mă mai lase niciodată să fiu văzut cu tine.

Clocoteam de mânie. Mi-am ridicat mâneca pentru a-mi expune rănile uşoare de pe braţ boţilor medicali, şi m-am pomenit gândindu-mă la cât de umil se supusese Gladdic Elantrei şi la cum se strecurase lângă ea să-i facă pe plac. Şi totodată şi la prima mea zi la Chrysanthemum, când Elantra făcuse o aluzie la băile cu sare, iar Gladdic dăduse să spună ceva, dar se oprise. Fusese gata să mă avertizeze, îmi dădeam seama acum, însă Elantra îl redusese la tăcere. Şi el se lăsase *redus*.

— Deci, ca să evit scandalul şi să-mi păstrez reputaţia, i-am spus cu răceală, ar fi trebuit pur şi simplu să permit

ca animalul să fie torturat și ca Exaltatul acela să fie făcut bucăți?

— Nu e ca și cum e o persoană, a zis Gladdic.

L-am privit cercetător și l-am văzut într-o lumină nouă. Nu doar ca pe tânărul fragil, delicat, din exterior, ci și din interior. Un nevolnic jalnic, nedemn de Sidonia.

— Pleacă de aici, Gladdic.

— Sidonia...

Mi-a venit să-l lovesc. Dar, în loc de asta, i-am întors spatele.

— Am spus *să pleci*. Nu mai am ce vorbi cu tine.

Laș cum era, Gladdic nu a încercat să argumenteze, nu a obiectat. Am ascultat zgomotul pașilor lui îndepărtându-se de mine. Mi-am dat seama că tremuram de furie. Când am auzit un zgomot în spatele meu, m-am gândit că se întorsese pentru un ultim schimb de cuvinte, așa că am sărit în sus, gata să mă reped la el, dar am înlemnit.

Era Enmity.

Diabolica m-a studiat în lumina fluorescentă a câmpurilor de forță. Roboții medicali încă îmi îngrijeau brațul învinețit. I-am împins într-o parte, pregătindu-mă pentru momentul în care avea să vină lângă mine și să mă ucidă.

Mă văzuse în arenă. Văzuse totul.

Făcusem tot posibilul să mă mișc ca Donia în arenă, să-mi ascund forța, viteza. Dar din felul în care mă privea – de parcă numai pe mine mă vedea – am presupus cu groază că dădusem greș.

Dar Enmity nu s-a apropiat mai mult. S-a mulțumit să mă studieze cu o curiozitate bizară.

— Chiar crezi ce i-ai spus?

— Ce să... cred? am întrebat cu precauție.

— Ce i-ai spus băiatului ăluia, chiar acum. Crezi că ai făcut bine că ai salvat creatura?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Nu puteam permite aşa ceva, a fost tot ce-am putut spune. Ce se întâmpla în arenă era...

Nu-i puteam explica impulsul bizar care mă făcuse să intervin. Nu i-am putut spune decât:

— Era greşit.

Enmity s-a uitat în jur, a văzut ţarcurile, locul ăsta care semăna atât de bine cu padocurile unde crescuserăm amândouă. Unde amândouă fuseserăm creaturile aflate de cealaltă parte a câmpului de forţă.

— Poate că te-am judecat greşit, Grandisima Impyrean. Fiind ceea ce sunt, compasiunea e ceva foarte ciudat pentru mine.

M-a ţintuit cu privirea ei rece.

— Dar îi înţeleg valoarea. Mi-ai părut o ciudăţenie din prima clipă când te-am văzut, iar acum cred că din cauza asta. Pur şi simplu nu înţelegeam o fiinţă atât de... blândă.

Părea mulţumită că reuşise să rezolve misterul Sidoniei Impyrean şi după ce mi-a spus asta, s-a retras. Am rămas acolo, încercând să înţeleg cum o cucerisem prin ceea ce-i spusesem lui Gladdic, în vreme ce roboţii medicali s-au întors să-mi îngrijească braţul. Intervenind pentru o non-persoană, pentru o creatură ca Enmity, ca mine, făcusem ceva atât de caracteristic Doniei, încât îi spulberasem bănuielile.

Începând din acea zi, Enmity nu m-a mai urmărit.

Acţiunile mele au dat naştere unor şoapte scandalizate în tot Chrysanthemumul. Grandilocvii cu sentimente mai bune, care detestau în sinea lor luptele cu animale, au găsit prilejuri să se strecoare pe lângă mine şi să-mi şoptească:

— Cred că ai fost foarte curajoasă, Grandisima Impyrean.

Alţii m-au exclus. Când mă vedeau prin apropiere, se întorceau ostentativ cu spatele şi începeau să vorbească

în şoaptă, încercând să-şi tăinuiască discuţiile. La urma urmei, condamnasem public un mijloc foarte popular de petrecere a timpului.

N-am dat mare atenţie acestor lucruri până într-o seară, după slujba din Marea Heliosferă, când Grandilocvii s-au adunat în salonul de ceremonii să inhaleze vapori. Am simţit în ceafă greutatea privirii cuiva şi m-am întors – chiar la timp să surprind privirea Împăratului asupra mea şi pe Grandisima Cygna aplecată spre el, şoptindu-i ceva.

Atunci m-am uitat în jur, la Grandilocvii din preajma mea, cei care-şi exprimaseră simpatia pentru ceea ce făcusem în arenă. Apoi m-am uitat la cei care mă evitau şi aruncau din când în când priviri spre grupul meu, cu nori de vapori ieşindu-le din gură. Am avut un şoc.

Erau divizaţi de-a lungul aceleiaşi fisuri a rivalităţii din Senat dintre Senatorii von Pasus şi von Impyrean. Cei înclinaţi să-mi accepte acţiunile, care se adunaseră în preajma mea erau din familiile Amador, Rothesay şi Walstrom. Toţi susţinători ai revenirii la preocupările ştiinţifice. Cei care aveau o părere total opusă, care detestau ceea ce făcusem şi care se lăudau în gura mare cu ultimele animale comandate, mai ales când îi puteam auzi, ca pentru a demonstra ceva, erau cei din familiile Fordyce, Aton, Locklait şi alţi aliaţi Pasus. Cei mai fervenţi helionici.

Nu putea fi o coincidenţă. Familiile care nu îndrăzneau să-şi exprime deschis nemulţumirea faţă de Împărat o făceau pe ocolite, luând atitudine împotriva inamicilor lor în privinţa luptelor cu animale. Şi începeau să se adune în jurul meu. În jurul moştenitoarei familiei Impyrean, punctul central al vrajbei lor.

M-am scuzat pe dată și am părăsit mulțimea, pentru că făceam exact ceea ce nu trebuia la curte. Trebuia să nu ies în evidență, nu să atrag atenția asupra mea!

Când am ajuns la ușă, m-am uitat în spate, la Împărat. Stătea cu brațele încleștate de scaun, cercetând facțiunea Impyrean din punctul lui de observație, cu o expresie înghețată pe chip. Era un om nemilos, iar acum îi avea pe toți dușmanii lui la un loc, în văzul tuturor.

Capitolul 17

Am început să mă retrag tot mai des în vila mea, sperând ca lumea să mă uite. Când vizitatori care-şi exprimaseră recent simpatia pentru ceea ce făcusem în arenă încercau să vină pe la mine, le ceream Servitorilor să-i refuze. Mă prefăceam bolnavă în faţa tuturor în afară de Neveni.

Din fericire, îl aveam pe Deadly, care-mi ocupa mare parte din timp.

La început a fost foarte ostil, gata să mă sfâşie de fiecare dată când mă apropiam de el. Le-am interzis Servitorilor să interacţioneze cu el şi i-am oferit o cameră doar pentru el în vilă. Mi-am folosit cu nerușinare forţa superioară pentru a-l învăţa să fie supus. Când venea spre mine, îl puneam la pământ, forţându-l să stea cu burta în sus. Când sărea să mă muşte, îl prindeam de ceafă şi-l ţineam până renunţa.

La început n-am fost prea sigură că un monstru crescut ca să ucidă în arenă putea fi îmblânzit. Ucigaşul era un amestec de animale, ceea ce însemna că dacă-l abordam ca pe un câine, neglijam în acest timp leul şi ursul.

Dar încet-încet, Deadly a învăţat să mi se supună. Ba chiar şi-a dezvăluit o latură frivolă. Când mă întorceam seara la mine în cameră, alerga în jurul meu bucuros până mă opream să-l mângâi, făcându-i pe plac. Apoi mă trăgea de manşetele hainelor, provocându-mă să mă joc cu

el. Dacă-mi târam degetele pe jos imitând mersul unor animăluţe, sărea după ele plin de înflăcărare şi le urmărea.

Singura problemă pe care o avea în a se comporta civilizat era teribila energie pe care trebuia să şi-o consume, la fel ca mine, şi spaţiul limitat pe care-l avea la dispoziţie pentru cutreierat. Cel mai lung sector care ajungea în spaţiu ne servea drept traseu pentru cele câteva plimbări mai lungi pe care le puteam face departe de ochi iscoditori.

Neveni ne-a însoţit într-una dintre plimbările noastre de-a lungul Sectorului Berneval. A tresărit speriată când animalul s-a apropiat prea mult de noi.

— Eşti sigură că vrei să-l păstrezi?

— Deja a devenit mai uşor de controlat. Învaţă repede. Ah, şi am ceva pentru tine, am spus căutându-mă prin buzunare, de unde am scos colierul ei. Mulţumesc pentru el. Ştiu că ţi-ai atras oprobriul dezvăluindu-l în public. Nu voi uita gestul tău.

A luat colierul cu grijă.

— Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine. Toţi au arme. Sunt ipocriţi pentru că se comportă ca şi cum eu sunt aia rea pentru că am asta, mai ales după.... După ce mi-au făcut Salivar şi Devinée, a adăugat cu glasul tot mai aspru.

N-am zis nimic, pentru că nu prea ştiam cum s-o consolez, aşa că mi s-a părut mai bine nici să nu încerc.

— A ta unde e? m-a întrebat Neveni, vicleană. Sigur ai o armă. Ştiu că ai. Nu spun nimănui.

Nici nu mă deranjasem să ţin o armă asupra mea. Eu eram arma. Dar am simţit că trebuia să-i dau un răspuns, aşa că am inventat unul.

— În pantof. E o lamă ascunsă în talpă.

— De ce n-ai folosit-o împotriva lui Deadly?

— Eu... nu sunt aşa curajoasă în faţa cenzurii publice.

Neveni a râs şi mi-a împuns braţul.

— Zice asta fata care a sărit în arenă să salveze un Exaltat.

S-a oprit din mers.

— Nu pot merge mai departe pe tocurile astea. Du-te fără mine, Sidonia.

Mi-am luat rămas-bun, simţindu-mă binevoitoare faţă de ea, după gestul pe care-l făcuse. Neveni avea ceva ce apreciam, aproape aveam încredere în ea, atât cât puteam avea încredere în altcineva decât Sidonia. Când mi-am reluat plimbarea împreună cu Deadly, i-am simţit lipsa. Dar măcar mă puteam mişca mai repede fără ea, iar acum că Enmity renunţase să mă mai urmărească, îmi puteam permite acest răsfăţ. Am mărit pasul. Deadly a ciulit urechile, dornic şi el să alerge. Nu eram fiinţe făcute să ne târâm picioarele fără nicio grabă.

M-am lansat într-un sprint. Alergam mai repede decât oricând de când mi se făcuse reducţia musculară, şi, spre marea mea bucurie, Deadly a ţinut pasul cu mine, la fel de electrizat de energie pe cât eram şi eu. Am ajuns curând la punctul final, cu plămânii hârâind într-un mod plăcut, cu muşchii tremurându-mi, amorţiţi din cauză că nu fuseseră folosiţi atâta timp.

Era o adevărată cazană pentru mine să-mi menţin slăbiciunea fizică. Deadly se zbenguia vesel la picioarele mele, amuşinând aerul ici şi colo. L-am lăsat să se odihnească, în timp ce eu am studiat zidul cu sigilii şi nume. Apăruseră mai multe nume decât erau prima dată când fusesem aici, nume ale familiilor de pe tot cuprinsul Imperiului. Am trecut alene cu privirea peste sigilii, după care m-am uitat cu mai multă atenţie. Am început să le cercetez cu grijă.

Familia Bellwether. Wallstrom, Amador, Rothesay. Aceleaşi nume care se strânseseră recent în jurul meu.

Sosirea lor la curte nu a atras aceeaşi atenţie ca a mea, în calitate de fiică a Marelui Eretic, aşa că nu le dădusem prea mare importanţă. Nu-mi dădusem seama câţi dintre ei erau nou-sosiţi la Chrysanthemum.

Fuseseră chemaţi aici la fel ca Sidonia.

Fiecare instinct de supravieţuire pe care-l aveam a început să urle în mine în timp ce cercetam numele nou-sosiţilor. Erau multe chipuri în Valor Novus, şi nu dădusem prea mare atenţie nou-sosiţilor. Dar zidul plin de sigilii îmi dezvăluia realitatea cu o claritate desăvârşită.

Situaţia familiei Sidoniei nu reprezenta o excepţie. Sidonia fusese doar prima dintre copiii multor alte familii importante care ajunsese acolo. Împăratul aduna în fortăreaţa lui toţi moştenitorii.

Dar de ce? Care era scopul?

Făcusem o pauză prea lungă. Deadly nu mai avea astâmpăr lângă mine. A început să scoată sunete ciudate, şi m-am întors spre el. S-a întins spre mine, dar nu ca să mă muşte. A început să mă lingă pe faţă.

Spre uimirea mea, mi-a scăpat printre buze un sunet bolborosit. Mi-a luat un moment să-mi simt zâmbetul, să-mi dau seama ce sunet era acela. Râdeam. Râdeam.

M-am tras înapoi de lângă câine, am luat lesa şi l-am făcut să meargă la pas cu mine, zguduită în interior. Degetele mi-au atins buzele, pe unde ieşise din mine râsul acela neplanificat, neintenţionat.

Ce mi se întâmpla?

— Mama... ăăă, eu sunt îngrijorată.

Sidonia folosea iar avatarul mamei ei, ceea ce făcea ca vocea ei înaltă şi întrebările nesigure să pară tot mai nefireşti.

— Îngrijorată în privinţa mea? am întrebat.

Privirea Doniei a devenit şovăitoare.

— Mai mult sau mai puţin.

Sigur că Matroana nu-şi făcea griji pentru mine. Sigur avea sursele ei la curte. Probabil auzise despre intervenţia mea din arenă şi despre scandalul pe care-l provocasem.

— E totul bine. Spune-le tuturor de la fortăreaţă că am făcut o mişcare necugetată, pe care n-am s-o repet. Şi fii sigură că fac tot ce se poate să nu bat la ochi. Izbucnirile de atenţie sunt de scurtă durată aici. Curând voi fi uitată. Deşi...

— Deşi ce?

— Nu cred că eu şi Gladdic ne vom mai întâlni după asta. Îmi pare rău.

Nu era demn de ea. Voiam să-i explic asta într-o zi. Spre mirarea mea, Donia a ignorat ce i-am spus, de parcă ar fi fost ceva lipsit de importanţă.

— Spune-mi mai multe despre tine, *sunt* îngrijorată.

Mi-am dat seama că acum se referea la ea.

„Sunt bine", am vrut să-i spun, să o liniştesc imediat, dar felul în care se uita la mine, chiar dacă prin ochii Matroanei, mi-a strâns inima.

Dacă cineva putea să-mi răspundă la întrebare, ea era aceea.

— Sunt bine. Doar că...

Gândurile mi-au zburat la Deadly, la felul cum îmi linsese faţa, la ce făcusem după aceea.

— Am fost puţin cam indispusă. Nu sunt obişnuită să mi se întâmple aşa ceva. *Am râs* de ceva.

— Ce-ai făcut? a icnit Donia.

— Câinele hibrid s-a întins spre mine. Am crezut că vrea să mă muşte, dar era doar afectuos. M-a lins şi tânjea după atenţie. Şi s-a întâmplat pur şi simplu. Am râs. Fără să vreau s-o fac.

— Nem... Sidonia, nu e ceva de care să te temi.

— Nu mă tem, m-am apărat.

Un zâmbet rapid i-a înflorit pe buze.

— Știu. Tu nu te temi de nimic. Nu asta încercam să insinuez, voiam doar să spun că râsul nu e ceva care *să te neliniștească*.

— Nu înțelegi. Nu e deloc firesc pentru mine. Poate e un semn că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu-ți amintești...

A răsuflat adânc, observând, la fel cum o făcusem și eu, cât de complicat era să spui orice printr-o conexiune parțial nesigură.

— Nu-ți amintești ziua când ai primit-o pe Diabolica ta, Nemesis, și cum anumite părți din creierul ei erau mai mari? Erau făcute așa ca să te poată iubi, a continuat ea cu vocea tremurată. Dar nu poți să construiești o parte a creierului pentru o persoană anume. Odată ce e acolo, e acolo. Pun pariu că Nemesis ar fi putut iubi și alte lucruri dacă i s-ar fi dat ocazia. Pun pariu și că ar fi putut învăța să râdă.

— E ridicol. Vorbim despre o *Diabolică*.

— Sau vorbim despre o *fată*, a spus Donia cu blândețe. O fată care a crescut tratată ca un monstru, astfel încât crede același lucru despre sine, o persoană care nu și-a îngăduit niciodată să simtă nimic, fiindcă crede că nu ar trebui să...

— Prostii. Ești absurdă.

Dar în ciuda a ceea ce credeam, am început să mă gândesc la Enmity, ale cărei instincte de Diabolică o făcuseră să mă urmărească, să stea mereu pe urmele mele, să-mi dezgroape secretele. Enmity, care și-a lăsat suspiciunile deoparte în fața unui simplu indiciu că aș putea poseda neobișnuita abilitate de a privi creaturile asemenea ei

ca pe niște persoane adevărate. De parcă ar fi tânjit să înțeleagă asta sau de parcă ar fi avut nevoie de așa ceva.

Oare chiar e posibil să fim mai mult decât ceea ce am crezut dintotdeauna?

Donia așa părea să creadă.

— Nu înțelegi de ce Nemesis nu râdea niciodată? Nu i s-a permis niciodată să râdă, nu i s-a dat niciodată un motiv să râdă. Nu știu cum erau padocurile, dar trebuie să fi fost oribile, traumatizante. Și nici eu nu m-am purtat mai bine cu ea.

De data asta, prin „eu" se referea la mama ei, desigur.

— Apoi, odată ce a trebuit să aibă grijă de... hmm, de tine, Nemesis și-a luat atât de mult rolul în serios încât nu-și putea îngădui să facă așa ceva, să râdă. Dacă ar fi avut o șansă, dincolo de toate astea să fie propria ei persoană și să învețe să simtă propriile ei sentimente, asta nu ar fi ceva înfricoșător. E frumos. E un lucru minunat.

Eram din ce în ce mai iritată.

— Dacă tot ce spui ar fi adevărat, dacă... dacă Nemesis ar fi fost capabilă de astfel de sentimente, atunci n-ar mai fi nicio diferență între un Diabolic și o persoană în afara forței fizice.

— Poate că nici nu e. Cel puțin nu atât de mult pe cât ai crede. Asta am crezut și am spus dintotdeauna.

Am închis ochii. Mă gândeam la fetița aceea adusă în țarcul meu. La expresia de nevinovăție a Suterei dinainte ca eu s-o prind. M-am gândit la toate viețile pe care le luasem de-a lungul anilor.

Pentru că făcusem toate astea, eram o bună Diabolică.

Să fiu o bună Diabolică însemna să fiu o persoană oribilă.

Dacă eram o persoană, atunci tot ceea ce eram, tot ceea ce devenisem era păgân, deformat și rău. Eram fie

o Diabolică perfect acceptabilă, fie o ființă umană abominabilă.

— Discuția asta e stupidă. Nu mai pot vorbi cu tine. Trebuie să plec, am spus.

— Dar...

— Am încheiat discuția!

Am tăiat legătura cu Sidonia și am intrat, zguduită, în casă. M-am uitat la Deadly, care dormea liniștit într-un colț și am hotărât să-l trimit în arenă a doua zi și să scap de el. Dar apoi și-a ridicat capul, simțindu-mi privirea, și s-a uitat și el la mine, cu urechile lăsate pe spate. Am simțit o greutate zdrobitoare apăsându-mi pieptul și am știut că nu pot face așa ceva.

Ce se întâmpla cu mine? Singura pentru care simțisem vreodată ceva fusese Donia. Ea era tot ce conta pentru mine, iar acum hibridul ăsta tâmpit, modificat genetic, mă făcea să mă comport ca o idioată fără pic de minte.

Uitasem chiar și să-i povestesc Doniei despre moștenitorii imperiali adunați la curte, motivul pentru care o contactasem, de fapt.

Nu era micio nenorocire dacă așteptam până data viitoare.

Capitolul 18

Marele Sanctuar se afla pe Valor Novus, chiar sub Marea Heliosferă. Era arareori folosit. Doar în rarele ocazii când Senatorii şi alţi reprezentanţi ai guvernului soseau de pe teritoriul întregului Imperiu pentru o convocare. Convocările erau evenimente de o importanţă deosebită, aveau loc de obicei când era înscăunat un nou Împărat. Generaţii întregi puteau ajunge în Senat şi fără să asiste la o Convocare formală. Nu se reuneau doar Senatorii, ci şi cvorumurile mai puţin importante ale claselor conducătoare ale Imperiului: Viceregi, Guvernatori şi deţinători ereditari ai titlurilor din familii prea importante prin tradiţie să nu deţină un rang, dar prea sărace să controleze un teritoriu.

De aceea mesajul că urma să aibă loc o Convocare a doua zi a venit ca un adevărat şoc. Mi se ordona să particip în calitate de reprezentantă a familiei Impyrean.

Am ascultat mesajul încă o dată, încercând să-l înţeleg. Imediat după aceea a sunat interfonul, anunţând:

— Neveni Sagnau doreşte să o vadă pe Sidonia Impyrean.

M-am întors spre Neveni când a intrat în cameră. Avea părul ciufulit, de parcă s-ar fi dat jos din pat şi ar fi venit direct la mine, la fel de perplexă cum eram şi eu.

— Ai auzit ceva despre o Convocare sau îmi joacă cineva o festă?

— Şi tu eşti chemată?

— Ca reprezentantă a mamei mele, mi-a spus cu ochii măriţi de groază. Nu mă pricep deloc la ce face mama mea. Cum adică să fiu reprezentanta ei?

— Mergem în locul părinţilor noştri.

Chiar în clipa în care am rostit asta, ideea în sine m-a nedumerit. Senatorul von Impyrean putea pur şi simplu să participe la Convocare prin intermediul forumurilor galactice. Nu era nevoie să merg eu în locul lui. Se întâmpla ceva ciudat aici.

— Vor fi mii de oameni, a spus Neveni aproape doar pentru sine. Mai mult ca sigur nu va trebui să facem nimic. Doar să ascultăm...

— Da.

— Dar... ce să ascultăm?

Am clătinat din cap, la fel de neştiutoare ca şi ea.

— Am încercat s-o contactez pe mama, dar n-am reuşit. Sidonia, a continuat Neveni aşezându-se pe un scaun, e foarte ciudat ce se-ntâmplă. Nu pot să ne anunţe aşa, de pe-o zi pe alta. Cum se aşteaptă Împăratul să ajungă toată lumea la timp?

M-a trecut un fior de gheaţă. Mi-au venit în minte sigiliile pe care le văzusem pe zidul din Sectorul Berneval, dovezi ale sosirii ultimilor Grandilocvi.

Împăratul, mi-am dat eu seama, adunase deja pe toată lumea de care avea nevoie la Convocare. Probabil plănuia asta încă de când trimisese după Sidonia.

Dar în ce scop?

La fel ca Neveni, am trimis şi eu un mesaj familiei mele. Am încercat să contactez fortăreaţa Impyrean, sperând să primesc instrucţiuni, sfaturi. Orice.

Dar, la fel ca Neveni, n-am primit niciun răspuns.

Convocarea necesita ceva mai mult decât nişte ţinute obişnuite de ceremonie. Necesita veşminte din materiale

reflectorizante, pentru că atunci când toţi reprezentanţii Imperiului se adunau în Marele Sanctuar, unde gravitaţia era proiectată special pentru a permite ca fiecare centimetru pătrat de podea, tavan şi perete să fie ocupat de scaune şi de oameni, hainele noastre să amplifice imaginea Împăratului aşezat pe tronul lui plutitor, în centrul sălii.

Majoritatea Grandilocvilor de rang mai mic au fost nevoiţi să împrumute bani pentru veşmintele speciale. Rochia lui Neveni am cumpărat-o eu. Matroana sigur n-avea să se bucure aflând de cheltuiala asta, când aveam să reuşesc s-o contactez.

Erau şaizeci de familii foarte importante de Grandilocvi, cele mai puternice din Senat şi deţinătoarele celor mai importante teritorii din Imperiu. Ca reprezentantă a familiei Impyrean, locul meu era în cercul interior, sus, pe o platformă precară care încercuia tronul Împăratului. După ce mi-am găsit locul, treptele s-au retras în podea. Am aruncat o privire în jur.

Amploarea Convocării mi-a tăiat răsuflarea. Încăperea sferică era plină de oameni în continuă mişcare, care se mutau de colo colo, hainele lor speciale strălucind în culoarea corespunzătoare secţiunii unde trebuiau să se aşeze. Undeva acolo, printre ei, era şi Neveni. Aproape de mine, la un rând distanţă, stătea Senatorul von Pasus. Era prima dată când îl vedeam în persoană pe marele inamic al familiei Impyrean.

L-am privit cu atenţie, vederea mea agilă reuşind să-i surprindă trăsăturile în ciuda distanţei dintre noi. Avea părul lung şi cărunt şi faţa brăzdată de riduri. În mod clar nu făcea parte dintre susţinătorii tratamentelor de falsă-întinerire. Poate aşa încerca să pară mai demn. Mi-a trecut prin minte că spre deosebire de mulţi alţi Senatori, Senatorul von Pasus fusese anunţat să vină personal din sistemul lui stelar.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra reprezentanților celorlalte familii mari. Senatorii von Fordyce și Aton erau amândoi aici, dar o mulțime de alte familii erau reprezentate de moștenitorii lor. Ținutele speciale pentru Convocare erau programate să afișeze sigiliile familiilor noastre, așa că am identificat cu ușurință moștenitorii caselor Amador și Chomderley. Toți tineri, neliniștiți și îngrijorați.

Era o diferență clară, mi-am dat seama brusc. Senatorii din fracțiunea helionică erau aici în persoană. Cei din fracțiunea Senatorului Impyrean lipseau cu toții – erau reprezentați de moștenitori.

Am început să-mi strâng pumnii compulsiv, sigură că se întâmpla ceva foarte rău. Și tot ce puteam face era să aștept.

Apoi aerul s-a umplut de sunetul muzicii ce anunța sosirea Împăratului, și a început defilarea numerosului alai al familiei imperiale. S-au așezat la locurile lor în cercul interior. În cele din urmă, a apărut și Împăratul, împreună cu cei trei Diabolici ai lui și un șuvoi de mii de roboți de securitate.

Am urmărit cu răsuflarea tăiată cum micile mașinării metalice au străbătut rapid aerul, poziționându-se în toată încăperea. N-au tras, doar s-au poziționat într-o tăcere amenințătoare în spatele fiecărei secțiuni. În spatele scaunului fiecăreia dintre marile familii era câte un robot de securitate. L-am văzut pe al meu uitându-se fix la mine prin ținta unui mic dispozitiv rotund, la doar câțiva metri depărtare. Îi vedeam țeava subțire a armei cu laser, gata să mă despice în două.

Dar când m-am uitat spre Senatorul von Pasus, mi-am dat seama că familiile aflate în grațiile Împăratului nu aveau astfel de roboți de securitate cu armele ațintite

asupra lor. Încă o dată, facțiunea helionică era cruțată. Am simțit un fior pe șira spinării. Puteam să sar de pe scaun și să nimicesc robotul din fața mea, dar știam că aș fi fost luată la ochi de un altul și ucisă o clipă mai târziu. Trebuia pur și simplu să aștept și să fiu supusă, orice s-ar fi întâmplat. Eram prinsă în capcană.

Împăratul a ridicat brațele și imediat imaginile de pe veșminte s-au schimbat și au început să formeze pixeli dintr-o imagine mai mare: chipul Împăratului Domitrian, cu pielea lui de nuanța piersicii în această zi, cu părul lui blond împletit cu fire de aur și prins într-un halou în jurul capului, cu ochii sclipindu-i cu mândrie în timp ce-și cerceta supușii. Când și-a ridicat bărbia, ne-am dus cu toții mâinile la inimă pentru a-l saluta. Foșnetul brațelor ridicate la unison ale atâtor persoane m-a vrăjit.

Apoi Împăratul a vorbit:

— Iubiți supuși, vă mulțumesc că ați sosit în calitate de înlocuitori sau reprezentanți ai familiilor din toate teritoriile mărețului nostru Imperiu. Ne-am adunat aici pentru a sărbători victoriile noastre asupra inamicilor, prezenți sau trecuți. Aceste bătălii sunt însăși fundația prezentei măreții a umanității și a puterii galactice...

M-am uitat în jur, chipul mândru al Împăratului strălucea din toate unghiurile. Am văzut că și alții, reprezentanți ai familiilor, la fel ca mine, încercau să înțeleagă ce se întâmpla. Cu siguranță că Împăratul nu și-ar fi bătut capul să organizeze o Convocare dacă n-ar fi avut un motiv important.

Apoi am aflat cu toții de ce ne găseam acolo.

— Din nefericire, în ciuda forței și prosperității Imperiului sub conducerea familiei Domitrian de atât de multe secole, am ajuns la o răscruce periculoasă. A apărut o ideologie malefică ce se răspândește ca un cancer printre noi.

Mă refer, desigur, la cei care doresc să restaureze ştiinţele de mult uitate.

Am tras aer în piept. Deci *de asta* eram cu toţii aici.

— Cei care dau crezare acestei noi ideologii periculoase nu sunt doar nişte isterici care cred că spaţiul ostil este o ameninţare care va înghiţi Imperiul într-o zi, sau Partizani din rândul Excedentarilor care cred că sunt mai puternici fără braţul nostru călăuzitor deasupra lor. Sunt trădători şi blasfematori din rândurilor celor mai importanţi oameni din acest Imperiu sacru.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui, asupra micului chip de pe tron, din mijlocul marelui său alai, nu asupra feţei uriaşe care se holba de pe veşmintele electronice. Nu mă puteam gândi decât la fisura apărută în curentul de opinii după ceea ce făcusem în arenă, la felul în care Chrysanthemum se dezbinase. Familia Impyrean era în centrul a tot ce se întâmpla. Erau liderii neoficiali ai facţiunii „canceroase" detestate de Împărat.

— Câtorva Senatori şi Viceregi le-a intrat în cap că ei, şi nu eu, ar trebui să ia decizii pentru binele Imperiului. Şi-au răspândit printre Excedentari ereziile de care aceştia n-aveau niciun motiv să afle. Au încălcat misterele sacre ale Cosmosului Viu, împotriva ordinelor mele exprese. Mulţi dintre voi ştiu cine sunt aceşti trădători. Mulţi dintre voi sunteţi vlăstare ale acestor trădători.

Mi-am strâns mâinile pumn, iar inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. M-am uitat fix la maşinăria care plutea în faţa mea, în poziţie de tragere, întrebându-mă dacă urma să mor.

Împăratul a prelungit momentul de tăcere, lăsând să atârne tot mai grea asupra tuturor.

Cu fiecare clipă care trecea, era tot mai greu să-ţi închipui că cineva ar fi putut să rupă tăcerea, şi poate tocmai

asta era şi intenţia lui. Zâmbetul i s-a lăţit pe faţa fals-întinerită.

— De aceea v-am chemat pe toţi aici, la această Convocare Specială. Vedeţi, cei câţiva nesupuşi care au împrăştiat aceste blasfemii nu au fost invitaţi. Din respect pentru caracterul sacru al marilor familii, am ales cei mai adecvaţi moştenitori ai Grandilocvilor, cei care reprezintă atât sângele străvechi al familiei, cât şi supunerea faţă de conducătorii de drept – şi i-am convocat pe toţi aici.

Îl fixam cu privirea, cuprinsă de presimţiri rele.

— Ne-am adunat astăzi aici cu un singur scop: unii dintre voi v-aţi dovedit vrednici de puterea deţinută de familiile voastre, dar rudele voastre, din nefericire, nu. Începând de astăzi, le veţi prelua voi titlurile şi îndatoririle. Aceia dintre voi care vă aflaţi aici ca reprezentanţi ai familiilor voastre sunteţi acum înaintaţi la conducerea familiilor voastre.

Am rămas cu gura căscată. Nu putea spune pur şi simplu că Senatorul von Impyrean nu mai era Senator şi că în locul lui era Sidonia. Nu aşa mergeau lucrurile. Nici măcar Împăratul nu putea înlocui oamenii în mod arbitrar. Şi dacă n-ar fi existat toţi acei roboţi de securitate care stăteau pe poziţie gata să ne măcelărească, cineva i-ar fi spus deja asta.

— Pentru a asigura transmiterea fără probleme a titlurilor, a continuat Împăratul, cu un zâmbet rece ca gheaţa, i-am eliminat pe ceilalţi competitori care v-ar fi putut contesta revendicarea titlului.

Am îngheţat.

Nu înţelegeam. Nu puteam înţelege.

Au început să se audă şoapte în jur, în spatele meu, pe măsură ce lumea înţelegea ce voia să spună. Tot ce puteam face era să stau acolo şi să mă gândesc că nu era adevărat, că nu auzisem bine.

— Aşa că am organizat această Convocare astăzi pentru a vă privi unii pe alţii, a spus Împăratul, noii şi vechii moştenitori ai acestui măreţ Imperiu. Şi, desigur, pentru a vă arăta omagiile pentru bietele suflete nechibzuite, care nu se mai află acum printre noi pentru a corupe această augustă adunare.

Şi-a fluturat cu eleganţă braţul în aer şi apoi, pe hainele strălucitoare ale Grandilocvilor de rang mai mic din cercurile exterioare, au început să pâlpâie imaginile. O staţie spaţială impozantă, cuprinsă de o izbucnire bruscă de flăcări. O flotă de nave înghiţită de un câmp minat automat. O planetă măturată de o explozie.

Încă nu înţelegeam ce vedeam până când au apărut imagini cu fortăreaţa Impyrean, datate cu o zi înainte.

„Nu."

Apoi a explodat.

Am sărit în picioare, cât pe ce să cad de pe podium la vederea imaginilor.

— Nu!

„Nu, nu, nu." Cuvântul îmi răsuna în minte; nu era adevărat, nu se întâmpla aşa ceva.

Dar vedeam înregistrarea înaintea ochilor, crudă şi vie, cu fortăreaţa prăbuşită, din care zburau resturi de moloz spre giganţii de gaz pe care-i văzusem în fiecare zi a vieţii mele alături de Sidonia.

Îmi vedeam casa distrusă – casa *Sidoniei* distrusă.

— Nu! am mârâit şi m-am gândit cum nu-mi răspunsese Matroana când încercasem să o contactez.

Au urmat mai multe imagini cu mai multe distrugeri, familii vechi şi noi, toate puternice, tăiate din rădăcină printr-un atac surpriză. Apoi faţa mândră a Împăratului a înlocuit imaginile, privirea lui vicleană părând să-mi pătrundă până în adâncul sufletului. Au urmat plânsete şi

strigăte. Unii se ghemuiau, îndureraţi. Alţii se cutremurau din cauza suspinelor. Unii au rămas stană de piatră. Alţii, ca Senatorul von Pasus, priveau în jur cu infatuare, scutiţi de carnagiu prin bunăvoinţa imperială.

Nu mă puteam gândi decât că aşa ceva nu e adevărat. „Nu se poate..."

— Unii dintre voi şi-au pierdut toată familia, a spus Împăratul după ce ultimele imagini s-au derulat. Vă asigur că ei singuri şi-au hotărât soarta. Aceia dintre voi care aţi venit aici ca reprezentanţi ai familiilor voastre veţi pleca de aici ca persoane foarte puternice. Şi vă veţi aminti, pentru totdeauna, blasfemiile necugetate care v-au adus familiile în această situaţie. Sper că veţi fi pentru totdeauna recunoscători Împăratului care v-a ales pe voi pentru a vă oferi acest rang înalt. Dacă nu, ei bine, putem organiza oricând o altă demonstraţie ca asta, poate cu alţi oameni în public şi cu voi pe ecran.

Mă simţeam ca şi cum lumea avea să se topească în jurul meu, pentru că nu putea fi real, trebuia să fie un coşmar din care să mă pot trezi.

Împăratul şi-a încheiat discursul vorbind despre o gală – o gală pentru *a celebra* ridicarea în rang a atâtor tineri Grandilocvi deodată. Abia mai înţelegeam ce spunea, şi tot nu mă trezeam din vis. Dacă nu mă dezmeticeam curând, trebuia să cred că Împăratul ucisese familia Impyrean.

Trebuia să cred că o făcuse.

Îi ucisese pe toţi.

Inclusiv pe Sidonia.

Capitolul 19

Imposibil. Era imposibil. Am rămas în vila mea, trimiţând mesaj după mesaj, la care n-am primit niciun răspuns. I-am ignorat pe Servitori, încercând pur şi simplu să mă trezesc din coşmarul acela îngrozitor.

Tocmai trimiteam un alt mesaj când a intrat Gladdic. Nu auzisem interfonul.

— Sidonia. Îmi pare atât de rău.

Avea urme de lacrimi pe faţă. M-am uitat la el, la străinul acela pe care simţeam că nu-l mai întâlnisem niciodată. Am trimis un alt mesaj. De data asta sigur aveau să răspundă.

— N-am ştiut că o să se întâmple aşa ceva. Părinţii mei ştiau dinainte, dar nu mi-au spus nimic, a continuat Gladdic. Te-aş fi avertizat. Ţi-o jur. Te rog să mă crezi. Sunt aici pentru tine.

— Taci. E un fel de joc. Nu e adevărat, am mârâit. M-ai întrerupt.

Niciun răspuns la mesajul meu. Am mai trimis unul.

— Ascultă-mă. Sunt moştenitorul unui Senator, a zis Gladdic, apropiindu-se de mine şi privindu-mă insistent. Într-o zi o să pot lua singur decizii, şi când se va întâmpla asta, vei avea un aliat în familia Aton. Nu eşti singură...

— Nu-mi pasă de familia Aton. Vorbeşti prostii. Senatorul von Impyrean mi-e de-ajuns ca aliat.

— Tatăl tău a murit. Tu eşti acum Senatoarea von Impyrean. Îmi pare rău.

— Am spus *să taci*!

Mă enerva, pentru că stătea acolo, dându-mi de înțeles că ceea ce văzusem era adevărat și că Împăratul chiar distrusese familia Impyrean în lipsa mea. Că Sidonia murise, iar eu eram aici, ca să o protejez, să mă sacrific în locul ei, și totul era în zadar. Nu puteam rămâne în viață dacă Sidonia murise. Nu așa mergeau lucrurile. Mi-aș fi dat seama cumva. Aș fi simțit dacă murea. Aș fi știut. Universul nu putea arăta normal, nu-l puteam simți firesc dacă însuși motivul existenței sale dispărea.

— Te rog, ești supărată, a zis Gladdic punându-și mâna pe brațul meu, încercând să mă tragă din fața ecranului. Ar trebui să te odihnești. Putem vorbi despre...

— Ia mâna de pe mine.

Am rostit cuvintele cu asprime, și deodată m-am uitat la creatura aceea, fără pic de răbdare sau dorință să-i aud părerile. Dacă era adevărat, dacă Sidonia murise – abia suportam gândul –, el nu-mi mai era de niciun folos. Nu aveam niciun motiv să fiu drăguță cu el. Iar dacă nu era adevărat, atunci cum îndrăznea să-mi spună că ea murise, cum îndrăznea să mă tragă din fața monitorului?

— Sidonia!

M-a tras de braț.

M-am repezit la el.

M-am întins și i-am dat un pumn în față. M-am simțit atât de bine când am auzit cum i-a trosnit nasul din cauza loviturii, încât atunci când a început să strige, l-am luat de păr și l-am târât spre ușă.

— Ce faci? Ce faci? Stai! Stai! a urlat Gladdic, luptându-se să scape din strânsoarea mea.

L-am aruncat afară.

Și-a pipăit fața însângerată, uitându-se la mine șocat.

— Dacă vii înapoi, te omor! i-am spus și i-am închis ușa în nas.

După care am mai trimis un mesaj către fortăreaţa Impyrean.

Niciun răspuns.

Niciun răspuns.

Nu mai dormisem de cinci zile şi adevărul începea să furişeze în jurul meu, să mă roadă din interior, să mă strângă de gât. Servitorii se învârteau în jurul meu ca nişte automate fără minte ce erau, ocupându-se de sarcinile domestice lipsite de importanţă, aducându-mi haine curate pentru a păstra aparenţele. Îmi amintesc că le-am cerut să-l plimbe pe Deadly. În ciuda dresajului şi a disciplinei pe care i le insuflasem, a fost nevoie de mai mulţi Servitori pentru a-l putea scoate afară şi a-l aduce înapoi.

Mintea mea era dezorganizată, haotică.

Mă pomeneam stând în mijlocul camerei, privind în jur ameţită. Pe covor, sângele lui Gladdic formase pete mari. Mă holbam la ele.

Totul părea suprarealist, greşit. Diferit.

Am ieşit din vilă în marele dom asemănător cerului, sub lumina celor patru sori, şi m-am uitat la ei până au început să mă usture ochii. Nu ştiam unde să mă duc sau ce să fac.

— Sidonia!

Eram gata să ucid fiinţa aceea, oricine ar fi fost, dar la vederea lui Neveni, mi-am revenit în simţiri. Avea ochii injectaţi.

— Sunt Viceregele Luminei acum, Sidonia, mi-a şoptit.

M-am uitat la ea fără să spun nimic. Îi tremura buza de jos.

— Am sunat acasă. A murit. Împăratul a trimis trupe şi mi-au omorât mama, pur şi simplu. M-a numit Vicerege în locul ei, dar nu am voie să mă întorc pe Lumina. Am

întrebat, pentru că – pentru că nu știam ce să fac. Dar trebuie să stau aici. Cine a mai auzit ca un Vicerege să-și conducă planeta de la depărtare? Viceregii nu sunt Senatori. Treaba lor este acolo unde guvernează. Și... și cum o să le explic Excedentarilor care au ales-o pe mama că-i iau locul? Am *șaptesprezece ani*. E o glumă. Funcția asta nici măcar nu e ereditară. Iar tu ești Senatoarea von Impyrean.

A început să râdă isteric, iar eu m-am mulțumit doar să mă uit la ea.

— Senatoarea Sidonia von Impyrean!

Atunci am știut cu siguranță: nu era un coșmar, nu era o halucinație. Împăratul o făcuse. O ucisese pe Sidonia. Îi ucisese pe Matroană și pe Senator, și avea de gând să-i înlocuiască cu fata pe care o aveau în stăpânire. Cu mine. Voia ca eu să fiu următoarea Senatoare.

— Ce facem? a șoptit Neveni. Dumnezeule, ce ne facem?

Am închis ochii; căldura sorilor îmi înfierbântase pielea. Eram o Diabolică fără stăpân. Fără niciun motiv să exist. Era o uriașă glumă cosmică faptul că venisem aici să o salvez pe Sidonia, și în loc de asta îi adusesem sfârșitul. Ea trebuia să fie înlocuitoarea Senatorului. Ea trebuia să trăiască. În locul ei, supraviețuisem eu.

Nu pentru mult timp, totuși.

Terminasem cu toate astea. Gata cu zâmbetele false, cu falsele amabilități, gata cu prefăcătoria că sunt o persoană moale și slabă. Aveam să alung toate minciunile și să împart răzbunare și distrugeri până când Împăratul avea să mă elimine.

— O să-l omor pe Împărat.

Mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare abia când Neveni a icnit. Am deschis ochii și am văzut-o uitându-se în jur, îngrozită.

— Nu poţi să spui aşa ceva cu voce tare. E trădare! O să te aresteze!

Am prins-o de mâini şi am tras-o spre mine.

— Dacă repeţi cuiva ce am zis, i-am spus, strângând-o tare de umeri, ştiind că-i provocam durere, îţi crăp capul. Înţelegi?

A deschis gura. A dat repede din cap.

— N-o să spun. N-o să spun nimănui.

Mi-a trecut prin minte că trebuia să o omor la fel ca pe Sutera nu Impyrean. Era uşor, îi suceam gâtul. Dacă n-o făceam, riscam să avertizeze pe cineva.

Ceva mi-a oprit mâna.

Am împins-o pe Neveni într-o parte şi m-am îndepărtat, simţind un gol în suflet care ştiam că va rămâne acolo până-mi voi da ultima suflare.

După ce am luat hotărârea de a-l ucide pe Împărat, sentimentul de dezorientare a dispărut, lăsând în loc o cale limpede. Aveam să-l omor pe Împărat. Chiar în ziua aceea. Imediat după aceea, Diabolicii lui urmau să mă atace şi muream şi eu. Viaţa mea se măsura în câteva ore, nici măcar în zile, şi am acceptat asta.

Imediat ce mi-am formulat planul, am ştiut cum să procedez. Îl puteam ucide pe Împărat pentru că aveam elementul surpriză de partea mea şi cunoşteam destul de bine planurile curţii pentru a-mi îndeplini sângeroasa misiune.

Îl observasem îndeajuns pentru a-i învăţa obiceiurile. După ce se întâlnea cu consilierii, Împăratului îi plăcea să se relaxeze câteva ore. Străbătea întotdeauna un culoar îngust pentru a ajunge în camera de odihnă. Urma să-mi schimonosesc faţa ca să pară că plâng. Să cad în genunchi în faţa lui ca o fetiţă îngrozită şi să-mi zgudui

umerii, copleşită de suspine. Să-l implor să mă asculte, moştenitoarea neajutorată a familiei Impyrean, ca umila şi timida Sidonia, să-l rog să-mi asculte cuvintele pe care abia le puteam rosti printre suspine.

Împăratul, sigur că a înfrânt familia Impyrean, sigur că avea în mâini o fată maleabilă şi slabă, le-ar face semn Diabolicilor să se îndepărteze şi s-ar apropia să audă ce am de spus, gata să deguste fiecare silabă ieşită de pe buzele mele în timp ce-l implor... ce anume? Ce ar putea spera? O dovadă că mă tem de el sau poate o dovadă că-mi doream cu disperare să-şi arate bunăvoinţa faţă de mine?

Nu conta. Nu mă puteam gândi decât la ziua aceea de la curte când o lăsase pe Leather să se jupoaie de vie şi la aviditatea cu care-mi urmărise reacţia. Era un om căruia îi făceau plăcere suferinţa şi groaza altora, ori poate a fetiţelor în mod special. Oricum ar fi fost, urma să-l momesc cu promisiunea a ceva ce-i plăcea nespus.

Apoi urma să fie la mâna mea. Vâram un pumnal în el. Dacă era destul de aproape şi Diabolicii destul de departe, îl înjunghiam într-un loc letal, dar care să-i asigure câteva minute bune de agonie înainte de sfârşitul inevitabil. Dacă nu aveam acest lux, aorta era la fel de bună.

Consiliul privat abia se întrunise când m-am strecurat pe coridor. Îmi imaginasem întotdeauna că în aşteptarea morţii, îmi voi petrece ultimele ore sorbind fiecare minut al existenţei, dar acum timpul părea să se lungească într-o eternitate.

Mă întrebam dacă Sidonia îşi primise răspunsurile la întrebările ei despre sensul vieţii şi motivul existenţei, dacă nu în viaţa de după, măcar printr-un soi de explozie chimică din creier în clipele dinaintea morţii. Îmi spusese că uneori oamenii văd o lumină înainte să moară, o lumină care le oferă răspunsul la toate misterele cosmosului.

Speram că o văzuse. Mă întrebam dacă-i fusese teamă. Mă întrebam...

Gândul m-a zdrobit ca un pumn.

M-am întrebat dacă se gândise la mine, dacă avusese vreme să se întrebe de ce nu eram acolo să o protejez.

Apoi s-a deschis uşa şi a ieşit Enmity, cercetând coridorul. Se mişca în penumbră ca un tigru uriaş. M-a văzut.

— Senatoare von Impyrean, ce faceţi aici?

Ne uitam una la alta, iar eu nu aveam nicio explicaţie.

Mă bănuise de la început. Acum eram pe cale să-i demonstrez că suspiciunile ei fuseseră întemeiate. Eram inamica ei. Şi, în câteva clipe, urma s-o ucid, sau să mă ucidă ea pe mine.

Capitolul 20

— Trebuie să aştept, i-am spus, oferindu-i o şansă. Trebuie să vorbesc cu stăpânul tău.

Enmity şi-a mijit ochii.

— Nu. Pleci de aici. Acum.

O puteam ucide şi totul să continue conform planului. Dacă Enmity nu se întorcea să dea alarma, Împăratul avea să iasă din birou. Urma să fiu înspăimântată, isterică, el avea să întrebe unde era Enmity. Bâlbâiam o scuză şi-l omoram şi pe el.

— Ai auzit ce-am spus? Retrage-te de aici, Senatoare von Impyrean, a spus Enmity, venind spre mine, un pachet de muşchi, ochi reci ca gheaţa, de un albastru insondabil. Pleacă acum sau te iau eu de aici.

Voiam să-i omor stăpânul. Până la lăsarea serii, chiar şi după ce ea mi-ar fi zdrobit craniul, mi-ar fi jupuit pielea de pe oase şi mi-ar fi pulverizat rămăşiţele, stăpânul ei tot mort ar fi rămas. La fel cum Sidonia rămânea dispărută. Teribilul gol pe care-l simţeam eu avea să o consume şi pe ea.

Moartea nu era întotdeauna un act de cruzime. Aş fi murit mai degrabă de o mie de ori decât să-i supravieţuiesc Sidoniei. Aşa că îi făceam un bine lui Enmity dacă o omoram acum.

Mi-am plecat capul, forţându-mi umerii să tremure, scoţând suspine din gât, ascunzându-mi faţa cu o mână. Cealaltă mână mi-am încleştat-o pe pumnalul ascuns în faldurile rochiei.

— Am spus să pleci! a zis Enmity, ajunsă chiar în faţa mea.

Atunci i-am împlântat pumnalul în coaste.

Am fost cu o fracţiune de secundă prea lentă şi nu am reuşit să i-l înfig în aortă. S-a mişcat în ultimul moment, o Diabolică cu puteri depline, cu toată masa musculară pe care eu nu o mai aveam. Orice urmă de calm a părăsit-o instantaneu şi m-a aruncat cu o forţă uluitoare în aer. M-am izbit cu putere de peretele coridorului.

Am simţit că-mi crapă capul într-o explozie de stele, dar durerea nu m-a ameţit. M-am ridicat cu agilitate în picioare şi m-am întors cu faţa spre Enmity, care-şi cerceta sângele ce-i curgea din rană.

Şi-a făcut mâna stângă pumn şi şi-a îndesat încheietura unui deget în rană, pentru a opri sângerarea. Apoi s-a uitat la mine.

— Deci am avut dreptate. Eşti mai mult decât ceea ce pari.

— Da, i-am spus. Ai avut dreptate.

S-a repezit la mine. M-am ferit şi am tăiat-o iar cu pumnalul.

I-am crestat o rană pe obraz, dar mi-a prins braţul şi mi l-a smucit la spate, răsucindu-mi ligamentele. Am ţipat din reflex şi degetele mele amorţite au scăpat cuţitul. Apoi am lovit-o cu călcâiul în scobitura gleznei. I-a trosnit piciorul şi a urlat de durere. M-am răsucit şi am lovit-o în faţă cu pumnii de mai multe ori, după care am împins-o într-o parte cu piciorul.

S-a ridicat poticnindu-se, încă ţinându-se cu o mână de rana care-i sângera.

— Nu eşti o persoană!

— Ştii exact ce sunt.

S-a aruncat spre mine şi eram gata să o lovesc cu pumnul în rană, dar mi-a anticipat mişcarea şi s-a răsucit

în ultima clipă, izbindu-mă cu cotul în față. Am simțit o durere îngrozitoare în nas și mi-am pierdut echilibrul. Lumea s-a întors cu susul în jos când m-am rostogolit înapoi. M-am împins cu forță în picioare ca să mă ridic iar, dar Enmity era deja deasupra mea, o masă de mușchi și lovituri iuți de pumn. M-a izbit în față cu pumnii și mi-am simțit capul plesnind de durere. Sângele m-a orbit, înțepându-mi ochii, dar mi-am amintit poziția picioarelor ei și i-am înfipt cizmele în genunchi. Am simțit cum i-am dislocat genunchiul cu un trosnet urât. Enmity și-a calculat momentul căderii, chiar peste mine, cu cotul înainte. Mi-a zdrobit coastele cu lovitura de cot când m-a izbit cu toată greutatea, și iată cum a început să conteze lipsa masei mele musculare.

Enmity era grea, mai grea decât mă așteptam, și greutatea ei m-a țintuit la pământ, în timp ce mă lovea înnebunită cu pumnii, provocându-mi o durere îngrozitoare în coaste. Apoi totul în jur a devenit o pată orbitoare, lumea se învârtea și se balansa, și m-am trezit întinsă pe burtă, încercând să mă ridic, fără să reușesc. M-au lăsat brațele.

Am văzut apoi o pereche de cizme târșâindu-se în fața mea – Enmity șchiopăta din cauza genunchiului beteag. M-a prins cu mâna de guler și m-a smucit în sus, dar nu mă țineau picioarele.

— Cât de interesant, a spus, țintuindu-mă cu ochii ei albaștri. Ești o Diabolică modificată genetic extrem de eficace. A cui ești?

Am mușcat-o de braț și am încercat să-i vâr degetele în ochi, dar brațele nu mă ascultau, așa că m-a zguduit încă o dată și a urlat la mine:

— Cine ți-e stăpân?

— Sidonia Impyrean! am urlat și eu la ea. Este... era.

Cuvintele au răsunat în aerul dintre noi și am simțit că mă prăbușesc, că mă descompun, iar pe chipul însângerat

al Diabolicei s-a citit o urmă de emoţie. Nu putea fi milă. Nu eram făcute pentru aşa ceva. Dar era ceva.

— Înţeleg.

Mi-a dat drumul pe podea, şi am rămas întinsă acolo în timp ce ea s-a aplecat să ridice pumnalul meu căzut. Mi-am dat seama de faptul că nu-l ucisesem pe Împărat, dar, cuprinsă de durerea orbitoare şi de deznădejde, nu m-am mai putut înfuria din cauza asta.

Nu răzbunare îmi doream, mi-am dat seama atunci.

Voiam să pun capăt hăului necuprins care însemna viaţa fără Donia.

Enmity ştia asta.

Am văzut-o ca prin ceaţă cum s-a apropiat împletindu-se de mine şi a ridicat cuţitul, cu lama sclipindu-i în lumină. În câteva clipe aveam să mor, şi eram pregătită, eram recunoscătoare.

— Enmity!

Vocea a răsunat pe coridorul îngust şi paşi grăbiţi s-au apropiat de noi.

— Enmity, ce faci acolo cu Sidonia von Impyrean?

— Nu e Sidonia Impyrean, Eminenţă, a zis Enmity, fără să se clintească. E o Diabolică şi voia să-l atace pe Împărat.

— Eşti sigură?

— Da, Eminenţă. Trebuie să moară.

A urmat o clipă de tăcere, după care a răsunat întrebarea răstită a lui Enmity:

— Ce e...

Enmity n-a apucat să-şi rostească fraza până la capăt înainte ca arma cu laser să se descarce în ea.

Lumina m-a orbit pentru o clipă şi n-am fost sigură că vedeam ceea ce credeam că văd.

Enmity nu era ca Leather, care murise din cauza unei singure lovituri în piept. S-a dat înapoi, ferindu-se de raza

laser, și în ciuda rănii de cuțit și a loviturilor pe care i le cauzasem, și-a recăpătat pe dată echilibrul, urlând de mânie.

S-a repezit spre cel care o ataca, iar el a tras din nou, o rază continuă care a început să scobească în ea o rană arzătoare pe măsură ce se împotrivea, silindu-se să înainteze. Apoi a urmat o explozie de sânge și carne ce i-a expus scheletul și organele și Enmity s-a prăbușit.

După câteva clipe de tăcere grea, cineva a început să tragă de mine în sus.

— Vino.

Chipul lui Tyrus Domitrian mi-a apărut înaintea ochilor.

Aveam un singur lucru în minte. Am bâjbâit cu degetele amorțite și i-am smuls arma, reușind să mă ridic în patru labe.

Tyrus s-a holbat la mine.

— Ce faci?

Enmity murise. Eu eram încă în viață. Mă puteam mișca, puteam termina ce începusem. Nu mă puteam ține pe picioare, așa că am început să mă târăsc spre ușă. Nu mai aveam timp să aștept ca Împăratul să vină la mine. Aș fi murit probabil din cauza hemoragiei. Aveam să mă duc eu la el. O beznă adâncă începea să-mi acopere vederea.

— Nici măcar nu poți sta în picioare. Doar nu crezi că poți să-l omori pe unchiul meu în halul ăsta.

— Rămâi... Acolo... Rănesc...

Cuvintele parcă mă secătuiau de puteri. Bezna mă cuprindea cu repeziciune și-am simțit că mă prăbușesc pe podea.

Capitolul 21

Mă aflam iarăşi în băile sărate, iar apa bolborosea în jurul meu, şi pluteam, pluteam pur şi simplu acolo. Mă durea tot corpul şi-mi pulsa de durere. De fapt, o durea pe Donia, care plângea ca atunci când se lovise de consola computerului şi eu nu putusem să fac nimic s-o alin. Eram amândouă mici. Copii.

— Donia. Donia!

— Ea e stăpâna ta?

Întrebarea a venit de undeva de deasupra mea, din apropiere, şi m-a făcut să ridic privirea, să văd o figură cunoscută lângă mine. Pentru o clipă l-am simţit îmbrăţişându-mă, i-am simţit pieptul atingându-mi obrazul. Îi vedeam pistruii de pe nas şi pleoapele palide clipind.

Apoi Sidonia se uita la mine cu ochii mari, de lângă ţarcurile animalelor, şi se apropia prea mult de tigri. Ştiam că erau blânzi, amorţiţi de modificările genetice, dar instinctele acelea umane primitive pe care chiar şi Diabolicii le deţin îmi spuneau că animalele alea erau musculoase, puternice şi o puteau ucide cu o singură lovitură.

— Nu te apropia de tigri, i-am spus. Sunt periculoşi.

— Delirezi, mi-a spus vocea, şi l-am văzut pe Tyrus Domitrian îngenunchind lângă patul în care mă aşezase.

Îmi tampona fruntea cu o cârpă umedă. Nu mă puteam ridica. Coastele mă dureau îngrozitor. Mă treceau valuri de căldură şi frig.

— Eşti grav rănită. E posibil să mori. Dar asta îţi şi doreşti, nu-i aşa? m-a întrebat privindu-mă cercetător.

Următorul lucru de care-mi amintesc sunt roboţii medicali care mişunau în jurul meu, bâzâiturile, valul uşor de căldură adiat de generatoarele lor peste pielea mea. Îmi clănţăneau dinţii şi mă gândeam la Sidonia, la lacrimile din ochii ei în ziua când refuzasem să o las să-mi spună altfel decât Nemesis dan Impyrean. Întotdeauna îşi dorise ceva de la mine ce nu înţelesesem niciodată cu adevărat, iar de acum nici nu mai aveam cum s-o fac.

Subtilităţile felului în care oamenii – oamenii adevăraţi – gândeau, se comportau şi simţeau mă depăşeau. Poate că era vorba despre padocuri, de faptul că fusesem crescută aşa, ca cel mai rău soi de monstru, poate că asta m-ar fi deformat şi dacă natura mea n-ar fi fost...

Vomitam, mă înecam şi scuipam sânge peste marginea patului, pe podea. Roboţii medicali încă roiau în jurul meu. Tyrus Domitrian stătea în pragul uşii, cu braţele încrucişate, uitându-se la mine. Pe faţă i se citeau inteligenţa şi luciditatea, şi era atât diferit de ocaziile când îl văzusem cum râdea şi mormăia de unul singur, încât nu puteam împăca aceste două imagini ale lui.

— Sidonia Impyrean era stăpâna ta? m-a întrebat.

Mi-am dat seama că trecuseră câteva ore. Îmi tampona iarăşi fruntea cu o cârpă. Simţeam că cearşafurile se strângeau în jurul meu, sufocante. M-am încordat încercând să înţeleg ce se întâmpla, să înţeleg unde mă aflam.

— Au făcut treabă bună când te-au deghizat, a zis Tyrus. Bănuiam ceva în privinţa ta, dar nu mi-am imaginat niciodată...

A zâmbit strâmb.

— Senatorul von Impyrean era un om cu viziune, iar cei din familia Impyrean erau oameni inteligenţi. Sunt o adevărată pierdere pentru Imperiu.

Mi-am reamintit totul auzindu-l, a fost ca o lovitură care mi-a tăiat respirația. Mi-am reamintit unde eram, ce se întâmplase, că Sidonia era moartă și existența mea nu mai avea niciun sens și că nu reușisem să-l omor pe ucigașul ei. În loc de asta, eram aici, în viață, și dacă aș fi putut plânge, aș fi făcut-o. Dar niciun Diabolic nu poate vărsa lacrimi, și nu aveam cum să mă eliberez de goliciunea hidoasă și de durere, așa că am urlat.

Au izbucnit din mine urlete oribile, jalnice, animalice.

Mai târziu, când mi-am dat seama că îmi ardea gâtul, valurile de căldură și răceală au fost înlocuite de un soi de vag confort fizic. Tyrus se întorsese în cameră.

— Urlete? a zis într-o manieră detașată. E în regulă, chiar dacă nu ți-e teamă. Dacă se aud urlete din apartamentul meu, e doar o reconfirmare a reputației proaste pe care o am.

L-am privit printre pleoapele acoperite de cruste, conștientă încă de prezența durerii, dar când am dat să mă ridic, mi-am dat seama că nu simțeam chinurile fierbinți ale agoniei.

Roboții medicali îmi vindecaseră rănile cele mai grave.

Tyrus nu s-a clintit din loc când m-am ridicat și mi-am privit brațele cu urme de vânătăi, acolo unde fusesem legată, acum liberă.

— Nu o să mori, mi-a spus. Ai fost foarte aproape. Sunt sigur că Enmity... Ce faci?

M-am clătinat ridicându-mă în picioare, apoi l-am împins la o parte cu toată forța. Nu eram nici pe departe atât de puternică pe cât aș fi fost în mod normal, și Tyrus și-a păstrat echilibrul. Mi-am simțit toți mușchii epuizați, storși de orice pic de vitalitate.

Am intrat în camera de alături, și atunci ușa din fața mea s-a încuiat, și câțiva Servitori cu fețele lipsite de orice

expresie au păşit în faţă pentru a-mi bloca drumul. În starea în care mă aflam, era posibil să şi reuşească.

— Unde vrei să te duci? Să încerci iar să-l omori pe unchiul meu? l-am auzit pe Tyrus din spate. Chiar dacă reuşeşti prin cine ştie ce miracol să treci de Anguish, n-o să treci de Hazard. Şi chiar dacă, în starea în care eşti, îi învingi pe cei doi Diabolici, deşi n-ai putut învinge nici unul singur, Împăratul are un alai întreg de Grandilocvi, ca să nu mai spun de roboţii de securitate şi...

— Ce vrei? am mârâit, întorcându-mă spre el.

— Te cheamă Nemesis, nu-i aşa?

L-am privit printre gene.

— Am căutat în registrele de decese de după marea epurare a Diabolicilor. Am găsit o Nemesis înregistrată la Sidonia Impyrean. Presupun că tu eşti.

— Ce mai contează acum?

— Urăsc risipa.

Tyrus s-a aşezat pe un scaun, uitându-se la mine cât se poate de calm şi liniştit, cu o luciditate neobişnuită pentru chipul lui, cel mai adesea animat de nebunie.

— N-am avut niciodată un Diabolic al meu. Unchiul a avut grijă ca nimeni din familia imperială să nu aibă. Diabolicii au tendinţa să-ţi stea în cale când vrei să ucizi pe cineva, iar unchiul meu are tendinţa să-şi ucidă membrii familiei după bunul-plac.

N-am zis nimic. Nu mă interesa ce voia să-mi spună, doar dacă îmi dezvăluia de ce mă salvase şi când puteam pleca.

— Îmi pare rău pentru stăpâna ta, a continuat, urmărindu-mă cu atenţie. Dar poţi să te gândeşti la asta ca la o oportunitate.

— O oportunitate? am bolborosit.

— Ne dorim acelaşi lucru, Nemesis. Tu-l vrei mort pe unchiul meu, eu vreau să fiu Împărat – ceea ce necesită,

desigur, ca unchiul să moară, plus alte câteva manevre. Nici eu şi nici tu nu putem obţine singuri ceea ce ne dorim. De ce să nu ne ajutăm unul pe altul?

— Nu mă interesează absolut deloc unchiul tău sau politica. Pentru mine nu contează nici cât negru sub unghie dacă ajungi vreodată Împărat. A omorât-o pe Donia, şi acum eu o să-l omor pe el sau o să mor încercând. Lasă-mă să plec.

— Mă tem că nu se poate.

A făcut un pas spre el, ameninţătoare.

— Nu e o rugăminte!

Tyrus a pocnit din degete.

Mi-am simţit gâtul şi tâmplele cuprinse de cârcei fierbinţi ce trepidau şi m-am pomenit pe podea, icnind.

— Îmi pare foarte rău, a zis el, pe un ton detaşat, care nu exprima nicio remuşcare. Dar aş prefera să nu-mi rup gâtul chiar acum. Îi activez doar dacă te apropii de mine.

Mi-am dus mâna la gât, unde simţisem senzaţia aceea bizară.

— Sunt electrozi implantaţi sub piele. E cam singura modalitate de a controla un Diabolic. Vreau să mă asculţi.

M-am uitat în sus spre el, fierbând de furie.

— O să-ţi smulg inima din piept.

— Într-o zi, poate. Dar nu acum.

S-a îndreptat spre uşă şi mi-a arătat cadrul cu mâna:

— N-o să poţi trece pragul. Vreau să ai destul timp să te gândeşti la ceea ce-ţi cer înainte de a lua o decizie.

— Am luat deja o decizie! am urlat la el, dar ieşise deja, urmat de Servitori, lăsându-mă singură.

M-am grăbit spre uşă, dar un şoc electric puternic m-a făcut să cad în patru labe, icnind după aer, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

În tot universul nu mai exista nimic pentru mine, şi tot ce-mi doream era ca durerea şi sentimentul de goliciune să ia sfârşit. N-aveam să mă răzgândesc indiferent cât timp urma Tyrus să mă ţină prizonieră.

Capitolul 22

Au trecut ore întregi. Servitorii veneau tăcuți să-mi ofere mâncare și de băut. Aș fi vrut să le arunc toate lucrurile în față. Mă oprea doar faptul că știam că n-ar fi reacționat și nici măcar n-ar fi clipit. Nu găseam nicio plăcere în a chinui niște ființe lipsite de judecată și de apărare.

Am început să privesc cu atenție ușa, încercând să-mi imaginez de ce ocazie aș fi avut nevoie ca să mă pot arunca prin ea înainte ca electricitatea să mă lase inertă. Atunci s-a întors Tyrus Domitrian.

— Neliniștită?

M-am uitat la el fără să spun nimic, imaginându-mi ce mulțumită aș fi fost să-i crăp capul.

— Am vrut să ai timp să chibzuiești. Hai cu mine.

— Unde?

S-a dat puțin într-o parte, cât să-mi facă loc să ies pe ușă, pe lângă el.

— Asta e nava mea.

Alexandria, la fel ca Tigris, nava lui Salivar și a lui Devinée, se afla chiar lângă sectorul Valor Novus din Chrysanthemum. Diferența era că nimeni nu voia să viziteze domeniul moștenitorului nebun. Întreaga navă era practic abandonată, cu excepția mașinăriilor și a Servitorilor pe care îi folosea Prințul Moștenitor.

Când m-am apropiat, a părut să se gândească mai bine dacă să mă lase sau nu să stau lângă el și a început să

meargă, așa că am rămas la câțiva pași în spatele lui. Dar nu s-a întors complet cu spatele la mine.

— Ar trebui să știi că am făcut tot ce-am putut să șterg orice urmă de-a ta de ADN de la locul unde a murit Enmity, dar n-am putut ascunde crima. Se fac cercetări serioase acum în rândul Grandilocvilor, mai ales printre aceia cărora li s-au măcelărit familiile. Li s-au confiscat tuturor armele secrete. Cei mai respectabili oameni au fost umiliți public, fiind percheziționați de Diabolicii unchiului meu. Hazard și Anguish au găsit cercei care serveau drept săgeți cu otravă, șireturi făcute din fire de lame, neurotoxine ascunse în tot felul de obiecte de toaletă... Noi, Grandilocvii, suntem mult mai sălbatici decât pretindem că suntem.

Nu-mi păsa de nimic din toate astea. Nu aveam de gând să mai pierd vremea la curte. Imediat ce ieșeam de aici, aveam să mă rezum la ce plănuisem mai înainte. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi apropiat de Tyrus și i-aș fi rupt gâtul înainte să poată activa șocul electric. De parcă mi-ar fi ghicit gândul, mi-a spus:

— M-ai putea ucide, dar electrozii ți-ar trimite o undă de șoc în inimă și te-ar omorî. Presupun că nu merită să mori doar ca să mă ucizi pe mine. Ce-ar spune Sidonia?

Simplul fapt de a-i auzi rostindu-i numele mă umplea de mânie. N-avea niciun drept să-i rostească numele.

— Îmi cer scuze că te-am ținut închisă aici ca pe un animal, dar voiam să discutăm rațional despre asta. Diabolicii sunt înzestrați cu abilitatea de a gândi și de a raționa. Am vrut să am șansa de a apela la rațiune, dar n-am de gând să risc să mor. O să afli curând că rareori îmi subestimez dușmanii.

— Și prietenii tăi? Sigur știe cineva că sunt aici. Cum le explici că o ții pe Sidonia Impyrean pe Alexandria de... Cât timp a trecut?

— Cinci zile. Şi e chiar simplu, Nemesis. Toată lumea presupune că nebunul familiei imperiale te-a răpit. Mai târziu, noi doi putem ticlui o altă explicaţie... Dar nu se va amesteca nimeni în ceea ce face Prinţul Moştenitor în nebunia lui.

— Nu eşti nebun. Acum realizez asta.

Tyrus m-a privit lung şi a spus:

— Nu.

S-a întors cu spatele, şi ne-am continuat plimbarea pe lângă ferestrele imense ce dădeau spre Sectorul Berneval.

— Majoritatea celor din familia mea mor tineri, de obicei de mâna altor membri ai familiei. Mi-am dat seama încă din copilărie că singura mea speranţă de a supravieţui era să afişez o slăbiciune, aşa că am început să mimez nebunia.

— Şi oamenii te-au crezut mereu.

— O minciună plăcută e uşor de înghiţit. Domitrienii nu sunt o dinastie iubită. E un secret ştiut de toată lumea că unchiul meu a golit cuferele vistieriei, că a cheltuit fără nicio restricţie, după pofta inimii, iar acum vrea să le impună taxe Excedentarilor pentru a acoperi deficitul pe care l-a creat. Se ascunde în spatele credinţei pentru a justifica represiunea împotriva Excedentarilor, la fel cum a făcut bunicul, şi mama lui, şi tatăl ei înainte. Noi, Domitrienii, suntem o toxină care otrăveşte Imperiul de secole.

Curiozitatea m-a biruit, şovăielnică.

— Chiar ai simulat nebunia jumătate din viaţă?

— Un copil înspăimântat e în stare de tot felul de isprăvi ca să-şi salveze viaţa. Dacă n-aş fi făcut asta, sunt sigur că eram mort până acum, nu moştenitor al Imperiului. A necesitat multe eforturi la început, mai ales când roboţii medicali n-au reuşit să-mi „vindece" boala, dar în ultima vreme e de ajuns să fac câte un gest bizar în public

din când în când, şi oamenii cred. Aşa o să explic răpirea Sidoniei Impyrean timp de cinci zile.

Gândurile mi-au fugit la alte ipostaze în care-l văzusem. La lipsa de respect din timpul slujbei ţinute în Marea Heliosferă.

— Leather, mi-am amintit.

— Să vezi un Servitor murind este oricum o privelişte hidoasă. Mi s-a părut un act de milostenie să o ucid. Iar dacă mi-a consolidat reputaţia, ne-a fost de folos amândurora.

— Şi Exaltatul?

Chipul i-a fost traversat de o umbră de dezgust.

— Nu sunt un violator. Sacrificiile din Ziua Consacrării sunt barbare, aşa că am spus o minciună, şi a fost crezută îndată. Desigur, fata Pasus era gata să-mi anuleze gestul înainte să intervii tu în arenă. Apropo...

S-a întors spre mine.

— Ce s-a întâmplat cu verişoara mea şi cu soţul ei?

N-avea niciun rost să mint.

— Le-am turnat pe gât propriul lor vin.

I-au tresărit buzele.

— Potrivit, a spus.

Am intrat într-o încăpere cu o podea transparentă din sticlă, care lăsa să se vadă dedesubt un dom ceresc imens. Un sentiment apăsător de dezorientare a pus stăpânire pe mine în timp ce priveam în jos la cerul albastru pe care părea că păşesc. Camera de dedesubt era formată din pereţi de rafturi care se pierdeau în atmosfera albastră, cu soarele răsărind printre ele.

— Ştii ce sunt astea? m-a întrebat Tyrus, uitându-se în jos. Pe rafturi, în câmpurile de stază?

— Nu.

— Sunt nişte artefacte foarte valoroase, numite „cărţi". Sunt depozitarele antice ale cunoştinţelor adunate laolaltă într-o manieră transportabilă.

— Sunt un fel de... texte ştiinţifice? am întrebat gândindu-mă la materialele interzise ale Senatorului von Impyrean.

— Unele dintre ele, a zâmbit Tyrus. Bazele de date pierdute în supernovă erau electronice. Cele care n-au fost distruse de supernovă au fost şterse cu o apăsare de buton. Cărţile astea, însă, conţin cunoştinţe în formă fizică. Multe dintre ele au fost aduse de pe Pământ când s-au fondat primele colonii, iar cu timpul n-au mai fost folosite. Nu s-a deranjat nimeni să le distrugă, aşa că le-am adunat eu. E una dintre... excentricităţile mele. Nimeni nu ridică din sprâncene când un nebun îşi arată interesul pentru astfel de lucruri.

M-am gândit la Matroană şi la „nepreţuitele" ei lucruri vechi, toate distruse cel mai probabil odată cu ea. În mod ciudat, deşi nu ţineam la ea în niciun fel, am simţit o împunsătură de durere la gândul că murise.

— Cunoşti ceva din istoria omenirii, Nemesis?

— De ce ar trebui să cunosc?

— Pentru că e şi istoria ta. Fiecare celulă de ADN din corpul tău îşi are originea pe Pământ.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar tot nu înţelegeam de ce ar fi trebuit să mă intereseze. L-am privit lung, aşteptând.

Majoritatea oamenilor deveneau neliniştiţi când îi ţintuiam aşa cu privirea. O privire de prădător, aşa îmi spusese Matroana. Fără să clipesc, prea directă pentru o fiinţă umană. Făcusem antrenamente să mă obişnuiesc să nu mă mai holbez, dar acum nu mai aveam nevoie să ascund ceea ce eram.

Tyrus m-a privit şi el cercetător, nu precaut, ci gânditor. Un tânăr care se prefăcuse nebun şi reuşise să se propulseze în a doua cea mai puternică funcţie din Imperiu în ciuda constantei ameninţări cu moartea.

Brusc, am realizat că nu avea să se teamă niciodată de mine.

— Istoria umanității, a continuat Tyrus, este o repetiție de tipare. Imperiile se ridică și apoi se prăbușesc în decadență și degradare. Apoi o iau de la capăt. Cu secole în urmă, oamenii au atins un grad extrem de progres tehnologic. Ne-am extins în spațiu, am plecat de pe Pământ și am călătorit prin galaxie. Iar apoi s-a întâmplat același lucru care se întâmplă mereu – ne-am lenevit. Deținem o tehnologie pe care n-am mai învățat cum s-o folosim. Am lăsat mașinile să gândească pentru noi. Supernova și ascensiunea credinței helionice doar au înrăutățit o problemă care exista deja. Strămoșii noștri și-au dorit cunoașterea, iar noi, descendenții lor, glorificăm ignoranța. Dacă întorci pe dos Imperiul și tot n-ai să găsești măcar o singură persoană care să fie în stare să repare tehnologiile construite de strămoșii noștri.

— De ce e necesar ca oamenii să dețină abilitatea de a face asta? Mașinile se ocupă de tot.

— Pentru că asta nu poate dura la nesfârșit, a zis Tyrus. Tehnologia noastră se învechește. Tot mai multe lucruri se strică în fiecare an și nu mai pot fi repuse în funcțiune. Când navele noastre mai vechi se strică, distrug spațiul însuși. Avem nevoie de o renaștere științifică, dar asta nu se întâmplă pentru că Grandilocvii – pentru că familia mea – știu că orice revoluție intelectuală ar duce inevitabil la o revoluție politică.

Cuvintele lui Tyrus repetau convingerile Senatorului von Impyrean. Convingerile care erau motivul pentru care Senatorul și familia lui... muriseră.

Am simțit un junghi de durere doar gândindu-mă la asta.

Nu mai suportam să aud nimic.

— Toate astea nu mă interesează, Eminenţă, am spus cu asprime. Diabolicii nu sunt filosofi.

— Vreau doar să-mi înţelegi scopul: nu vreau să devin Împărat pentru mine, ci pentru viitor. Vreau ca fiinţele umane să devină creaturi care gândesc, fac planuri şi năzuiesc la mai mult – nu ceea ce sunt acum – specia asta leneşă, indolentă, care distruge încet-încet descoperirile strămoşilor noştri, ignorând pericolele care ne împresoară. Dar nu pot fi Împărat fără tine.

— Cum pot eu să te ajut cu toate astea?

S-a întors cu spatele la mine, uitându-se la cerul de sub noi şi la rafturile de cărţi care dispăreau în adâncurile albastre.

— Am supravieţuit atât de mult, prefăcându-mă nebun. Împăratul m-a numit Prinţ Moştenitor pentru că e sigur că duşmanii lui vor vrea să evite cu orice preţ succesiunea mea. Trebuie să reuşesc să conving oamenii că aş fi un urmaş potrivit, dar din clipa în care aş avea sprijinul cuiva, aş deveni o ameninţare pentru unchiul meu şi zilele mi-ar fi numărate.

A făcut un pas spre mine.

— Dacă unchiul meu hotărăşte să scape de mine, nu-l pot împiedica. Ar aranja o situaţie în care să nu pot avea nicio armă la mine. Ar încerca să mă surprindă nepregătit sau lipsit de apărare.

M-a luat de mână şi m-a strâns cu putere.

— Şi aici intervii tu. Eşti o Diabolică ascunsă chiar la vedere. Asta te face cea mai puternică strategie de apărare. Îmi poţi garanta viaţa. Fii Diabolica mea, Nemesis.

— Nu merge aşa. Am fost legată de Sidonia.

— Atunci alege-mă pe mine. Sidonia Impyrean a murit. Eşti liberă să decizi singură acum.

Am clătinat din cap.

— Cum aș putea sta lângă tine în toate ocaziile despre care vorbeai? Dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, Împăratul nu ți-ar permite niciodată să ai o gardă de corp, deci cum o să-i explici prezența mea?

— O să fii soția mea.

Capitolul 23

Cred că altcineva în locul meu ar fi râs. Eu doar m-am holbat cu neîncredere la chipul lui aspru, hotărât.

— Poate chiar eşti nebun, la urma urmei.

Am încercat să-mi smulg mâna dintr-a lui, dar Tyrus m-a strâns mai tare.

— Ce altceva ai de gând să faci? Să pieri în van din cauza unei alte tentative de asasinat? Poţi schimba cursul istoriei alături de mine.

— Nu mă interesează să schimb cursul istoriei, l-am întrerupt. Existenţa mea a avut un singur scop. Nu mai există nimic altceva pentru mine în univers acum.

— Da, a spus Tyrus cu blândeţe. Îţi era mai uşor când erai legată de Sidonia, nu-i aşa?

— Mai uşor? am repetat.

— Da. Mai uşor. Ştiai deja care e scopul existenţei tale. Iar acum nu mai ştii. Acum trebuie să te lupţi cu aceeaşi întrebare ca noi toţi – încotro mă îndrept? Ce trebuie să fac mai departe? E un lucru înfricoşător să-ţi dai seama că propriile tale decizii îţi vor făuri viitorul.

Vorbea prostii. Astfel de decizii nu existau pentru un Diabolic.

— Dă-mi drumul, Eminenţă.

— Trebuie să fie o cale prin care să te pot convinge, mi-a spus stăruind cu privirea asupra mea. Nu pot aduce morţii înapoi, dar imediat ce voi ajunge Împărat îţi pot oferi orice îţi doreşti.

— Am spus să-mi dai drumul.

Cuvintele mele erau un act de politeţe. În clipa următoare aveam de gând să-i rup braţul.

Mi-a dat drumul.

— Nu te pot obliga să faci asta, mi-a spus. Nici n-o să încerc. Tot ce-ţi cer, Nemesis, e ca înainte să te autodistrugi, să te gândeşti mult şi bine la ce vrei să însemne existenţa ta. Eu nu cred că un Diabolic trece prin viaţă doar ca un accesoriu al unei persoane adevărate. Cu toţii suntem sortiţi să ne întoarcem în aceeaşi nimicnicie. Iar tu poţi alege ce se întâmplă de acum şi până-ţi va sosi sfârşitul. Nimeni altcineva nu poate. Nici chiar eu.

N-am spus nimic. Tyrus s-a îndreptat spre uşă.

— O să ţi se explice cum să pleci de pe Alexandria şi să te întorci pe Valor Novus.

— Şi electrozii?

— Erau temporari. Vreau să ne bazăm pe încredere de acum încolo, Nemesis. Electrozii vor dispărea imediat ce vei fi la o distanţă sigură de mine. Sunt convins că înţelegi necesitatea acestei măsuri de siguranţă.

— Sunt... temporari?

— Pe deplin.

Tyrus s-a oprit în pragul uşii, iar pe faţă i s-a citit pentru o clipă vulnerabilitatea.

— Dă-mi de veste dacă te răzgândeşti. Gala e peste trei zile, şi aş vrea să anunţ că vei fi partenera mea.

— O gală. Vrei să fii însoţit de o Diabolică la gala care sărbătoreşte moartea stăpânei ei.

A zâmbit sinistru.

— Sau la gala care sărbătoreşte primul ei pas spre răzbunarea ucigaşului. Făurirea unui viitor diferit de cel pe care şi-l doreşte Împăratul – asta e cea mai legitimă răzbunare. Gândeşte-te.

L-am urmărit cum pleacă, pipăindu-mi gâtul.

Drumul de întoarcere de pe Alexandria a fost scurt, iar când am păşit în pavilioanele aglomerate de pe Valor Novus, am fost întâmpinată cu priviri uimite. Ştiam că se întrebau cu toţii ce făcuse Sidonia Impyrean pe nava lui Tyrus Domitrian.

I-am ignorat pe toţi şi m-am îndreptat spre vila mea. Lumea îmi părea aridă şi copleşitoare. Nu mai eram dominată de hotărârea sângeroasă pe care o luasem, dar nici nu mai aveam scopul călăuzitor de a o proteja pe Sidonia.

Am zăbovit cu privirea asupra aristocraţilor care treceau pe lângă mine, cu coafurile lor complicate, înveşmântaţi în robe, etalându-şi cele mai noi nuanţe de piele sau trăsături faciale, pierzând vremea într-un Imperiu în pragul decăderii. Un gând bizar mi-a trecut prin minte: toţi oamenii ăştia îl bârfeau pe scandalosul Tyrus Domitrian, dar eu eram singura care ştia adevărul despre mintea lui raţională, chibzuită. Era cel mai inteligent dintre toţi oamenii ăştia. Poate că asta chiar îl făcea cel mai îndreptăţit om să-i conducă pe toţi.

Dar cine sunt eu să decid într-un fel sau altul?

Îmi ceruse să mă căsătoresc cu el. Absurditatea ideii m-a lovit. O Diabolică să se mărite.

Era o nebunie.

Nu puteam adopta cauza lui. Filosofiile şi idealurile erau pentru oameni ca Senatorul von Impyrean, oameni ca Tyrus, nu pentru fiinţe ca Diabolicii. Nu puteam concepe să-mi aleg singură destinul. Calea mea fusese făurită cu mult înainte de a fi crescută într-un laborator. Trebuia să continui aşa cum plănuisem. Să-l omor pe Împărat şi să accept orice consecinţe ar fi urmat. Soarta lui Tyrus Domitrian nu era problema mea.

Am traversat domul ceresc scăldat de soare şi am ajuns la vila mea, unde Servitorii s-au apropiat curtenitori, gata să-mi îndeplinească ordinele.

— Unde e Deadly? am întrebat, amintindu-mi brusc de animal.

M-am simţit pe dată cuprinsă de un sentiment neliniştitor – *de vină* – pentru că neglijasem să mă ocup de aranjamentele necesare pentru câine înainte să plec să-mi îndeplinesc misiunea de asasinare. Nici măcar nu mă gândisem la el. Servitorilor nu li se ordonase să-l hrănească, să aibă grijă de el, şi nu se gândiseră să facă asta din proprie iniţiativă.

Dar unul dintre ei mi-a întins un bileţel discret şi m-am pomenit citind un mesaj.

Sidonia,

Am auzit zvonuri cum că ai fi pe nava lui Tyrus Domitrian. L-am dus pe Deadly la ţarcurile de animale. Mă rog pentru binele tău şi sper să ne revedem curând.

Prietena ta, Neveni

Am citit şi recitit mesajul iar şi iar, cufundată în una dintre canapelele de pluş. Am încercat să o înţeleg pe fata asta pe care o ameninţasem cu moartea şi care făcuse acum ceva pentru mine.

„Prietena ta, Neveni."

Cine ar fi crezut.

Am frământat în mâini mesajul până l-am distrus, gândindu-mă cât de ciudat putea fi universul.

M-am bucurat că nu o omorâsem.

Trebuia să acţionez din nou împotriva Împăratului, dar mai întâi aveam nevoie de somn – mai mult decât avusesem nevoie vreodată. Visele mi-au fost bântuite de Sidonia. Şase ore mai târziu, corpul încă mă mai durea ici, colo, dar

luasem o decizie fermă. Senzaţia imensă de gol dinăuntrul meu încă mă otrăvea, şi ştiam că aşa avea să fie până în clipa morţii.

De data asta judecata nu-mi mai era întunecată de durere. Moartea lui Enmity sigur îl făcuse pe Împărat să se teamă de o ameninţare la adresa vieţii lui. Asta însemna că trebuia să acţionez mai chibzuit de data asta.

Într-un fel sau altul aveam să-l omor, şi apoi să mor şi eu.

M-am dus la ţarcurile animalelor, cu gândul la Deadly. De dragul lui, trebuia să-l omor şi pe el. Fie că a doua zi sau peste o săptămână, eu urma să mor curând, şi atunci n-ar mai fi avut cine să aibă grijă de el. Cel mai probabil ar fi sfârşit în arenă, măcelărit cu repeziciune.

Mai bine o făceam eu.

M-a întâmpinat un îngrijitor chel, cu capul tatuat purtând sigiliul familiei Domitrian.

— Senatoare von Impyrean, bănuiesc că aţi venit aici după bestia dumneavoastră?

— După câinele meu. E un câine.

— Desigur. Pe aici.

S-a întors şi a început să mă conducă pe aleea dintre ţarcuri.

În timp ce-l urmam, treceam cu privirea peste animalele din ţarcuri, unele cu urechile zdrenţuite, altele cu răni deschise de pe urma luptelor recente – cele cu stăpâni prea zgârciţi ca să plătească pentru roboţi medicali. Altele erau fiinţe perfecte, norocoase să aibă altfel de stăpâni. Am trecut apoi pe lângă cea mai impresionantă dintre ele, bestia Împăratului, care cheltuise o avere pentru crearea ei. Comandase aceeaşi configuraţie iar şi iar, cu câteva reglaje fine de fiecare dată, până ce obţinuse campionul pe care şi-l dorea. Numise animalul manticoră, deşi de

fapt era un amestec de taur, tigru, urs şi câteva specii de reptile. Mi-a trecut prin minte să-l ucid, ca să-l răn̂esc pe Împărat, dar apoi am văzut că se juca cu un os.

M-am oprit, continuând să mă uit la el.

Îngrijitorul şi-a dat seama că nu-l mai urmam şi a venit lângă mine.

— Senatoare von Impyrean, pe aici.

Dar nu-mi puteam lua ochii de la manticora care sfâşia şi despica acel... acel femur. Era un femur uman. Un os al coapsei. O coapsă groasă, puternică. Văzusem destule fracturi deschise cât să ştiu că nu era la fel de fragil ca un os obişnuit de om.

— Senatoare von Impyrean?

— Cine e?

Vocea îmi era abia o şoaptă.

Mârâitul şi clefăitul manticorei umplea aerul, iar coada ei imensă foşnea.

— Pe cine mănâncă? am întrebat, întorcându-mă spre îngrijitor, gata să-l fac bucăţi, pentru că ştiam, ştiam.

Îngrijitorul s-a uitat la mine clipind cu ochii lui mari, nedumeriţi.

— Oh, nu e o persoană, nu vă faceţi griji.

Am început să tremur de furie şi groază. Mi s-a răscolit stomacul. Ştiam. Ştiam.

— Împăratului îi place ca manticora lui să mănânce carne proaspătă de câte ori e posibil.

— Cine e?

— Diabolica lui, cred.

După privirea pe care i-am aruncat-o, a răspuns repede:

— Era deja moartă.

— Dispari de-aici.

— Dar...

— Dispari până nu te fac bucăţi! am urlat la el şi a luat-o la goană înapoi.

Am privit pe deasupra câmpului de forţă, îmbătându-mă cu oroarea a ceea ce vedeam, iar manticora m-a observat şi s-a uitat la mine cu ochi ameninţători. Voiam să mă arunc prin câmpul de forţă şi să o sfâşii. Dar ştiam că m-ar fi ucis cu uşurinţă. Vederea mi s-a întunecat acoperită ca de o negură, şi am văzut-o pe Enmity în ultimele ei clipe, am văzut cum luptase, extraordinara şarjă finală dinainte ca arma lui Tyrus să o facă bucăţi. Enmity, care aprecia compasiunea. Care venea din padocuri, la fel ca mine.

Murise pentru Randevald von Domitrian. Îşi petrecuse viaţa, până la ultima răsuflare, până la ultima zvâcnire a muşchilor, apărând viaţa stăpânului ei şi luptând pentru el, iar drept recompensă el îşi hrănise manticora cu trupul ei.

Carne proaspătă.

Voiam să urlu. Mi s-a ridicat în gât urletul furiei oarbe cauzate de soarta care spunea că valoram aşa de puţin, că tot ce simţeam şi eram însemna doar o anexă a unei fiinţe umane adevărate, pentru că eram mai mult decât atât. Ea era mai mult de atât. Noi eram mai mult de-atât.

Acceptasem atât de mult timp că nu eram o persoană adevărată, şi niciodată nu pusesem asta la îndoială, până când am simţit durerea din clipa aceea. Cum putea o fiinţă care nu era adevărată să experimenteze adâncimile durerii pe care le simţisem eu de când Sidonia... de când Sidonia... de când ea...

M-am ghemuit la pământ, iar de pe buze îmi ieşeau sunete seci, sufocante, cel mai aproape lucru de lacrimi pe care-l puteam scoate din mine – pentru că cine-i ceruse primei maşini să creeze un Diabolic îi spusese şi să nu ne facă glande lacrimale. Au hotărât să mă creeze astfel mai puţin umană decât erau ei, dar nu m-au lipsit şi de capacitatea de a simţi durerea, doar de putinţa de a o exprima.

Am atins câmpul de forţă cu degetele. Văzând cum manticora sfâşia rămăşiţele lui Enmity, am simţit că pot trece prin el şi o pot omorî, pentru ca aşa ceva să nu mi se întâmple şi mie. N-aveam să dispar în vid ca şi cum n-aş fi existat. N-aveam să accept că eram mai puţin umană decât oamenii ăştia doar pentru că aşa mă proiectaseră.

Eu simţeam şi mă înfuriam şi mă durea şi nu-mi puteau lua asta. Sidonia murise şi nu puteam trece niciodată peste asta, dar moartea ei nu însemna şi sfârşitul meu. Nu, aveam să exist ca Nemesis Diabolica şi să-mi croiesc singură destinul în ciuda tuturor. Aveam să fiu o Diabolică ce a făurit un nou viitor. Nu doar pentru mine, ci şi pentru toţi oamenii *adevăraţi*. Şi astfel, să am parte de cea mai teribilă răzbunare dintre toate: să fac astfel încât viaţa mea să însemne ceva.

Când m-am întors pe Alexandria, m-am întâlnit din nou cu Tyrus deasupra bibliotecii lui, cu cerul albastru la picioare şi sorii răsărind spre el, aruncând umbre măreţe pe tavan, iar apoi umbra mea s-a alăturat umbrei lui, şi din colţul unde stăteam m-am întins înaltă, lungă, până ce am devenit o singură pată, o singură forţă deasupra universului.

— Te-ai răzgândit? m-a întrebat luându-mă de mână.

Nu mi-am plecat genunchii şi nu mi-am atins obrajii de degetele lui. Am încălcat orice protocol şi l-am privit direct în ochi.

— Nu voi fi Diabolica ta. Dar voi fi Împărăteasa ta.

Capitolul 24

Prima şedinţă a Senatului la care am asistat a avut loc în dimineaţa galei. Nu mă pregătisem toată viaţa pentru această sarcină, spre deosebire de Sidonia, aşa că singura persoană pe care o puteam consulta în privinţa asta era Tyrus Domitrian. I-am trimis un bileţel discret printr-un Servitor, întrebând care erau aşteptările în ceea ce mă privea.

Răspunsul lui a venit în scurt timp:

> — Stai pe orice loc vrei, pe rândul al doilea din faţă.
> — Stai mai mult de cincisprezece minute, dar mai puţin de treizeci.
> — Nu e nevoie să exprimi vreo părere.
> — Anticipează cum îşi doreşte unchiul meu să votezi, şi votează aşa cum îşi doreşte el. E o chestiune vitală în această etapă.
> — Nu ai de ce să te temi.

Am mototolit bileţelul de la el până l-am făcut praf, uşor insultată de ultima încurajare.

Forumul mic era o încăpere care nu impresiona prin nimic. Participau puţini Senatori, majoritatea îşi desemnaseră consilieri care să monitorizeze ce se întâmpla prin intermediul forumurilor galactice. Când trebuiau să ţină vreo cuvântare, apăreau prin intermediul avatarurilor. Totuşi, aceia dintre noi care eram acum prizonierii

Împăratului la Chrysanthemum nu aveam nicio scuză să nu participăm.

Așa că am stat acolo într-o tăcere deplină ascultând cuvântările, cele mai multe despre subiecte care nu mă interesau câtuși de puțin: agricultură, prețul locuințelor, contracte pentru transport galactic.

Apoi s-a ajuns la adevărata problemă: o rezoluție care presupunea retragerea forțată a Viceregilor din toate coloniile Excedentare care demaraseră reforme educaționale fără consimțământul Împăratului. Era o chestiune menită pentru locuri ca Lumina, planeta de unde venea Neveni, îndreptată împotriva unor oameni asemenea răposatei ei mamei.

Știam exact cum voia Împăratul să votez. Am votat în favoarea rezoluției. La fel cum au făcut toți ceilalți Senatori. Se părea că eram cu toții helionici fervenți acum. Niciunul dintre noii Senatori nu voia să rişte să împărtășească soarta predecesorilor săi. Votul a fost unanim.

În vreme ce Senatorii ieșeau în anticameră, unde erau așteptați de persoane importante din Imperiu – bogate, dar care nu dețineau funcții de conducere –, privirea mi-a fost atrasă de un vizitator neașteptat care cauza agitație la ieșire.

Era Tyrus.

Șoaptele și murmurele au creat vâlvă la vederea neașteptatei apariții regale. Am simțit cum privirile se mutau de la mine la Tyrus, pentru că zvonurile se răspândiseră cu iuțeală despre anumite legături bizare dintre moștenitorul Imperiului și noua Senatoare von Impyrean.

Acum urma să clarificăm despre ce legături era vorba. S-a apropiat de mine și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Dragostea mea, îmi dai voie să-ți trimit câțiva asistenți să te ajute la îmbrăcat pentru diseară?

— Aş fi onorată, Eminenţă, am răspuns, devenind conştientă de toate privirile aţintite asupra noastră.

Tyrus şi-a apropiat obrajii de mâinile mele, m-a privit în ochi şi şi-a lipit buzele reci de încheietura mea.

— Voi număra minutele, mi-a spus.

S-a retras apoi, iar eu am rămas în mijlocul încăperii aglomerate, înconjurată de priviri curioase.

M-am întors şi mi-am croit drum afară din cameră. M-am îndreptat spre camerele Excedentarilor aflaţi în vizită, pentru că doream să vorbesc personal cu Neveni, înainte să audă zvonurile.

Când am apărut în pragul uşii, Neveni a făcut ochii mari pentru o clipă, apoi s-a repezit să mă cuprindă într-o îmbrăţişare strașnică.

Gestul m-a prins pe nepregătite şi a durat cam mult până mi-am amintit s-o îmbrăţişez la rândul meu.

— Te-ai întors! Eşti bine? Ai primit biletul de la mine?

— Da, i-am răspuns cu răceală, îndepărtând-o de mine. Voiam să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de Deadly pentru mine. Vrei să-ţi obţin o invitaţie la gala din seara asta?

Neveni s-a tras într-o parte împleticindu-se, holbându-se la mine cu gura căscată. M-am gândit că poate i se întâmplase ceva, când deodată obrajii i-au fost cuprinşi de roşeaţă.

— Ce, asta-i tot? m-a întrebat.

M-am încruntat.

— Nimic altceva? a continuat privindu-mă cu ochi sticloşi şi strălucitori. Sidonia, unde ai fost toată săptămâna? Ce ţi s-a întâmplat? A umblat zvonul că ai fost răpită de Tyrus Domitrian şi... tot felul de lucruri oribile! Iar din felul în care te-ai comportat înainte să dispari, am crezut că ai făcut ceva necugetat.

— N-am făcut.

Eu și Tyrus puseserăm planul la cale. Aveam să ne facem apariția în mod oficial ca un cuplu la gală, dar voiam să-i dezvălui mai devreme legătura noastră lui Neveni.

— De fapt, i-am zis, eu și Tyrus Domitrian suntem acum împreună.

— Împreună?

— Da.

— Într-o relație?

— Da.

Tyrus mă învățase să spun o replică pe dinafară, și așa am făcut, sperând că păream sinceră.

— Am petrecut cu el cinci zile de minunată curtare pe Alexandria...

— Cu Tyrus? Tyrus Domitrian?

— Da, și mergem la gala din seara asta. Dacă vrei să vii...

— Unchiul lui ți-a omorât familia! a strigat Neveni. Mi-a fost teamă că o să te omoare și pe tine. Ce faci, Sidonia? Ești nebună? Crezi că vreau să merg la gală și să dansez toată noaptea cu oamenii ăștia?

A izbucnit în lacrimi.

Am rămas nemișcată, neștiind cum să reacționez în fața torentului ei de emoții, furie și teamă și durere. Înainte fusese mereu dornică să se țină după mine, bucurându-se de oportunitățile pe care i le ofeream la curte. Nu-mi trecuse prin minte că acum putea reacționa altfel, deși acum părea evident că iată, o va face.

Nu mă gândisem să încerc să mă pun în locul ei.

Pur și simplu nu eram suficient de empatică pentru a face asta.

— Îmi pare rău, Neveni.

— Nu-mi pasă dacă-ți pare rău. Nu te înțeleg! Familia ta *a murit*. Nu simți nimic?

— Sigur că simt.

I-aș fi putut spune cât de tare mă durea, cât de mult tânjeam să simt un strop de ușurare după durerea de a o fi pierdut pe Sidonia. I-aș fi putut povesti despre lupta pe viață și pe moarte cu Enmity, când voisem să-l omor pe Împărat, i-aș fi putut spune care era adevărata natură a înțelegerii mele cu Tyrus. I-aș fi putut spune toate astea și poate m-ar fi înțeles, dar nu mai erau doar secretele mele, să le pot împărtăși. Îi aparțineau acum și lui Tyrus, și nu aveam niciun drept să-mi asum un asemenea risc pentru amândoi.

Așa că am încercat o altă tactică.

— Vino cu mine la gală, am îndemnat-o. Poate o să-ți mai alungi gândurile despre moartea mamei tale.

Dar cuvintele mele, încercarea mea de a-i arăta compătimire au supărat-o și mai tare.

— Lasă-mă în pace. Nu vreau să merg la nicio afurisită de gală. Nu-ți dai seama ce se sărbătorește? Se sărbătorește uciderea oamenilor pe care îi iubim.

Era adevărat. Aceasta era menirea galei. Mi-am plecat privirea, fără să-mi fie cu putință să-i înfrunt chipul îndurerat.

— Oh, Doamne, a suspinat Neveni. Nici măcat nu mai vreau să fiu aici. Mama a murit și e clar că nu mai am niciio prietenă aici! Întoarce-te la povestea ta de dragoste cu Tyrus Domitrian. Sper să te facă fericită, Sidonia. Halal loialitate arăți față de părinții tăi!

S-a smucit de lângă mine și s-a retras în dormitorul ei.

Am ieșit pe coridor, clipind din cauza luminii stelelor, care pătrundea prin tavanul de dincolo de apartamentele Excedentarilor aflați în vizită. În sfârșit, mă declarasem a fi ceva mai mult decât crezusem dintotdeauna că sunt, mai mult decât o simplă Diabolică, dar aveam de învins

un hău de lucruri neînţelese până ce aveam să intru cum se cuvine în rolul unei persoane adevărate.

Alăturându-mă lui Tyrus, am pierdut-o pentru totdeauna pe Neveni ca aliat. Am pierdut persoana care-mi fusese cel mai aproape de noţiunea de prieten.

Capitolul 25

Cât timp i-am aşteptat pe asistenţii lui Tyrius, am făcut flotări în vila mea, bucurându-mă de durerea arzătoare din mușchii pe care-i foloseam din nou. Știam că dacă mă antrenam, riscam să stric toată munca depusă de Matroană pentru a mă deghiza, dar nu puteam să mă gândesc decât la cât de slabă fusesem în lupta împotriva lui Emnity. Nu voiam să mă mai simt niciodată atât de inutilă. Activitatea fizică mi-a oferit o minunată eliberare faţă de torentul de gânduri legate de drumul ce se deschidea înainte. Iar când nu mă gândeam la cât de periculoasă era aventura în care urma să pornesc cu Tyrus, gândurile mele luau o întorsătură şi mai întunecată şi se îndreptau spre Sidonia.

„Donia zâmbindu-mi în prima mea zi în laborator, senzaţia inimii ei bătându-mi în palmă, primul moment în care s-a rupt ceva în mine şi capacitatea de a iubi m-a invadat..."

Simplul fapt de a mă gândi la ea mă făcea să îmi doresc moartea, aşa că am încercat să mă îndepărtez de asta. Exerciţiile fizice mă ajutau.

Am fost foarte deranjată când am auzit interfonul sunând în vilă.

— Tyrus Domitrian pentru Sidonia Impyrean.

M-am ridicat de la podea dintr-o singură mişcare şi m-am furişat pe hol. Acolo am văzut că Servitorii mei deja deschiseseră uşa, aşa cum erau în mod automat obligaţi să

o facă atunci când un reprezentant al casei regale vizita pe cineva de rang inferior.

O mare de bărbaţi şi femei au dat năvală înăuntru, fiecare dintre ei cu părul împletit elaborat deasupra sigiliului cu şase stele tatuat pe frunte. Primul dintre ei era un bărbat care în mod clar nu era un angajat, ci mai degrabă un Excedentar care fusese cooptat de Casa Domitrian datorită loialităţii sale. Încă avea păr şi îşi colorase pielea în dungi ca cine ştie ce animal ciudat. A scos un chicotit vesel când m-a văzut.

— Salutări, Senatoare von Impyrean. Eu sunt Shaezar nan Domitrian.

S-a lăsat ostentativ în genunchi şi mi-a atins încheieturile cu obrajii. Am vrut să mă retrag imediat din strânsoarea lui moale şi parfumată.

— Am fost trimişi de Prinţul Moştenitor pentru a ne ocupa de dumneavoastră înainte de gală.

— Înţeleg. La ce pregătiri v-aţi gândit? Ştiu deja să dansez.

M-am chinuit puţin să învăţ cu Sutera nu Impyrean, dar asta doar fiindcă în acelaşi timp făceam şi procedura de reducere a masei musculare. Acum eram absolut sigură că nu o să ratez niciun pas.

— Nu pentru asta îşi face griji Eminenţa Sa, a spus Shaezar cu delicateţe. Doreşte să se asigure că aveţi suficiente bijuterii şi podoabe, aşa cum ar trebui să aibă partenera Prinţului Moştenitor.

— Am bijuterii.

Şi-a ridicat sprâncenele subţiri, tatuate cu linii aurii.

— Eminenţa Sa pare să creadă că s-ar putea să aveţi nevoie de ajutor pentru a le alege pe cele potrivite pentru această ocazie.

Fiindcă Tyrus ştia acum ce sunt. Am oftat.

— Prea bine. Haideţi să terminăm odată.

Credeam că o să dureze cel mult o oră, dar asistenții s-au frământat în jurul meu până târziu spre după-amiază, agitându-se pe lângă fiecare șuviță de păr, îndreptând vârfurile despicate și împletind nuanțe de auriu, castaniu-deschis și roșu-închis în părul meu negru ca tăciunele. Apoi mi-au aranjat tot părul în codițe scurte, pentru o mișcare optimă în timpul dansului. M-am trezit privindu-i perplexă, uimită de cât timp iroseau pe o treabă atât de lipsită de importanță. Ca Diabolică eram foarte atentă la detalii, dar nu aș fi observat nicioadată dacă cineva are sau nu vârfurile părului despicate.

Poate că Grandilocvii observau astfel de detalii, dar eu nu le vedeam. Asistenții au scos tavă după tavă, pline de tiare elaborate, broșe și coliere care ar fi fost prea grele pentru gâtul Sidoniei.

Împăratul depunea mult efort să confiște armele ascunse, dar obiecte ca astea puteau să fie folosite cu ușurință împotriva unui adversar. Am studiat colierele imaginându-mi ce daune ar produce dacă ar lovi craniul cuiva.

Desigur, greutatea nu era o problemă. Gala urma să aibă loc într-un dom pentru baluri, ceea ce le permitea Grandilocviilor să se gătească și mai mult decât de obicei, fără să mai aibă nevoie de un exo-costum. Aceiași asistenți care alegeau acum bijuteriile urmau să mă înveșmânteze cu câteva minute înainte de începerea balului.

Murmurau și vorbeau șoptit între ei, fără să fie foarte atenți la preferințele mele, mai ales după ce și-au dat seama că doar arătam la întâmplare diferite obiecte, dornică să termin cât mai repede. Nu voiam să fiu refractară, dar tot ce îmi arătau părea la fel. Când am încercat le spun că vreau bijuteriile cele mai mari și mai strălucitoare – gândindu-mă că *acelea* erau podoabele potrivite pentru partenera Prințului Moștenitor –, Shaezar a râs.

— Sunt prea ţipătoare pentru tine, Senatoare von Impyrean! Acestea sunt pentru Grandisimele de rang inferior care încearcă să demonstreze ceva.

Se pare că nu aveam gusturi. Şi celelalte sugestii ale mele au fost respinse cu acelaşi zâmbet. Doi asistenţi m-au dezbrăcat ca să se ocupe de pielea mea, adăugând strălucire sub ochi şi deasupra liniei maxilarului şi injectând pigment adiţional sub pometi. Ba chiar mi-au fardat nasul în asemenea fel încât atunci când l-am studiat în oglindă, părea chiar drept şi semnul de pe el abia se mai vedea.

Sub supravegherea lor, pielea mi-a fost unsă cu uleiuri parfumate şi roboţi de înfrumuseţare au curăţat cu laserul fiecare defect. Au ales o rochie delicată de mătase, albă şi optimizată pentru maximum de efect în gravitaţia zero. Fiindcă erau făcuţi strict pentru gravitaţie zero şi nu pentru mers, pantofii aveau curele elaborate de care erau ataşate pietre preţioase strânse în ciucuri. Am examinat aceste articole absolut nefolositoare şi mi-am amintit ce îmi spusese Sutera nu Impyrean despre ele: trucul e să nu le balansezi atât de tare încât ciucurii să te rănească pe tine sau pe altcineva.

Doar dacă *voiam* să rănesc pe cineva.

Ultimele adăugate au fost nişte brăţări încrustate cu bijuterii pentru braţe şi coapse – erau elegantele inele magnetice folosite pentru a naviga prin domul balului. Poziţionându-le în unghiuri diferite unul faţă de celălalt, puteai să te mişti prin aer.

— Grandisima doreşte un masaj pentru a se relaxa înainte de eveniment? a întrebat binevoitor Shaezar nan Domitiran în timp ce asistenţii lui strângeau totul şi se pregăteau să îmi ducă bijuteriile mai aproape de dom.

— O să mă relaxez suficient dacă mă laşi în pace o oră. Presupun că ai terminat, nu?

A dat din cap în semn că da.

— Cât îţi datorez?

— A fost plăcerea lui Tyrus Domitrian, a zis dând din cap. Nu l-am văzut niciodată pe Prinţul Moştenitor îndrăgostit. De nimeni. Se pare că i-aţi câştigat inima Eminenţei Sale.

— Da, el... suntem foarte încântaţi unul de celălalt, am intonat eu sperând să fiu convingătoare.

Apoi, în sfârşit, mi-am tras mâna din strânsoarea parfumată a lui Shaezar.

Comportamentul lui mi se părea ciudat, era prea servil. Nu fusesem vreodată tratată aşa. Nici drept Sidonia Impyrean, care era un personaj important.

Dar Shaezar nan Domitrian era doar primul care reacţiona la noul meu statut de interes amoros al Prinţului Moştenitor al Imperiului. Nu avea să fie ultimul.

Capitolul 26

Domul balului se ascundea în îmbrăţişarea Secţiunii Langerhorn, unul dintre marii piloni curbaţi. Domul semăna cu Marea Heliosferă, cu ferestre uriaşe ce dădeau spre spaţiu şi camere private pentru Grandilocvi, ce se întindeau în jurul sălii principale. Materialul cristalin era mai degrabă decorativ, strălucea în lumină şi arunca prisme luminoase în jurul nostru.

Servitorii mei şi asistenţii lui Tyrus duceau hainele pe care urma să le port. M-au îmbrăcat într-o anticameră privată în timp ce domul s-a desprins din marele Valor Novus.

Domul balului s-a îndepărtat de Chrysanthemum, tremurând uşor din cauza forţelor gravitaţionale şi s-a mutat spre o zonă mai pitorească din sistemul cu şase stele, pentru ca dansatorii să se simtă şi mai bine. Curând domul s-a instalat pe orbita celei mai mici dintre cele şase stele, chiar lângă un vârtej purpuriu şi efervescent de praf nebulos, şi cu vedere spre un gigant de gaz şi cele opt luni ale sale, toate extraordinar de frumoase, pentru a crea un fundal nesfârşit care să contrasteze cu imensa întunecime a spaţiului.

Primele acorduri muzicale au umplut aerul chemând cei dintâi dansatori pe poziţii. Aceştia erau, desigur, Împăratul şi cea mai recentă curtezană a lui, o verişoară a Senatoarei von Canternella. Mi-am luat locul lângă marea fereastră din camera mea, ţinându-mă de cercurile ornate ce fuseseră pregătite pentru mine.

Apoi gravitaţia a fost dezactivată.

Un şoc mi-a trecut prin tot corpul, odată cu senzaţia lipsei de greutate, ca şi când fiecare celulă din corpul meu ar fi început să plutească în sus. Părul împletit mi s-a ridicat deasupra capului, iar rochia parcă era o plantă subacvatică ce plutea în lacurile din grădină.

Apoi, în centrul marelui dom, două figuri au plutit din direcţii diferite. Erau Împăratul şi Grandisima Canternella. Ura ascunsă îmi fierbea în vene în timp ce-l priveam pe acest bărbat care o omorâse pe Sidonia. Mâinile lor s-au întins unele spre altele, apoi s-au atins cu o uşurinţă exersată, în timp ce o melodie lentă şi încântătoare a umplut aerul.

Ca să nu mă mai concentrez pe ideea de a sări la el şi a-i rupe cutia toracică, m-am forţat să le studiez tehnicile de dans. Împăratul şi Grandisima lui se învârteau unul în jurul celuilalt, apoi îşi trăgeau braţele pentru a se împinge în spate, aproape la unison. Amândoi aveau veşminte care îi făceau să semene cu petalele unei flori deschizându-se spre soare, în timp ce un flux constant de lumini efervescente îi învăluia.

Una dintre problemele lipsei gravitaţiei, mă avertizase Sutera nu Impyrean, era să eviţi să te loveşti de decor. Valurile plutitoare de lumină, chiar şi vasele plutitoare pline cu vin serveau drept plăcute accente decorative, dar puteau foarte uşor să distrugă o rochie scumpă şi să îl facă de râs pe dansatorul neatent care dăduse peste ele.

Oricine ar fi dat drumul balonaşelor de foc a făcut asta cu mare atenţie, pentru că atunci când Împăratul şi partenera lui au schimbat ritmul, niciuna dintre sferele de foc nu i-a atins.

Apoi uşa din sticlă a început să se ridice în faţa mea. Al doilea rând de dansatori era chemat în ring – Prinţul Moştenitor şi partenera sa.

Adică eu.

Mă simţeam agitată fiindcă eu şi Tyrus nu exersaserăm mişcările în gravitaţie zero. Era un moment important – eram prezentată drept partenera lui şi astfel confirmam zvonurile care circulau în legătură cu noi. Aşa încât nu voiam să mă fac de râs chiar acum.

Dar nu aveam timp să mă gândesc la ce urma să fac. L-am văzut pe Tyrus în locul unde propriul lui perete de sticlă se deschisese, cu părul scurt şi arămiu plutindu-i deasupra capului şi costumul alb strângându-se pe trupul lui musculos. Apoi am pornit amândoi, Tyrus coborând graţios iar eu învârtindu-mă prin aer. Pereţii cristalini ai domului de bal se învârteau în jurul meu în timp ce mă roteam.

El exersase toată viaţa, în vreme ce eu nu văzusem decât câteva filmări. Însă activităţile fizice mi s-au părut întotdeauna foarte uşoare, aşa încât n-a fost o problemă să îmi controlez salturile în lipsa gravitaţiei. Când aproape ajunsesem în centrul marelui dom, Tyrus s-a întins şi m-a prins de încheietură, apoi am plutit amândoi în jos, într-un freamăt de material alb şi bijuterii strălucitoare, privindu-ne în ochi în timp ce lumea se învârtea în jurul nostru.

Nu-l mai vedeam decât pe el, dar simţeam o mie de ochi aţintiţi asupra noastră, atenţi, cercetători, curioşi să îl vadă pe urmaşul Domitrian alături de moştenitoarea Impyreană. Apoi eu şi Tyrus ne-am împletit braţele pentru a activa cercurile magnetice pentru direcţie, iar el mi-a dat drumul unui braţ pentru a mă învârti şi a ne înclina amândoi. Sus era jos şi jos era sus, părul îmi venea peste faţă, iar rochia mi se ondula ca un foc alb. Pielea lui Tyrus strălucea în lumina unui balon de foc, care s-a apropiat atât de tare de noi încât am simţit pe gât o adiere fierbinte.

După asta, următorul rând de dansatori a fost chemat pe ring, iar eu şi Tyrus am urcat spre Împărat şi Grandisima Canternella.

Astăzi, pielea Împăratului era palidă, fără niciun pistrui, iar părul blond îl făcea să pară un spectru în costumul stacojiu, culoare pe care o purtau și el și partenera lui. A plutit alături de Grandisima Canternella spre noi, iar Tyrus m-a strâns și mai tare de mână și ne-am trezit amândoi în centrul marelui dom. Prisme de lumină de la stelele de afară dansau în jurul nostru alături de globuri de foc. Un uriaș de gaz se afla sub noi și o nebuloasă purpurie forma cerul de deasupra noastră.

— Grandisima Impyrean, mi-a zis Împăratul în timp ce Grandisima Canternella mă studia. Cât de fermecătoare sunteți în seara aceasta.

Aproape m-am înecat din cauza unui puseu brusc de agresivitate. L-am strâns atât de tare de mână pe Tyrus, încât a tresărit de durere și m-a strâns și el de mână în semn de avertisment.

— Nu-i așa? a zis Tyrus diafan. Voia să rămână în doliu în camera ei, dar i-am spus că o asemenea frumusețe nu poate fi lăsată să se ofilească în singurătate.

Împăratul a zâmbit cu indulgență.

— Era și timpul să participi la o gală regală, Tyrus. M-a surprins ce parteneră ți-ai ales pentru această ocazie...

Cuvintele au persistat stânjenitoare câteva momente și am strâns din dinți. Da, era surprins că Tyrus luase pe cineva din familia Impyrean la o gală unde se sărbătorea chiar distrugerea acestei familii, printre altele.

— Dar acum văd că ți-ai ales o parteneră care dansează minunat, a încheiat Împăratul.

În timp ce vorbea nu mă gândeam decât la cât de aproape e de mine, cât de ușor aș putea să sar pe el, să renunț la această șaradă și să-i crăp capul. Nu l-am văzut pe Hazard. Nu l-am văzut pe Anguish. Eram una dintre puținii Grandilocvi care participau la bal, dintre cei care,

nu de mult timp, fuseseră căzuți în dizgrație. Celorlalți nu li se dădea voie să danseze decât după ce Împăratul pleca de la petrecere. Nu era atât de nechibzuit încât să stea așa de aproape de cei cărora tocmai le omorâse familiile.

Fiind partenera lui Tyrus, eu eram singura excepție. Greșeala lui.

Aș putea să-l omor acum.

Aș putea să-l omor *acum*.

Tyrus parcă și-a dat seama ce gândesc, sau doar a simțit cum mi se tensionează trupul, fiindcă dintr-odată și-a odihnit capul pe gâtul meu și i-am simțit suflarea dulce pe piele. Apoi m-a luat în brațe și m-a strâs cu putere. Știam că pot să-i rup brațele într-o clipă și chiar m-am gândit la asta când și-a luat rămas-bun și ne-am îndepărtat de Împărat.

— Nu o face, mi-a zis.

— E chiar aici, i-am șoptit. Chiar aici!

— Și apoi?

Ochii lui deschiși la culoare s-au ridicat spre mine.

— O să mori și viziunea lui asupra umanității o să prospere în continuare, mai ales când o să înceapă războiul civil pentru că Grandilocvii nu vor accepta faptul că Imperiul intră pe mâinile unui nebun.

Tyrus și-a pus palma pe obrazul meu, apoi m-a cuprins de ceafă. Atingerea lui mi s-a părut aspră, la fel cum îi erau și palmele, din cauza cine știe cărui efort fizic care îi modelase musculatura.

— O să primești exact ce îți dorești dacă ai răbdare, și o să fie pentru binele tuturor. *Te rog*, ai încredere în mine.

M-am gândit la corpul lui Emmity zăcând în țarc. „Sunt mai mult decât o cină pentru o manticoră. Mult mai mult."

Am încuviințat, încordată, și m-am lăsat condusă la distanță de Împărat. În timp ce ne învârteam, Tyrus mă privea intens.

— Se va face dreptate, mi-a şoptit el. Pentru Sidonia, pentru toţi ceilalţi. Pentru întreg Imperiul.

Mi-am dat seama că mă holbam la el, uimită de felul în care-i străluceau ochii în lumina focurilor plutitoare. Ce persoană ciudată era, să-şi asume bucuros răspunderea pentru miliarde de oameni, nu doar pentru cei care ni se alăturau acum – tot mai mulţi dansatori care se lansau în gravitaţia zero –, ci pentru toţi străinii necunoscuţi din galaxie, dintre care mulţi nici n-aveau să-i rostească vreodată numele. Într-adevăr, mulţi dintre cei care i-l rosteau îl blestemau pentru nebunia lui. Şi totuşi, el îşi dorea să le îmbunătăţească vieţile.

M-a năpădit un sentiment ciudat. Tânjeam din toată fiinţa să am şi eu siguranţa lui. Era aceeaşi siguranţă, îmi dădeam seama acum, pe care o avusese Senatorul von Impyrean în privinţa răspândirii ştiinţei. „*Sunt lucruri mai importante decât viaţa sau moartea unei singure persoane.*"

Cuvintele de rămas-bun ale Senatorului mi-au răsunat în minte în timp ce Tyrus îmi mângâia obrazul cu degetul mare. Era un spectacol, desigur, pentru ca aceia care se uitau la noi să nu bănuiască adevărata natură a relaţiei noastre, adevăratul subiect al discuţiei noastre.

Tyrus credea într-o cauză şi îşi risca viaţa pentru ea. Şi mă invitase să fac acelaşi lucru, chiar dacă ştia că sunt Diabolică. Îmi era greu să înţeleg ce însemna să ai o cauză, să crezi în ceva. Dar voiam să aflu.

Mi-am dat seama că ne urmăreau multe priviri, foarte multe, iar în preajma noastră dansau Elantra Pasus şi Gladdic Aton. Ea se uita la mine pătrunzător şi mi-a zâmbit când i-am surprins privirea, dar am observat că era vag neliniştită să mă vadă alături de Prinţul Moştenitor. Şi avea şi motive.

— Şi pentru tine e o ocazie să te răzbuni, nu-i aşa? l-am întrebat brusc.

Mă gândeam la familia lui, ucisă de unchiul şi bunica sa. Doi helionici, credincioşi fervenţi. Totuşi, Tyrus îşi dorea să devină lider şi să distrugă tot ceea ce ei luptaseră să protejeze.

— Oarecum. Nu pot să spun că n-am considerat răzbunarea un beneficiu colateral, a zâmbit el.

Când au început să se strângă rândurile pentru „Broasca şi Scorpionul", mi-am amintit că învăţasem dansul ăsta cu Sidonia. M-a străbătut un fior de durere, pe care Tyrus mi l-a citit în ochi.

— Te simţi bine?

— Ştiu dansul ăsta.

— Dansezi incredibil de bine.

— Sigur că da.

— Găsesc modestia ta absolut încântătoare, a râs el.

Mă tachina, dar nu vedeam de ce aş fi mimat modestia. Eram superioară din punct de vedere fizic oricărei persoane din acea încăpere, iar secretul mişcării în condiţii de gravitaţie zero consta în echilibru, coordonare şi graţie. Nu era nimic dificil pentru mine.

Ne-am rotit în tăcere, el jucând rolul broaştei, iar eu pe al scorpionului; m-a aruncat în sus, a sărit în locul unde stătusem eu, în timp ce eu mă strecuram pe sub el şi mă roteam în jurul lui, iar faldurile veşmintelor ni se încâlceau ca nişte fire de anemone.

— Ştii şi parabola atunci? m-a întrebat cu răsuflarea întretăiată, când m-a tras iar la pieptul lui. E o fabulă veche, povestea broaştei şi a scorpionului.

Sosise momentul ritmurilor aspre, discordante din melodie şi m-am repezit spre el. Tyrus a sărit în spate, prinzându-mă de braţ şi ne-am învârtit amândoi. Vedeam cum ceilalţi dansatori se mişcau pe lângă noi ca sute de spiţe ale unei roţi uriaşe. În timp ce ne învârteam iarăşi,

Tyrus, ținându-mă cu spatele lipit de pieptul lui, mi-a spus povestea.

— Un scorpion vrea să traverseze un râu. Roagă o broască să-l ducă în spate. Broasca îl întreabă: „De unde știu că n-o să mă înțepi?" Scorpionul o asigură că dacă ar face asta, s-ar scufunda și ar muri amândoi. Pentru broască, asigurarea e suficientă. Așa că acceptă să-l ducă în spate pe scorpion. Iar când ajung la mijlocul râului, scorpionul o înțeapă.

M-am aruncat spre el și Tyrus s-a rotit, urmând pașii dansului, din ce în ce mai lent, pe măsură ce ritmul muzicii slăbea, apropiindu-se de sfârșit. Scorpionul a înțepat broasca, și amândoi au fost condamnați la moarte. Eu și Tyrus eram din nou față în față, pregătiți să ne scufundăm împreună în apele râului.

— Broasca îl întreabă pe scorpion de ce a înțepat-o, a terminat Tyrus povestea. Iar scorpionul răspunde: „Pentru că așa e natura mea."

Am rămas tăcuți și ne-am aplecat, înecându-ne împreună în clipa în care muzica a murit.

Ceva mai târziu, ne-am dezbrăcat veșmintele grele de ceremonie și ne-am dus să ne odihnim într-un salon, bucurându-ne de întoarcerea la gravitație. Roboți ospătari ne-au adus ceva de băut. În fața noastră, vedeam prin ferestrele cristaline domul care încă zumzăia de dansatori. Li se permisese acum accesul și Grandilocvilor de origine mai modestă.

Tyrus și-a trecut un deget peste marginea ferestrei, urmărind dansatorii cu ochii mijiți. Apoi a spus:

— În seara asta a fost primul pas. Ca ei să ne vadă împreună. Ți-am spus fabula broaștei și a scorpionului cu un scop.

M-am uitat la el. Se părea că aproape tot ce făcea Tyrus avea un scop.

— Natura nu se reformează, pur și simplu, a zis el bătând în marginea geamului. Leului nu-i apar dungi, nici maimuței coarne. Un scorpion nu încetează să înțepe. Dacă e să-mi schimb imaginea în galaxie, trebuie să existe o explicație a acestei schimbări care să aibă sens pentru oameni. Tu trebuie să fii aceea, Nemesis.

— Eu?

— O să mă influențezi ușor-ușor în public. Avem nevoie de o explicație pentru schimbările prin care o să trec, și aceea va fi că tu îmi îmblânzești caracterul. Ca Senatoare von Impyrean, reprezinți deja un punct de interes ideologic. Acesta va fi doar un pas înainte. Am nevoie de câteva ocazii în care să facem ceva important care să demonstreze că mă schimb... de o ocazie de a le oferi oamenilor o străfulgerare a felului în care ar putea arăta Imperiul sub conducerea mea când sunt influențat de tine.

N-am zis nimic. Eu nu gândeam așa, nu așa urzeam planuri. El era o persoană care gândea strategii pe termen lung. Eu știam cum să acționez pe moment.

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să mă gândesc la ceva important care să demonstreze felul în care funcționează relația noastră. Ceva care să se răspândească repede, despre care să se discute iar și iar.

Și-a băut vinul și s-a ridicat în picioare, aranjându-și tunica albă peste brațele musculoase. Mi-a întins mâna.

— Ar trebui să ne întoarcem la dans.

Am lăsat paharul jos și l-am luat de mână, simțindu-i strângerea puternică când m-a tras spre el.

Tyrus m-a privit cu atenție, un lider indiferent și nepărtinitor, la fel de străin mie în calmul și felul calculat

de a se purta, pe cât îi erau şi lui de străine instinctele şi agresiunea mea înnăscută.

— Data viitoare când ieşim amândoi în public, trebuie să te sărut. M-am gândit să-ţi spun dinainte ca să nu te sperii. N-aş vrea să mă aleg cu gâtul rupt.

Ideea chiar m-a speriat. Pentru o clipă, am fost gata să protestez. Dar m-a nedumerit propria-mi nelinişte. Felul lui de a gândi avea sens. De ce să mă supăr din cauza unei mici scenete? Oricum, am zis că e mai bine să-l avertizez:

— Gesturile de afecţiune instinctuale pentru majoritatea oamenilor nu sunt deloc naturale pentru mine. Nu cred că o să ştiu cum s-o fac.

— Nemesis, dacă poţi să dansezi atât de bine cum o faci, ştii şi să săruţi.

Tyrus a zâmbit, privindu-mi buzele.

— Când săruţi contează să te sincronizezi cu mişcările şi ritmul celeilalte persoane. Cred că o să ţi se pară mai natural decât ai visat vreodată.

Fără să ştiu de ce, m-am simţit incapabilă să-i mai susţin privirea. Afară, în dom, şiruri lungi de dansatori se împleteau ca nişte viţe strălucitoare, iar frumuseţea dansului mi-a oferit scuza perfectă ca să-i întorc spatele.

Capitolul 27

Următoarele câteva zile au fost un vârtej ameţitor de activităţi. Doar apărând la gală cu Prinţul Moştenitor am câştigat un nou statut în Chrysanthemum. Totul a început imediat ce a bătut prima oră decentă a dimineţii următoare. Dintr-odată, interfonul meu a început să anunţe o mare de vizitatori Grandilocvi de grad înalt sau mai modest.

— Credenza Fordyce pentru Sidonia von Impyrean.

— Ivigny von Wallstrom pentru Sidonia von Impyrean.

— Epheny Locklaite pentru Sidonia von Impyrean.

Anunţul era mereu urmat de apariţia vreunui personaj de vază însoţit de anturajul său, care se instala în scaunele vilei mele şi se holba pe faţă la mine, la Servitorii mei, la bunurile mele, purtând în tot acest timp conversaţii stupide. Vorbăria nu era o treabă uşoară pentru mine, aşa că, în mare, mă concentram să nu mă uit fix la ei, într-un fel care i-ar fi făcut să se simtă stânjeniţi. Păreau prea preocupaţi să se promoveze pe sine pentru a observa comportamentul meu.

— Îţi aminteşti forumul de acum trei ani, nu-i aşa, Grandisima, când ţi-am remarcat frumosul avatar? a întrebat Grandisima Fleivert.

— Ce grup puternic şi arătos de Servitori, a zis Credenza Fordyce.

Până acum insistase să mă ignore şi părea rigidă în noul rol de acolită.

— Chiar *trebuie* să îmi spui ce le dai să mănânce.

— Mâncare, i-am răspuns. Mănâncă mâncare.

— Mâncare. Ce interesant! a ciripit ea.

M-am uitat la ea. S-a uitat la mine. Tăcerea s-a lăsat şi mai grea.

— Trebuie să le dau alor mei mai multă mâncare, a zis Credenza cu un zâmbet nervos.

Dar vizitele acestea nu au fost nici pe departe la fel de neplăcute ca momentul în care a apărut Senatorul von Pasus însoţit de Elantra şi zâmbetul ei otrăvitor şi transparent.

— ...plăcerea de a-l cunoaşte pe tatăl tău acum douăzeci de ani. Sau au trecut douăzeci şi doi? a zis Senatorul von Pasus, vocea lui tunătoare rezonând în cameră.

— Sunt douăzeci şi doi, tată, a zis Elantra. Cel puţin atât mi-ai spus mie.

— Da, acum douăzeci şi doi de ani. Am ajuns amândoi la conducerea familiilor noastre în acelaşi timp, a zis Senatorul von Pasus zâmbind relaxat. Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu el. Mă crezi sau nu, chiar mi-au plăcut ciocnirile noastre din Senat. Regret profund că nu ne-am înţeles asupra chestiunilor fundamentale din vremurile noastre. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, am fi putut să facem lucruri măreţe împreună.

Şi-a dres vocea mângâindu-şi barba scurtă şi tunsă atent.

— Ce vreau să spun, draga mea, e că ştiu să las la o parte vechile dispute. Poate să fie destul de greu să te trezeşti fără îndrumarea unui părinte.

— Eu şi tatăl meu îţi dăm bucuroşi o mână de ajutor, a zis Elantra cu un zâmbet ca de plastic.

— Sigur că da, a adăugat tatăl ei. Eşti încă foarte tânără, draga mea. Nu e posibil să fi avut destul timp încât

să înveţi toate dedesubturile deţinerii unei funcţii publice, a mai zis el şi apoi a făcut o scurtă pauză. De exemplu, cum să te ocupi de Excedentarii din teritoriul tău. Iei de bună ideea că o să-ţi urmeze exemplul şi o să vadă lucrurile la fel cum le vezi tu, dar de cele mai multe ori se dovedesc problematici. Când nici nu te aştepţi, vreun ticălos dintre ei îşi poate îndruma semenii să-şi sfideze superiorii – să-i convingă că au mai multe de spus în legătură cu...

— Precum Viceregele Sagnau? am zis eu amabilă.

S-a bâlbâit şi a tăcut. Elentra şi-a privit tatăl cu răutate, ca şi cum l-ar fi avertizat dinainte că o să se întâmple asta, iar el nu a luat-o în seamă.

Mie nu îmi păsa că tocmai încălcasem un tabu amintindu-i Senatorului şi urmaşei sale despre Viceregele care îi sfidase în propriul lor teritoriu... femeia care sfârşise ucisă alături de duşmanii Grandilocvi ai Împăratului.

Asta nu putea să fie decât mâna Senatorului von Pasus. Împăratul nu avea de ce să atace un simplu Vicerege, indiferent de părerile sale. Mama lui Neveni nu avea cum să fie o ameninţare dacă senatorul von Pasus nu ar fi cerut în mod expres includerea ei în marea epurare.

Senatorul von Pasus s-a îndreptat de spate, regăsindu-şi demnitatea.

— Provincia aia, Lamanos...

— Lumina, a intervenit Elantra cu candoare.

— Lumina. Întotdeauna a creat probleme. O planetă pietroasă cu o capacitate neobişnuită de a se susţine singură; conducătorii ei au dezvoltat orgolii. Femeia aceea, Sagnau, a fost o demagogă care şi-a înşelat poporul. Majoritatea Excedentarilor sunt prea orbiţi de propagandă sau pur şi simplu prea ignoranţi ca să îşi dea seama câtă nevoie au de Imperiu şi cât profită de pe urma patronajului Granzilor.

S-a tras mai aproape de mine, iar în lumina atriumului privirea lui părea ageră și rece.

— Dar au primit o lecție importantă. Nu există planetă atât de sigură sau gaură atât de ascunsă încât Grandilocvii să nu ajungă la ea. Puterea e singurul lucru pe care Excedentarii îl respectă și acum se vor supune, ascultă ce îți zic.

După câteva zile, am fost invitată la prima mea cină privată alături de familia Domitrian.

Tyrus mi-a tras un scaun la masa din salonul Împăratului. Acesta încă nu ajunsese. Scaunul lui stătea gol în capul mesei.

În timp ce mă așezam lângă Tyrus, am simțit greutatea privirii ca de harpie a bunicii sale, Cygna, care mă măsura din cap în picioare. Se născuse în altă ramură a familiei Domitrian, pe vremea când aceștia erau mai numeroși, mai puțin înclinați să moară de tineri. Fusese ramura greșită a familiei Domitrian. Purtau mai degrabă sigiliul cu gaura neagră și nu cele șase stele ale ramurii regale a Domitrienilor.

În loc să aibă ea însăși o șansă la tron, Cygna a trebuit să se căsătorească cu moștenitorul. Când căsătoria ei cu Împăratul Lotharias a început să aibă probleme, a încercat să conducă prin copilul ei preferat, actualul Împărat. Tot ea gândise planul pentru înlăturarea rivalilor la tron ai lui Randevald von Domitrian.

Spre nemulțumirea mea, Cygna era însoțită în seara aceasta de Salivar și Devinée, ambii recuperându-se, dar nefiind încă în cea mai bună formă. Au zâmbit amândoi politicos, dar fețele lor erau palide și inexpresive, iar ochii lor tulburi păreau că nu văd de fapt camera în care se aflau. Lui Salivar îi curgea salivă din colțul gurii. Un Servitor s-a aplecat să o șteargă cu o batistă de mătase.

Tyrus s-a lăsat spre mine jucându-se ostentativ cu cercelul care-mi atârna la ureche. I-am simţit căldura respiraţiei când mi-a şoptit:

— Nu îşi amintesc nimic. Devinée nu poate să vorbească clar. Salivar încă uită cum îl cheamă.

— Atât de grav?

— Suflarea Scorpionului trebuie folosită cu moderaţie. În doze mari devine o neurotoxină puternică.

Am simţit o crudă satisfacţie în timp ce mă uitam din nou la nepoata Împăratului şi la soţul ei, amintindu-mi ce plănuiau să-i facă Sidoniei şi ce îi făcuseră lui Neveni. Se chinuiau neîndemânatici cu tacâmurile, se luptau cu propria lor mâncare încercând să o ia din farfurie.

Tyrus mi-a dat un mic bobârnac peste ureche.

— Încearcă să nu te bucuri atât de vizibil. Bunicii nu îi scapă nimic, a zis retrăgându-se.

Într-adevăr, când m-am uitat la Grandisima Cygna, am observat că mă fixa cu privirea. Nu îi scăpase bucuria mea.

— Te amuză starea nepoatei mele şi a soţului ei, Senatoare von Impyrean?

— În niciun caz, Eminenţă, m-am grăbit să răspund. Dacă am zâmbit, asta a fost doar amintindu-mi cât de buni au fost cu mine înainte...

— Înainte de boala lor şi amnezia ta *totală*.

Femeia asta îşi omorâse copiii mai puţin preferaţi. Nu aveam nicio îndoială că m-ar fi omorât şi pe mine dacă ar fi bănuit vreodată ce le făcusem lui Salivar şi Devinée.

— Da, Eminenţă, am murmurat. Ce noapte tragică.

— Şi cum ai ajuns să te asociezi cu nepotul meu? a întrebat cu un rictus de nerăbdare.

Tyrus mi-a acoperit mâna cu mâna lui. O subtilă tensiune se simţea în fiecare fibră a corpului său.

— Ţi-am povestit, bunico...

— Vreau să aud minunata poveste de la tânăra domnişoară.

Pentru un moment, mintea mea s-a golit. Apoi mi-am amintit ce scuze îmi oferise Tyrus pentru noua noastră asociere.

— Evenimentele din ultima vreme m-au tulburat, sunt sigură că înţelegeţi.

Am sorbit din vin oferindu-mi timp să îmi amintesc povestea lui Tyrus. Mâna lui era încă peste a mea, degetul lui mare îmi mângâia palma, mici gesturi teatrale care trebuiau să dovedească presupusa noastră afecţiune. Mie îmi distrăgeau atenţia, dar m-am luptat cu impulsul de a-mi retrage mâna, ştiind că nici asta nu i-ar fi scăpat Cygnei.

— Eminenţa Sa m-a cunoscut în acele momente şi m-a condus la Alexandria. Mi-a distras atenţia cu aceste frumoase antichităţi numite cărţi şi lucrurile au pornit de acolo.

Am încercat apoi să punctez această mică anecdotă zâmbindu-i lui Tyrus şi sperând că nimeni nu o să-mi observe ochii goi şi reci. Mi-a zâmbit şi el.

— Aha, am înţeles, a zis Cygna. Te-a dat gata cu biblioteca. Numai el ştie de ce ţine cărţile alea la îndemână, dar e clar că şi *tu* împărtăşeşti dragostea pentru cunoaştere a tatălui tău.

Cuvintele erau periculoase. Încerca să mă prindă cu o greşeală.

— Nu, învăţatul nu mă pasionează, Eminenţa Ta, am răspuns cu repeziciune. Cărţile erau doar... foarte drăguţe.

— Dar conţinutul lor se poate dovedi foarte periculos, a zis ea sorbind din vin. Toată dorinţa asta de a învăţa... nu o înţeleg. Dacă mă întrebaţi pe mine, învăţatul e o absurdă pierdere de timp, mai ales că poţi oricând să consulţi

un calculator. Ar trebui să ai mare grijă, Senatoare von Impyrean. Nu ai vrea să cazi în aceleaşi rătăciri filosofice ca tatăl tău.

— Nu, Eminenţa Ta, nu aş vrea, am zis eu strângându-mi pumnul sub masă.

— Ce mă surprinde pe mine, a continuat Cygna, e că nepotul meu s-a îndrăgostit de un Impyrean. Habar nu aveam că are astfel de îndoieli. Credeam să strânge cărţile alea din excentricitate, nu dintr-o apreciere a curiozităţii intelectuale.

Era un interogatoriu periculos, dar Tyrus i-a făcut faţă. A chicotit, apoi s-a lăsat pe spate şi a privit în tavan.

— Păi, bunico, adevărul e că nu am nicio dorinţă să *citesc* cărţile alea. Mă gândeam doar că de acolo o să aflu de ce sunt superior faţă de omul obişnuit. Am atât de multe întrebări. Cum se pot uita cu toţii la mine fără să fie orbiţi de lumina strălucitoare a naturii mele transcendentale? De ce am eu acces la înţelepciunea divină a Cosmosului când alţii nu aud aceleaşi voci ca mine? Ce anume din umila mea formă mă ridică atât de mult deasupra omului de rând?

Apoi mi-a luat mâna şi a dus-o la buze privind-o fix pe bunica lui. I-am simţit căldura răsuflării pe piele.

— Deşi la treaba asta Sidonia von Impyrean chiar mi-a oferit toate răspunsurile.

O sprânceană subţire s-a ridicat pe faţa întinerită artificial a Cygnei.

— Serios?

— Da. Ea afirmă că de fapt nu sunt manifestarea voinţei Cosmosului Viu prin umila mea formă umană, ci mai degrabă un produs al creaţiei cosmice, la fel ca toată lumea.

— Eu ţi-am spus asta de nenumărate ori, s-a repezit Grandisima Cygna.

— Dar, bunico, sună mult mai convingător când o spune vocea ei dulce.

S-a întins şi m-a mângâiat cu degetul mare pe buza de jos.

— Nu aşa ţi-am spus, draga mea?

Chiar trebuia să mă atingă aşa? M-am uitat însă în ochii lui Tyrus şi am înţeles că nu făcea altceva decât să îşi urmeze planul: mă descria ca pe o persoană care reuşea să-i tempereze nebunia.

Pentru un moment, Cygna l-a privit cu ochii mari, cu paharul de vin încă ridicat.

— Bine, a zis ea revenindu-şi şi sorbind cu delicateţe. Bine, Tyrus, închipuie-ţi, chiar m-ai uimit.

Atunci mi-am dat seama că îl credea.

Normal că îl credea. Acceptase şarada lui cu nebunia atâţia ani. De ce nu ar fi crezut în această nouă schimbare?

Luminile s-au schimbat deasupra noastră, răspândind o nuanţă aurie care transforma modelele fine cioplite în pereţi într-o tapiserie strălucitoare, ca de dantelă. Apoi a intrat Hazard. După el a apărut Împăratul, încadrat de roboţi de pază şi urmat de celălalt Diabolic al său, Anguish.

Am observat că Împăratul era în armură completă.

— Fiule, sărută-mă, a zis Cygna înclinându-şi bărbia ascuţită.

Zâmbetul Împăratului era împietrit. Era clar că îl deranja că, deşi deţinea puterea supremă, încă mai primea ordine de la mama sa. Ţinând însă cont de circumstanţe, s-a aplecat şi i-a dat un sărut pe obrazul fin.

— Cât mă bucur să vă văd pe toţi aici, a anunţat Împăratul îndreptându-şi spatele.

Când privirea lui a trecut peste mine, un rânjet i-a apărut pe buze.

— Îţi felicit gusturile, nepoate. Senatoarea von Impyrean e încântătoare.

Mă gândisem să revin la culoarea mea naturală, mai ales după ce văzusem trupul lui Enmity în ţarcul himerelor. Era în mine o parte răzbunătoare şi crudă care ar fi vrut să demonstreze asemănarea mea cu Diabolicul de care Împăratul scăpase cu atâta uşurinţă în timp ce complotam la distrugerea lui.

Dar nu făcusem asta, temându-mă că Diabolicii lui ar considera asemănarea mult prea mare ca să fie doar o simplă rădăcină comună de ADN. Alesesem în schimb părul roşcat închis şi pielea albă cu desăvârşire, ca să se potrivească mai bine cu roşcatul natural al părului lui Tyrus. Împreună arătam ca o pereche perfectă.

În timp ce roboţii Servitori aduceau cina, dronele de pază au început să se învârtă zumzăind în jurul mesei. Între timp, aşa cum era obiceiul, ceilalţi membri ai familiei Împăratului gustau pe rând din mâncarea lui, înainte să o încerce el însuşi.

Am observat că nu a fost prea atent când a gustat Tyrus, dar a privit-o foarte intens pe Grandisima Cygna când a tăiat cea mai mică bucăţică din jambonul lui suculent. A dat din cap când Servitorii le-au dat porţiile lui Salivar şi Devinée.

— Ar fi aproape un act de milă dacă ar înghiţi nişte otravă, nu credeţi?

Satisfăcut că nimic din mâncarea lui nu avea ceva care să-l omoare, a început să mănânce cu poftă.

— Ce remarcă vulgară. Ar trebui să ne rugăm cu toţii pentru sănătatea lor. Sigur există pe undeva nişte roboţi medicali mai buni, nu crezi?

Grandisima Cygna mânca cu înghiţituri foarte mici în timp ce se uita cu ură la roboţii de pază.

— Fiule, zgomotul ăsta e intolerabil. Chiar trebuie să se învârtă în jurul nostru în timp ce mâncăm?

— Mamă, nu poţi să mă învinuieşti că sunt prea precaut, a zis Împăratul cu zâmbetul îngheţat. Acum o săptămână aveam trei Diabolici. Acum mai am doi.

Imaginea lui Emnity devorată de manticoră mi-a umplut mintea. Am strâns tacâmul în mână şi m-am luptat cu ispita de a sări peste masă şi a-i înfige Împăratului furculiţa în ochi.

Agitaţia din preajma intrării m-a salvat de la acest impuls. Roboţii de pază ai Împăratului au pornit spre intrare, iar Anguish s-a întors încordându-şi muşchii puternici.

Şi-a făcut apariţia Senatorul von Pasus, roşu în obraji şi cu părul grizonant în dezordine ca şi cum i l-ar fi răvăşit cineva.

— Iertare, Reverenţă Supremă, că vă deranjez la masă, a spus Senatorul îngenunchind, dar am veşti urgente.

Împăratul a oftat şi s-a ridicat pentru a-l primi pe Senator. Şi-a întins mâna permiţând Senatorului să îşi atingă faţa de încheieturile lui. Apoi au schimbat câteva cuvinte pe care nu le-am putut înţelege din cauza zumzetului dronelor de pază.

Oricare ar fi fost acelea, Împăratul s-a albit la faţă.

— Găseşte-o pe fata aia. Adu-o aici. Lucrurile nu pot să rămână aşa, s-a răstit el şi s-a întors la masă.

Lângă mine, Tyrus insista să îşi studieze manichiura. Dar când umerii noştri s-au atins am simţit tensiunea care-i cuprinsese trupul. Salivar şi Devinée continuau să saliveze şi să privească în gol la farfuriile lor.

Împăratul a început să râdă cu răutate.

— Ce încântare. Lucrurile chiar au luat o turnură amuzantă, a zis întorcându-se spre Cygna. Planeta Lumina şi-a declarat independenţa. Au expulzat toţi oficialii imperiali din sistemul lor.

— Nu pot să facă asta, a zis Cygna pălind.

— Și totuși au făcut-o. O cer – auzi la ei, *cer* – înapoi pe fiica Viceregelui. Pe Neveni Sagnau.

Neveni. I-am aruncat rapid o privire lui Tyrus. Încă se prefăcea total dezinteresat și nu m-a observat.

— O s-o trimit înapoi pe fată, a jurat Împăratul. Sigur că da – o să le trimit capul ei într-o cutie.

Capitolul 28

Mi s-a pus o gheară în piept şi n-am mai putut respira. Voiau să o aducă pe Neveni acolo, cel mai probabil ca să o execute. Ar fi fost în stare să o omoare chiar în faţa noastră, iar apoi... apoi, fără îndoială, s-ar fi întors liniştiţi la masă.

Mi-am înfipt degetele în braţul vânjos a lui Tyrus. El m-a privit întrebător, ridicându-şi sprâncenele fine. Simţeam privirea arzătoare a lui Hazard în ceafă, dar ceilalţi erau preocupaţi cu altceva: Anguish păzea ca un prădător intrarea, în timp ce Împăratul şi mama lui se retrăseseră într-un colţ al camerei, unde şuşoteau agitaţi. Ca să am vreo şansă să o salvez pe Neveni, *trebuia* să vorbesc cu Tyrus – acum, doar noi doi. Trebuia să găsesc o cale de a ne îndepărta de Diabolici. Din cauza auzului lor fin, nu aveam cum să vorbesc cu Tyrus fără să ne asculte.

Era şi o altă cale.

M-am aplecat spre Tyrus.

— Sst, i-am zis şi mi-am încolăcit mâna după gâtul lui şi peste umerii surprinzător de musculoşi.

Sprâncenele lui s-au apropiat. Acum mă privea cu atenţie şi inima a început să-mi bată cu putere. Nu prea ştiam cum să fac asta. Trebuia să fac totul să pară convingător.

Mi-am apăsat buzele pe buzele lui.

Pentru o fracţiune de secundă, a rămas aproape nemişcat. Eram aproape disperată. Mi-am apăsat gura şi mai tare pe a lui. *Înţelege-mă. Înţelege-mă acum.*

Mi-a mângâiat încet fața, atingându-mi obrazul cu degetele aspre, aproape întrebătoare. Și apoi, dintr-odată, chiar a părut că înțelege. A preluat controlul, buzele lui s-au strecurat printre ale mele, făcând sărutul să pară convingător. Buzele lui au trecut peste ale mele, apoi mi-au urcat pe obraz până când în sfârșit mi-au ajuns la ureche.

— Ești în regulă? a murmurat.

Mi-am întors fața spre părul lui. Își dăduse cu un parfum puternic.

— Nu, am șoptit.

S-a retras și a afișat un rânjet. M-a luat de mână și s-a ridicat.

— Eu și Grandisima von Impyrean trebuie să... vorbim puțin între patru ochi, le-a zis celor de la masă care nu-i dădeau atenție.

Lui Hazard, a cărui privire oțelită nu se abătuse de la noi, i-a făcut libidinos cu ochiul.

M-a tras după el într-o anticameră cu draperii, luminată de focuri. Mesele erau pregătite pentru relaxarea de după cină și erau pline de tăvi cu prafuri colorate și fiole pentru inhalat.

Tyrus mi-a luat obrazul în palmă și s-a aplecat spre mine vorbindu-mi șoptit.

— Știu că fata Sagnau e prietena ta, dar nu pot să mă bag în treaba asta.

— Trebuie să fie o cale să o salvăm, proptindu-mi pumnul în tunica lui. Dacă tu nu poți să faci ceva pentru ea, nimeni nu poate.

Tyrus mi-a dat la o parte o șuviță de pe frunte, apoi m-a mângâiat pe obraz, probabil pentru camerele de supraveghere.

— E o treabă importantă pentru tine.

— *Da.* Dacă nu intervii tu, o să fac eu ceva – cu orice preț!

A părut să mediteze puțin, apoi un zâmbet i-a apărut pe buze.

— Ești însăși inspirația, Nemesis. Să ne întoarcem acum.

M-a condus spre salon și eu l-am urmat neavând nicio idee despre ce avea de gând să facă, dar sperând că o să repare cumva lucrurile. Nu prea îmi plăcea să las pe altcineva să se ocupe de o problemă pe care eu n-o puteam rezolva.

Tyrus m-a condus înfloritor înapoi la masă, cu pieptul umflat ca în momentele lui de prefăcută nebunie și cu zâmbetul acela dement înapoi pe buze.

— Unchiule, am o idee genială!

— Tyrus, nu e momentul pentru... a pufnit Cygna.

— Pentru tine sunt „Eminența Ta", bunico, fiindcă sunt Prințul Moștenitor, a zis Tyrus rămânând atent la unchiul său.

Cygna a strâns și mai tare paharul, iar buzele Împăratului au tresărit pentru un moment. Îi plăcea să își vadă urmașul acordându-i mai puțin respect mamei sale – iar Tyrus sigur anticipase asta.

— Noua mea iubire nu a pus niciodată piciorul pe o planetă, a continuat el, și chiar și eu tânjesc după o astfel de plăcere. Dă-mi-o mie pe fata Sagnau și o să rezolv situația.

— Tu? Crezi că poți să oprești o revoltă iminentă? a râs Grandisima Cygna.

— Da, a zis Tyrus făcând o reverență grandioasă. În cel mai rău caz, măcar o să le distragem puțin atenția. Dacă fata Sagnau nu vrea să coopereze, o decapitez mai târziu.

— Oh, trimite-l, a zis Cygna cu o privire tăioasă. Chiar că o să fie *amuzant*. Nebunul o să potolească Excedentarii!

Împăratul s-a lăsat în scaun cu un zâmbet indulgent.

— Tyrus, Tyrus... Știi atât de puține despre putere și cum să o exerciți. Ce poți să faci ducându-te acolo?

Excedentarii respectă forţa. Ne provoacă, deci singurul nostru răspuns e să îi strivim.

— Unchiule.

Tyrus a îngenuncheat, cu acelaşi zâmbet dement, dar atât de străin de ceea ce voia de fapt să facă.

— Trebuie să înţelegi că Sidonia ţine foarte mult la fata Sagnau, la fel cum şi ea ţine foarte mult la Sidonia. Cred că, cu ajutorul Sidoniei, poate fi convinsă să liniştească revolta cu un minim de cheltuieli. Dacă greşesc, îmi asum responsabilitatea.

— Nu se poate! a zis Grandisima Cygna aplecându-se în faţă. Îţi asumi personal responsabilitatea? Trimite-l, fiule. Tu l-ai ales ca Prinţ Moştenitor. Dă-i oportunitatea...

Zâmbetul ei era ca al unei pisici înfometate, ca şi cum ideea ca Tyrus să se facă de râs i se părea prea delicioasă pentru a o ascunde.

— ...de a demonstra ce fel de bărbat este cu adevărat.

Împăratul şi-a frecat gânditor un deget de bărbie.

— Presupun că am economisi nişte cheltuieli dacă Tyrus i-ar putea convinge pe cei de pe Lumina să se întâlnească cu el personal. De fapt, ar putea chiar *să le bage minţile în cap,* a zis el cu o sclipire în ochi. Dragă Tyrus, o să îţi spun *exact* ce vreau să le spui.

Apoi Împăratul s-a uitat la mine.

— Tu ce zici, Senatoare von Impyrean? Crezi că îţi stă în putere să o foloseşti pe această biată fata Sagau pentru a ne scăpa de noile noastre probleme?

Încă nu îmi dădeam seama care este planul lui Tyrus, dar am rămas neclintită în decizia mea şi m-am gândit cât de mult şi-ar fi dorit Sidonia să evite vărsarea inutilă de sânge într-o astfel de situaţie.

— Da, Reverenţă Supremă. Sunt sigură că putem rezolva această situaţie.

Servitori şi roboţi de pază au adus-o pe foarte agitata Neveni Sagnau. Avea părul ciufulit şi era trasă la faţă din cauza suferinţelor recente. Nu avea mângâierea pe care o găseam eu în planul de a-l distruge pe Împărat. Ea nu se avea decât pe sine.

Pe de altă parte, poate şi Tyrus avea planuri cu ea.

— Tânără Sagnau, a zis Împăratul, poporul tău s-a revoltat. O să-i însoţeşti pe nepotul meu şi pe Senatoarea von Impyrean pe planeta ta, Lumina.

În ochii ei a reapărut speranţa. În momentul acela mi-am dat seama cât îi era de dor de casă.

— O să îţi linişteşti poporul agitat, a zis Împăratul, sau o să fii responsabilă de moartea fiecăruia dintre ei.

Bucuria de pe faţa ei a dispărut dintr-odată. Atunci mi-am dat seama de greutatea sarcinii pe care eu, Tyrus şi Neveni tocmai ne-o asumasem. Pe noi căzuse responsabilitatea salvării a nenumărate vieţi.

Capitolul 29

Era prima zi din cele două săptămâni cât dura călătoria spre Lumina. Tyrus stătea în camera mea, holbându-se în spațiul luminat de stele prin care plutea Alexandria după ce se detașase de mai marele Chrysanthemum, lăsând parcă un gol într-o parte din Valor Novus. Deadly era închis în cealaltă cameră și lătra din când în când la ușă.

— La ce te gândești? l-am întrebat.

Fruntea i se încreți în timp ce făcea planuri pentru ce ne aștepta, iar rotițele minții lui scăpărătoare se întorceau. Și-a păstrat echilibrul când nava a intrat în hiperspațiu și stelele de afară au dispărut. Apoi s-a întors spre mine.

— Sunt cunoscut ca un blasfemator. Asta s-ar putea să mă ajute pe Lumina. Așa cum poate că ai auzit, cei mai mulți dintre Excedentari cred în religii mai vechi. Nu îndeplinesc ritualurile helionice decât atunci când le cer Grandilocvii. Pe de altă parte, dacă mizez pe simpatia mea pentru... blasfemiile lor... o să dau de alte necazuri.

— O să-i îndepărtezi pe viitorii susținători dintre Grandilocvi.

— Exact.

S-a uitat spre mine în locul unde îmi întinsesem picioarele paralele cu podeaua și a părut că își dă seama de ceva.

— Stai așa, tu până acum ai stat în mâini?

Aflându-ne în camera mea privată, am decis că Tyrus va trebui pur și simplu să-mi suporte exercițiile. Mă așezasem

pe podea, îmi ridicasem picioarele paralel cu ea și mă sprijineam în pumni. În loc să îi răspund, mi-am strâns picioarele, le-am balansat și m-am sprijinit în palme.

— Ești atât de puternică, a murmurat Tyrus.

S-a învârtit încet în jurul meu până când i-am văzut din nou picioarele.

— Și nu depui niciun efort pentru asta?

— Minimal.

Pur și simplu mă simțeam bine.

— De fapt, chiar am evitat exercițiile fizice de când i-am luat locul Sidoniei. Pun foarte repede masă musculară.

— Eu dedic două ore pe zi exercițiilor fizice.

Deci de asta avea brațele atât de musculoase.

— Le dedici vanității tale.

— Dacă era vorba de aparență, puteam să pun robot de înfrumusețare să-mi mărească mușchii. Mă antrenez pentru că nu vreau să mă simt slab.

I-am aruncat uimită o privire piezișă. Înțelegeam mult prea bine teama asta. Dar nu mă așteptam ca urmașul Împăratului să o simtă și el.

— Avem mult timp de omorât în călătoria asta, a zis Tyrus. Aș fi foarte interesat să mă antrenez cu tine cândva.

— Ai pierde.

— Putem să aranjăm un handicap. Îți leg o mână la spate.

— Poți să le legi și pe amândouă. Tot ai pierde, Eminența Ta. Nu vreau să te rănesc și îți promit că aș putea s-o fac.

— Îmi asum riscul.

— Dacă vrei să-ți testezi forța în fața unui Diabolic să știi că nu sunt un bun aparat de măsură. Mare parte din masa mea musculară a fost îndepărtată.

— Bine, atunci, mi-a zâmbit el. Deja pleci cu un handicap.

— Nu e suficient, am spus eu, apoi am ezitat. Sunt încă o Diabolică.

Roboţii mi-au ajustat oasele până am ajuns să arăt ca o fetiţă, dar nu o să fiu niciodată una cu adevărat. Ce ciudat că părea să fi uitat asta.

Ce era şi mai ciudat era că ideea îmi plăcea.

— Deci refuzi să te lupţi cu mine? a zis el.

Deja stânjenită, m-am balansat şi am aterizat în picioare. El a făcut ochii mari.

— Bravo, a zis, de parcă aş fi făcut cine ştie ce.

— Foarte bine, i-am zis, fără să îmi dau seama de ce mă enervasem dintr-odată. Dacă vrei să vezi cum e să te înfrângă un Diabolic, nu o să te privez eu de asta.

O să fie o bună lecţie pentru el despre adevărata mea natură.

— Vrei să te snopesc acum în bătaie?

— După slujbă, a râs Tyrus. Nu aş vrea să pară că Sidonia Impyrean m-a bătut până când am început să respect Cosmosul Viu.

Cuvintele lui mi-au dat o idee.

— Eminenţă, am zis eu dându-mi seama, Donia e...

M-am oprit cu pieptul strivit de durere. M-am abţinut şi am mers mai departe.

— Donia *era* foarte credincioasă. Da, împărtăşea interesul tatălui ei pentru ştiinţă, dar în acelaşi timp mergea la slujbe cu rigurozitate.

— Da, am auzit asta despre ea, a zis el ridicând din sprâncene.

— Atunci de ce să nu ne folosim de asta? Tu ai sugerat ca eu să joc rolul influenţei pozitive în public, deci de ce să nu o facem aşa? Poţi să te prezinţi celor de pe Lumina ca un necredincios, dar să le faci şi hatârul Grandilocvilor venind la slujbe la insistenţele *mele*. Grandilocvii o să

accepte că eşti un blasfemator dacă pari pregătit să devii un Helionic fervent când te îndeamnă cineva.

— Foarte inteligent, a zis Tyrus rânjindu-mi. Tu o să fii văzută cum mă convingi să merg la slujbă în ciuda dezinteresului meu. Vorba o să se împrăştie printre angajaţii familiei Domitrian de pe navă şi o să ajungă la urechile celor de pe Chrysanthemum... Şi mai mult despre influenţa pozitivă pe care Sidonia Impyrean o are asupra nebunului.

Aşa că am făcut întocmai.

Pe o navă puţin populată, slujbele din heliosferă erau nişte chestiuni ciudate. Figurile de rang înalt stăteau întotdeauna în centru, cel mai aproape de preot, iar cei de rang inferior se desfăşurau înspre exterior. Astfel că Tyrus stătea singur în primul inel, eu stăteam în al doilea şi Neveni în următorul. În cercurile exterioare stăteau un grup de funcţionari şi angajaţi, apoi Servitorii.

De mai multe ori în timpul slujbei, Tyrus s-a agitat nerăbdător şi s-a prefăcut că pleacă. De fiecare dată, aşa cum o cerea rolul meu, am încălcat protocolul înaintând şi punându-i mâna pe umăr şi „reamintindu-i" vădit că îmi doresc să rămână.

El a răspuns fiecărei mustrări zâmbindu-mi peste umăr şi arătând tuturor cât era de indulgent cu noua lui iubire. Simţeam privirea tăioasă a angajaţilor care îşi compuneau deja în tăcere rapoartele către oricine ar fi putut să îi mituiască din Chrisanthemum. Sigur erau mulţi gata să plătească pentru resturi de informaţii strânse în timpul călătoriei cu moştenitorul Domitrian.

În ceea ce o priveşte pe Neveni, ea se holba în golul întunecat cu ochi sticloşi, tăcută şi fără să se mişte.

Am ajuns-o din urmă după slujbă. Am strigat-o când se retrăgea pe coridorul care ducea spre camera ei.

— Mâncăm ceva împreună?

Nu mai vorbisem de când îi spusesem despre relaţia mea cu Tyrus şi asta mă deranja mai mult decât voiam să recunosc.

Neveni s-a întors pe jumătate, dar nu m-a privit în ochi.

— Nu mi-e foame.

M-am chinuit să găsesc ceva să o mai întreb.

— Te bucuri că te întorci în sfârşit acasă?

— Tu ai intervenit pentru mine, Sidonia?

— I-am spus lui Tyrus că ai putea să ne ajuţi. Să calmezi spiritele.

— Deci cade pe mine, a râs ea fără speranţă. Cum o să fac asta? Oamenii mei ştiu că Imperiul şi credinţa helionică stau în calea progresului. Imperiul ia mai mult din taxe de pe Lumina decât primeşte Lumina de la Imperiu. De fapt, *ce* face Imperiul pentru noi? Ne asigură protecţie? Faţă de cine? Imperiul e cea mai mare ameninţare strategică pentru noi! Imperiul cu Grandilocvii lui decadenţi şi navele antice care împrăştie spaţiul ostil peste tot.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu asculta nimeni această conversaţie periculoasă.

— Şi peste toate astea, Împăratul ne-a insultat şi mai tare omorând-o pe mama, femeia pe care oamenii de pe Lumina au ales-o conducător, a zis Neveni cu vocea tremurândă. Nu-i de mirare că e agitaţie. Oamenilor mei li s-au luat drepturile, nu mai au nici iluzia că pot alege. Şi eu ar trebui să le spun că niciuna dintre revendicările lor nu contează?

— Nu ştiu ce ar trebui să le spui, am zis eu încet. Dar ştiu că eşti singura care are o şansă să rezolve asta. Împăratul nu cunoaşte mila, Neveni. Mai degrabă o să distrugă planeta decât să o lase să părăsească Imperiul.

— O să *încerce,* a zis ea cu o strălucire ciudată în ochi. Chiar dacă îl ajut pe Împărat, nimic nu îl opreşte să mă

cheme înapoi la Chysanthemum şi să mă omoare oricum. Nimic nu o să-l oprească să îmi distrugă planeta mai târziu, când nu o să mai fim în alertă. Dacă plecăm noi, alte planete o să plece şi ele. Nu prea îmi vine să îl ajut pe iubitul tău Tyrus. De fapt, o să îţi spun ceva foarte personal.

S-a aplecat spre mine cu faţa sfidătoare.

— Eu nu cred în religia helionică. Cred că e o prostie.

Speriată, m-am uitat înapoi spre heliosferă ca să mă asigur că nu ne aude vreun angajat al familiei Domitrian.

— Nu cred că Cosmosul e o entitate vie şi divină care ne-a creat în mod intenţionat, a mârâit Neveni. Eu cred că spaţiul e un gol, cosmosul e un lucru, iar pe noi ne-a creat *Dumnezeu.* Tot Dumnezeu a creat şi cosmosul. În credinţa asta m-a crescut mama mea.

Faţa ei s-a schimonosit.

— Nu am ascultat-o întotdeauna şi dacă aş putea să dau timpul înapoi...

Glasul i s-a frânt, dar apoi a tras aer în piept ca să se liniştească.

— Sidonia, orice am fi făcut la Chrysanthemum, la oricâte petreceri am fi mers, oricâte rochii frumoase am fi purtat şi oricâţi bani mi-ai fi dat, eu nu sunt o Grandisimă. Nu sunt ca tine. Nu m-am născut şi nu am crescut în spaţiu şi nu am fost favorizată de Imperiu. Eu fac parte dintre ei. Sunt o *Excedentară,* a zis scuipând cuvântul.

Abia atunci mi-am dat seama că acest cuvânt, pe care îl auzisem de nenumărate ori şi îl repetasem fără să mă gândesc, era o mizerie. *Excedentari.* Implica faptul că majoritatea fiinţelor umane erau inutile şi fără nicio însemnătate.

— Ştiu că nu o să mă crezi niciodată, i-am zis eu încet, dar nu îmi pasă că eşti o eretică. Nu mă interesează lucrurile astea.

Era clar că nu era răspunsul pe care îl aşteptase.

— Acum două săptămâni, mi-a zis zâmbind amar, m-aş fi bucurat foarte tare să aud asta. Aş fi simţit că am fost acceptată de Grandilocvi. Că aparţin. Mereu mi-am dorit să aparţin de ceva. Eram atât de furioasă pe mama pentru...

Neveni a izbucnit, cu gura tremurătoare:

— Obişnuiam să mă întreb: *de ce* l-a sfidat pe Senatorul von Pasus? Dar acum ştiu. Acum o văd exact aşa cum era, Sidonia: o eroină. O să fiu fiica pe care nu a avut-o cât a trăit.

A plecat fără să mai spună un cuvânt.

În timp ce o priveam cum se îndepărtează m-a cuprins un sentiment apăsător. Nu mă gândisem până acum că ar putea să refuze să ne ajute. Nu mai eram sigură că puteam conta pe ea. Era prea furioasă, suferea prea mult ca să mai fie un jucător previzibil în jocul ăsta complicat.

Capitolul 30

Pe măsură ce ne apropiam de Lumina, am încetinit pentru a naviga cu grijă prin zona de spaţiu ostil provocată de implozia unei nave cu câţiva ani în urmă. Tyrus s-a dus lângă cel mai mare hublou de pe Alexandria pentru a observa spaţiul cu ochii lui.

M-am dus şi eu lângă el, curioasă în legătură cu acest fenomen care părea să umple de groază atâţia oameni.

Priveliştea m-a surprins. Spaţiul ostil semăna cu o fâşie de lumină întinsă peste peisajul stelar. Oricât am încercat să mă conving că mă uit la ceva periculos, mi se părea că nu e totuşi decât o bandă de energie strălucitoare, ca o mare explozie solară. I-am spus asta şi lui Tyrus.

— Aparenţele sunt înşelătoare, a subliniat el. Lumina aia? Nu vine din spaţiul ostil. Sunt gaze de hidrogen rămase de la stelele care au fost distruse de el. Lumina e atrasă în găuri – mâncată, ai putea să zici. Ce vedem noi aici e moartea sistemului solar, Nemesis. *Asta* îi sperie pe cei de pe Lumina. Sunt la trei ani-lumină distanţă de aici. Noi folosim aceleaşi motoare de peste o mie de ani şi acum am ajuns să uităm şi cum funcţionează. Ăsta e rezultatul final al ignoranţei noastre: o problemă pe care nu putem să o rezolvăm.

M-am uitat din nou la stelele moarte care formau o adevărată tăietură în spaţiu, lumină pură mărginită de un violet sinistru. Acum mi se părea că văd ceva îngrozitor în ea. Ştiam că privesc însăşi nimicnicirea.

— Şi când te gândeşti cât timp şi inteligenţă devotăm perfecţionării drogurilor recreative şi închinatului la stele, a zis Tyrus. Treaba asta se întâmplă din ce în ce mai des şi noi pur şi simplu întoarcem privirea. Mulţi dintre Grandilocvi vor ignora asta până când nu o să mai aibă unde să fugă fiindcă nu o să mai fie spaţiu lipsit de această ostilitate.

Vocea lui avea un ton amar.

— Cumva, noi meritǎm asta... dar toţi ceilalţi care vor suferi din cauza acţiunilor noastre nu o merită. Dacă pot să opresc asta, *trebuie* să o fac.

S-a îndepărtat de hublou cu o venă pulsându-i pe frunte.

— Am văzut destul. Nu pot să mă mai uit la asta. Vrei să ne antrenăm din nou?

— Te-ai recuperat după data trecută? l-am întrebat surprins de rezistenţa lui.

— O să-mi facă bine.

Prima dată când m-am luptat cu Tyrus, am stat cu mâinile la spate. A devenit destul de repede evident că era mai bine pentru el dacă nu mi-aş fi folosit picioarele în locul mâinilor.

Se mişca repede pentru un om obişnuit. Am fost impresionată de puterea cu care lovea şi dacă nu aş fi fost destul de abilă să-i evit toate loviturile, sigur m-ar fi dezechilibrat.

Apoi i-am dat o lovitură în piept şi am auzit oasele crăpând.

Tyrus a zburat prin cameră şi s-a izbit de perete cu o *bufniturǎ* urâtă.

A zăcut acolo câteva secunde, chinuindu-se să îşi recapete respiraţia şi ţinându-se de coaste înainte ca roboţii

medicali să reacţioneze la semnele lui vitale şi să intre în acţiune.

Eu rămăsesem ţintuită din cauza şocului. Dar odată cu apariţia roboţilor medicali, am ieşit din transă.

— Eminenţă?

Am alergat până la el şi m-am uitat printre roboţii care erau peste tot.

Ştiam că asta o să se întâmple. *Ştiam!* De ce am fost de acord cu prostia asta?

După ce i-au refăcut plămânul care cedase şi i-au fixat coastele suficient cât să poată vorbi, Tyrus s-a întins ca să scuipe sânge, apoi s-a ridicat, holbându-se la mine şi ştergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Eşti extraordinară.

— Ce? am şoptit uimită.

Aşteptasem îngrozită, dar în vocea lui nu era nimic altceva decât admiraţie.

— Înţeleg forţa brută, viteza, dar tehnica asta de unde ai învăţat-o? a zis scuipând iar sânge.

Am clipit. În mod normal mă deranja orice întrebare despre cum fusesem crescută în padocuri, dar fiindcă aproape îl omorâsem, simţeam că-i datorez un răspuns.

— În timpul creşterii mi se ofereau stimulente vizuale.

— Asta ce înseamnă?

S-a ridicat în timp ce roboţii medicali încă se târau peste el ca nişte insecte uriaşe, îngrijindu-i celelalte răni cauzate de zborul prin cameră.

— Proiectau holograme în ţarcuri, am spus eu ezitând, fiindcă îmi era greu să pun în cuvinte amintiri despre care era mai bine să uit. Erau imagini cu oameni care făceau manevre de luptă. Altceva nu aveai ce să faci acolo. Am observat că atunci când îi imitam eram recompensată.

— Recompensată... cum?

Tyrus s-a aplecat pe vine, lăsând roboţii medicali să-l îngrijească şi uitându-se foarte interesat la mine. Urmaşul Împăratului, pe care tocmai aproape îl omorâsem, voia să audă lucruri despre *mine*.

— Mâncare mai bună, am zis eu zăpăcită.

De ce îi păsa despre trecutul meu?

— Mai puţin zgomot.

— Zgomot?

— Un zumzet neplăcut, am dat eu din cap. Îl dădeau mai încet când făceam ceva care îl mulţumea pe stăpânul padocului.

— Asta e teribil.

Da. Aşa fusese.

— A funcţionat, am zis eu încet.

— Din câte înţeleg eu, a zis încruntat, Diabolicii au o capacitate neuronală mult mai dezvoltată de a imita mişcări pe care le văd, dar habar nu aveam că antrenamentul se face în astfel de condiţii.

— A funcţionat, am zis eu din nou şi i-am întins mâna.

Tyrus mi-a luat mâna şi s-a ridicat.

— Încă o dată? m-a întrebat.

M-am uitat la el fără să înţeleg.

— Acum? După ce aproape ai...

— Mă simt chiar bine, a zis el. Acum ştiu ce poţi şi sunt pregătit. Să o facem din nou.

Nu învăţase nimic din întâmplarea de mai devreme? Poate chiar era nebun. Din fericire, eu nu eram.

— Nu.

— Nemesis, insist.

Începeam să cunosc foarte bine privirea aia încăpăţânată.

— Doar dacă porţi costum de protecţie.

Mai devreme îl refuzase.

— Foarte bine.

— Și nu o să mai dau cu piciorul, am adăugat eu.

— Cu asta nu sunt de acord. Trebuie să învăț cum să încasez lovituri.

Și-a șters sângele închegat de pe frunte.

— Am învățat singur aproape toate mișcările de luptă. Dar nu am avut niciodată un partener gata să riște să mă rănească. Aștept să mă lovești din toate puterile.

Nebun.

— Mai bine nu ai face asta, Eminență. O să sfârșești mort.

Dar nu puteai să reziști prea mult insistențelor și puterii de convingere ale lui Tyrus. În cele din urmă am fost de acord să mai facem o rundă. De data asta, în ciuda îndemnurilor lui, nu am dat cu piciorul și l-am lăsat să mă lovească de câteva ori doar ca să-i evaluez forța. Era considerabilă. O lovitură chiar m-a lăsat fără aer și atunci, din instinct, am sărit pe el și i-am rupt o mână.

Fața lui Tyrus a rămas ca de piatră, încercând să-și ascundă durerea în timp ce roboții medicali l-au năpădit din nou, îngrijindu-i brațul rupt, umărul dislocat, coasta crăpată, nasul rupt și buzele umflate. M-am uitat la el strângând din dinți de nervi.

— Acum ești mulțumit?

— Măcar te-am rănit și eu? a râs descumpănit.

— Mă dor pumnii de la cât ți-am dat.

A rânjit, imposibil de bucuros față de toată situația.

— Deci, mai facem o rundă? m-a întrebat rânjind după retragerea roboților medicali.

— Nu! Sunt... obosită, am zis găsind repede o scuză.

Ochii i-au strălucit.

— Normal că ești. Sigur nu vrei să îmi păstrezi mie mândria intactă acum că vezi că am ajuns la capătul

puterilor. Nu e nevoie, Nemesis, deşi îţi mulţumesc pentru gest.

M-am aşezat în genunchi ca să mă uit mai bine la acest tânăr ciudat. Cum se făcea că doar eu îl vedeam aşa cum era cu adevărat? Deştept, clar în gândire, imposibil de rezistent, capabil să primească lovitură după lovitură doar în speranţa că îl va întări chiar dacă nimeni nu o să îi observe înflăcărarea.

Curiozitatea e un sentiment ciudat. Nu o experimentasem prea des. M-a ros pe dinăuntru până când n-am mai rezistat şi l-am întrebat.

— *De ce*, Eminenţă? De ce să înveţi să te lupţi împotriva mea? Sigur trebuie să îţi faci mai multe griji pentru otrăvuri şi cuţite în spate. Forţa şi muşchii nu o să te apere de ele.

Tyrus şi-a lăsat capul de perete, gândindu-se la un răspuns. Lumina palidă de deasupra cădea peste faţa lui pistruiată. Părea foarte tânăr în momentul acela, mai tânăr decât cei nouăsprezece ani ai lui.

— Atacurile vin în orice formă şi dacă mor, vreau ca asta să se întâmple după ce am făcut tot ce s-a putut, după ce m-am apărat cu toată forţa, fără să cedez din prima fiindcă am fost neajutorat.

Buzele i s-au subţiat şi privirea i s-a întors spre sine.

— Mama a murit când aveam opt ani. Sunt sigur că ştii povestea.

— Nu, i-am răspuns. Sidonia a studiat istoria, nu eu.

S-a uitat la mine. Negura de pe faţa lui m-a făcut să îmi regret necunoaşterea, ca şi cum aş fi vrut să îl scutesc să povestească asta din nou.

— N-au omorât-o pe furiş sau cu otravă, a zis el. Mama era foarte prudentă, foarte prevăzătoare şi atentă. Am mers în vizită la un Vicerege, dar bunica mea îl plătise

înainte. O mulțime de oameni ne-au atacat vila. Mercenari. Nu am putut să fac nimic.

Rictusul amar al gurii lui mă deruta.

— Normal că nu ai putut, am zis eu. Aveai opt ani.

— Desigur, a zis el sec și a dat din umeri. Oricum, au măcelărit-o. Iar eu m-am ascuns.

S-a uitat în jos la pumnul strâns.

— De atunci mă tot ascund, doar că în alt fel. Probabil mă crezi un laș, a zis după o scurtă pauză.

— Nu, am zis eu, surprinsă.

El nu s-a uitat în sus.

M-am întins să îl ating, dar impulsul m-a tulburat, așa că m-am oprit.

— Pentru mine e clar, am spus încet, că ai făcut exact ce trebuia ca să rămâi în viață. Pur și simplu nu înțeleg de ce familia ta e atât de...

— Criminală?

— Numeroasă. De ce a avut bunica ta atâția copii dacă ulterior a plănuit să se războiască cu toți în afară de un singur moștenitor? Matroana Impyrean spunea că familiile imperiale își limitează numărul de progenituri pentru a evita această problemă.

— A fost mâna bunicului meu, a oftat Tyrus. El a trăit puțin – avea doar nouăzeci și trei de ani când s-a dus –, dar a insistat să aibă cât mai mulți urmași. Cred că era o formă perversă de mândrie masculină. Bunica mea nu a fost de acord să poarte decât un copil. Acela a fost Randevald. Așa că bunicul meu i-a recoltat ovulele și a creat noi copii fără voia ei. Singura problemă era că insista pentru nașterea naturală, folosind utere, nu incubatoare. Din fericire – altfel ar fi putut să fie de o sută de ori mai mulți Domitrieni. Imediat ce a început să slăbească din cauza vârstei, bunica a început să-i elimine toți urmașii care ar fi putut să-i conteste tronul lui Randevald.

— Dar Împăratul nu are încredere în ea. Am văzut asta. I-a dat puterea şi el se teme de ea.

Tyrus a reuşit să râdă în timp ce ultimul robot medical a terminat cu o mare tăietură pe care o avea pe piept.

— După ce ai văzut scorpionul înţepând mortal zeci de oameni înaintea ta, e greu să îl accepţi ca aliat. Nu poţi să nu te gândeşti că s-ar putea să se întoarcă şi împotriva ta. Ăsta e unul dintre motivele pentru care Randevald nu s-a căsătorit şi nu a făcut copii. Se teme că ei s-ar bucura mai mult de favorurile bunicii, caz în care ar dispărea şi el, precum alţi membri ai familiei noastre.

— Şi tot din cauza asta, Împăratul te favorizează.

— Bunica mă detestă, a dat Tyrus din cap. Am supravieţuit suficient de mult cât să câştig încrederea unchiului meu şi datorită nebuniei mele mă bucur încă de încrederea şi protecţia lui. Ea nu îndrăzneşte să mă atace, nu acum. Doar dacă nu fac un pas greşit şi devin o ameninţare la adresa unchiului meu. Atunci s-ar putea să o lase să mă doboare. La cum stau lucrurile acum, ţine la mine fiindcă sunt bastionul lui împotriva ei.

L-am studiat cu uimire. Faptul că nu fusesem niciodată împovărată de o familie mi se părea o binecuvântare. Cele mai apropiate rude ale mele, ca ADN, erau semenii mei Diabolici.

— Acum înţelegi de ce vreau să mă lupt cu tine, Nemesis, a zis Tyrus. Dacă tu eşti o ameninţare teribilă în orice luptă, îţi primesc cu drag provocarea. În ultimă instanţă, învăţând de la cel mai periculos nu pot decât să ajung mai puternic.

Auzindu-i cuvintele, o căldură ciudată mi-a cuprins pieptul. În afară de Donia nimeni nu mă apreciase pentru ce aş fi putut să-i arăt sau să-l învăţ, doar pentru cum aş putea să-l slujesc.

— O să fac tot ce pot, i-am promis.

Pentru restul călătoriei prin hiperspaţiu zilele mele au căzut pradă rutinei. Slujbele din heliosferă, ocazional o masă cu Neveni, când avea chef de companie – ceea ce era rar. Un antrenament cu Deadly, când dădeam ture pe navă pentru a consuma energia câinelui. Apoi mă întâlneam cu Tyrus şi ne luptam până seara târziu.

Întotdeauna luptam cu un handicap. Câteodată foloseam benzi pentru a-mi limita raza de mişcare. Am insistat ca Tyrus să poarte costum de protecţie. Alteori îi dădeam o armă şi eu luptam cu mâinile goale. Pe măsură ce treceau zilele, avea nevoie tot mai puţin de avantaje.

Puterea lui Tyrus nu o egala pe a mea. Nici pe departe. Dar începuse să-şi dea seama cum mă mişc, cum abordam o luptă. Îmi anticipa mişcările. Într-o zi, când de dragul experimentului purtam exocostume pentru a ne amplifica forţa dincolo de capacitatea oamenilor obişnuiţi – atât de mult încât diferenţa dintre Tyrus şi mine a devenit irelevantă –, m-a învins.

M-am trezit pusă la pământ, un braţ placat cu metal mă strivea, picioare metalice îmi ţineau propriile picioare, iar Tyrus stătea deasupra mea, prea departe ca să-l lovesc cu capul.

Am evaluat situaţia cu atenţie şi apoi a trebuit să recunosc.

— Mă predau.

— Te predai? Serios?

S-a uitat cu mare atenţie la mine, în timp ce respiraţia lui grea răsuna în cameră.

— M-aţi învins, Eminenţa Voastră.

— Bine. Păi... cine s-ar fi gândit?

Mi-a dat drumul şi s-a ridicat. De data asta el mi-a întins mâna şi eu am prins-o ca să mă ridic.

— Nemesis, în privat spune-mi Tyrus.

— Tyrus, am repetat eu și numele mi s-a rostogolit ciudat printre buze.

— Așa.

A continuat să zâmbească în timp ce se uita la mine cu fața încă luminată de plăcere.

— Desigur, fără exocostum nu aș fi câștigat niciodată.

— Sigur că nu.

— Nemesis, a zis el cu sinceritate, îți mulțumesc.

Acum era rândul meu să zâmbesc. În timpul călătoriei noastre se antrenase singur de tot atâtea ori cât ne luptasem. Nu eram sigură că îl învățasem atât de mult pe cât credea. Dar respectul lui sincer îmi încălzea inima. O anumită plăcere venea din faptul de a fi împlinit, important. Era plăcut să aibă cineva nevoie de tine.

M-am simțit absolut recunoscătoare când am înclinat solemn capul și i-am zis:

— Cu plăcere... Tyrus.

În noaptea aceea, după ce m-am întors în camera mea și m-am uitat la toate vânătăile de pe corp, mi-am dat seama că preț de câteva ore nu mă gândisem la Donia. Nu mai simțisem nevoia să țip și să mă prăbușesc în mine însămi de zile întregi.

Și asta nu doar fiindcă ideea răzbunării mă consola.

Nu, era mai mult decât atât. Am închis ochii și imaginea luminii aceleia sinistre îmi ardea în spatele pleoapelor. Spațiul ostil. Atunci mi-am dat seama care era adevărata amenințare de care voia Tyrus să scape. La cum mergea acum umanitatea, înainte nu aștepta decât nimicul, gata să consume și să distrugă totul.

Puteam să am un rol în a opri asta.

Eu. O Diabolică. O ființă creată să trăiască și să moară doar pentru o singură persoană, dar a cărei viață putea acum să influențeze soarta a trilioane de oameni.

Mi-am cuprins genunchii goi cu braţele şi mi-am sprijinit capul de ei, şoptind cuvinte ce nu aveau să se audă niciodată.

— Mulţumesc, Tyrus.

Încă o iubeam pe Sidonia, dar altcineva alesese pentru mine când hotărâse să îmi petrec prima parte din viaţă lângă ea.

De aici încolo, alegeam eu. Şi voiam să îl ajut să îşi revendice tronul şi să mă ocup de o ameninţare foarte reală. Ăsta era noul meu scop şi făcea ca viaţa mea să merite din nou să fie trăită.

Capitolul 31

Smucitura pe care am simţit-o când am ieşit din hiperspaţiu m-a trezit dintr-un somn plin de vise în care Matroana mă certa că am uitat-o pe Sidonia. Turbulenţele îl făcuseră pe Deadly să latre agitat. M-am ridicat din pat ca să-l calmez, apoi m-am uitat pe hublou şi am simţit un gol în stomac.

Planeta Lumina se contura mare, mai mare decât orice lucru pe care îl văzusem vreodată în spaţiu. Ne aruncasem intenţionat direct în câmpul ei gravitaţional. Erau continente, oceane purpurii şi vârtejuri de nori albi şi cenuşii. Nava tremura în jurul meu în timp ce ne apropiam din ce în ce mai mult, apoi violetul strălucitor al atmosferei ne-a înghiţit.

Nu mi-am dat seama cât de tare îl strângeam de blană până când Deadly nu m-a muşcat uşor de mână. I-am dat drumul în timp ce inima aproape că îmi sărea din piept, apoi m-am forţat să mă uit înapoi pe hublou în atmosfera violetă care se îngroşa din ce în ce mai mult.

În depărtare începeau să se vadă măreţele vârfuri înzăpezite ale munţilor, iar gravitaţia s-a schimbat, când nava şi-a eliberat propriul câmp gravitaţional, bazându-se pe atracţia forţei planetei pentru a ne stabiliza. M-a cuprins un sentiment deranjant de uşurătate. Au început să se vadă clădirile, apoi nava a aterizat.

După ce s-au oprit motoarele s-a lăsat o linişte mormântală.

Eram pe suprafaţa planetei Lumina.

Nu mai fusesem niciodată pe o planetă. Stăteam lângă Deadly mângâindu-i blana şi îmi venea să vomit. Nu puteam să mă gândesc decât la spaţiul gol de deasupra planetei, plin de raze cosmice şi asteroizi mortali şi nicio navă sau câmp de forţă care să ne protejeze de aceste pericole, doar un strat subţire de atmosferă şi un câmp magnetic.

Cum puteau oamenii să trăiască pe planete atât de slab apărate?

Fiecare zi petrecută pe planetă însemna expunere la radiaţii, la distrugătoarea lumină solară şi microorganisme ucigătoare. Dacă un singur asteroid suficient de mare ar fi lovit planeta, ar fi omorât pe toată lumea... şi totuşi Excedentarii îndurau fericiţi această situaţie. Chiar se bucurau de ea.

Uşa mea s-a deschis şi a intrat Tyrus.

— Am vorbit cu reprezentanţii rebelilor. Au fost de acord să începem negocierile. Noi o să fim găzduiţi în Capitală.

— Nu stăm aici? am întrebat tăios, sărind în picioare.

— Nu, o să stăm în complexul demnitarilor. E un gest de încredere, Nemesis. Dar o să lăsăm Servitorii aici. Ştii ce părere au Excedentarii despre ei.

Pentru un moment, mi s-a părut că sunt ţintuită de podea, dar Tyrus se mişca cu uşurinţă pe hol, aşa că m-am forţat să îi pun lesa lui Deadly şi să mă duc după el.

Am coborât de pe navă şi m-am holbat la umbra mea, încă dureros de conştientă de infinitul spaţiu deschis de deasupra. Atmosfera planetei era mai rarefiată decât standardul, aşa că trebuia să păşesc cu grijă ca să nu mă ridic în aer. Imediat ce am respirat aerul de la suprafaţă am simţit că mă sufoc. Aerul umed şi cald ca o mare gură deschisă era plin de arome şi mirosuri ciudate. Mi s-a zbârlit

pielea gândindu-mă la câte bacterii ne expuneam, dar Neveni aproape că dansa când a fugit din navă.

Ne aşteptau mai mulţi demnitari, iar Neveni s-a aruncat cu bucurie în braţele unuia dintre ei.

— Tată!

A îmbrăţişat-o cu căldură, iar eu m-am oprit chiar în spatele lui Tyrus. Pentru un moment, lumea a părut că sclipeşte în întunericul de deasupra şi când m-am uitat în sus, am văzut că o mare cenuşie de vapori de apă acoperise razele soarelui.

— Ar trebui să intrăm înainte să înceapă ploaia, a zis unul dintre demnitari aruncându-i lui Tyrus o privire rece.

Simţurile mele au intrat în stare de alertă. M-am uitat la feţele tuturor demnitarilor, văzând grade similare de neplăcere, neîncredere şi chiar ură. Lui Tyrus avea să-i fie greu să îi convingă pe oamenii ăştia să aibă încredere în el.

Tatăl lui Neveni, care acum îşi recuperase fiica, i-a aruncat o privire maliţioasă lui Tyrus – vlăstarul familiei care-i ucisese soţia.

Tyrus era prea inteligent să nu observe asta, dar, ca un actor ce era, a zâmbit cu o privire absolut încântată.

— Sunt de acord. Senatoarea von Impyrean nu e obişnuită cu viaţa pe o planetă. Cred că ar fi prea mult să-i cerem din prima zi să suporte şi vremea rea.

M-am înroşit când mi-am dat seama cât de evident era disconfortul meu, dar când Tyrus mi-a întins mâna fără să mă privească, m-am gândit că poate asta era scuza lui să iasă dintr-o situaţie jenantă.

L-am luat de mână şi i-am permis să mă tragă în faţă.

— Iubito, o să te trimit acasă, i-a zis lui Neveni tatăl ei.

— Cred că ar fi mai bine ca actualul Vicerege Sagnau să rămână, a intervenit Tyrus.

Demnitarii din jurul nostru l-au privit care mai de care mai disprețuitor.

— Ea nu e un oficial ales, a zis unul dintre ei. Poate că aristocrații își pun copiii în funcții cu autoritate, dar aici noi avem legi.

— Și totuși, este singura reprezentantă a sistemului vostru solar căreia unchiul meu îi recunoaște autoritatea, a zis Tyrus. Unchiul meu nu o să țină cont de nicio negociere la care domnița Sagnau nu e prezentă.

Mormăieli furioase au întâmpinat această declarație.

— O să particip, a zis Neveni făcând un pas în față.

— Neveni... a început tatăl ei.

— Am fost la Chrysanthemum și am stat printre Grandilocvi luni întregi, a răspuns demnă Neveni. Nu e niciun motiv pentru care să nu pot asculta în timp ce se decide soarta planetei mele. Tată, te rog, lasă-mă să rămân.

— În cazul acesta, a zis unul dintre demnitari, o să începem imediat, Eminență. Să vă escortăm concubina în camera ei?

M-am uitat cu atenție la Tyrus. Era înțelept să fim separați? Nu mă adusese aici ca să-l protejez?

S-a gândit la asta un moment și apoi a părut să ia o decizie. Mi-a observat privirea și a dat încet din cap, semn că trebuia să fac cum voiau ei.

— Draga mea, du-te să te odihnești.

Eram roasă de îndoieli. Treaba asta părea o greșeală. Dar m-am întors ca să îmi urmez însoțitorul. În ultimul moment, Neveni a venit la mine și m-a îmbrățișat.

— Îți mulțumesc că m-ai adus acasă, Sidonia, mi-a șoptit la ureche. Sper că știi că orice s-ar întâmpla, eu țin la prietenia noastră.

Mai târziu, când eram singură în camera mea, fraza care m-a îngrijorat cel mai mult a fost: *orice s-ar întâmpla.*

Tyrus nu s-a întors toată seara, iar eu m-am plimbat prin aripa rezidențială a complexului demnitarilor încercând să nu mă uit la cerul gol-goluț ce se vedea pe fereastră. Mă simțeam puțin mai confortabil, dar eram încă foarte conștientă de cât de contaminată era viața planetară și câte radiații solare absorbea corpul meu în fiecare secundă pe care o petreceam aici.

Ce ciudat să te gândești că primii oameni veniseră dintr-un loc precum ăsta. Și îi supraviețuiseră.

Deadly mi-a simțit neliniștea și a început să se agite. Nu aveam unde să-l duc în interior să își facă nevoile, așa că la îndemnul unuia dintre asistenții mei – un luminar cu părul bogat care mă privea cu neîncredere și răspundea monosilabic – l-am scos șovăielnică afară.

Cerul era acum negru, nu se vedea nicio stea și singurele lumini veneau de la clădirile îndepărtate și, ocazional, de la luna care ieșea dintre norii grei. Lumini aurii mărgineau o potecă prin grădina deasă care nu semăna cu nicio grădină pe care o văzusem vreodată. Mușchiul urcase pe copaci și părea să îmbrace ramurile, iar frunzele moarte îmi foșneau sub picioare. Plantele păreau încolăcite ca niște soldați prinși în luptă.

Erau multe grădini în Chrysanthemum și fortăreața Impyreană, dar nu erau naturale, ci atent create prin inginerie genetică. Grădinile de aici crescuseră singure, fără prea multe intervenții străine de natură. Plantele păreau că se luptă unele cu celelalte pentru spațiu și pentru lumina soarelui. Era un haos. Gândindu-mă la asta și la umiditatea din aer, nu puteam să înțeleg cum reușeau oamenii să trăiască în condiții atât de imprevizibile.

Apoi o picătură mi-a căzut pe piele.

Deadly și-a pleoștit urechile și a mârâit. Eu am înghețat. Mai multe picături mi-au căzut pe piele și știam că

toate vin din norii de deasupra noastră. Auzisem despre acest fenomen. Grădinile din fortăreaţa Impyreană aveau aspersoare care simulau ploaia. Dintr-odată, ca şi când cineva ar fi dat drumul la robinet, apa a început să curgă peste noi ca dintr-un milion de mici rezervoare. Aversa m-a luat luat prin surprindere şi l-am tras pe Deadly înapoi spre vilă în timp ce vântul îmi sufla apa în ochi.

Îngrozitoare, îngrozitoare existenţă. Sutera nu Impyrean avea dreptate, asta era...

Un fulger orbitor a crăpat un copac în două, urmat de un tunet asurzitor.

O explozie. Eram atacaţi! M-am aruncat în noroi şi am scăpat lesa lui Deadly. Prin ploaia torenţială, am mai văzut un fulger orbitor care parcă a aprins totul şi am auzit alte explozii care făceau pământul să tremure. Deadly a luat-o la fugă schelălăind de frică.

Inima mi se oprise în piept fiindcă nu fusesem niciodată într-un asemenea haos. Puteam să confrunt un atacator, dar armele acestea erau prea puternice să le fac faţă. Pentru un moment, nu am ştiut ce să fac. Venea din spaţiu? Venea din altă parte? Ce fel de armă era asta? Care era ţinta acestui atac?

Tyrus.

Desigur. Tyrus!

Gândindu-mă la el, m-am umplut de panică. Trebuia să mă duc la el! M-am ridicat în picioare în timp ce vântul îmi biciuia faţa iar copacii din jurul meu se lăsau ca doborâţi de durere. Apa îmi şiroia pe chip şi nu mă gândeam decât la faptul că le permisesem să ne despartă şi acum luminarii puteau să-i facă orice în mijlocul acestui atac.

O să-l protejez cumva. O să-i găsesc un adăpost.

L-am găsit chiar la intrarea în camerele consiliului diplomatic. S-a uitat la mine şocat, mi-a văzut rochia

murdară de noroi și privirea frenetică, apoi a venit și m-a luat în brațe.

— Iubirea mea, ce s-a întâmplat?

— Tyrus, ai fost lovit?

— Ce s-a întâmplat cu tine? mi-a zis făcând un pas în spate.

— Suntem atacați.

Mi-am trecut mâinile peste corpul lui căutându-i rănile. Îi simțeam mușchii încordându-se sub atingerea mea.

— Trebuie să găsim imediat un adăpost!

— Despre ce atac e vorba?

— Trage ceva din cer. Nu știu ce armă e. Ascultă! Se aude acum! am zis tresărind la sunetul violent ce străbătea cerul.

Pentru un moment, Tyrus doar s-a holbat la mine. Apoi a început să râdă. Ce era atât de amuzant?

— Îmi cer iertare, Sidonia, a zis luându-mi fața în palme. Am uitat că tu nu ai fost niciodată pe o planetă.

Mi-a dat la o parte șuvițele ude de pe față și a adăugat cu glas scăzut:

— Și nici nu ai fost educată pentru a înțelege ceea ce ai văzut. Probabil te-ai speriat.

S-a întors pentru a se adresa demnitarilor cu care negocia.

— Putem să luăm o pauză? Trebuie să-i arăt ceva iubitei mele.

Demnitarii arătau la fel de confuzi cum mă simțeam eu. Dar Tyrus a rămas calm, m-a luat de braț ca și cum aș fi fost ceva foarte fragil și care are nevoie de îndrumare. Era un gest așa de străin pentru mine că nici nu știam ce să cred despre el. Apoi m-a însoțit afară.

M-am dat mai aproape de el. O fi fost Tyrus relaxat în legătură cu pericolul, dar eu nu eram. Eram gata să-l arunc la pământ și să-l apăr la primul semn că încrederea

de care dădea dovadă se dovedea a fi falsă. Armele încă luminau cerul, dar când i le-am arătat, Tyrus a dat din cap și nu m-a lăsat să îl trag înăuntru.

— Nu sunt arme. Ai încredere în mine?

M-am gândit la treaba asta. Aveam tot atâta încredere în el cât puteam să am în oricine. Am dat din cap.

M-a dus și mai departe prin ploaie. În timp ce stăteam acolo împreună, între lumini și zgomotul asurzitor, a arătat spre cer.

— Asta este vremea! a zis el. Suntem într-o furtună. Luminile astea nu sunt arme, sunt descărcări electrice naturale numite „fulgere". Fac parte din viața pe o planetă.

— Fulgerul ăsta e normal? am întrebat uitându-mă la lumina orbitoare.

Auzisem despre ploaie, dar *descărcări electrice*?

— Oamenii chiar trăiesc așa? Am văzut un copac despicat în două! Asta e periculos!

Ne-a lovit o mare rafală de vânt, răvășindu-i părul în timp ce el râdea.

— Fulgerul chiar *e* periculos. Nu neg asta. Dar este și foarte frumos, nu-i așa?

M-am pomenit strângându-l și mai tare de mână, încercând să văd fulgerele acelea așa cum le vedea și el. Da, poate că era ceva maiestuos în ele. Luminau cupola cerului scoțând în evidență marii nori vineții.

— Da, așa este, am zis simțind furnicături pe piele.

Chiar *era* frumos. Cât de extraordinar, cât de ciudat.

M-am uitat spre Tyrus și m-am speriat. El se uita la mine, nu la ploaie. Părul ud leoarcă i se lipise de cap. Apa se prelingea peste maxilarele drepte, curgându-i spre despicătura din bărbie.

Mi-a venit o idee ciudată: odată ce am învățat s-o văd, s-ar putea să întrezăresc frumusețea peste tot. Poate chiar și pe chipul altcuiva.

Am înghiţit şi mi-am întors privirea. Încă ploua peste noi, dar acum temerile mele cele mai mari dispăruseră şi devenisem conştientă de altă senzaţie: rochia se lipise de mine, grea şi udă leoarcă; pielea lui Tyrus mi se părea atât de caldă şi de umedă. Cu colţul ochiului, i-am observat buzele zvâcnind într-un surâs rapid.

Îşi bătea joc în tăcere de ignoranţa mea?

— Ce e? am zis îngrijorată.

A întins mâna şi mi-a dat la o parte părul ud din ochi.

— Nu m-am gândit că ar putea să existe ceva care să te îngrijoreze. Credeam că Diabolicii sunt... neînfricaţi.

— Eu sunt, am zis, dar imediat ce am rostit cuvântul mi-am dat seama că e o minciună.

Fusesem antrenată să par neînfricată, dar nu trecusem niciodată peste frică.

— Oricum, a zis mângâindu-mă pe braţ, îmi pare rău că nu am fost aici mai devreme ca să-ţi explic.

Expresia de pe faţa lui mi se părea ciudată. După un moment mi-am dat seama că ceea ce vedeam în ochii lui era bunătate – o privire cu adevărat sinceră din partea unui tânăr care era tot timpul atent la pericole. Încă mă mângâia pe braţ şi atunci mi-am dat seama că încearcă să mă liniştească. *Pe mine.*

Ştia ce sunt, dar încerca oricum să mă liniştească.

Am aruncat o privire în spate, dar nu ne urmărea nimeni. Nu îşi demonstra afecţiunea pentru a fi văzut de altcineva. Pur şi simplu încerca să liniştească un Diabolic.

Mai mult decât atât, ştia că minţisem în legătură cu neînfricarea mea, dar nu mă judecase pentru asta.

Mi s-a pus un nod ciudat în gât. M-am frecat cu mâna, dar senzaţia nu a trecut.

— Trebuie să-l găsesc pe Deadly, am murmurat după ce ploaia şi fulgerele s-au oprit.

Am pornit amândoi la pas, într-o tăcere prietenoasă. Dintr-odată au apărut și lunile din spatele mantiei grele de nori, aruncând raze argintii peste pământ și strălucind în picăturile de ploaie rămase pe lujerii verzi luxurianți. „Frumusețe", m-am gândit din nou. Sălbatică și necontrolată, la fel ca fulgerele. Nu știam dacă o admiram sau nu aveam încredere în ea.

Apoi lumina a căzut pe fața obosită a lui Tyrus și m-am gândit la demnitarii pe care-i lăsasem în urmă.

— Pot să-l găsesc singură, am zis, nu trebuie să vii cu mine.

— Simt nevoia de o pauză. Oricum, aș prefera ca animalul ăla să nu sfâșie vreun luminar. Nu ne-ar ajuta cu negocierile.

— Cum merg lucrurile?

Buzele lui au zâmbit, dar restul feței nu.

— Sunt sceptici. Cum e și normal. Cu spațiul ostil în apropiere, se tem că peste câteva decenii nu o să mai aibă planeta. Grandilocvii nu o să le asculte temerile. Cea mai bună sugestie a Senatorului von Pasus este evacuarea planetei... Luminarii sunt furioși. Mă lupt cu câteva glasuri vehemente, dar sper că ne apropiem de găsirea unei soluții. Prietena ta, Neveni, o să rămână Vicerege doar cu numele. Vor retrage declarația de independență pentru moment, până la urcarea mea pe tron. Apoi, după ce ajung Împărat, o să revizuiesc legile despre educația științifică, iar ei vor putea avea acces la orice am putea să recuperăm pentru a ne ajuta să rezolvăm această problemă.

— Și o să accepte condițiile astea?

Tyrus a început să se încrunte și s-a uitat într-o parte.

— Sper. Altfel ne-am pus pe amândoi în pericol.

Pericol? M-am uitat fix la el, căutându-i ochii pentru a putea vorbi sincer. Cât de mare?

— Uite-ţi câinele. Haide repede, a zis Tyrus sărind înainte şi bătând din palme.

Am alergat după Deadly, ameţită de uşurare, uitând pentru un moment de problema negocierilor lui Tyrus.

Capitolul 32

Tunetele şi fulgerele s-au întors de mai multe ori în timpul nopţii, deranjându-mi somnul. De fiecare dată când zgomotul revenea săream în picioare, cu inima bătând să-mi iasă din piept, convinsă preţ de o fracţiune de secundă că suntem atacaţi. Apoi mintea conştientă îmi amintea de cuvintele lui Tyrus. Sunt fulgere. Doar fulgere.

După un somn atât de agitat, nu m-am trezit imediat când cineva a intrat în cameră, nici măcar când Deadly a început să latre din ţarcul lui. Asistenţii ce îmi fuseseră desemnaţi se perindau mereu pe acolo de-a lungul şederii mele, deşi au început să mă evite după ce l-am acostat pe unul dintre ei când încercam să-l găsesc pe Tyrus.

Salteaua s-a lăsat sub o nouă greutate. O mână mi-a atins mâna.

— Sidonia.

M-am ridicat atât de brusc, că Neveni s-a ridicat de pe pat.

— Tu erai, am zis fără suflare.

Neveni, cu faţa ei gravă, nu mi-a zâmbit înapoi.

— Nu mă prefac că înţeleg noile tale sentimente pentru Tyrus Domitrian, a zis. Pot doar să presupun că sunt o reacţie la durerea ta.

— Durere? am întrebat frecându-mă la ochi şi încercând să scap de somnolenţă.

— Ţi-ai pierdut întreaga familie. Acum eşti singură în univers şi nici nu îmi pot imagina cât de dureros trebuie

să fie asta, a zis strângându-mă de braţ. De asta am susţinut cauza ta în faţa celorlalţi. Ştiu şi ei cine e tatăl tău şi ce a încercat să facă – felul în care a încercat să transmită informaţii Excedentarilor. Ăsta e singurul motiv pentru care au decis să nu te judece, chiar dacă eşti un Senator Imperial.

M-am ridicat atât de repede că nici nu ştiu când s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui, Neveni?

S-a înfiorat din cauza felului în care m-am aplecat deasupra ei, dar s-a ridicat cu toată demnitatea de care mai era în stare, cu ochii negri strălucind decişi.

— Lumina a părăsit Imperiul. Nu o să fim convinşi să ne răzgândim. Am terminat-o cu dominaţia imperială. Poate că nu-l avem la îndemână pe Împărat pentru a-l pedepsi pentru crime împotriva poporului nostru, dar Prinţul Moştenitor o să fie un bun înlocuitor.

— Ba nu, nu o să fie, am mârâit la ea.

— Treaba e făcută deja, a dat ea din umeri. L-au luat în timpul nopţii. A fost judecat, condamnat şi în curând o să fie exec...

Am lovit-o.

A ţipat când s-a prăbuşit la pământ. Înainte să apuce să îşi revină, am prins-o de păr şi am ridicat-o.

— Unde e?

— Ajutor! a strigat. Ajutor!

Uşile s-au deschis şi înăuntru au năvălit gardienii care erau evident pregătiţi pentru asta. M-am uitat la ei. Erau patru. Fără arme cu proiectil, doar bâte. E clar că s-au gândit că nu au nevoie de arme pentru a o doborî pe Sidonia Impyrean. Greşeala lor.

— Ajutaţi-mă! a ţipat Neveni.

Am dat-o la o parte şi m-am aruncat înainte. Primul dintre ei a întins braţele ca şi când ar fi vrut să mă prindă.

Zâmbetul condescendent de pe buze i-a dispărut când lovitura mea de picior i-a întâlnit faţa. A zburat cu spatele în zid. La următorul am ajuns înainte să îşi dea seama că sunt acolo. L-am aruncat atât de tare prin cameră că a făcut bucăţi o masă de sticlă. Ceilalţi doi m-au atacat împreună. M-am ferit de braţele lor, apoi m-am întors şi i-am apucat pe amândoi de tunică. Le-am zdrobit capetele unul de celălalt.

Când m-am îndreptat spre Neveni, ea s-a dat în spate, palidă şi cu ochii mari. A privit cu gura căscată la dezastrul pe care îl provocasem.

— Tu... tu nu eşti om.

— Nu sunt, i-am zis.

Deci aşa stăteau lucrurile: pericolul de care mă grăbisem seara trecută să-l salvez pe Tyrus venise azi.

— Unde l-au dus pe Tyrus?

A protestat, desigur. Dar negocierile noastre au fost scurte. I-am spus clar că dacă încearcă să scape îi rup gâtul. Înfrântă, Neveni m-a condus pe coridoare aruncându-mi priviri trădate şi pline de lacrimi.

— Nu înţeleg. Ce eşti?

Nu avea niciun rost să o mint.

— Sunt Diabolica Sidoniei Impyrean.

— O... Diabolică? La fel ca Enmity? a întrebat holbându-se la mine. Asta e imposibil.

— În mod evident, nu e. Pe tine te-am păcălit.

— Cum de mai eşti în viaţă?

— Sidonia Impyrean m-a salvat de la marea epurare. Apoi am venit în locul ei la Chrysanthemum, am zis cu voce amară. Ca să o protejez.

— Nu înţeleg! De ce îl ajuţi pe Tyrus Domitrian? Dacă ce îmi spui e adevărat, tu ai cele mai multe motive să îi vezi morţi pe Domitrieni.

— Aşa e. Dar *nu* pe Tyrus.

Pentru că şi el îmi era prieten, un prieten care se bazase pe mine. Şi mă temeam pentru siguranţa lui mai mult ca niciodată. Nu aveam cum să previn moartea Sidoniei. Dar soarta lui Tyrus era acum în mâinile mele.

Am ieşit pe strada de lângă complex.

— E prea târziu, a zis Neveni gâfâind. Aici au pronunţat sentinţa. Cred că l-au dus deja să îl execute.

— Unde?

— La Anexa Pieţei Centrale.

— Unde e asta? am întrebat ridicând mâna la ea.

— M-ai lovi din nou?

— Dacă trebuie.

Neveni a scuipat sânge. Ultima dată când am lovit-o m-am abţinut doar puţin.

— La şaizeci de străzi de aici, a zis arătând cu capul spre stradă.

— Străzi? am repetat eu încercând să îmi dau seama la ce se referă.

— Secţiuni de trotuar între străzi dispuse perpendicular. Şaizeci.

— Dacă mă minţi...

— De ce m-aş deranja? Oricum nu o să ajungi la timp.

— Neveni, am zis uitându-mă la ea şi luând rapid o decizie. Am reconsiderat prietenia noastră. Îmi pare rău.

Am lovit-o atât de repede că nu a mai avut timp să se sperie.

I-am ridicat trupul inconştient, aşezând-o în afara drumului. Apoi m-am întors şi am început să fug cât de repede puteam în direcţia pieţei, ştiind că nu alerg destul de repede şi că imediat ce o să se trezească, Neveni o să îşi trimită oamenii după mine.

„Ar fi trebuit să o omor. Era mai bine dacă o omoram."

Maşinile cu aeropropulsie treceau cu repeziciune pe lângă mine. A treia oară, una dintre ele era să mă calce.

Atunci mi-a venit o idee. M-am cățărat pe scările de incendiu ale unei clădiri, apoi m-am aruncat spre mașinile care treceau în viteză pe lângă mine înfigându-mi degetele în caroserie după ce o rafală puternică de vânt era să mă dea jos. Ochi speriați se holbau la mine din interior. Mi-am tras picioarele și am lovit cât am putut de tare. Prima lovitură a ricoșat de pe parbriz. A doua l-a crăpat. După a treia, m-am tras în interior printre cioburile de sticlă.

Ocupanții mașinii au scâncit și s-au dat cât mai departe de mine. Probabil arătam înfricoșător în cămașa mea de noapte plină de sânge.

— Du-mă în Piața Centrală, am spus. *Acum.*

Piață Centrală era accesibilă doar pietonilor. O mare mulțime de patrioți luminari se adunase lângă Anexă – un turn solitar din paladiu torsionat – pentru a-l vedea murind pe Tyrus Domitrian, Prințul Moștenitor al arogantului Imperiu care pretindea că îi stăpânește. Ecrane uriașe se ridicau deasupra mulțimii, gata să difuzeze execuția. Numărul celor adunați în piață m-a uimit – nu mai văzusem niciodată atâția oameni strânși la un loc.

Imediat ce am înțeles cum se conduce mașina, am preluat controlul și am luat-o direct spre mulțime cu sirena pornită. Oamenii au sărit din calea mea. Dar nu reușeam să îmi dau seama cum să opresc vehiculul. Am tras aer în piept și am virat spre zidul Anexei, apoi m-am pregătit pentru impact.

Mașina s-a oprit în zid. În mijlocul metalului ce se contorsiona, m-am simțit învăluită într-un con moale și mătăsos. Am reușit să ies din plasa de siguranță, am spart geamul cu un picior și m-am târât afară ca o creatură nou-născută și grotescă ce iese din oul spart.

Coliziunea a fost atât de puternică, încât a făcut o gaură în zidul clădirii. M-am aruncat prin gaura aceea făcându-mi drum prin turnul în care se adunase elita de pe Lumina şi se pregătea să vadă execuţia din primul rând, pe scena pregătită în celălalt colţ al camerei.

Primul gardian m-a observat. A dat alarma şi ceilalţi şi-au îndreptat armele spre mine. Fulgere de energie au pornit spre mine din toate părţile. M-am aruncat în aer, nu neapărat ferindu-mă, ci mai mult împingând şi sărind peste cel mai apropiat grup de spectatori aşa cum numai un Diabolic putea să facă, sperând că mişcările mele imprevizibile o să mă salveze.

Împrăştiaţi, membrii elitei de pe Lumina strigau speriaţi, lovindu-se unii de ceilalţi în încercarea de a scăpa din apropierea mea. Am sărit pe umerii unui bărbat şi de acolo m-am aruncat pe scena din faţa încăperii unde era ţinut Tyrus. Soldaţii care erau de pază şi-au îndreptat armele spre mine, dar m-am ferit şi l-am pus la pământ pe primul dintre ei, apoi i-am luat arma şi am îndreptat-o spre colegii lui. Au căzut rapid, unul după altul.

M-am întors spre demnitarii care-l înconjurau pe Tyrus. Îl forţaseră să stea în genunchi şi erau gata să-l omoare.

O să-i ucid pe toţi sau o să mor încercând.

O singură lovitură pentru tatăl lui Neveni – nu mortală, totuşi, pentru că era prietenul meu. Dar ceilalţi...

— Stai! a strigat Tyrus. Nu-i omorî.

Acum nu era momentul pentru milă.

— De ce nu? am zis uitându-mă la el nerăbdătoare.

Am ţintit şi am distrus cătuşele în care era prins.

Tyras s-a ferit speriat, apoi s-a ridicat în picioare, eliberat. Eu mă învârteam prin spatele demnitarilor pentru ca soldaţii de sub scenă să nu poată trage în mine.

— Cel mai bine e să îi omorâm, am spus. Îl păstrăm pe tatăl lui Neveni ostatic, asta o să ne ajute să evadăm...

— Nu, a zis Tyrus uitându-se la oficiali. Dacă vă cruţ viețile, sunteţi de acord să mă ascultaţi pentru ultima dată?

Ce *făcea*? M-am uitat la membrii elitei luminare care nu fugiseră şi la soldaţii care se apropiau încet de sub scenă cu armele pregătite. Ce ar mai fi putut Tyrus să le zică? Oamenii ăştia se dovediseră a fi trădători şi înşelători. Se strecuraseră noaptea ca să îl prindă şi să îl omoare. Nu mai meritau nicio şansă.

Dar Tyrus îşi întorsese deja privirea de la mine şi se adresa demnitarilor care mai devreme îl încercuiseră, dar acum stăteau neajutoraţi cu mâinile în aer.

— Un ultim apel la raţiune. Nu voi m-aţi chemat. Am venit neinvitat, iar dacă după ce vă mai vorbesc o dată, oamenii de pe Lumina vor mai vrea să se răzbune pe familia mea ucigându-mă pe mine, atunci voi permite asta. De bunăvoie.

Demnitarii au început să se agite. Am observat câţiva oameni care intrau prin gaura pe care o făcusem prin zid. Însăşi Neveni a intrat împiedicându-se, urmată de gărzile ei. S-a uitat prin cameră cu mâinile la cap. Când ochii noştri s-au întâlnit, i-am văzut faţa contorsionată de furie şi trădare.

Tatăl lui Neveni a discutat cu un alt bărbat, apoi a zis:

— Foarte bine. O să ascultăm un ultim apel, cu condiţia să te supui oricărei decizii pe care o vom lua.

Tyrus a aprobat dând din cap.

— Atunci să lăsăm armele jos şi să discutăm

„Să lăsăm armele jos?“ M-am muşcat tare de obraz ca să îmi stăpânesc furia. Voia de fapt să spună că *eu* trebuia să îmi pun arma jos, dar nu aveam de gând să fac asta. Acum câteva minute se pregăteau să îl execute. Ce făcea? Ei voiau să-l omoare!

Tyrus s-a uitat la mine rugător, iar intensitatea din ochii lui îmi cerea să am încredere în el. Să am încredere în judecata lui. Puteam să am încredere în el? Puteam să permit să se întâmple asta?

Mi-au tremurat mâinile, dar m-am forţat s-o fac. Am lăsat arma jos.

Acum ne aflam amândoi la mila luminarilor.

Capitolul 33

I-am urmat ca într-o transă pe Tyrus și pe câțiva demnitari când s-au dus într-o cameră mai retrasă. Stăteam cât se putea de aproape de el, iar ceilalți aveau grijă să păstreze distanța. Cămașa mea de noapte era ruptă și pătată de sânge și știam că le dezvăluisem celor de pe Lumina că nu aveam cum să fiu un om obișnuit.

Tyrus risca moartea, dar cu toate acestea a luat un pahar și s-a așezat în fața acestor demnitari ca și când el ar fi fost cel care îi comanda – ca și când el îi chemase la o întâlnire pașnică, nu ei îl aduseseră în acest tribunal al pierzaniei.

— Am abordat problema greșit, le-a zis.

Lumina palidă și aurie cădea peste pielea lui precum mierea, peste conturul brațelor musculoase și demnitatea calmă de pe fața lui. Trăsăturile lui nu ascundeau nicio urmă de neliniște și chiar așa tânăr cum era arăta a Împărat. Era incredibil cum toată lumea îl crezuse nebun.

— Am venit aici să vă asigur că nu sunt deloc precum unchiul meu, când voi de fapt nu aveați niciun motiv să mă credeți. Nici acum nu aveți.

În jurul nostru oamenii au aprobat cu entuziasm și am văzut ochii ostili strălucind.

— M-am așteptat să acceptați orbește asigurările mele că o să vă ofer independența. Dar de ce m-aș mai ține de cuvânt după ce ajung Împărat? După ce o să fiu în siguranță? Lăsați-mă să-mi susțin cauza.

A băgat mâna în tunică şi a scos o fiolă metalică subţire, apoi a pus-o calm pe masa din faţa lui.

— Mă întrebaţi cu ce sunt diferit de unchiul meu. *Aşa* rezolvă unchiul meu problemele. Aceasta e calea Domitrienilor. Am avut-o cu mine tot timpul, şi când m-au luat oamenii voştri, şi la procesul de azi-dimineaţă, când nu m-aţi lăsat să vorbesc şi să-mi susţin cauza. Ştiţi ce e aici?

În cameră s-a lăsat o tăcere mormântală. Mi-am dat seama din privirile celorlalţi că nici ei nu ştiau despre ce e vorba.

— Sigur unii dintre voi cunosc istoria imperială. Unchiul meu sigur o ştie, de asta a şi sperat să o repete. Străbunica mea a folosit cândva o armă biologică exact ca asta pentru a manipula o revoltă de pe Fortican.

Neliniştea a cuprins camera şi mai mulţi dintre luminari au sărit în picioare, gata să o ia la fugă. O frază a început să se audă din mai multe guri.

— Negura nimicitoare!

— Da, e Negura nimicitoare. Şi dacă aş fi vrut să o folosesc, a zis Tyrus ridicându-şi vocea, dar fără să strige, nu aş fi făcut-o deja? Am riscat să *mor* ucis de voi şi totuşi nu am vrut să folosesc asta şi să risc moartea a mii de oameni nevinovaţi. Aşa rezolvă lucrurile unchiul meu. Şi da, asta e calea familiei imperiale Domitrian, dar *nu* este şi calea mea!

În cameră s-a aşternut tăcerea. M-am tras mai aproape de fiolă şi am examinat-o fără să o ating. Dintr-odată mi-am amintit expresia vicleană de pe chipul Împăratului când a fost de acord să-l lase pe Tyrus să vorbească cu luminarii, când i-a spus că o să-i zică *exact* ce să le spună.

— Împăratul te-a trimis aici ca să foloseşti asta... arma asta biologică, nu-i aşa? am murmurat eu. Nu voia să negociezi.

Tyrus a zâmbit amar şi a luat fiola în mână uitându-se la contururile fine ale metalului.

— Nu, nu avea nicio dorinţă să rezolve problema paşnic. Voia să facă un exemplu din luminari. Mi-a cerut în mod deosebit să obţin permisiunea de a veni pe planetă şi, la aterizare, să eliberez Negura, la fel cum făcuse odinioară şi străbunica mea cu duşmanii ei. Sunt destui spori în fiola asta să extermine toată provincia. Noi doi am fi fost în siguranţă. Am fost imunizaţi împotriva toxinei când ne-au făcut vaccinurile standard înainte să plecăm de pe Chrysanthemum. Luminarii însă ar fi avut parte de o soartă teribilă.

— Ne ameninţi? a zis tatăl lui Neveni cu vocea tremurândă.

— Încă nu îţi e clar că *nu*? a întrebat Tyrus uitându-se fix la el. Am fost trimis aici ca să folosesc asta, dar eu nu aş face asta vreodată. Nici măcar ca să îmi salvez propria viaţă. V-am demonstrat *deja* asta. Voi aţi vrut să mă omorâţi şi eu am aşteptat să mor. Dar tot nu am folosit-o. Nu am nicio intenţie să continui vechile obiceiuri! Am venit aici ca să rezolv conflictul cu ajutorul cuvintelor, pentru a scuti această planetă de planurile unchiului meu. Indiferent dacă mă omorâţi astăzi sau plec de aici un om liber, fiola asta o să rămână închisă, nefolosită.

S-a aplecat în faţă.

— Dar dacă sunteţi de acord să mă lăsaţi în viaţă, pot să vă promit un singur lucru: nu o să vă mai confruntaţi niciodată cu o asemenea ameninţare. Intenţionez să mă întorc la Chrysanthemum şi să preiau puterea de la unchiul meu. Apoi o să distrug influenţa pe care o au Grandilocvii asupra acestui Imperiu şi o să vă eliberez din ghearele lor pentru totdeauna.

Am simţit că mă sufoc auzindu-l pe Tyrus vorbind pe faţă despre trădare. Luminarii murmurau uimiţi de aceste cuvinte, dar l-au lăsat să vorbească.

— Am văzut spaţiul vostru ostil. Cunosc bine ameninţarea cu care o să vă confruntaţi la un moment dat în viitorul apropiat, a zis Tyrus. *Ştiu* de ce vreţi să vă retrageţi. Imperiul a suprimat tehnologia, cunoaşterea de care aveţi nevoie pentru a supravieţui, iar această suprimare nu a reuşit decât să menţină puterea Grandilocvilor. Cei care contestă această represiune sunt consideraţi blasfematori şi eretici fiindcă asta e religia helionică a nobililor – o religie pe care oameni mici şi fără o adevărată credinţă proprie o folosesc ca pe o bâtă. Şi da, pot să spun asta cu certitudine. M-am născut printre aceşti oameni, am crescut printre ei. Religia asta e doar unealta lor, nimic altceva.

Neveni a ieşit din grupul de demnitari cu ochii strălucind de neîncredere.

— Şi de ce ai fi *tu* diferit? Dacă o să faci ce spui, o să îţi pierzi din putere.

— Care este alternativa? a zis Tyrus. Să aşteptăm până spaţiul ostil e peste tot? Să aşteptăm până nu mai putem să ne întoarcem în nicio direcţie fără să ne întâlnim propria distrugere? Stagnarea înseamnă moarte, domniţă Sagnau. Decât să rămân în istorie doar ca un alt laş care şi-a pus mâna la ochi şi s-a complăcut în plăceri, ascunzându-mă de realitatea din faţa mea, eu vreau să fiu acela care face primul pas pentru a o schimba.

— Şi cum o să faci asta? a zis cineva zeflemitor.

— Unchiul meu mi-a dat deja uneltele necesare pentru subminarea Grandilocvilor. Le-a luat puterea şi influenţa multora dintre familiile imperiale şi şi-a atribuit-o sieşi. Acum poate acţiona abuziv în Senat, fără să-l controleze cineva. Pot să folosesc puterea acaparată de el – mandatul pe care l-a creat pentru sine – şi să acţionez împotriva obiecţiilor Grandilocvilor. Şi jur că asta o să fac.

— De unde știm că vorbești cu bună-credință? a zis tatăl lui Neveni. Ai putea să iei puterea și să te răzgândești.

— Foarte simplu, a zis Tyrus. Tot ce am spus aici înseamnă înaltă trădare. Recunosc în fața voastră că plănuiesc moartea unchiului meu, Împăratul. De fapt, recunosc și faptul că ajut o Diabolică să se prefacă drept Senatoarea Impyrean și o ascund printre Grandilocvi, deși simplul fapt de a avea un Diabolic înseamnă înaltă trădare, a zis arătând spre mine.

Am fost ținta mai multor priviri speriate. Neveni a înghițit cu greu, dar nu și-a întors privirea.

— V-am oferit tuturor, a zis Tyrus, fiecăruia dintre voi, aproape doisprezece oameni câți sunteți aici, muniția necesară pentru a mă distruge înainte sau după ce devin Împărat. Cine dintre Grandilocvi o să îmi accepte autoritatea când o să afle ce planuri am pentru ei?

Mulțimea a început să murmure.

— Aleg să vă încredințez secretele mele cele mai periculoase, a zis Tyrus cu fața luminată de convingere, pentru că împărtășim cu toții aceeași cauză. Ea ne unește. Vrem același lucru. Acum, o să mă lăsați să plec de aici ca să îmi duc planul la capăt, sau o să mă doborâți pe loc? Mă las la mila voastră.

Și-a desfăcut brațele și a trebuit să mă lupt cu impulsul de a sări în fața lui pentru a-l proteja.

Una după alta, am văzut armele celor din jurul meu căzând la pământ. Tyrus a băut calm din pahar și totul a devenit foarte clar pentru mine: avea să trăiască. În sfârșit, cauza lui îi câștigase pe luminari.

Am stat împreună lângă hubloul de pe Alexandria în timp ce nava se ridica de pe suprafața planetei. Mă uitam uimită pe geam și nu îmi venea să cred că Tyrus Domitrian

chiar rezolvase problema. Cât despre Împărat, el știa că pe planeta Lumina fusese o rebeliune, iar Tyrus s-a dus acolo și i-a convins să rămână în continuare în Imperiu. Nu știa cum și nu știa ce le spusese cu adevărat Tyrus și ce mașinațiuni făcuse – și nu avea să afle niciodată. Totul avea să pară o dovadă a geniului politic al lui Tyrus.

Înainte să plecăm, Neveni a venit să mă vadă. Nu s-a apropiat însă prea tare.

— Ar trebui să știi că celor mai mulți dintre oameni, dintre Excedentarii ca mine, nu prea le plac oamenii modificați genetic, mi-a zis. Sunt... felul în care Grandilocvii ne avertizează că noi nu suntem necesari. Că putem fi înlocuiți.

Deci din cauza asta Excedentarii găseau Servitorii respingători. Iar Diabolicii probabil că erau considerați și mai dezgustători.

— Nemesis, a spus ea cu un nod în gât, știu că ființele ca tine au tendința să... omoare oameni, deci trebuie să însemne ceva faptul că nu mi-ai făcut niciodată rău. Ținând cont de asta și de ceea ce știu că le-ai făcut lui Salivar și Devinée, într-o zi s-ar putea să te iert fiindcă m-ai mințit.

Nu îmi scăpase felul în care îmi spusese „ființă".

— Îmi pare rău că a fost nevoie să te lovesc... Dar, Neveni, lor nu regret că le-am făcut rău.

— Bine, a zâmbit ea.

Apoi zâmbetul i-a dispărut.

— Nu vreau decât să te avertizez. Poate că Tyrus e dușmanul dușmanului tău, dar e tot un Domitrian. Să nu ai niciodată încredere în ei. În niciunul dintre ei. Sunt o familie de ucigași și mincinoși. Poate că nu a activat Negura nimicitoare, dar a adus fiola cu el. Ce îți spune asta despre el?

Și astfel, eu și Neveni ne-am despărțit, poate pentru totdeauna.

Acum, pe măsură ce oceanul purpuriu, marile continente, lanțurile muntoase și norii se făceau tot mai mici sub noi, m-am uitat la Tyrus plină de amintirea zilelor petrecute acolo jos. Contempla fiola de Negură nimicitoare – ordinul pe care îl primise de la unchiul său și nu îl respectase. Vechile obiceiuri, date la o parte.

— Sunt uimită de tine, i-am zis. Gândești cu zece pași înaintea tuturor.

Tyrus a răsuflat greoi și a băgat fiola la loc cu mâna tremurândă.

— Poate că doar las impresia asta. Nu anticipasem că o să dea năvală în cameră și o să mă ducă la eșafod azi-dimineață. Când s-a întâmplat asta, am crezut că sunt mort. Am crezut că totul a fost în van. Apoi ai venit tu.

Atunci am observat că tremura din tot corpul din cauza surplusului de adrenalină care i se revărsa în sistem. Stătea acolo și se uita lung la mine, sorbindu-mi din priviri fiecare particulă, plin de venerație și uimire.

— Nemesis, ești absolut extraordinară. Eram pregătit pentru moarte când ai sărit printre noi ca un înger răzbunător... a zis cu vocea înecată. M-am obișnuit cu ideea că ființele umane mor sau trădează și nu pot să mă bazez decât pe mine, dar acum nu mai e adevărat. Simt că pot să am încredere în tine. Poate că asta nu pare cine știe ce, a zis cu privirea întunecată și vocea răgușită, dar să știi că ăsta e cel mai mare compliment pe care pot să-l fac cuiva.

M-am înroșit pentru că știam că Tyrus pierduse toți oamenii pe care îi iubise când era copil. Îi întrezărisem durerea când vorbise despre moartea mamei sale. Știam că ajunsese la maturitate amenințat constant că o să moară de mâna unuia dintre membrii familiei sale și având încredere doar în sine pentru a supraviețui. Cuvintele lui

spuneau ceva important, ceva semnificativ, iar eu nu aveam nevoie să îmi explice de ce.

Felul în care se uita acum la mine... nimeni nu mă mai privise vreodată aşa. M-am simţit incapabilă să-l privesc la fel, dar când am plecat ochii m-am surprins holbându-mă la gura lui, roşie la faţă şi cu gura uscată.

M-a mângâiat cu degetul mare pe obraz.

— Uită-te la mine, mi-a zis.

Am tras aer în piept şi mi-am alungat senzaţiile tulburătoare.

Când am privit în sus, ochii lui inteligenţi păreau să mă pătrundă, privind până în adâncul sufletului meu.

— Eşti extraordinară, a zis. E egoist din partea mea să te vreau doar pentru mine?

— Să mă vrei... cum...? m-am bâlbâit eu, negăsindu-mi cuvintele.

Un zâmbet ciudat i-a apărut pe chip.

Apoi m-a sărutat.

Capitolul 34

Eram singuri, nu încerca să păcălească pe nimeni că ţine la mine. Buzele lui s-au apăsat pe ale mele, gura lui era moale şi caldă.

Tulburată, am rămas perfect nemişcată când mâna lui mi-a trecut prin păr. Ce senzaţie curioasă. M-a sărutat şi am simţit cum mi se înmoaie picioarele. Degetele lui inteligente ştiau şi ele asta. Mi-au alungat senzaţia mângâindu-mă pe gât. Nu era slab. I-am simţit puterea când m-a prins de gât. Dar nu era nimic ameninţător în asta. Mi s-a părut mai dulce decât orice altă atingere simţisem până atunci.

Gura lui a devenit şi mai nesăţioasă. Cumva, mâinile mele şi-au găsit drumul peste trupul lui, cercetând densitatea braţelor lui musculoase. Sub noi, planeta dispărea şi eram învăluiţi de întunericul spaţiului. M-am aplecat peste el. Fiecare parte a trupului meu părea că se trezeşte, vibrând de viaţă. Nu ştiam că te poţi simţi aşa. În momentul acela mă înstrăinasem de mine, iar realitatea cotidiană devenise inimaginabilă.

Dintr-odată, trupul lui mi s-a părut o minune. Mi-am trecut palmele peste pielea lui arzătoare, peste pieptul lui lat. S-a împins în mine şi m-a lipit de perete. M-am uitat pe furiş peste umărul lui la curbura Luminei care se micşora şi la stelele care se risipeau în toate direcţiile.

Gura lui a deschis-o pe a mea şi i-am gustat limba.

Asta! Asta însemna să trăiești. Asta însemna să fii viu, să fii om.

Nu voiam să se termine niciodată.

Într-un sfârșit, Tyrus s-a tras în spate căutându-mi nerăbdător privirea. Simțeam că mă lasă picioarele. O asemenea slăbiciune ar fi trebuit să mă alarmeze, dar în momentul acela mi s-a părut ceva deloc important, care doar mă distrăgea de la revelația ce se dezvăluia acolo. M-am uitat la el. Parcă nu îl văzusem niciodată cu adevărat până atunci. O sută de detalii au ieșit în evidență cerându-mi atenția: petele de verde pal din ochii lui gri-albăstrui. Intensitatea privirii lui și senzația că se uita fix în adâncul ființei mele. Cum de nu simțisem până atunci mirosul pielii lui, nu îi observasem puterea, îndemânarea și încrederea din mâini? Mi-am trecut degetele peste bicepsul lui și pielea mea parcă s-a electrizat când l-am atins.

Acum măcar știam ce înseamnă să fii îmbătat. Înțelegeam de ce alți oameni se simțeau zăpăciți și amețiți, cu tendința de a râde prosteşte. Poate că înțelegeam mai bine și fulgerul: simțurile mi se electrizaseră, gata să cuprindă tot universul.

Tyrus mi-a zâmbit, un zâmbet strâmb și secretos, apoi mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat din nou.

Da.

Am ajuns până la canapeaua de pluș și ne-am scufundat împreună în ea, cu trupurile nedespărțite, prinși împreună ca doi magneți. Era înțelept? Nu știam ce să spun. O ciudată, dar minunată senzație mi-a umplut creierul. Asta era tot ce conta. O senzație de deplinătate care îmi cuprinsese ființa.

După câteva minute lungi, Tyrus și-a trecut degetul peste nasul meu strâmb.

— Cum ai căpătat asta?

— Când mă luptam în padocuri.

I-am studiat bărbia despicată și tiparul pistruilor.

— Nu te modifici precum ceilalți?

— E pierdere de timp. De ce? Crezi că am nevoie?

Mă gândisem la asta.

— Nu. Am ajuns să identific toate aceste aspecte, ele fac parte din tiparul după care te recunosc. Pistruii, părul, bărbia... Ochii tăi.

Niște ochi minunați. Nu i-au părăsit niciodată pe ai mei.

— Mă studiezi, a zis el.

— Studiez pe toată lumea. Dar da, pe tine în mod deosebit.

A încercat să nu zâmbească, dar nu i-a reușit. Și-a pus capul pe umărul meu și a respirat adânc făcându-mi pielea ca de găină. Mi-am trecut degetele prin părul lui arămiu și am simțit tensiunea care încă îi strângea mușchii, oboseala pe care încerca să o ascundă.

— Oamenii au nevoie de somn după aventuri periculoase, i-am zis încet. Culcă-te.

— Noapte bună, Nemesis, mi-a spus sărutându-mă pe gât.

Tyrus m-a tras la pieptul lui și ne-am întins împreună. Respirația lui mă gâdila pe gât. Nu mai dormisem niciodată atât de aproape de cineva, dar după un moment mi-am dat seama că nu mă deranjează. Te umplea de pace să fii ținută așa.

Am zâmbit, deși el nu mă vedea. Am zâmbit spre camera goală și spre peisajul stelar glacial de dincolo de hublou, apoi m-am întins perfect mulțumită și i-am ascultat respirația adâncă și liniștită.

Mie nu-mi era deloc somn. Senzația trupului lui lângă al meu nu îmi dădea voie să adorm. Pielea îmi tremura, curioasă și ea să exploreze persoana lipită de mine.

Foarte atentă să nu-l trezesc, m-am întors să-l studiez. Lumina argintie îl făcea să arate bine, alunecându-i peste pomeţi şi maxilarele puternice. Mi-am trecut degetele peste braţul lui.

Dintr-odată mi-am dat seama de bizareria momentului. Diabolicii nu erau făcuţi să simtă dorinţă. Dar alt nume nu găseam pentru această senzaţie nesăţioasă pe care o aveam pentru el.

O apăsare ciudată mi-a cuprins pieptul. Nu fusesem legată de Tyrus. Nu exista nicio cauză genetică pentru ceea ce simţeam, pentru ceea ce trăiam.

De vină nu putea să fie decât umanitatea mea. Pura şi înnăscuta umanitate.

Donia avusese dreptate. Fusese în mine tot timpul.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Voiam să-l trezesc pe Tyrus, să îi mulţumesc că mi-a mulţumit că i-am salvat viaţa, pentru că din multe puncte de vedere şi el mi-o salvase pe a mea.

I-am atins faţa foarte încet. Avea mai multă nevoie de somn decât mine. O neobişnuită paloare îl cuprinsese. M-am gândit că execuţia oprită în ultimul moment îl afectase mai mult decât voia să recunoască.

Aşa că l-am lăsat să doarmă.

După ce am intrat în hiperspaţiu, lumina argintie de afară a dispărut în beznă. M-am ridicat în tăcere aruncându-i încă o privire înainte să ies din cameră.

Totul mi se părea diferit, vedeam frumuseţea la fiecare colţ. Consolele netede care luminau holul, fluturul graţios al rochiei mele peste glezne. Mă simţeam ca într-un vis minunat. Reflecţia mea a tremurat într-o consolă de lângă mine şi pentru un moment m-am oprit să mă uit la ea. M-am minunat de această creatură zâmbitoare. Nu semăna deloc cu creatura fadă şi cu ochii goi pe care o văzusem în oglinzile din fortăreaţa Impyreană.

Ea era *vie*.

Ajunsă în cameră, am bătut din palme şi l-am aşteptat pe Deadly să se ridice. Voiam să fac lucrul care îi plăcea, când îmi puneam degetele pe podea şi le mişcam ca şi când ar fi fost nişte animăluţe la care el lătra. Am văzut bezna de afară şi m-am minunat de faptul că şi vidul, în toată goliciunea lui, putea să fie frumos. Apoi animalul meu s-a târât apatic în faţă.

M-am uitat la el o fracţiune de secundă, destul cât să-i observ privirea sticloasă şi felul în care părea că îşi tăreşte labele, lipsit de orice putere. A dat o dată din coadă, nu foarte convins, şi apoi a căzut din picioare.

— Deadly!

M-am aşezat lângă el şi l-am simţit cum tremură, cu trupul ba ţeapăn, ba mult prea relaxat, şi mi-am dat seama că ceva nu e deloc în regulă.

Am luat cutia cu roboţi medicali pe care îi folosisem cu Tyrus în timpul antrenamentelor şi am deschis capacul. Roboţii au zburat pe deasupra lui Deadly cu luminile de alarmă sclipind, dar apoi s-au retras fără să îl trateze. Orice ar fi avut, ei nu puteau să-l facă bine.

Era greu, dar l-am luat în braţe şi m-am năpustit pe hol. Mi-a luat un moment să îmi dau seama unde e doctorul lui Tyrus, dar am reuşit să-l trezesc când i-am bătut la uşă.

S-a uitat cu răutate la mine fiindcă îl trezisem pentru asta, dar l-a examinat pe Deadly.

— A ingerat ceva pe planetă?

L-am privit absentă. Nu fusesem împreună tot timpul, ne despărţiserăm în timpul furtunii.

— Se poate.

— Dacă roboţii medicali nu pot să-l ajute, nu ştiu ce te aştepţi să fac eu. În sălbăticie sunt o grămadă de agenţi

patogeni și microorganisme pe care nu le întâlnești în spațiu. Nu a fost creat pentru a fi invulnerabil.

— Dar o să își revină, nu? am întrebat îngrijorată.

— Senatoare von Impyrean, bestiile astea au fost făcute pentru lupte. Nimeni nu le-a modificat pentru longevitate.

— Trebuie să fie o cale să-l vindecăm! Nu se poate să se îmbolnăvească așa pur și simplu.

În acel moment a sunat ceva de pe cureaua doctorului. S-a uitat la ea și a pornit spre ușă.

— Trebuie să mă ocup de altcineva. Îmi pare rău că nu am ce să îi fac.

M-am uitat la el cu mânie. Apoi Deadly a început să tremure și mai tare și să dea din picioare, așa că l-am tras la mine.

— Stai liniștit. Sunt aici să te protejez. Calmează-te.

Nu știu de unde mi-au venit cuvintele, dar mi-au ieșit din gură ca o mantră. L-am dus în camera noastră, măcar acolo locul îi era familiar.

Își tot dădea ochii peste cap, iar albul lor se transforma într-un galben bolnăvicios. Din când în când reușea să focalizeze și se uita la mine neajutorat, ca și când se întreba de ce nu îl fac să se simtă mai bine. Tot ce puteam să fac era să mă uit cuprinsă de o groază mută cum tremura și se zbătea în brațele mele, părând că se îneacă, făcând spume la gură.

Fusesem atât de neglijentă. Mă gândisem că o să se simtă bine pe planetă, o să aibă lucruri noi de mirosit și locuri noi de explorat. Era vina mea. Mai bine îl lăsam să moară luptând în ring decât să permit una ca asta.

Nu puteam să plâng. Tot ce puteam să fac era să îl mângâi după ureche și să sper că știe că nu l-am abandonat. Destul de repede, crizele au devenit tot mai puternice

şi a început să bolborosească cu limba prinsă între dinţi. Atunci am înţeles: nu puteam să las lucrurile să continue.

Mi-am pus braţul după gâtul lui şi am strâns până nu a mai dat din picioare.

— Îmi pare rău, i-am şoptit, încă strângându-l în braţe.

Nu i-am dat drumul. Trupul lui a devenit rigid şi rece în braţele mele. Încă nu ştiam dacă mâncase ceva sau luase vreo boală şi am simţit un gol în stomac când m-am gândit că tocmai se întâmplase asta, că o viaţă putea dispărea pur şi simplu.

Şi în timp ce el suferea în camera mea, eu nu eram acolo. Eram cu Tyrus.

Tyrus.

Aveam nevoie să-l văd. Aveam nevoie să-l îmbrăţişez din nou şi să mă las purtată într-un loc unde moartea nu însemna nimic. L-am înfăşurat cu grijă pe Deadly într-o pătură şi am gonit pe coridor.

Când am intrat pe uşa camerei lui am auzit nişte voci. Erau ale lui Tyrus şi ale doctorului nan Domitrian.

— Uşor, Eminenţă.

Am auzit pe cineva vomitând.

Am simţit fiori şi mi-am amintit că pe doctor îl chemase cineva. Nu. *Nu.* Nu se poate.

Deadly nu era singurul bolnav de pe navă.

Capitolul 35

Când m-a văzut în uşă, Tyrus s-a ridicat stingherit. Arăta cenuşiu şi transpirat.

— Sidonia, mai bine nu te apropia. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

M-a umplut imediat groaza. M-am gândit că Tyrus ar fi putut să moară exact ca Deadly. M-am uitat înfricoşată la doctor.

— Ce are? Am fost vaccinaţi înainte să mergem pe planetă. Cum se poate să fie bolnav?

— E doar o febră planetară, a răspuns Tyrus în locul lui.

— Ce-i aia? am strigat.

— O denumire generică, a dat doctorul din cap. Ţi-am spus că microorganismele prosperă în mediile naturale, iar cei care stau în spaţiu nu au imunitate la ele. Vaccinurile pe care vi le-am făcut nu puteau să acopere tot. Eminenţa sa nu e niciodată precaut când merge pe planete, aşa că întotdeauna se molipseşte cu microbi locali.

— Şi crede-mă, s-a strâmbat Tyrus, întotdeauna jur că data viitoare o să te ascult, doctore.

Tot ce puteam să fac era să mă holbez la Tyrus, atât de palid acum, la doar câteva ore după ce îl lăsasem. Dacă stau să mă gândesc, pielea lui chiar era caldă, ca şi când ar fi avut febră. De ce nu m-oi fi întrebat dacă nu cumva s-a îmbolnăvit?

Tyrus mi-a observat expresia feţei.

— Chiar nu ai de ce să te îngrijorezi, a zis încet. O să treacă.

— Bea asta. O să mă întorc imediat să văd ce faci, a zis doctorul întinzându-i un pahar cu ceva aburind.

Am rămas lipită la capul patului său, simţindu-mă şocată şi stupidă. De ce nu observasem până acum fragilitatea lucrurilor vii?

— Nu te simţi şi tu rău, nu? a zis Tyrus sorbindu-şi băutura cu faţa ca de ceară. M-a luat în timp ce dormeam, dar am observat ceva dureri şi mai devreme.

— Eu mă îmbolnăvesc foarte rar.

Vocea mea suna foarte detaşată. Chiar mă simţeam ciudat, ca şi când m-aş fi înstrăinat de mine însămi.

Chiar mi-am spus mai devreme că e prima dată când îl văd cu adevărat? Tot ce vedeam acum era fragilitatea lui: oasele acelea ce se rup atât de uşor, pielea atât de uşor de sfâşiat. Deadly fusese făcut pentru forţă, creat pentru a lupta şi a supravieţui – dar asta nu îl salvase nici pe el.

Ce aroganţă să uit, chiar şi doar pentru un moment, diferenţa dintre mine şi Tyrus. Eu eram cea mai mortală creatură creată vreodată, iar el era doar o fiinţă umană fragilă. Eu aveam să trăiesc în timp ce alţii urmau să se risipească precum praful.

— Doctorul mi-a zis că şi câinele tău e bolnav. Se simte bine? a zis Tyrus cu vocea răguşită.

— Nu era un câine, i-am răspuns eu pe un ton aspru, lipsit de sentimente, aşa cum trebuia să sune un Diabolic. Era o bestie de luptă creată pentru a ucide. Atâta tot.

Mi se înceţoşase privirea şi am clipit tare ca să îmi treacă.

— El... a murit.

— Nemesis... îmi pare atât de rău, a zis el cu vocea moale.

— Era doar un animal.

— Dar ţineai la el, a zis încruntat şi mi-a întins mâna. Vino aici.

— Nu. Odihneşte-te, i-am răspuns.

Gura lui s-a strâns. A încercat să se ridice şi să vină la mine, dar nu a reuşit şi s-a prăbuşit pe perne.

Mi-am ascuns pumnul în faldurile rochiei. M-am opus cu toate forţele impulsului de a mă duce la el, de a-l ajuta.

— Odihneşte-te, i-am zis din nou, îndepărtându-mă.

De data asta nu a mai protestat.

— O să vin să te văd după ce îmi revin, a zis el răguşit.

Când am intrat în camera mea, am simţit o moliciune ciudată. Dusă, moartă era fantezia ce îmi dăduse aripi mai devreme pe coridor. Acum îmi revenisem, eram înapoi în realitatea aspră şi brutală în care eu eram o Diabolică, iar Tyrus nu era decât o fiinţă vulnerabilă şi fragilă, la fel cum fusese şi Sidonia.

Sidonia. Mi-am pus mâna la gură şi am blocat sunetul gutural ce voia să iasă. Aveam puterea a patru bărbaţi, asta aşa e. Dar nu aveam puterea să îndur încă o pierdere ca asta. A avea o inimă care ardea ca o flacără însemna că focul acela putea să fie stins imediat de forţe cu care nu te puteai lupta, pericole pe care nu aveai cum să le vezi. Să îţi pese însemna să fii neajutorat în cel mai rău mod posibil.

După ce am intrat în cameră, mi-am jurat că nu o să mai simt niciodată acea slăbiciune.

Febra planetară a lui Tyrus a durat o săptămână. Ştiam că nu era pe moarte fiindcă Doctorul nan Domitrian petrecea la fel de mult timp ca întotdeauna mâncând şi nu se izolase în camera Prinţului Moştenitor, alături de acesta.

Nu l-am mai vizitat pe Tyrus, dar nici nu m-am simţit cu adevărat departe de el. Îmi invada gândurile, imaginile cu el mi se infiltrau în adâncul fiinţei. Când dormeam, când mă antrenam, în fiecare minut al zilei mă trezeam imaginându-mi-l pe Tyrus şi tânjind după el. Era ca şi cum încercasem un narcotic de care devenisem extrem de dependentă. Nu puteam să îmi scot această nevoie din sistem.

Când Tyrus s-a însănătoşit, am devenit foarte conştientă de schimbările prin care trecea, oricât de mult încercam să mă concentrez la altceva. Era vizibil mai slab, dar într-o bună stare de spirit. Ochii îi străluceau de nerăbdare de câte ori mă vedea. Am găsit motive să nu mă uit în ochii lui – să îl evit chiar dacă îmi bântuia în continuare gândurile.

Într-o zi, în timp ce făceam tracţiuni, l-am surprins uitându-se la mine din uşă.

— Nu poţi să mă eviţi la nesfârşit, a zis.

M-am concentrat pe punctul dintre ochii lui, evitându-i privirea în mod intenţionat.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ce s-a întâmplat? Ştiu că ceva nu e în regulă.

M-am pus la pământ ca să fac flotări, prefăcându-mă că îl ignor. Mă simţeam de parcă întorsesem spatele unei supernove. Inima îmi ardea. Îi simţeam prezenţa până în măduva oaselor.

— E fiindcă te-am sărutat, nu-i aşa?

A făcut un pas mare şi s-a pus în faţa mea.

— Eşti neliniştită.

— Nu sunt neliniştită.

Am scuipat cuvintele cu dispreţ şi m-am ridicat în picioare plină de sudoare. Era suficient de aproape ca să simt căldura care-i radia din trup.

— Sunt enervată.

— Da? a zis ridicând din sprâncene.

— Eu nu sunt ca tine. Nu pot să simt ca tine, Eminenţă.

— Cred că pot să te contrazic, a zis zâmbind. Păreai absolut plină de sentimente după ce am plecat de pe Lumina.

— Aşa ai crezut? am zis mulţumită de tonul de indiferenţă din vocea mea. Atunci trebuie să îmi cer scuze că te-am indus în eroare, Eminenţă.

M-a apucat de braţ. Atingerea lui era arzătoare.

— Tyrus, fir-ar să fie! Ţi-am zis să îmi spui pe nume.

— Nu se cuvine.

— La dracu' cu ce se cuvine, Nemesis! Noi nu am fost niciodată aşa.

— Nu am fost niciodată nimic!

M-am smuls din mâna lui şi i-am întors spatele.

— Eu nu sunt o persoană, *Tyrus*, am zis scuipând numele spre zid. Eu nu pot să simt dragoste. Nu pot să îţi fiu concubină, iubită sau însoţitoare. Nu sunt aşa, nu pentru asta sunt făcută. Tu te aştepţi să fiu mai mult decât sunt. Îmi ceri imposibilul.

Nu a zis nimic, dar s-a albit la faţă. Fiind atât de curând după însănătoşire, m-am îngrijorat văzându-l aşa – nu îngrijorare îmi doream să simt. Voiam să nu simt *nimic*, aşa cum trebuia să fie un Diabolic.

S-a apropiat şi m-a tras cu putere spre el, iar gura lui a găsit-o pe a mea. Sărutul a fost forţat şi exigent. M-a luat în braţe şi m-a strâns cu putere în trupul lui zvelt.

Pentru un singur moment, stupid şi de neuitat, m-a înfrânt din nou. Faptul de a-l simţi după atâtea zile când tânjisem după el... Ca atunci când eşti trezit dintr-un vis, aveam senzaţia că îmi ies din mine. Asta era ce voiam. Asta era tot ce voiam...

Şi puteam să pierd totul într-o secundă.

Frica întunecată şi sufocantă m-a eliberat din visare şi l-am împins.

— *Ajunge!* Îmi ceri prea mult. I-ai cere unui câine să facă opere de artă? Ai pretinde unui Servitor să scrie poezie? Nu pot să *fac* asta. Sunt incapabilă să simt ceva cu

adevărat pentru tine. Nu o să fiu niciodată ceea ce vrei să fiu. Renunţă. Încetează cu asta.

Privirea lui Tyrus s-a răcit şi masca atent construită i-a reapărut pe faţă. M-a studiat pentru un moment cu calmul acela neiertător care părea că îmi sparge toate barierele de apărare.

Apoi a dat din cap.

— Prea bine, a zis încet. Nu o să iubesc cu forţa pe cineva care nu îmi vrea iubirea. De acum încolo o să te las în pace.

— Asta e tot ce îţi cer.

M-am întors cu spatele şi mi-am reluat antrenamentul. Am fost dureros de conştientă de prezenţa lui până când, în sfârşit, a plecat.

Nu ne-am mai antrenat împreună şi, exceptând câteva platitudini, nu ne-am mai vorbit până la sfârşitul călătoriei. Tyrus a devenit atât de retras şi de rece în politeţea lui, că ar fi fost mai uşor dacă şi-ar fi arătat furia. De fiecare dată când stăteam împreună într-o cameră, răceala aceea îngheţa aerul dintre noi. Am încercat să îmi spun că asta voiam. Nu eram interesată – nici nu aveam de ce să fiu – de această tulburătoare şi dureroasă senzaţie de gol.

Şi totuşi nu puteam să scap de ea.

Poate că Tyrus şi Deadly nu fuseseră singurele victime ale planetei Lumina. Nevoia aceea tulburătoare care s-a trezit la viaţă după ce am plecat de pe planeta aceea mi se părea o boală mortală.

Dar o să *reuşesc* să mă vindec. Până la urmă, eram o Diabolică, iar Diabolicii nu aveau suflet. Toată lumea ştia asta. Nu o să mai fiu niciodată atât de fraieră încât să mă îndoiesc de asta.

Capitolul 36

Când ne-am întors în Chrysanthemum am nimerit în mijlocul unei petreceri în cinstea lui Tyrus. Însuşi Împăratul a venit să ne întâmpine în timp ce întregul Valor Novus era plin de oameni îmbrăcaţi în haine de ceremonie strălucitoare.

— Omul momentului! a râs din inimă Împăratul şi l-a îmbrăţişat cu căldură pe Tyrus. Trebuie să ne delectezi cu poveşti despre cum ai liniştit revolta. Ai eliberat Negura nimicitoare?

— Adică asta? a zis Tyrus ţinând calm fiola.

Mulţimea a murmurat şi s-a tras înapoi.

— Ştiu că mi-ai ordonat să o folosesc, dar după ce am discutat cu iubita mea...

M-a luat de mijloc şi m-a tras spre el.

— Ea m-a convins să îi văd pe luminari într-o lumină nouă. „Iubitule", mi-a zis, „sunt creaturi raţionale. Vorbeşte-le raţional."

Tyrus a aruncat un zâmbet mirat mulţimii.

— Vă vine să credeţi? La sfatul ei, pur şi simplu... am discutat şi am rezolvat problema.

Împăratul s-a întunecat la faţă. Şi nu e de mirare. Cu un public format numai din Grandilocvi care îl ascultau cu interes, Tyrus tocmai subminase politicile unchiului său. Împăratul îi ordonase să îi omoare pe liderii de pe Lumina. Tyrus alesese în schimb să îi cruţe.

— Ţi-ai asumat o mare răspundere, a zis Împăratul cu blândeţe, dar în glasul lui era ceva periculos.

— Iartă-mă, unchiule.

Tyrus mi-a dat drumul şi s-a lăsat în genunchi. Tăcerea era deplină, mulţimea aproape că îşi ţinea respiraţia. Apoi Tyrus a spus cuvintele fatidice.

— M-am gândit doar că Lumina e o provincie bogată şi cum cuferele regale s-au cam golit...

Un icnet colectiv a străbătut mulţimea surprinsă de uşurinţa cu care tocmai fusese enunţat un secret de stat atât de periculos. Împăratul a pălit.

— ...mi s-a părut prudent, a continuat Tyrus, să nu încep un conflict cu ei. Nu şi dacă puteam să îmi folosesc puterea de convingere pentru a-i neutraliza.

A ezitat puţin, mimând confuzia când s-a uitat la unchiul său.

— Am presupus că Reverenţa Ta Regală o să fie de acord. Consideri că am acţionat greşit?

Împăratul s-a uitat la Tyrus cu venele umflându-i-se pe gât şi abia controlându-şi furia. M-am uitat în spatele lui şi am văzut-o pe Grandisima Cygna, care observa totul cu atenţie, zâmbind neplăcut. Nu era o proastă. Înţelesese cât de mult îşi subminase Tyrus unchiul. Dar oare putea să îşi dea seama de ce făcuse asta? Şi dacă da, o să se folosească de ocazia asta pentru a-i picura fiului ei otravă în urechi în legătură cu Tyrus?

Împăratul şi-a tras mâna din mâna lui Tyrus, apoi s-a uitat la toţi cei adunaţi în cameră, concentrându-se pe Grandilocvii care auziseră pentru prima dată o discuţie deschisă despre problemele financiare ale Coroanei.... care tocmai văzuseră pentru prima dată că Împăratul ceruse sânge, iar Prinţul Moştenitor susţinuse moderaţia şi raţiunea...

Tyrus s-a uitat la mine şi am schimbat o privire calmă. Cu câtă inteligenţă aranjase totul: obţinuse o mare victorie care i-a asigurat un public consistent la întoarcere şi aşteptase ca abia atunci să facă mutarea împotriva unchiului său. Nici măcar o secundă nu jucase astăzi rolul nebunului. Abandonase în mod oficial acel şiretlic. Când mi-am întors privirea spre Grandisima Cygna, judecând după confuzia care îi cuprinsese faţa, mi-am dat seama că şi ea observase asta.

Sub greutatea atâtor priviri, Împăratul a reuşit în sfârşit să afişeze un zâmbet bolnăvicios.

— Ce surpriză mi-ai făcut, nepoate, a zis ridicându-l pe Tyrus.

În ciuda tonului amabil, ochii lui erau reci şi neiertători.

— Senatoarea von Impyrean are o influenţă liniştitoare asupra mea, a răspuns Tyrus ridicând din umeri. Aş fi pierdut fără ea, a zis trăgându-mă lângă el.

— Observ.

Vocea Împăratului era lipsită de căldură şi când m-am uitat din nou la el, faţa lui mi s-a părut ca o mască mortuară. M-a cuprins o mare neliniştе. Momentul acesta marca un punct de cotitură. Indiferent cum avea să fie confruntarea finală dintre Tyrus şi unchiul său, indiferent de bătălia mortală pe care urma s-o ducă pentru a uzurpa tronul imperial – totul începuse în acel moment.

Am rămas surprinsă cât de uşurată m-am simţit când m-am întors la vila mea pentru prima dată în câteva săptămâni. Când mă îndreptam spre ea, chiar m-am bucurat de frumuseţea controlată a domului înecat de lumina soarelui, găsindu-l însă nici pe departe la fel de intimidant după ce fusesem pe o planetă şi îi experimentasem vremea înfricoşătoare.

În Chrysanthemum totul era atent plănuit. În aer nu erau alte insecte decât cele create pentru grădină. Umiditatea nu îngreuna plămânii. Nu existau plante care să se lupte între ele, nici disfuncții haotice. Singurele organisme de aici care acționau din proprie voință erau ființele umane.

Privirea mi-a căzut pe copacul preferat al lui Deadly. Am simțit o gheară în piept.

Încă mă mai gândeam la el când am intrat în vilă, așa că nu am observat imediat schimbările. Le-am văzut însă după ce ochii mei s-au obișnuit cu semiîntunericul: un Servitor îngrijea o plantă de iasomie, un altul tivuia o rochie pe care nu am recunoscut-o.

Fiecare mușchi din trupul meu s-a tensionat. Am rămas nemișcată și am ascultat. Era cineva acolo. Am auzit zgomot de pași care nu semăna deloc cu mersul monoton și târșâit al Servitorilor mei. Cineva făcea câțiva pași, se oprea și se întorcea.

M-am furișat spre camera următoare, unde pândea intrusul. Oricine ar fi fost, urma să îmi ofere o explicație sau nu avea să mai trăiască mult.

Am trecut pragul ușii.

Sidonia s-a întors spre mine, cu o expresie de ușurare pe față.

— Aici erai! Începusem să mă îngrijorez.

Șocul m-a ținut pe loc. M-am holbat la acest miraj. Era o păcăleală, trebuia să fie. Sidonia era moartă. Dar fata asta...

Într-o încercare rudimentară de a se deghiza, își schimbase coloritul, acum avea părul blond, pielea palidă și ochii deschiși la culoare. Dar trăsăturile erau clar ale Sidoniei.

Nu credeam în fantome sau spirite, dar altă explicație nu găseam. Am rămas năucă atunci când a venit la mine,

m-a îmbrățișat cu brațele ei firave și și-a îngropat capul în umărul meu.

— Nemesis, ești bine!

Și mirosul era al Sidoniei. Uleiul ei preferat de levănțică. Nu avea cum să fie adevărat. Treaba asta nu putea să fie reală. Înnebuneam!

— Mi-am pierdut mințile! am zis dându-mă în spate.

— Nu, nu ți le-ai pierdut, a zis Sidonia cu ochii în lacrimi. E o poveste lungă. Dar acum sunt aici, Nemesis. Sunt bine.

Am înghițit în sec. M-am întins s-o ating, am tras aer în piept, dar mi-am retras repede mâna când degetele mele s-au apropiat de pielea caldă și vie.

— Povestește-mi, am șoptit.

Când a vrut din nou să mă ia de mână, m-am retras. I-am văzut durerea pe față.

— Nu vrei să vii mai aproape?

— Nu, am răspuns cu vocea pierdută.

Îmi era frică de ea, mă temeam să nu fie un vis.

— Ultima dată când am vorbit, a zis ea, erai agitată. Râseseși. Ții minte? Și eu te-am tulburat.

Am expirat. Asta se petrecuse acum o viață, la un univers depărtare de aici. Pe vremea aia Deadly încă trăia, Sidonia era doar la un apel distanță, iar Tyrus era un alt necunoscut, un nebun din mulțime...

— Știam că o să fii supărată pe mine, așa că nu ți-am spus că vin.

A râs scurt și șovăielnic.

— Nu le-am spus nici mamei sau tatei. Încă aveam cipul de identificare al Suterei nu Impyrean și l-am folosit ca să mă strecor pe o navă de marfă și am falsificat ordine de transfer către tine pentru a fi Maestra ta de Etichetă. Voiam să văd ce faci, să mă asigur că ești bine, apoi să plec...

M-au lăsat genunchii. Am căzut la podea incapabilă să îmi iau ochii de la ea sau să respir.

S-a aşezat în faţa mea cu o expresie care spunea exact ce simte.

— Apoi am aflat că fortăreaţa noastră a fost distrusă.

— Donia, am murmurat minunându-mă.

Era ea. Era aici. Era în viaţă!

— Aşa că am venit aici, dar tu plecaseşi, Nemesis. Am fost aşa de îngrijorată pentru tine!

— Donia!

Cuvântul a explodat din mine şi am sărit spre ea.

Donia a ţipat când m-am lăsat peste ea şi am luat-o în braţe. Apoi a început să râdă cu cel mai frumos sunet din întreg universul. *„Era în viaţă, era în viaţă..."*

Mi-am dat seama că tremuram şi suspinam şi ştiam că Donia era îngrijorată. A încercat să se retragă, dar nu voiam, nu puteam să îi dau drumul.

— Nemesis, eşti prea puternică, mi-a zis, mă răneşti.

Într-un final i-am dat drumul. Mi-a luat faţa în palmele ei mici şi s-a uitat în ochii mei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Nemesis. Eşti bine?

Mi-a luat puţin să găsesc un răspuns la această întrebare ridicolă.

— *Nu*, i-am zis.

— Nici eu, a zâmbit ea cu tristeţe.

Dar acum lucrurile aveau să se schimbe. Pentru amândouă.

Donia era aici. Era în viaţă. Nu puteam să cer mai mult acestei existenţe, acestui univers. Nu puneam la îndoială faptul că exista ceva mai mare decât mine însămi care era bun, corect şi inofensiv, aşa cum spuneau preoţii la slujbele din Marea Heliosferă, iar acum primisem şi dovada că aşa e. Lumina stelelor nu ar fi binecuvântat niciodată

un Diabolic, dar în momentul acela aș fi venerat cu inima deschisă Cosmosul Viu pentru că mi-o înapoiase pe Donia.

Nu o să mai permit niciodată să fie luată de lângă mine. Imediat ce m-am gândit la asta, m-a cuprins o neagră îngrijorare. Era vie, dar nu avea să mai rămână așa odată ce o găseau aici. Dacă se afla că ea e adevărata Sidonia von Impyrean, ar fi executat-o pentru trădare, fiindcă mă trimisese pe mine în locul ei, și m-ar fi executat și pe mine fiindcă venisem. Tyrus ar fi fost și el interogat. Împăratul nu și-ar fi menajat nepotul, iar familii ca Pasus sigur ar fi cerut eliminarea ultimului vlăstar al influenței Impyreene.

Dar care era alternativa? Sidonia nu putea să se ascundă sub masca unei Maestre de Etichetă așteptând moartea Împăratului. Era totuși un Senator galactic, urmașa tatălui ei.

În zilele ce au urmat, am întors problema pe toate părțile. Nu am părăsit vila și am ignorat toate mesajele și chemările lui Tyrus. După o perioadă atât de derutantă și de agitată, mi se părea că tot ce era ciudat și ambiguu în universul meu dispăruse, lăsând loc unei glorioase abundențe de verticalitate: ea era din nou aici, eu eram Diabolica ei și scopul meu era din nou foarte clar. Mă tot întrebasem cum poate universul să existe după moartea ei, cum puteam eu să merg înainte fără ea. Până la urmă, se pare că nu aveam de ce să îmi pun aceste întrebări.

Donia voia să știe tot ce făcusem la Chrysanthemum, așa că i-am povestit cât am putut de plat și lipsit de pasiune detaliile. I-am spus că îl îndepărtasem pe Gladdic, și spre surprinderea mea, a râs cu blândețe, ca și când nu-i păsa deloc de asta. S-a întristat când a auzit de ziua fatidică în care familia ei a fost condamnată.

La un moment dat a trebuit să mă opresc, fiindcă lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji, așa că am tăcut

şi am mângâiat-o pe umeri în timp ce ea plângea pentru pierderea suferită.

Îmbrăţişările m-au stânjenit întotdeauna. Când eram la fortăreaţa Impyreană mi se părea că sunt nişte mişcări de dans pentru care nimeni nu îmi arătase coregrafia. Dar începusem să învăţ mişcările cu Tyrus şi asta îmi prindea bine, acum când o ţineam pe ea în braţe.

— E în regulă, i-am şoptit şi lacrimile ei s-au oprit în sfârşit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat după asta, a zis ştergându-şi obrajii cu dosul palmei.

Nu voiam să îmi reamintesc de perioada aia. Amintirea acelor zile îngrozitoare după presupusa ei moarte era ca o lamă care îmi diseca măruntaiele.

— Am fost înnebunită de durere, i-am zis sec.

Mă chinuisem să mă detaşez de aceste amintiri, ca şi cum aparţineau unui străin.

— Am acţionat împotriva Împăratului.

Donia a rămas cu suflarea întretăiată.

— Enmity, Diabolica lui, s-a luptat cu mine. M-ar fi omorât dacă nu era... Prinţul Moştenitor. Urmaşul Împăratului.

Donia a făcut ochii mari de uimire.

— Tyrus Domitrian?

— Da. El a omorât-o pe Enmity.

Vorbeam şoptit, chiar dacă nu era nimeni să ne audă. Tyrus îşi trimitea roboţii de două ori pe zi ca să caute aparate de ascultare în camera mea.

— Eu şi el am ajuns la o înţelegere, Donia.

În timp ce o puneam la curent cu planul nostru de a-i reface reputaţia lui Tyrus pentru a-l pune într-o poziţie din care să îşi lovească unchiul şi să scape nepedepsit, Donia şi-a pus mâna pe umărul meu.

— O să îţi răzbunăm familia, i-am zis.

— Nemesis, sună periculos. Nu pot să te pierd şi pe tine.

— Nu o să mă pierzi.

Însă avea dreptate. Era periculos. Asta nu mă deranjase înainte, dar acum, fiindcă ea era aici, totul trebuia regândit. Nu puteam să mai joc rolul Sidoniei von Impyrean – asta însemna să uzurp locul ei de drept. Dar dacă renunţam la mască după ce Tyrus ajungea împărat, el ar fi fost obligat să mă pedepsească exemplar.

Am tras adânc aer în piept. E un preţ pe care l-aş fi plătit cu bucurie. Ştiusem dintotdeauna că datoria mea era să mor pentru ea.

— Cum e Tyrus Domitrian? m-a întrebat Sidonia.

Gândul la el îmi înfierbânta pielea. M-am trezit luându-mi privirea de la ea, temându-mă că expresia feţei mele o să mă trădeze. Vocea, cel puţin, mi-a rămas neutră.

— Extraordinar de inteligent. Foarte atent în tot ceea ce face.

— E... poţi să ai încredere în el?

„Da." Dar această certitudine mi se părea străină în prezenţa ei.

— Atât cât poţi să ai încredere în altcineva decât în tine.

— O să îi spui despre mine?

— Nu, am răspuns prompt.

Sidonia s-a îndreptat şi m-a privit cu îngrijorare.

— Tu, i-am spus apucând-o de bărbie, o să stai aici şi nu o să spui nimănui cine eşti până nu fac un plan. Nu pot...

Mi se uscase gura şi simţeam un junghi în inimă.

— Nu pot să risc să te pierd din nou.

— Ştiu.

— Treaba asta m-ar distruge.

— Ştiu.

M-a luat în braţe şi i-am simţit lacrimile pe piele.

— Şi eu te iubesc, Nemesis.

Am oftat. Astea erau nişte cuvinte pe care nu aş fi putut niciodată să le rostesc, dar Donia înţelegea ce e în inima mea. Şi când era vorba de ea, chiar aveam una. Poate că Tyrus mă purtase până acum prin râu, dar era vremea să mă transform în scorpion şi să revin la adevărata mea natură – urma să o protejez pe Sidonia cu orice preţ. Ea avea să fie întotdeauna pe primul loc, chiar dacă pentru asta trebuia să îl înţep pe el.

Capitolul 37

Odată plantate în mintea unui tiran, semințele neîncrederii cresc repede. După ce ne-am întors de pe Lumina, Împăratul nu l-a mai privit niciodată cu prea mare indulgență pe Tyrus. În ceea ce îl privește, Tyrus și-a accelerat pe ascuns campania de a submina autoritatea unchiului său. A fost atent, totuși, acționând mereu în moduri pe care doar cea mai paranoică dintre minți le-ar fi putut considera deliberate.

Făcea ici și colo comentarii pe nepusă masă despre dușmani uciși ai Împăratului, menționându-le numele în prezența unor rude care, cel mai probabil, încă îi plângeau. A mai făcut câteva aluzii la situația falimentară a coroanei, mai ales în fața celor mai mari bârfitori din Imperiu. De asemenea, a găzduit o petrecere pentru Grandilocvii care detestau luptele cu animale, cu ocazia întrecerii dintre manticora Împăratului și hibridul tigru-urs, campionul Senatorului von Fordyce.

— Sidonia mi-a arătat o cale mai bună, a spus cu emfază, strângându-mă de mâna cu care îl țineam de braț. E absolut barbar să glorifici sporturile sângeroase.

S-a aplecat spre mine, m-a mângâiat cu degetul pe gât și a zâmbit.

— Nu e așa, dragostea mea?

Grandilocvii care se opuneau luptelor erau moștenitorii unor familii cu o anumită afiliere politică, deci gestul lui era cu atât mai periculos.

La petrecerea lui Tyrus a venit multă lume. Cu siguranță l-a enervat pe Împărat că victoria manticorei lui nu a fost văzută de atâția oameni. Cu toate astea, nu reprezenta un act de trădare. Nu era ceva pentru care putea să îl critice public pe Tyrus. Nimic din ce făcea Tyrus nu putea fi pedepsit în mod formal.

Împăratul a fost ciudat de tăcut la următoarea masă de familie la care m-a invitat Tyrus. Stătea pleoștit în scaun, cu o figură inexpresivă, în timp ce îi aștepta pe membrii familiei lui să îi guste mâncarea. Dar când a venit rândul lui Tyrus, s-a aplecat și l-a privit cu intensitatea pe care o păstra doar pentru mama lui.

— Gustă și din partea cealaltă, i-a spus lui Tyrus după ce acesta și-a tăiat o bucată de carne de mistreț.

Tyrus s-a conformat și era gata să treacă farfuria mai departe, când Împăratul i-a zis:

— Acum întoarce-o și gustă din nou.

— Ție nu o să-ți mai rămână nimic, fiule, a spus Cygna, privindu-i cu atenție pe amândoi.

— Fă-o, a spus Împăratul uitându-se la Tyrus.

— Desigur, Supremația Ta.

Tyrus a tăiat o bucată foarte mare de carne și s-a dat în spectacol savurând-o.

— Delicioasă. Tu primești porțiile cele mai bune.

— Dă-mi farfuria, a zis Împăratul enervat. Uite, ai distrus-o! Mi-ai devorat jumătate din cină!

— Iertare! a zis Tyrus făcând pe nevinovatul, nu tu mi-ai spus să gust de pe fiecare parte, Supremația Ta?

— Oricum nu îmi era prea foame în seara asta, a mârâit Împăratul, dar a început apoi să mănânce cu lăcomie.

O ostilitate înțepătoare a radiat dinspre el pe tot parcursul mesei.

Tyrus a conversat bine dispus cu bunica lui. Seninătatea lui părea că întunecă și mai rău chipul Împăratului.

— Uite, mi-a zis Tyrus când mergeam spre vila mea, nu se vede niciun soare.

M-am uitat în sus, speriată de spaţiul gol. Domul nu era cu faţa spre niciuna dintre cele şase stele. Era o privelişte rară.

— Bucură-te cât mai poţi, a zis Tyrus. În curând, cele şase stele vor fi foarte apropiate una de cealaltă. Atunci o să organizeze unchiul meu Marea Cursă. La ultima, practic s-a falimentat.

— Cum?

Tyrus a chicotit.

— A aruncat o grămadă de bani pariind pe un singur pilot. Apoi, în prima parte a cursei, pilotul respectiv a avut un accident – nava lui a atins o altă navă şi amândoi piloţii au ieşit din cursă. Randevald a pierdut tot.

Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă.

— Era absolut furios. A pus să fie executaţi piloţii, familiile lor şi membrii echipajelor.

O tăcere sinistră s-a lăsat între noi. M-am gândit cum îi ordonase Împăratul lui Leather să se jupoaie de vie şi m-au trecut fiorii.

— Începe să nu mai aibă încredere în tine, l-am prevenit eu.

— Da, ştiu, mi-a zis privindu-mă calm. Am văzut că petrece tot mai mult timp cu Devinée şi Salivar, chiar dacă ei sunt în starea în care sunt. Vrea să mă tulbure arătându-le lor favoruri. În scurt timp cred că o să am mai multă nevoie de tine decât oricând.

— Sunt întotdeauna în alertă, Tyrus.

Eram mai motivată decât bănuia. Acum el era garanţia mea că Sidonia îşi va recăpăta drepturile şi că după urcarea lui pe tron ea o să aibă un prieten într-o poziţie puternică. Şi de asemenea...

Îmi doream să reuşească.

Mă neliniştea cât de mult îmi mai păsa de soarta lui. Donia se întorsese. Gândurile mele ar fi trebuit să se îndrepte numai către ea. Dar noaptea târziu, când ea dormea, la Tyrus mă gândeam cel mai mult.

Îmi păsa de binele lui. Îmi păsa prea mult.

— Văd că ţi-ai revenit în fire în ultima vreme, mi-a zis privindu-mă atent.

— Nu ştiam că îmi ieşisem din fire.

A oftat şi s-a oprit cu faţa la mine.

— Nemesis, mi-a spus cu vocea calmă şi fermă, am avut câteva momente mai dificile pe navă. Dar vreau să ştii...

Mi-a atins faţa foarte uşor, ca şi când aş fi fost fragilă şi urma să mă sparg.

— Nu am vrut niciodată să te fac să te simţi stânjenită. Îmi pare rău.

Mi s-a strâns stomacul. Nu voiam să vorbesc despre ce se întâmplase între noi pe navă. Dacă aş fi putut să şterg acele amintiri, aş fi făcut-o. Cu toate astea, am observat cât de aproape era de mine, cu buzele atât de aproape de buzele mele. Atât de aproape...

De ce nu puteam să adorm ciudatele dorinţe pe care le trezise în mine?

— Ce s-a întâmplat pe navă, i-am spus şovăitoare, nu a însemnat nimic, desigur.

Tyrus tocmai scăpase de la execuţie. Îmi fusese recunoscător că îl salvasem. Fără îndoială îşi reconsiderase sentimentele faţă de mine după ce îl respinsesem. Sigur îşi dăduse seama cât de nebuneşti erau.

— Nimic, a zis el sec.

— Bun. Şi acum ce se întâmplă?

— Acum? a zis ridicând din sprâncene. Continui ca până acum. Mici gesturi ici şi colo, nimic care să justifice vreo pedeapsă, dar suficient de provocatoare ca să scoată ce e mai

rău din unchiul meu și să prezinte ce e mai bun din mine. Adică partea mea mai nobilă, scoasă la iveală de Grandisima von Impyrean.

A râs crispat, dar zâmbetul i-a dispărut repede.

— Bunica mea e cel mai mare obstacol acum.

— De ce?

— Ea e vipera veninoasă care îi șoptește la ureche unchiului meu. Ar putea să îl sfătuiască să fie prudent. Ar putea să răspândească zvonuri despre mine. Nu am știut niciodată cum să-i neutralizez influența.

— O să te gândești tu la ceva.

— Sper să nu greșești având încredere în mine, a zis strâmbând din buze.

A ezitat și mi-a studiat chipul ca și cum se zbătea cu impulsul de a spune ceva. Dar după un moment, a dat din umeri, a făcut un pas în spate și a spus absolut formal:

— Noapte bună, Nemesis.

De fiecare dată când eram departe de Sidonia, mă întorceam cu teama că poate a dispărut – că s-a topit pur și simplu în ceață ca o umbră, că am pierdut-o din nou și e moartă. Până acum însă, coșmarul meu nu se împlinise. M-am simțit ușurată când m-am întors la vilă și am găsit-o așteptând. Era încă vie. Încă nu era o fantomă sau o amăgire.

Era mulțumită să rămână izolată, pe de o parte din cauza fricii, pe de altă parte din cauza naturii ei introvertite. Îi cerusem lui Tyrus niște cărți de pe Alexandria despre vechiul Pământ. Servitorii lui mi-au adus câteva rafturi.

— Acum te interesează istoria? m-a întrebat.

— Sidoniei i se par drăguțe cărțile, și se presupune că m-ai cucerit cu ele... Trebuie deci să mă prefac că vreau să îmi decorez vila cu ele.

Sidonia era fascinată de cărți. De fiecare dată când mă întorceam o găseam citind curioasă, răsfoind cu mare grijă nepreţuitele file vechi şi folosind un robot ca să traducă limbi dispărute precum latina, rusa şi engleza.

Mi-a povestit cu înflăcărare despre toate teoriile pe care le citea.

— Există o explicaţie extraordinară a faptului că timpul *însuşi* e cu atât mai distorsionat cu cât se apropie mai mult de o gaură neagră. Chiar nu studiasem despre motivul pentru care se întâmplă asta, dar...

O ascultam cum vorbeşte, fără să fiu prea atentă, dar bucurându-mă de entuziasmul ei. Apoi a sunat interfonul.

— Cygna Domitrian pentru Sidonia von Impyrean.

Am îngheţat. Sidonia a aruncat o privire speriată între mine şi uşă. Ştia totul despre mama Împăratului, desigur, dar niciuna dintre noi nu ne imaginaserăm că o să mă viziteze aici.

Cygna nu a aşteptat să fie primită. Intrase deja, aşa cum li se permite celor din casa regală să facă.

M-am ridicat imediat, iar Sidonia a lăsat capul în jos ca să nu fie observată.

Am îngenuncheat respectuoasă. Cygna îşi reîmprospătase de curând aspectul fals-tineresc, iar astăzi părul ei era o masă împletită de bucle castanii, cu genele lungi şi buzele proaspăt aranjate. Privirea ei de vultur s-a lăsat asupra mea şi a Sidoniei şi mi-a întins mâna.

— Şi ea cine e? a zis apăsându-şi încheieturile pe obrajii mei. Nu e Servitoare, dar nici angajată.

— Eu sunt... a zis Donia oprindu-se brusc.

Fusese educată să fie persoana cu cel mai mare statut din cameră, să răspundă doar pentru ea. S-a înroşit când şi-a amintit că acum eu jucam rolul ei, iar ea era doar o membră a Excedentarilor.

— Iertaţi-mă, a zis înclinându-şi capul.

— Ea e Sutera nu Impyrean, am zis. Este Maestră de Etichetă şi slujeşte familiei mele de mulţi ani.

— Da, ce noroc că a venit să îţi ţină companie după tragedia familiei tale.

— Ea m-a învăţat cum să mă comport. O să-i fiu mereu îndatorată şi a fost foarte frumos din partea ei că a venit.

— Poate să plece, a zis Cygna.

Donia şi-a recăpătat prezenţa de spirit şi mi-a aruncat o privire îngrijorată înainte să pornească spre uşă. Se temea să mă lase singură cu harpia, dar pentru mine cea mai mare uşurare era să o văd pe Sidonia scăpând de privirea otrăvitoarei a Grandisimei.

Cygna s-a uitat lung după Donia în timp ce Servitorii mei îi pregăteau divanul, aranjând pernele şi activând tăvile antigravitaţionale chiar în mijlocul camerei. După ce s-a aşezat, m-am pus pe scaunul din faţa ei, îngrijorată de motivul pentru care era aici.

— Te-ai dovedit o influenţă foarte bună asupra nepotului meu, a zis Cygna formal. Asta mă face să fiu foarte curioasă în privinţa ta, Senatoare von Impyrean.

Firea acestei femei era mai apropiată de a lui Tyrus decât de a Împăratului. Ştiam că natura lui calculată şi atentă nu putea să vină decât de la ea. M-am forţat să îmi amintesc toate hibele din comportamentul meu pe care mi le evidenţiase Matroana – faptul că nu clipeam, privirea fixă, goliciunea expresiei – şi am încercat să le îndepărtez.

— Sunt foarte ataşată de Prinţul Moştenitor, i-am zis simplu.

— Asta mă surprinde profund. Întotdeauna am crezut că Tyrus are o anumită slăbiciune a minţii.

Nu şi-a luat nicio clipă privirea de la mine. La cât de fix se uita, ar fi putut şi ea să fie o Diabolică.

— Am observat această instabilitate, Eminență, dar am descoperit că ea poate fi alungată prin rațiune.

— Altă surpriză. Poți să contezi pe uimirea mea, Grandisimă, ai învățat atât de multe lucruri despre nepotul meu, lucruri pe care eu nu le observasem. Dar spune-mi, ce urmărește să obțină opunându-se fiului meu?

Întrebarea atât de directă m-a prins cu garda jos.

— Eu... eu nu știu la ce vă referiți.

Zâmbetul a devenit și mai tăios.

— Eu... eu, a zis, ironizându-mă. Nu te-am auzit niciodată ezitând, fetiță.

S-a ridicat în picioare în timp ce mă zbăteam să găsesc un răspuns.

— Nu l-am favorizat niciodată pe Tyrus. Nu am făcut un secret din asta. Dacă ar fi fost după mine, mama lui nici nu s-ar fi născut. Înainte să sufere traumele cerebrale, îmi doream ca fiul meu să o numească pe Devinée moștenitoarea lui. Nici în cazul existenței ei nu am avut un cuvânt de spus, dar măcar seamănă cu mine. Acum mă găsesc în poziția jenantă de a avea o moștenitoare imbecilă, deci trebuie să îl privesc mai favorabil pe nebun... Datorită influenței tale, îmi e mai ușor să fac asta. Trebuie să înțeleg motivele din spatele comportamentului său recent.

S-a uitat la mine cu atenție.

— Noi două am putea să fim prietene, Senatoare von Impyrean. Sunt o femeie cu multă influență în Imperiu.

— Îmi ceri să-l spionez pe Tyrus pentru tine? am zis eu.

— Dacă vrei să vorbim atât de direct, de brutal, da. Exact asta îți cer. E mai bine pentru toată lumea dacă știu exact ce se întâmplă în familia mea.

— Deci te gândești numai la bunăstarea lui Tyrus.

Scepticismul mi-a inundat glasul. Nu am putut să-l ascund.

— Întotdeauna m-am gândit la bunăstarea familiei mele, a zis ea cu ochii mijiți. Indiferent de zvonurile pe care le-ai auzit despre mine, tot ce m-a interesat vreodată a fost ca cel mai puternic din stirpea mea să preia frâiele Imperiului. Nu mi-am dorit să susțin decât moștenitorul cel mai capabil.

— Atunci poate că nu l-ați susținut pe cel potrivit.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să apuc să le gândesc. Grandisima Cygna mi-a aruncat o privire tăioasă și mi-am dat seama că nu aveam cum să câștig în această discuție.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că îl iubesc pe Tyrus.

Era o minciună, desigur, dar am simțit cum mă înroșesc spunând asta. Nu mai rostisem niciodată aceste cuvinte, nici măcar când jucam rolul Sidoniei. Le-am rostit cu stângăcie.

— Îi sunt loială doar lui, am adăugat printre dinți.

Lăsând-o la o parte pe Sidonia, acesta era adevărul.

— Nu mă puteți transforma într-un spion.

— Îmi respingi prietenia?

Nu îmi doream să o jignesc. Dar nu găseam o alternativă.

— În condițiile în care decideți să mi-o oferiți, da.

— Fată prostuță, a zis glacială. Nu mi-a plăcut niciodată de tine.

— Atunci sigur am luat decizia corectă.

Remarca mea nu a oprit-o.

— Întotdeauna mi s-a părut că e ceva în neregulă cu tine, a bombănit. Încă nu știu exact ce, dar o să îmi dau seama până la urmă. Între timp... a zis strâmbând din gură, să nu îți imaginezi că ești de neînlocuit. Te asigur, pot să găsesc o fată supusă pe care să o pun în locul tău...

La fel poate să facă şi nepotul meu, dacă eu decid că trebuie să caute pe altcineva.

M-am ridicat, dominând-o cu înălţimea mea.

— Atunci se pare că nu mai avem ce să ne spunem.

S-a îndreptat cu demnitate, această ucigaşă care omorâse atât de mulţi dintre propriii ei copii. Ne-am privit cu încordare pentru încă un moment periculos, apoi a plecat fără să spună un cuvânt.

Tocmai îmi făcusem un duşman.

Capitolul 38

Nu m-am relaxat până nu am fost sigură că Grandisima Cygna a plecat, apoi am alergat în cealaltă cameră să văd ce face Sidonia. Stătuse rezemată de ușă și se pare că trăsese cu urechea.

— De ce nu i-ai spus ce voia să audă? m-a întrebat uimită. Puteai să fii de acord să-l spionezi pe Tyrus, apoi să îi spui și lui despre această propunere. Era cel mai strategic lucru pe care puteai să îl faci.

N-am zis nimic, mirată și mai apoi iritată de întrebarea ei. Senzația asta m-a aruncat într-o scurtă și ciudată tăcere: Sidonia nu mă mai enervase niciodată. Ea era profesorul, înțeleapta, persoana adevărată care știa lucruri pe care eu nu le știam. Nu eram obișnuită să îi explic ceva ce era atât de evident.

— Fiindcă, i-am zis încet, nu puteam să îi fac asta lui Tyrus.

— De ce nu?

Brusc au început să mă doară mușchii – ardeam de nevoia de a-i folosi, de a mă mișca și de a-i munci până la epuizare. M-am strecurat pe lângă Donia, plimbându-mă de-a lungul camerei în timp ce respiram adânc pentru a-mi ordona gândurile.

— M-a enervat, am spus, că voia să mă folosească împotriva lui Tyrus.

Donia nu îl cunoștea pe Tyrus. Nu avea cum să înțeleagă.

— E dușmanul lui, înțelegi. Propria lui bunică. Dacă ar fi după ea...

Mi-am simţit furia din voce şi nu am mai zis nimic.

— Nemesis.

Vocea ei mă chema. Îşi încrucişase braţele ca într-o îmbrăţişare. I-am văzut pieptul ridicându-se şi coborând sub o răsuflare adâncă.

— Tu... tu chiar ţii la Tyrus, nu-i aşa?

Pentru a doua oară în ziua aceea, mi-am simţit faţa arzând şi dintr-odată nu i-am mai putut suporta privirea.

— Nu am spus asta.

Am auzit paşi pe covor. Apoi i-am simţit mâna rece strângând-o pe a mea.

— Mă bucur.

Cuvintele ei m-au enervat şi mai mult. Nu avea niciun motiv să se *bucure* pentru sentimentele mele faţă de Tyrus. Erau un inconvenient, şi după toate probabilităţile, ar fi trebuit să fie imposibile. Singurul om la care trebuia să ţin se afla chiar în faţa mea şi mă ţinea de mână! Iar acum, din cauza lui, eram foarte nervoasă pe ea şi mă simţeam foarte prost din cauza asta.

Am tras aer în piept înainte să vorbesc din nou.

— Chiar te bucuri? Nu ţi se pare că e o trădare?

— Trădare?

— Faptul că... simt asta pentru altcineva.

Faţa i s-a întunecat şi zâmbetul a început să-i dispară.

— Eu mă bucur că simţi lucruri. Şi mai important, că *te laşi* să simţi lucruri. E tot ce speram pentru tine.

Şi-a întors repede privirea; clavicula subţire i se vedea prin piele.

— Nu mi-am dorit niciodată decât să fii fericită.

Am înghiţit în sec. Nu meritam asemenea compasiune.

— Eu trăiesc pentru *tine*, Donia. Nu pentru Tyrus.

— Poate că eu nu vreau decât să trăieşti pentru tine, a zis ea încet.

Donia credea că e un lucru absolut bun că ajunsese să îmi pese de Tyrus. Eu nu eram de acord cu ea, mai ales când am apărut la următoarea cină a familiei Domitrian. Eu eram oaspetele lui Tyrus, iar Cygna o invitase pe...

Elantra.

— Stai lângă Tyrus, draga mea.

Cygna vorbea cu Elantra mai frumos decât vorbise vreodată cu propriile ei rude. Elantra, strălucind de atenţia care i se acorda, s-a aşezat cu delicateţe pe scaunul de lângă Tyrus.

Lui nu a părut să-i displacă asta.

— Ce bucurie neaşteptată, Grandisimă Pasus, i-am spus.

Singurul lucru pe care îl ţinusem secret faţă de Tyrus era întoarcerea Sidoniei. Aşteptam doar momentul potrivit să îi spun. Desigur, nu pierdusem timpul, şi după vizita Cygnei, m-am dus pe Alexandria şi l-am informat despre discuţia noastră.

Mi s-a alăturat a doua zi în marea sală de lectură din biblioteca sa, sub geamul uriaş pe care se vedea partea inferioară a Sectorului Berneval.

— Deci bunicii mele îi place influenţa pe care o ai asupra mea, a remarcat studiind cu atenţie cerul şi ţinându-se de bărbie. Dar nu îi place de tine.

Cu remarcile Sidoniei încă proaspete în minte, am simţit nevoia să îmi cer scuze.

— Ar fi trebuit să cooperez cu ea. A fost o prostie din partea mea să o sfidez pe faţă.

— De ce ai refuzat-o? m-a întrebat uitându-se în ochii mei.

Întrebarea m-a tulburat mai mult decât îşi imagina. Am simţit cum laţul mi se strânge iar de gât sub greutatea grijii pe care mi-o făceam pentru el şi a imposibilităţii de a recunoaşte că eram revoltată de această propunere.

— Nu ştiu.

Tyrus m-a studiat un moment cu atenţie, apoi a zâmbit.

— Asta e chiar o veste bună, să ştii.

Nu ştiam nimic. Mă durea totul, ca şi cum mi-aş fi trecut corpul prin ore întregi de antrenamente intense.

— Cum aşa?

S-a ridicat şi s-a întors cu spatele la mine, încrucişându-şi braţele în timp ce privea colţul de univers pe care urma să-l moştenească.

— Dacă bunica mea doreşte să mă influenţeze, înseamnă că a hotărât că sunt demn de a fi influenţat. Înseamnă că am crescut suficient în ochii ei cât să îşi dorească să investească în mine. Asta, sau unchiul meu a scăzut în ochii ei.

— Chiar dacă favoritul ei s-a schimbat, i-am spus alarmată, *nu poţi* să ai încredere în ea.

— Nemesis, nu aş avea niciodată încredere într-una dintre rudele mele, a râs el răguşit. Trădarea face parte din natura Domitrienilor, dar bunica e cea mai puternică femeie din Imperiu. Dacă ea e de partea mea, unchiul meu nu prea are ce să îmi facă – cel puţin nu pe faţă.

Tyrus a aruncat o privire întunecată peste umăr.

— Dacă vrea să îmi găsească o nouă parteneră înseamnă că încearcă să se împace cu mine. În condiţiile impuse de ea, desigur.

— Mi-a spus că tot ce şi-a dorit vreodată a fost ca persoana cea mai puternică din familia voastră să ia tronul, am zis eu cu şovăială.

Detestam însăşi ideea de a-l ajuta pe Tyrus să coopereze cu Cygna.

— Da, aşa e ea. Favorizează vlăstarii gata crescuţi. Nu e un grădinar interesat să cultive; mai degrabă taie cum vrea tot ce apare. Dacă Devinée ar mai fi în toate minţile, bunica m-ar fi doborât de mult pentru recentele mele manifestări. Acum însă nu poate decât să mă favorizeze pe mine, a zis el dând din umeri. Dacă plănuieşte să îmi

trezească interesul cu o altă femeie, o să văd în cine are încredere pentru asta şi o să mă gândesc dacă îi accept sau nu gestul. Până la urmă, asocierea noastră se sfârşeşte odată ce ajung la putere. Asta era înţelegerea, nu? Deci o să am nevoie de o Împărăteasă.

— Da, am zis luându-mi privirea de la el. O să ai nevoie de cineva capabil să se ataşeze de tine.

Adică altcineva decât mine.

Şi acum ştiam la cine se gândise bunica lui.

În timp ce stăteam în salon, neliniştea mea s-a transformat în furie când Elantra s-a întins şi i-a atins nonşalantă braţul lui Tyrus. Grandisima Cygna îi sorbea din priviri şi am simţit cum fierbinţeala mâniei mă cuprinde ca o otravă. Tot ce voiam era să le sparg capetele, să o smulg pe Elantra din scaun şi să o bat cap în cap cu Cygna.

Mi-am fixat privirea în pocalul cu vin şi am încercat să mă calmez. Eram eu o Diabolică, dar nu eram un animal.

Inima însă îmi bătea ca o tobă şi simţeam că îmi ard obrajii. În mine parcă se dădea o luptă – eram furioasă pe Tyrus, care în mod evident se simţea bine în această situaţie, şi eram furioasă pe mine fiindcă voiam să fiu singura care îi captează atenţia. Îmi venea să-l plesnesc pentru felul în care îi zâmbea Elantrei.

Oamenii vorbesc atât de reverenţios despre afecţiune. Pentru mine era un chin. Nu îmi venea să cred că oamenii se bucură când simt aşa ceva. Cum putea cineva să găsească vreo plăcere în această nevoie chinuitoare de a-şi revendica o altă fiinţă umană?

Simţeam privirea Grandisimei Cygna asupra mea. Voia să vadă ce efect au intrigile ei. Mă şi vedeam sărind peste masă ca să-i rup gâtul. Ce frumos i-ar trosni oasele uscate şi bătrâne!

M-am abţinut şi i-am zâmbit. Apoi mi-am întors atenţia spre Împărat.

Schimbase aranjamentul obişnuit al mesei pentru a o aduce pe Devinée lângă el.

Ea avea în continuare aceeaşi privire goală, şi din când în când un Servitor se apleca să o şteargă la gură de mâncare sau salivă, dar nimic din toate astea nu păreau să îl deranjeze pe Împărat. O atrăgea în discuţii şi o cuprindea cu braţul lui ca un parazit. Instinctul meu de supravieţuire s-a declanşat din nou şi am început să mă concentrez. În timp ce mă gândeam la ultimele zile, mi-am dat seama că Împăratul o poziţionase pe Devinée lângă el în timpul slujbelor din Marea Heliosferă. De asemenea, o strigase cu bucurie de la înălţimea tronului său, reuşind să obţină câteva zâmbete absente din partea ei.

M-am uitat la Tyrus, care încă vorbea cu Elantra. Mintea mi s-a umplut de suspiciuni. Tyrus acţionase subtil pentru a-şi submina unchiul, prin urmare nu se mai bucura de favorurile lui. În acelaşi timp, renunţase destul de mult la imaginea lui de nebun, pentru a-şi arăta partea mai puternică.

Împăratul îl alesese ca moştenitor pe Tyrus fiindcă îl crezuse slab – nebun şi inutil. Dar Tyrus nu mai era slab. Crezuse că nu se bucură de favorurile Cygnei. Dar se părea că nu mai era duşmanul ei. Acum Împăratul avea o potenţială alternativă, un urmaş cu adevărat slab, graţie leziunilor cerebrale pe care i le provocasem. O avea pe Devinée şi putea oricând să o pună în locul lui Tyrus.

Tyrus ştia asta, dar oare înţelegea pericolul în care se afla? L-am văzut întinzându-se cu nonşalanţă pentru a mângâia încheietura Elantrei.

A trebuit să îmi întorc privirea.

Până la urmă, nu prea avea sens să-l apăr pe Tyrus de Împărat dacă sfârşeam prin a-l omorî cu mâna mea.

Capitolul 39

Când m-a găsit Donia, dădeam cu pumnii într-o coloană de piatră. I-o cumpărasem ei pentru că era structurată în asemenea fel încât să se spargă uşor sub daltă şi crezusem că o să se bucure să îşi ocupe timpul şi cu arta când lua o pauză de la cărţi. Acum o făceam eu bucăţi, imaginându-mi-i pe Tyrus şi Elantra împreună şi simţind o plăcere sinistră din propria mea durere.

— Asta o să te amuze, i-am spus sec. Tyrus vrea să o facă pe Elantra Împărătească.

— Elantra Pasus! Nu se poate!

— Ba da, pe ea. Grandisima Cygna i-a ales-o de soţie, şi el nu obiectează. Crede că dacă cooperează, bunica lui o să-i susţină ascensiunea la tron.

— Ţi-a spus el asta?

M-am întors cu inima gata să-mi iasă din piept şi pumnii însângeraţi. Mi-au venit în minte imagini din camera de odihnă de după cină. Eu nu simţisem fiola de narcotic pe care o inhalasem, iar Grandisima Cygna se abţinuse, dar Tyrus şi Elantra îi simţiseră efectul. La fel şi Împăratul. El luase trei şi se urcase pe una dintre statuile de platină şi o călărea ca pe un cal.

Atentă la privirea Grandisimei Cygna, încercasem să mă fac şi eu de râs, învârtindu-mă pe loc şi forţându-mă să râd. Între timp, Tyrus o învârtea pe Elantra pe podea, dansând pe o muzică pe care doar el o auzea. Mă fascinau. Mi se părea că fac o pereche reuşită – el atât de frumos,

înalt şi lat în umeri; ea, plină de viaţă şi cu părul negru. Împărat şi Împărătească, da. Grandilocvii vor fi de acord cu această potrivire. Elantra şi Tyrus păreau făcuţi unul pentru celălalt.

Dintr-odată, nu am mai suportat. I-am lăsat aşa, urmărită de privirea Cygnei în timp ce ieşeam din cameră.

Acum, gândindu-mă la asta, gura mi se umpluse din nou de fiere. M-am întors la bucata de piatră şi am continuat s-o lovesc, cuprinsă de o plăcere sinistră văzând cum se face bucăţi.

— Elantra e moştenitoarea familiei Pasus. Asta înseamnă că e o ameninţare directă pentru tine... pentru noi, a observat Donia, privindu-mă cum vandalizez piatra. Suntem în pericol dacă devine Împărătească?

— Nu.

Întrebarea m-a surprins. M-am întors cu spatele la ea simţindu-mă prost că nu mă gândisem şi eu la asta – fraieră şi plină de ruşine. Eram protectoarea Doniei. De ce nu fusese ăsta primul meu gând?

M-am uitat lung la ea. În afară de mine, nu mai avea pe nimeni în univers. Furia şi exasperarea mea s-au dizolvat. Nu aveam niciun drept să mă simt atât de nefericită. Mi se oferise deja un miracol, cel mai mare la care putea să spere un Diabolic.

— Nu, Donia, nu o să fim în niciun pericol. Tyrus e puternic. El o să controleze Heliconul, nu invers. O să-l ajut să supravieţuiască până ajunge acolo, şi recompensa pe care o să i-o cer o să fie asta: repunerea ta în drepturi. Siguranţa ta... şi o iertare oficială, desigur, pentru înşelăciune.

S-a încruntat şi a făcut un pas spre mine.

— Şi tu? Tu ce o să obţii?

— Siguranţa ta, cum am spus.

— Nemesis, trebuie să fie ceva ce vrei doar pentru tine.

— Nu vreau să stau aici, la curte, am bâiguit.

Da, tot ce voiam era să scap din locul ăsta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine –, dar cu siguranţă înainte ca Tyrus să urce pe tron. Ideea de a-i vedea pe Împăratul Tyrus şi Împărăteasa Elantra conducând împreună mă cuprindea ca o otravă. Nu aş fi putut suporta asta. M-aş fi sufocat.

Eram *geloasă*.

Am rămas şocată când mi-am dat seama. *Ăsta* era sentimentul urât care mă chinuia.

Chipul Doniei s-a îmblânzit.

— Până acum, Senatorii nu aveau nevoie să stea în Chrysanthemum şi nu cred că va trebui să rămânem aici după dispariţia lui Randevald von Domitrian, a zis ea luându-mă de mâini şi cercetându-mi cu grijă încheieturile însângerate. O să ne întoarcem amândouă şi o să ne ocupăm de restaurarea fortăreţei Impyreene. O să fie la fel ca pe vremuri.

Am dat din cap. Îmi era dor de vremurile când viaţa era mai simplă, când îmi umpleam zilele având grijă de Donia şi antrenându-mă, fără să visez la nimic altceva decât aveam deja.

— Noi două, a continuat ea încet. Ţi-ar plăcea asta, Nemesis?

Şi-a ridicat ochii spre mine şi am văzut în ei o vulnerabilitate pe care nu o înţelegeam. Chiar îşi imagina că aş putea vreodată să o refuz?

— Da, mi-ar plăcea asta.

M-am dat puţin în spate ca să văd cât de mult distrusesem piatra.

— Voiam să ţi-o dau ca să o sculptezi. A mai rămas o grămadă.

Donia a trecut pe lângă mine pentru a cerceta piatra și s-a întins să atingă urmele pe care le lăsasem.

— Nu vreau să o sculptez, mi-a zâmbit ea. Îmi place așa, cum ai făcut-o tu.

M-am uitat la piatra crăpată de furia și de gelozia mea. Deci asta era reprezentarea vizuală a sentimentelor unui Diabolic – o piatră urâtă, crăpată și plină de sânge.

Capitolul 40

În dimineaţa de dinaintea Marii Curse a avut loc o întâlnire a Senatului. Ştiam cum îşi dorea Împăratul să votez. Trebuia să fiu de acord cu creşterea taxelor pentru Excedentarii de pe planetele de la frontieră. Conform Doniei, acei Excedentari se bucuraseră în mod tradiţional de taxe mai mici; era un stimulent pentru că trăiau în zona periculoasă de la marginea teritoriului imperial.

Dar aşa cum toată lumea aflase deja, cuferele Împăratului erau aproape goale. Avea nevoie de bani pentru a putea recupera averea risipită de generaţii întregi de Împăraţi Domitrieni – avere pe care, practic, el o risipise. Chiar şi cei scutiţi de taxe se puteau trezi că trebuiau să întreţină familia regală.

Servitorii lui Tyrus îmi aduseseră însă un bileţel discret cu propriile lui instrucţiuni.

„Votează împotriva rezoluţiei."

Aşa că am votat cum a vrut Tyrus.

Nu am fost singurul Senator care a făcut asta. Uitându-mă în jurul meu, mă întrebam câţi dintre oamenii aceia votaseră împotriva rezoluţiei la sugestia lui Tyrus. Era o mişcare îndrăzneaţă, ţinând cont de recenta epurare, deci nu şi-ar fi asumat acest risc decât dacă ştiau că o să îi apere cineva de consecinţele sfidării Împăratului.

Aceasta avea să fie o puternică lovitură pentru Randevald von Domitrian.

Nu puteam să nu mă întreb câte astfel de lovituri avea să-i dea Tyrus până când Împăratul urma să decidă în sfârșit să contraatace.

După vot am luat trenul magnetizat spre Sectorul Stretch, pilonul opus Sectorului Berneval. Era mai puțin umblat, era făcut pentru aventurieri rătăcitori, cu grădini frumoase, râuri artificiale și domuri peste tot. Chiar la capăt era cel mai mare dintre domuri, cu ferestre mari care dădeau spre fâșia de spațiu unde urma să aibă loc cursa.

În jurul meu, ceilalți Senatori care mergeau la cursă discutau încet povestea pe care mi-o spusese Tyrus despre cursa de acum cinci ani, când piloții, familiile lor și echipajele fuseseră executați fiindcă Împăratul pierduse un pariu. Nimeni nu îl invidia pe pilotul preferat de Împărat anul acesta.

Din câte auzisem, Marea Cursă avea loc de fiecare dată când cele șase stele ale sistemului se apropiau suficient de mult cât să ajungă la ele o singură navă. Acestea se întreceau în jurul stelelor cu cea mai mare viteză și cât de aproape îndrăzneau. Cei șaizeci de piloți – cei mai mulți dintre ei Excedentari și câțiva Grandilocvi minori – se pregăteau ani de zile pentru asta, îmbunătățindu-și navele și abilitățile. Veneau de peste tot din Imperiu și se întreceau pentru marele premiu, o recompensă financiară suficient de mare pentru a plăti pentru o mie astfel de nave de curse.

În anii trecuți, evenimentul fusese sponsorizat de către Împărat. De data asta îl sponsorizase Tyrus. Acum un an, când se oferise să facă asta, generozitatea lui probabil că i se păruse benignă Împăratului. Atunci nici măcar nu îi trezea vreo suspiciune, darămite să fi spus tuturor despre situația financiară precară a Împăratului. Acum probabil că gestul i se părea intenționat și menit să-l batjocorească în public, fiindcă sugera că Tyrus avea mai mulți bani decât el.

M-am aşezat cu Tyrus pe platforma plutitoare rezervată membrilor casei imperiale. Stătea sprijinit cu braţele musculoase de scaun şi cu degetele încleştate. Elantra fusese alungată lângă familia ei, pe o platformă mai joasă rezervată Grandilocvilor importanţi. Îi zâmbise lui Tyrus de mai multe ori, o dată el îi şi răspunse, dar părea totuşi prea preocupat pentru a-i observa flirturile repetate.

Mulţimea din jurul nostru vibra de nerăbdare. Tyrus alocase fonduri pentru drogurile recreative şi doctori gata să trateze supradozele. Unul dintre Servitori ne-a adus o tavă. M-am prefăcut că mă uit după ceva interesant; eticheta îmi cerea să particip la asta.

Fără alcool. Fără opiacee. Nimic ce te-ar fi putut seda. Doar amfetamine şi euforice pentru a intensifica vigilenţa.

I-am aruncat o privire ascunsă lui Tyrus, întrebându-mă dacă era vreun motiv pentru care interzisese servirea anumitor substanţe.

Zâmbetul lui mi-a amintit de cel al unei pisici leneşe. S-a apropiat de mine şi mi-a spus încet:

— Vreau ca oamenii să îşi amintească ziua asta. Fără substanţe care întunecă mintea.

Deci plănuise ceva.

— Ai pariat pe cineva? l-am întrebat.

— O adevărată avere pe Dandras Tyrone, a zis el agreabil. Tu?

M-a surprins uşurinţa cu care Tyrus cheltuise atâţia bani, mai ales că ştia câţi pierduse unchiul lui ultima dată când fuseseră cursele. Nu era genul care să facă asta. Poate că ştia ceva ce eu nu ştiam. M-am uitat pe ecranul de la baza scaunelor, unde erau afişate pariurile.

— O să pariez şi eu pe Dandras.

Tyrus m-a prins de mână înainte să apuc să pariez.

— Ar fi mai înţelept dacă ţi-ai cheltui banii altundeva.

L-am privit confuză. *Nu era* foarte sigur că Dandras o să câştige? Nu îmi dădeam seama ce voia să facă.

Aşa că am pariat mai puţin, pe un jucător ales la întâmplare.

Împăratul a venit cu perechea lui de Diabolici. Hologramele au început să apară brusc în jurul nostru şi aerul s-a umplut de aplauzele şi uralele mulţimii. Împăratul a fost condus la locul lui, deasupra alor noastre. O mare de braţe l-au salutat cu pumnul dus la piept. A aruncat o privire înfuriată mulţimii; era clar că auzise de votul pe care îl pierduse în Senat. Apoi a dat iritat semnalul de începere a cursei.

Dintr-odată, navele andocate lângă staţie s-au aruncat în golul întunecat, pornind spre prima dintre cele şase stele, o pitică roşie de a cărei gravitaţie urmau să se folosească pentru a câştiga viteză.

A coborât un ecran pe care puteam vedea navele odată ce dispăreau din câmpul nostru vizual. Imaginile se schimbau cu rapiditate, transmise de sateliţii împrăştiaţi în sistemul cu şase stele.

Cursa avea să dureze ore întregi, devenind din ce în ce mai interesantă pe măsură ce viteza navelor creştea şi piloţii se apropiau tot mai mult de stele pentru a câştiga puncte de proximitate. Unii piloţi calculau greşit şi erau prinşi de gravitaţia stelelor şi distruşi. Sistemul era plin de forţe gravitaţionale haotice şi chiar şi la viteza standard, zborul era periculos. Mulţi dintre aceşti piloţi aveau să moară azi, dar câtă vreme nu şovăiau în prima parte a cursei, aşa cum făcuse campionul Împăratului în ultima cursă, nu aveau să îşi piardă onoarea.

Prin mulţime s-au împărţit tăvi cu droguri, mâncăruri şi suveniruri. Oamenii se modificaseră pentru a adopta trăsăturile faciale ale piloţilor preferaţi din sistemele lor

solare şi aclamau de fiecare dată când pe ecran apăreau imagini cu navele campionilor lor.

Tyrus nu prea vorbea. Stătea cu ochii fixaţi pe cel mai apropiat ecran ca şi cum aştepta să se întâmple ceva. Încă îmi ţinea mâna strânsă sub braţul lui. Strânsoarea a devenit din ce în ce mai puternică. Nu stătea în firea lui Tyrus să îşi manifeste anxietatea atât de evident. I-am urmărit privirea pe ecran. Nava lui Dandras Tyronne se apropia de cea a pilotului numit Winton Travanis.

Apoi s-a întâmplat.

Probabil că a fost o schimbare în câmpul gravitaţional sau vreo turbulenţă, greu de zis. Dar nava lui Winton a virat brusc, a agăţat-o pe a lui Dandras şi ambele vase au ieşit din cursă, descalificate.

Şi chiar la începutul cursei.

Un vuiet s-a auzit din mulţime şi toată lumea a sărit în picioare, apoi nava lui Dandras a fost prinsă în câmpul gravitaţional şi a explodat.

Peste mulţime s-a aşternut tăcerea, toţi ochii îndreptându-se spre Prinţul Moştenitor. Toată lumea văzuse ce sumă imensă pariase pe Dandras. Am încercat să îi văd expresia feţei, întrebându-mă cum o să reacţioneze la asta.

Tyrus stătea pe scaunul lui cu mâinile încrucişate şi se uita fix în faţă, cu o privire împietrită. Era practic acelaşi lucru care se întâmplase la ultima Mare Cursă. Moştenitorul imperial, la fel ca unchiul lui, pusese bani pe un pilot care apoi fusese eliminat din cauza greşelii altuia, înainte să ajungă la prima stea. Toată lumea ştia ce urma să i se întâmple pilotului responsabil pentru acest accident. Dezonoare. Execuţie.

— Ce păcat, a zis Împăratul de sus, iar Tyrus s-a întors spre el. Sper că nu te-a curăţat treaba asta.

— Am pariat mai mult decât mi-aş fi dorit să pierd, a răspuns Tyrus încet.

Dar pe faţa lui se citea un calm periculos, nicidecum groaza pe care mă aşteptam să o văd din cauza acestei pierderi.

— Eroare de pilotaj.

Vocea Împăratului era plină de răutate. Ochii îi străluceau de bucurie când s-a uitat la Tyrus.

— Te las pe tine să stabileşti consecinţele acestei fapte.

Tyrus s-a lăsat în scaunul de lângă mine şi m-am trezit privindu-i cu atenţie faţa parcă sculptată, ca o mască sub care îşi ascundea orice emoţie.

Îmi *spusese* să nu pariez pe Dandras.

Pilotul vinovat, Winton, sigur ştia ce se întâmplase cu cei care îndrăzniseră să distrugă norocul unui Domitrian. Când navele concurente au ajuns la următoarea stea, el ieşise de mult din sistemul solar. Prefera să fugă decât să fie pedepsit pe Chrysanthemum.

N-a ajuns prea departe.

Dornic să câştige favorurile Prinţului Moştenitor, unul dintre Grandilocvii mai puţin importanţi şi-a lansat navele în urmărirea lui. Nava avariată a lui Winton nu putea să scape. Mercenarii s-au întors în ultima oră a cursei aducându-l cu ei pe pilotul vinovat. Vestea s-a răspândit cu rapiditate prin mulţime. Tyrus s-a ridicat şi s-a întors la Valor Novus. Jumătate dintre oameni au încetat să mai urmărească ultima parte a cursei. Entuziasmul se cam dusese şi oricum, majoritatea piloţilor muriseră sau fuseseră descalificaţi. Câştigătorul îşi depăşise cu mult urmăritorii şi urma să aibă o cursă liniştită până la linia de sosire

Să-l vadă pe Prinţul Moştenitor cum îşi varsă furia pe un pilot urma să fie mult mai interesant decât finalul deja cunoscut al cursei.

Tyrus m-a ţinut strâns de mână în timp ce mergeam spre Sala Justiţiei din Valor Novus. Mulţimea care ne urma

deja își căuta nerăbdătoare un loc lângă ziduri, înconjurându-ne.

— Trebuie să te rog să fii cumpătat? l-am întrebat gândindu-mă la rolul pe care îl jucam de obicei când apăream în public.

— Nu și de data asta, a zis Tyrus. Lasă-i să vadă ce o să fac.

Ne-am grăbit spre bărbatul îngenuncheat, un Excedentar cu privirea speriată și pielea imperfectă a locuitorilor de pe planete. Pe fața lui se vedea groaza, știind ce pățise ultimul om care îi făcuse așa ceva unui Domitrian.

Tyrus s-a uitat lung la el pentru un moment, apoi a ridicat brațele cerând să se facă liniște. Toți cei adunați acolo începuseră să șușotească nerăbdători, speculând asupra numărului de persoane care urmau să fie executate.

— Ai fost implicat în regretabilul accident pe care l-am văzut mai devreme. De ce ai fugit? a cerut Tyrus să știe.

Stătea deasupra omului îngenuncheat cu un aer de temut întocmai ca un Împărat.

— Mi-a fost frică, Eminență. A fost un accident. Mi s-au defectat sistemele de navigație. Vă rog! a zis Winton aruncându-se la pământ. Știu că trebuie să iei o viață, Eminență, dar cruță-mi familia. Iartă-mi echipajul. Ei nu au nicio vină.

Tyrus nu a spus nimic multă vreme, lăsând suspansul să crească. Mi-l și imaginam pe Împărat uitându-se cu atenție la ecran fără să-l mai intereseze cursa.

— Ridică-te, omule, i-a spus Tyrus.

Winston a ridicat capul cu ochii mari și temători.

— E... Eminență?

— Ți-am zis să te ridici. Nu am de gând să execut un sportiv onest ca tine din cauza a ceva ce clar a fost un accident. Asta ar fi pur și simplu o barbarie.

Sala s-a umplut de şoapte şi murmure de neîncredere.

— Va avea loc o investigaţie legată de acest accident şi dacă se va găsi vreun vinovat, respectivului i se va interzice să mai participe la acest sport, a zis Tyrus. În ceea ce te priveşte, ai să te duci personal la familia decedatului şi o să le dai o sumă donată de mine, compensaţie pentru pierderea suferită. Pot să îţi încredinţez această sarcină?

— Da, da, Eminenţă! Puteţi! a zis Winston căzând din nou în genunchi cu mâinile împreunate.

Tyrus şi-a ridicat mâinile şi i-a permis omului să-şi atingă cu respect obrajii de încheieturile lui.

— Şi, desigur, intenţionez să ţin o slujbă în Marea Heliosferă în cinstea celor ce au pierit în această curajoasă întrecere. Mă aştept să participi şi tu, înainte să pleci.

— Da, cu bucurie. Cu bucurie, Eminenţă! a zis el trăgând încheietura lui Tyrus de la un obraz la altul. Sunteţi milos, mare şi just...

— Odihneşte-te, i-a zis Tyrus îndepărtându-se.

Apoi li s-a adresat mercenarilor care îl prinseseră pe pilot.

— Vă mulţumesc că l-aţi prins pe prietenul nostru neascultător înainte să facă ceva necugetat. Veţi fi bine răsplătiţi pentru serviciile voastre.

În timp ce Tyrus se întorcea pentru a ieşi din Sala Justiţiei, am început să aud larma, minunarea din glasurile oamenilor care tocmai văzuseră milă din partea unui Domitrian. A *acestui* Domitrian. Diferenţa era aşa de mare între el şi unchiul lui, încât am văzut feţele oamenilor luminându-se de posibilităţi, de speranţa pentru ce ar putea deveni Imperiul nostru sub un conducător mult mai tânăr şi mai corect.

L-am ajuns din urmă, înţelegând *exact* ce făcuse. Îl subminase din nou pe Împărat, şi tot într-o manieră subtilă

ce nu putea fi atribuită în mod direct ostilității, dar fără îndoială că reușise. Pierduse în mod *intenționat* o avere doar ca să arate cu câtă grație poate accepta o înfrângere.

— Bravo, i-am spus respirând ușor.

Tyrus mi-a aruncat o privire și pentru o secundă, expresia enigmatică a chipului său a părut să tremure, scoțând la iveală ceva ce văzusem pe fața lui când Elantra îl aruncase pe Unity în ring.

— Nu merit să mă lauzi, Nemesis. Am făcut ceva destul de monstruos. Nava trebuia să fie avariată, nu distrusă.

Nu mă gândisem prea mult la omul care murise în accident. Pentru mine scopul a scuzat mereu mijloacele, dar ochii lui Tyrus erau plini de lacrimi.

— Nu sunt deloc un suflet bun. Am acceptat de mult că o să termin cu mâinile pline de sânge dacă merg pe drumul pe care l-am ales. Dar nu mă așteptasem să omor un om nevinovat astăzi.

— Tyrus, dacă *eu* mi-aș permite să mă las tulburată de sângele nevinovat pe care l-am vărsat, nu aș mai putea să funcționez. Tu măcar poți să oferi despăgubiri pentru ce ai făcut.

— Da, a zis el. *Da.* Familia lui o să fie despăgubită cum trebuie. O să am grijă de ei, a zis respirând greu. Trebuie să trăiesc cu asta, Nemesis, deci așa o să fac. O să trăiesc cu asta.

Ne-am cufundat în tăcere în timp ce Tyrus se gândea la soarta omului a cărui moarte o provocase fără să vrea, și eu mă gândeam la manevra lui Tyrus. Ținând cont și de votul de mai devreme, subtilele lui provocări la adresa Împăratului nu mai puteau fi ignorate multă vreme.

Randevald von Domitrian urma să se răzbune pentru asta. Era doar o chestiune de timp.

Capitolul 41

Zilele ce au urmat Marii Curse au fost dominate de un calm amenințător. Împăratul nu a făcut nicio remarcă publică referitoare la felul în care Tyrus îl lucrase pe la spate făcându-l să piardă votul Senatului, nici nu a reacționat în vreun fel când Tyrus – din proprie inițiativă – și-a vândut mai multe colonii și le-a făcut cadouri surpriză veteranilor din războaiele imperiale, cu ocazia Adventului.

Oferitul de daruri cu ocazia Adventului era o tradiție de mult pierdută a Imperiului, una cu care Domitrienii nu își mai bătuseră capul de câteva sute de ani. Erau suficient de încrezători în propria putere și nu mai aveau nevoie de loialitatea Grandilocvilor care controlau cele mai puternice nave spațiale și mașinăriile de război care erau implicate în conflictele violente de la frontiere.

Era o mișcare ostilă pe față pe care Tyrus o făcea împotriva Împăratului, și care mă ținuse lângă el practic tot timpul. Stăteam împreună în solariul lui de pe Alexandria. Era un dom ceresc cu o grădină verde în care tocmai plantase niște arbuști pe care îi admirase pe Lumina și un râu artificial suficient de puternic să înece un înotător neavizat.

— Plănuiam să te instalez într-o cameră de pe Alexandria, mi-a zis Tyrus privind spre apa învolburată, dar în circumstanțele de acum nu se poate.

— Oricum nu aș vrea să dorm pe Alexandria, am zis eu sinceră.

Mă gândeam la Sidonia, care se ascundea în vila mea și pe care nu voiam să o abandonez vreme atât de îndelungată.

Tyrus m-a privit un moment cu o expresie pe care nu puteam să o citesc.

— Atât de neplăcută e compania mea?

— Nu, i-am răspuns eu prea repede.

— Oricum, a zis, bunica mea s-ar putea să aibă o problemă cu asta. E hotărâtă să creeze o alianță între mine și Elantra.

— Vrea să te căsătorești cu un șarpe.

— O helionică, a zis Tyrus zâmbind. Măcar Elantra o să se integreze bine în familia mea. Toți adevărații politicieni sunt niște vipere.

M-a cuprins greața gândindu-mă că Elantra Pasus ar putea ajunge Împărătească. Sau, mai bine zis, că o să ajungă Elantra Domitrian. Într-o uniune maritală oamenii tindeau să adopte numele familiei mai puternice. Așa cum Salivar Fordyce devenise Salivar Domitrian.

— Cât timp o să mai stăm împreună? l-am întrebat pe Tyrus. Până la urmă va trebui să renunți la mine în mod public dacă vrei să i te alături ei. Nu e ca și cum pet să joc rolul Sidoniei von Impyrean la nesfârșit.

— Dar trebuie. Nimeni nu trebuie să afle ce ai făcut.

— Sau ce? O să te ia la întrebări că m-ai ascuns?

— Sau *tu* o să fii în mare pericol, a zis el întorcându-se brusc spre mine. E caz de înaltă trădare să te dai drept Senator.

— Și?

— Grandilocvii o să-mi ceară să te execut. Ca nou Împărat oricum o să fie greu să îmi consolidez puterea. Nu pot să îți garantez protecția dacă propriii mei aliați sunt împotriva ta.

Faptul că am dat din umeri a părut să îl înfurie. S-a încruntat și a venit spre mine amenințător; apoi a părut că

se gândește mai bine la ceea ce face, s-a dat un pas înapoi și a respirat adânc.

— Nu o să permit să ți se întâmple asta, a zis răgușit. Poate că ție nu îți pasă de tine, dar mie da.

Privirile noastre s-au întâlnit. Erau numai doi pași între noi. Aerul, tăcerea din jurul nostru, toate au părut dintr-odată foarte grele, încărcate de o electricitate ciudată.

M-am simțit la fel ca atunci când am plecat de pe Lumina, în momentele acelea când ne-am ridicat printre norii purpurii spre infinitul spațiului și el m-a sărutat.

Am înghițit în sec și mi-am întors privirea.

El nu își dădea seama de adevăr: într-o formă sau alta, înșelăciunea mea o să iasă la iveală odată ce Sidonia avea să fie repusă în drepturi.

M-am ridicat în picioare, nefericită din cauza secretului care mă apăsa. Până să-l cunosc pe Tyrus, datoria față de Donia era singura mea bucurie. Cumva, el intervenise între noi. Pe cât îmi era de dor de el, pe atât îl și detestam pentru vinovăția pe care mă făcea să o simt fără să își dea seama.

— O să fiu în și mai mare pericol drept Sidonia von Impyrean când Elantra o să-ți devină Împărătească.

M-a prins de mână și m-a tras spre el când am vrut să plec.

— Nu o s-o las niciodată pe Elantra să te pună în pericol, a zis cu vocea blândă și amenințătoare. Niciodată.

Expresia feței lui era dură ca oțelul. L-am crezut.

O umbră a trecut peste solariul luminat de soare și amândoi ne-am uitat în sus. Domul avea atmosferă, iar dincolo de el era spațiul pătat de albastrul cerului luminat de stele. Dar altceva ne-a atras atenția...

Ceea ce părea a fi o mare masă de resturi naviga spre noi. Era tot mai mare pe măsură ce se apropia și căpăta o formă distinctă: lungă și cilindrică.

Nu erau resturi, mi-am dat seama șocată.

Era o rachetă care urma să spargă domul.

Şi eu şi Tyrus ne-am dat seama de asta în acelaşi moment.

— Fugi, mi-a zis.

Dar eu eram deja în picioare şi am alergat amândoi prin grădina liniştită, îndreptându-ne spre uşa care dădea spre coridorul în care am fi fost în siguranţă...

O explozie asurzitoare a zdruncinat întreaga lume din jurul nostru. O gaură s-a deschis în geamurile cristaline şi atmosfera a început să vâjâie deasupra noastră în timp ce domul se depresuriza. Vântul puternic ne-a dărâmat din picioare. Am simţit cum mă ridic de la pământ...

O mână m-a prins şi m-a tras înapoi. Curenţi de gaze albastre se amestecau în jurul meu într-un vârtej distrugător care îmi înţepa ochii. M-am uitat în spate şi am văzut cerul albastru scurgându-se în vidul spaţiului prin gaura pe care o făcuse racheta.

— Expiră! mi-a strigat Tyrus prin vântul sălbatic. Expiră tot!

Am suflat cu putere tot aerul din plămâni. Tyrus mă ţinea tot mai greu, încercând el însuşi să se ţină de trunchiul de copac de care se prinsese, aşa că l-am apucat de haine şi m-am tras peste el ţinându-mă şi eu de trunchi. Apoi l-am prins cu mâna liberă şi am sperat din tot sufletul că rădăcinile copacului erau suficient de puternice să reziste presiunii create.

Au rezistat.

Vântul s-a liniştit odată cu dispariţia atmosferei, lăsându-ne dintr-odată pe amândoi într-un mediu lipsit de presiune.

M-a cuprins groaza când mi-am dat seama că eram înconjuraţi de vidul şi răceala spaţiului.

Inima a început să-mi bată puternic în timp ce simţeam presiunea pulsându-mi sub piele, sub ochi – furnicături

rău prevestitoare. Gazele din corp tindeau să iasă şi dacă nu am fi expirat, sigur ne-ar fi explodat plămânii. Aveam doar câteva secunde la dispoziţie înainte să murim. Faţa lui Tyrus era schimonosită de durere, dar s-a împins în copac pentru a ne duce spre uşă, arătând spre ea ca să-mi dau seama unde mergeam.

Brusc, m-am simţit uşurată. La fel ca în oricare cameră ce dădea spre exterior, şi aici era o cabină de decompresie pe care dispariţia presiunii din dom sigur o activase.

Pluteam îngrozitor de încet, în timp ce furnicăturile îmi cuprindeau toate membrele, ochii mi se zbăteau şi urechile mi se înfundaseră, iar pe piele începuseră să îmi apară băşici. Tyrus nu se mai mişca lângă mine şi mi-am dat seama că era pe cale să leşine, aşa că nu i-am dat drumul şi m-am luptat cu negura inconştienţei. Eram din ce în ce mai ameţită iar saliva de pe limbă începuse să-mi fiarbă, la fel ca lichidul din ochi. Senzaţia de arsură din piept era tot mai puternică, aşa că m-am împins în tot ce se putea, încercând să ne salvez vieţile amândurora. Urechile îmi plesneau din cauza presiunii şi a pulsului. Apoi am ajuns la cabina de decompresie.

Am deschis-o cu forţa şi l-am aruncat pe Tyrus înăuntru, apoi am intrat şi eu şi am închis uşa după noi. Cabina a început să se presurizeze. Dar atmosfera nu devenea respirabilă. Niciun pic de oxigen nu intrase cu noi. Tyrus a început să se învineţească în lumina difuză, şi m-am chinuit, fără să-mi văd sau să-mi simt mâinile, să scot masca de oxigen din zid.

Era doar una.

Una singură.

I-am pus-o lui Tyrus pe faţă, apoi întunericul m-a ajuns şi m-a înghiţit.

Capitolul 42

Simţeam aerul rece. Intra înăuntru.

Apoi nimic. Am încercat să respir şi m-am sufocat.

— Deschide ochii! mi-a zis Tyrus cu vocea distorsionată.

Simţeam ceva care mă apăsa pe faţă şi puteam să respir din nou, dar chiar când începeam să îmi revin, a dispărut şi mă sufocam din nou.

M-am forţat să deschid ochii. Faţa lui Tyrus era foarte aproape de a mea, trupul lui musculos se apăsa peste mine. Mi-a pus din nou masca de oxigen.

— Ce... ce se... am murmurat cu vocea distorsionată din cauza măştii, încercând să înţeleg ce se întâmplă.

Mi-a luat masca şi a trebuit să îmi ţin respiraţia în timp ce el inhala adânc.

— Cabină... nu e aer... facem cu rândul.

Mi-a pus din nou masca pe faţă şi am tras recunoscătoare aer în piept, apoi masca a dispărut – era rândul lui Tyrus să respire.

— Sabotaj, a spus el trecându-mi masca. Nu mai vorbim.

Şi aşa am respirat pe rând, în această manieră chinuitoare. Ştiam că nu putem rezista la infinit. Puteam să rămânem blocaţi aici ore, zile întregi până să se gândească cineva să vadă ce facem. Aveam noroc că în cabină presiunea şi temperatura reveniseră la normal, dar asta nu era decât o măsură provizorie. Atmosfera ar fi trebuit să revină şi aşa puteam să aşteptăm să fim salvaţi. Dar dacă mecanismul fusese dezactivat de la distanţă, era foarte

probabil ca şi alarma care îi anunţa pe ceilalţi despre ce se întâmplase să fi fost sabotată.

Habar nu aveam cât oxigen era în rezervor, dar deja începeam să îmi dau seama că nu era suficient. Când Tyrus a vrut să îmi pună masca din nou, am întins mâna ca să-l opresc şi i-am apăsat-o pe faţă.

Mi-a dat mâna la o parte şi mi-a pus masca pe faţă dând din cap.

— Tu eşti important, i-am zis. Ia-o.

Apoi i-am pus masca la loc.

— Nu, a zis Tyrus.

S-a apăsat peste mine cu toată greutatea corpului. Nu puteam să îmi folosesc toată forţa în spaţiul acela limitat şi m-am trezit din nou cu masca pe faţă.

Am smuls-o şi i-am pus-o înapoi.

Dintr-odată Tyrus s-a aplecat, şi-a apăsat buzele pe buzele mele şi pentru un moment am rămas aşa acolo, prinşi împreună, cu plămânii gata să explodeze şi venele arzând din cauza lipsei de oxigen, iar el mă săruta, apăsat şi cu disperare, cu o furie pe care nu puteam să o înţeleg.

Apoi s-a retras, şi-a pus masca pe faţă şi a inspirat adânc.

— Vezi? mi-a zis cu asprime.

Ce să văd? Ce voia *să spună*? Dar mi-a dat masca şi plămânii mei aveau nevoie disperată de aer.

— De ce? l-am întrebat când mi-am recăpătat suflarea.

De ce mă sărutase? De ce nu mă lăsa să îndur asta pentru el? Aş fi folosit prea mult aer ca să rostesc aceste cuvinte, şi fără cuvinte nu puteam să îl înţeleg.

Şi-a pus din nou masca pe faţă.

— Amândoi, a zis. Sau niciunul.

Pieptul lui era lipit de mine în spaţiul strâmt şi îi simţeam inima bătând cu putere. Voiam să îl salvez, voiam să mă salvez şi pe mine, dar nu puteam să fac asta în condiţiile

impuse de el. Uneori mi se părea că suntem două stele binare care se roteau la infinit una în jurul celeilalte, fără să se întâlnească vreodată, mereu în dezacord.

— Nu fi prost! i-am spus după ce mi-a pus din nou masca.

Mi-am smuls-o de pe față și l-am lovit cu capul cât de tare se putea în spațiul limitat. A dat cu ceafa de zidul opus și trupul lui s-a lăsat inert peste al meu.

Am luat ultima mea gură de oxigen, apoi i-am fixat masca pe față și am strâns-o ca să nu îi cadă.

Până când avea să-și revină, soarta ne va fi fost deja stabilită.

Pentru un moment, puteam să uit că situația era pe viață și pe moarte și doar să simt capul lui Tyrus pe umărul meu. Spațiul prea mic nu îl lăsase să cadă cu totul la pământ. L-am luat în brațe și m-am bucurat să simt greutatea trupului său peste al meu. Acum că eram pe cale să mor, puteam să îmi ofer această plăcere interzisă. Puteam să îmi permit acest moment. M-am gândit la seara când am plecat de pe Lumina, când am stat unul lângă celălalt și cât de frumoase au fost orele acelea trecătoare, de dinainte să mă apuce frica, înainte să devin o lașă.

Fiindcă despre asta fusese vorba, asta mă îndepărtase de Tyrus. Nu prudența și nici măcar datoria față de Sidonia. Era doar pură lașitate. Groază. Am închis ochii și m-am blestemat pentru că, la fel ca în padocuri, lăsasem din nou frica să îmi conducă viața. Acum, în sfârșit, îmi dădusem seama de asta, dar era prea târziu să mai schimb ceva. Durerea și arsura din plămâni au devenit și mai grele și știam că o să fie îngrozitor când o să cedez și o să vreau să respir, dar nu o să am ce. Tânjeam după o șansă de a repara lucrurile, de a le face așa cum trebuiau să fie.

Apoi nu am mai suportat şi am încercat să trag aer în piept, dar nu am putut fiindcă nu aveam ce să inspir. Respiraţia liniştită a lui Tyrus îmi suna în ureche în timp ce mă sufocam şi mă zbăteam cuprinsă din nou de acea senzaţie grea, ca şi când m-aş fi scufundat într-o mlaştină întunecoasă.

Asta era. Până aici îmi fusese.

Timp de o secundă care parcă a durat o eternitate, imagini cu Tyrus şi Sidonia, cu Matroana şi Neveni mi-au trecut prin minte, ultimele răbufniri ale neuronilor ce mureau.

Cu coada ochiului, am început să văd o lumină puternică ce devenea tot mai strălucitoare. Ca şi când aş fi auzit asta chiar ieri, gândurile mele s-au umplut de ceva ce îmi spusese Sidonia mai de mult: când mor, oamenii văd o lumină strălucitoare. Unii credeau că e o reacţie chimică, alţii considerau că e Cosmosul Viu care îi cheamă în viaţa de apoi.

„Şi Diabolicii pot să o vadă", a fost ultimul meu gând, „deci probabil că până la urmă nu e decât reacţia chimică..."

M-am dezmeticit încet. Mâini calde mă ţineau la piept. Vederea mea încă neclară s-a concentrat pe faţa lui Tyrus.

Se uita la mine cu nişte ochi fantomatici şi primele lui cuvinte au fost o şoaptă.

— Nemesis?

Un sunet înăbuşit mi-a ieşit din gât.

— Nu încerca să vorbeşti, a zis şi m-a strâns şi mai tare. Suntem salvaţi.

S-a auzit un scârţâit.

— Prefă-te că dormi, mi-a şoptit el.

Am închis ochii, apoi am auzit o voce aspră şi familiară.

— Deci prostuţa ar putea să scape. Ce gest stupid a făcut.

Tyrus m-a strâns şi mai tare.

— Nu toată lumea e ca noi, bunico. Foarte mulţi sunt mai buni. Majoritatea, îndrăznesc să spun.

— Frumos îmi mai vorbeşti, Tyrus, a zis ea râzând ascuţit. Dacă nu mi-aş fi trimis propriii angajaţi pe Alexandria, ai fi şi acum prins în cabina de decompresie, iar Sidonia ar fi un cadavru.

— Ţi-aş fi mai recunoscător, a zis Tyrus cu amărăciune, dacă nu aş fi absolut conştient că ştiai despre acest atac încă de dinainte să se întâmple.

— Doar nu insinuezi că sunt responsabilă...

— În niciun caz, bunico. Ştiu cine e vinovatul. Nu tu l-ai pus în aplicare, tu doar joci rolul oportunistului. Ai permis ca acest atac să aibă loc ca să poţi să intervii şi să îmi câştigi recunoştinţa. Ceea ce ai şi făcut. Mulţumesc.

— Ce ciudat, a zis Cygna, ai ajuns la toate concluziile astea fără ca Sidonia Impyrean să îţi şoptească la ureche. Încep să suspectez că zvonurile despre influenţa ei spun exact opusul.

— Sigur că da.

Tyrus a râs uşor şi m-a întins în pat. M-am uitat printre gene şi am văzut că eram în camera în care dormisem când ne-am întors de pe Lumina. Cygna stătea ca o pasăre de pradă, gata să sară pe Tyrus. Se măsurau unul pe celălalt din priviri.

— Cred că ţi-ai dat seama până acum, altfel nu te-ai fi deranjat să mă salvezi: sunt nepotul tău. Sângele tău îmi curge prin vine. Şi din cauza asta, şi eu mi-am dat seama despre multe lucruri referitoare la tine – cum ar fi cine are cu adevărat puterea în acest Imperiu. Iar acela nu a fost niciodată unchiul meu.

— Nu o să permit aceste insulte la adresa Împăratului.

— Dar nu de asta m-ai tolerat în ultima vreme? Fiindcă îmi dau seama de acest adevăr fundamental pe care

unchiul meu nu îl vede. Poftele lui au golit trezoreria. Ignoră, desconsideră și disprețuiește pe față toate apelurile tale la prudență. Ți-a scăpat de sub control, bunico.

Tăcere.

— Nu ai nimic de zis, înțeleg. Știu că l-ai avertizat să nu mă desemneze Prinț Moștenitor, dar nu a vrut să te asculte. Știu că îi acordă mai multă atenție Senatorului von Pasus decât ție. Știu că te deranjează cum se uită la tine când îi guști mâncarea – de parcă dacă l-ai vrea mort ar putea să îți scape! A uitat nu numai ce ți-a datorat cândva, ci și tot ce încă îți datorează.

— Randevald, a zis ea reticentă, m-a dezamăgit în ultima vreme. Mă gândesc adesea că puterea e cea mai toxică substanță din univers. Atât dorința, cât și posesia ei îți deformează caracterul dincolo de orice mântuire.

— Bunico, știi că o să urmeze un război pe față între mine și unchiul meu. Devinée nu mai e demnă de încrederea ta. Eu sunt singura ta alternativă și bănuiesc că ai devenit mai tolerantă în ceea ce mă privește, nu-i așa?

— Mi se pare că ai fost un actor desăvârșit preț de mulți ani.

— Ție îți datorez această abilitate. Îmi expun toate adevărurile în fața ta, ca de la un pragmatic la altul. Eu nu am pofte bolnăvicioase și știu bine ce înseamnă să te respect și să mă tem de tine.

— Cred că Randevald regretă mult acum că te-a numit succesorul lui, a zis ea râzând. L-am prevenit.

— Dar din cele mai greșite motive. Acum înțelegi că eu nu aș fi niciodată atât de nesăbuit încât să-ți desconsider cuvintele, așa cum face el. Dacă vrei să fiu un helionic, o să fiu un helionic. Dacă vrei să mă unesc cu un Pasus, o să mă unesc cu un Pasus. Nu aș îndrăzni niciodată să mă îndoiesc de înțelepciunea ta.

S-a îndepărtat puţin de el. M-am uitat pe ascuns după ea şi am văzut nişte străluciri metalice. Roboţi de pază erau poziţionaţi discret prin toată camera. Dacă alegea să facă asta, era gata să îl omoare pe Tyrus. Ne salvase doar ca să-i dea un ultimatum? I-o luase el înainte punând primul cărţile pe masă?

— Ca să înţeleg absolut clar, Tyrus, a zis ea, sugerezi un act de trădare? Vrei să mă alătur ţie într-o conspiraţie împotriva fiului meu?

— Nu sugerez o astfel de conspiraţie, dar salvându-mă de la această tentativă de asasinat, practic tu însăţi te-ai oferit să participi la una.

— Spune-mi, a zis cu răceală, în afară de faptul că te temi foarte tare de mine, de ce te-aş susţine pe tine în dauna fiului meu?

— Fiindcă vrei cel mai puternic Împărat, iar Randevald ţi-a pierdut încrederea, a zis Tyrus deschizându-şi braţele. Vrei ca Imperiul să fie măreţ sub conducerea celui mai merituos dintre Domitrieni, şi ştim amândoi...

— Că tu eşti acela? a zis ea sec.

— Nu, bunico. Tu eşti.

Cuvintele au părut să o ia pe nepregătite. Bărbia ei mândră s-a ridicat, dar l-a lăsat să continue.

— Iar după tine sunt eu, singurul suficient de înţelept să ştiu că o să domnesc în numele tău. Pe lângă asta, a zis el, apoi s-a întors şi m-a strâns de mână, sunt la fel de conştient că roboţii de apărare sunt în spatele tău, armaţi şi gata să mă ucidă dacă nu îţi propun eu însumi această alianţă.

Era semnalul de care aveam nevoie. Muşchii încă mă dureau îngrozitor din cauza decompresiei şi a lipsei de oxigen, dar au răspuns instantaneu şi am sărit din pat, de-a lungul camerei, dintr-o singură mişcare. Cygna a scăpat surprinsă

un țipăt când am ajuns la primul robot, înainte ca acesta să se întoarcă și să tragă în mine. L-am învârtit chiar în momentul în care a tras, îndreptându-i laserul spre un alt robot, iar când al treilea s-a ridicat de la podea, m-am ferit de rază, l-am prins în palmă și l-am strivit de zid.

Am privit spre Tyrus, care a dat încet din cap, cu ochii arzători.

— Mulțumesc, Nemesis.

Cygna rămăsese împietrită de șoc și cu gura deschisă, prinsă pentru prima dată cu garda jos. Apoi și-a revenit.

— O Diabolică. E o Diabolică!

— Așa este, a zis Tyrus.

— Nu mă mir... a zis Cygna oprindu-se pentru un moment. Ți-ai luat o Diabolică și ai deghizat-o în Sidonia Impyrean.

A rostit cuvintele ca și cum simpla îndrăzneală i se părea de neconceput.

— Nu *el* m-a deghizat, i-am spus eu plină de adrenalină și gata să primesc ordinul lui Tyrus să sar pe ea. M-au deghizat oameni care acum sunt morți.

— Cum poți să ai tu un Diabolic? a cerut Cygna să știe, privindu-mă cu atenție. Nu am făcut niciodată unul pentru tine.

— Nu e *a mea,* a spus Tyrus. E aliata mea.

— Aliată? a zis Cygna învârtindu-se în jurul meu cu o privire iscoditoare. Un Diabolic care nu e legat chimic de tine e un aliat foarte periculos, Tyrus. Nu știi creaturile astea așa cum le știu eu.

— Ce știi tu despre Diabolici? i-am zis eu înțepătoare.

Mi-a zâmbit cu ochii foarte reci.

— Mai multe decât ai putea să-ți imaginezi. Știam eu că e ceva în neregulă cu tine și acum înțeleg și ce. Deci inițial i-ai aparținut... proastei ăleia de Impyrean.

M-a cuprins furia, dar de dragul lui Tyrus nu am rupt-o în bucăţi în numele Sidoniei. Doar o numise într-un fel, iar cuvintele nu aveau nicio putere.

— Dacă planul merge înainte, a zis Cygna fără să îşi ia privirea de la mine, vreau ca şarada cu creatura asta să se termine.

— O să mă gândesc la propunerea asta dacă nu o mai numeşti *niciodată* pe Nemesis *creatură,* a zis Tyrus încet şi cu o voce periculoasă.

— Deci asta se întâmplă între voi doi? a zis Cygna privindu-l cu atenţie.

Ne studia pe amândoi ca şi cum abia atunci înţelesese că între noi e un parteneriat real.

— Ce imprevizibilă trebuie să fie această alianţă. Ataşament real faţă de o *Diabolică,* şi o Diabolică nelegată chimic, dar ataşată la rândul ei de tine. Cât de... radical. Tyrus, nu pot să permit asta. Dacă într-adevăr vrei să mă asculţi, o să te căsătoreşti cu cine îţi spun eu.

— Şi de ce cu Elantra Pasus, dacă pot să te întreb? a zis Tyrus.

— Imperiul trebuie condus de helionici şi niciunul dintre noi nu-şi poate permite să îl aibă duşman pe Pasus, a zis Cygna sec. Nu ştiu care sunt adevăratele tale înclinaţii. Şi nici nu îmi pasă. Căsătorindu-te cu Elantra, o să te aliezi cu facţiunea care trebuie. Viitorul acestei galaxii depinde de perpetuarea puterii noastre – nu doar puterea Imperiului, ci şi puterea Grandilocvilor. Trebuie să trimitem un mesaj puternic Excedentarilor, să înţeleagă că nu vor putea niciodată să ne provoace.

— Foarte bine. Elantra o să fie, bunico. Avem o înţelegere?

— O să primeşti răspunsul meu în curând, a spus Cygna după un moment intenţionat de tăcere.

M-am uitat la Tyrus, care a dat încet din cap, știind ce știam și eu: Cygna ne arăta foarte clar că soarta noastră e în mâinile ei. Și nu voia să ne divulge dacă asta era de bine sau de rău.

Capitolul 43

Curios la Tyrus era că indiferent cât de urgentă era o situație, el rămânea întotdeauna calm în fața unui pericol de moarte. Abia după ce trecea totul puteam observa acele reacții fizice pe care alții le arătau când erau tulburați: se albea la față și mâinile începeau să-i tremure ușor.

S-a retras în camera sa de pe Alexandria murmurând ceva despre „evitatul ferestrelor care dau spre exterior" pentru moment. Umerii lui lați păreau tensionați când și-a turnat un pahar cu vin. A luat o gură sănătoasă, apoi s-a întors brusc și a aruncat paharul în șemineul hologramă. Cioburile s-au împrăștiat peste tot. S-a întors spre mine cu ochii arzători.

— Spune-mi.

Vocea lui era de un calm ucigător, contrastând maxim cu expresia feței.

— Ce credeai că faci acolo? Trebuia să respirăm *amândoi*! Dacă oamenii bunicii ajungeau cu cinci minute mai târziu, acum erai moartă!

M-am uitat lung la el, întrebându-mă cum putea să îmi pună o asemenea întrebare.

— Tu ești *viitorul* Împărat. Eu sunt o Diabolică. Viața ta e mai importantă decât a mea.

El nu știa că nu renunțasem doar la viața mea – o abandonasem și pe Donia. O făcusem pentru el, renunțând la rolul de protector al ei. Și acum țipa la mine pentru asta?

— Dacă oamenii Cygnei veneau cu cinci ore mai târziu, i-am subliniat eu, tu ai fi fost mort şi asta numai fiindcă refuzi să accepţi că unele sacrificii sunt necesare. Al meu era. Am făcut ce era mai bine pentru amândoi.

— Ţi-am spus să nu faci asta!

— Tu nu îmi dai ordine! Nu eşti stăpânul meu. Suntem parteneri. Eu am luat o decizie şi era decizia corectă! Un viitor conducător trebuie să înveţe să facă sacrificii.

— Sacrificii? a ţipat Tyrus. Am făcut deja sacrificii. Nu-mi spune tu că nu înţeleg ce înseamnă să faci sacrificii, a spus trecându-şi întruna mâinile prin păr. Am sacrificat *ani întregi* prefăcându-mă nebun. Mi-am sacrificat nevoia de răzbunare pentru a supravieţui suficient de mult încât să fac nişte schimbări care să conteze în marea schemă a tuturor lucrurilor. Ştiu ce înseamnă sacrificiul!

S-a întors spre mine.

— Iar acum am fost de acord să mă leg de soţia pe care mi-a ales-o bunica mea. Am făcut multe sacrificii. Dar pe ăsta nu o să-l fac. Eu *nu* o să-ţi sacrific viaţa şi nici tu nu o s-o faci.

S-a pus în calea mea, apoi s-a întins şi mi-a luat obrajii în palme, privindu-mă cu disperare.

— Ai renunţat la viaţa ta pentru mine. Nu pot să te las să mai faci asta. Nu aş putea să suport dacă ai face asta!

Gândurile mele s-au întors la acel sărut delirant din întunericul cabinei de decompresie, acel ciudat moment de nebunie când ne sufocam împreună şi moartea venea pentru noi.

„Vezi?" îmi spusese.

Dar nu vedeam. Am închis ochii şi nu mă mai concentram decât pe căldura palmelor lui.

— Deci chiar o să te căsătoreşti cu Elantra.

— Da, a zis el. Aşa se pare.

M-am smuls din braţele lui.

— Felicitări!

Vocea mea era aspră.

— Sper să trăiţi mulţi ani fericiţi înainte să încerce să te omoare.

Tyrus a râs cu amărăciune.

— O să fie un adevărat Domitrian în ziua în care o să-şi propună să mă omoare.

Expresia feţei lui s-a mai îmblânzit.

— În curând nu o să mai am nevoie de serviciile tale. O să poţi să faci ce vrei. Poţi să pleci departe de mine.

O emoţie primară şi întunecată m-a străbătut – prea neagră ca să fie furie, prea tăioasă ca să fie suferinţă. Uram faptul că îmi provocase astfel de sentimente. Am strâns pumnii şi m-am forţat să vorbesc calm.

— M-aş bucura să fac asta chiar acum. Dă-te la o parte şi lasă-mă să trec.

Un muşchi al maxilarului i s-a contractat, dar nu s-a mişcat.

— Şi unde vrei să te duci?

— La vila mea.

— După *toate* astea, Nemesis, a zis cu dinţii încleştaţi. După ce se termină totul.

— Asta nu e treaba ta.

— Dacă nu ai un plan, o anumită destinaţie, atunci chiar e treaba mea.

— Nu e. O să mă descurc singură. Vă doresc ţie şi viitoarei Împărătese multă fericire.

M-am întors clocotind pe dinăuntru. Măcar de aş putea să scap de gustul gurii lui când m-a sărutat în cabină! *De ce* făcuse asta? De ce complicase lucrurile şi mai mult?

Voiam să plec, dar ceva mă ţinea pe loc – amintirea ultimelor momente, când mă sufocam. Înţelesesem în

sfârșit că în spatele multora dintre acțiunile mele fusese frica, frica în stare brută. Și nu mai voiam ca frica să mă stăpânească vreodată.

Așa că m-am întors spre el.

— Știi de ce vreau să plec departe de tine, Tyrus? am zis eu cu o voce joasă. Fiindcă faci o greșeală unindu-te cu Elantra. Da, o să câștigi tronul și bunica ta o să te susțină, dar nu o să ai niciodată încrederea sau respectul soției tale și nu o să dormi niciodată în siguranță în patul tău. Meriți mai mult. Meriți ceva mai bun. Nu vreau să te văd făcând asta, deci o să fiu recunoscătoare, foarte recunoscătoare, Eminență, dacă nu o să fiu aici în anii ce urmează!

S-a apropiat de mine, m-a apucat de umeri și m-a privit cu ochii arzători.

— *De ce* te-ar deranja toate astea pe tine?

— Cum poți să mă întrebi asta? m-am răstit eu. Vorbești cu mine ca și cum aș fi o persoană, apoi te răzgândești și presupui că sunt absolut lipsită de sentimente! Care să fie adevărul, Tyrus? Ți-e atât de greu să înțelegi că ar putea să îmi pese de tine? Că aș putea să...

M-am oprit îngrozită.

Degetele lui mi-au intrat în piele.

— Că ai putea să ce? Că ai putea să *ce*, Nemesis?

Simțeam că am un nod în gât. Nu puteam să vorbesc. Dar blestematele de silabe voiau să îmi iasă din gură.

„Că aș putea să te iubesc."

— Nemesis, mi-a spus Tyrus foarte blând, pe navă mi-ai spus că n-o să simți niciodată iubirea. Mi-ai spus că nu ești capabilă să ții la mine sau să simți măcar o *fracțiune* din ce simt eu pentru tine.

S-a tras mai aproape de mine, între buzele noastre nu mai era decât o suflare. M-a privit insistent.

— Aia a fost o minciună?

Am simțit că inima îmi ajunge în gât.

— Spune-mi sincer. Te rog, spune-mi, și dacă ai rostit adevărul pe navă, nu o să te mai deranjez niciodată cu asta.

Mă simțeam de parcă cineva ar fi tras cuvintele din mine.

— Pe navă... m-am înșelat.

Degetul lui mare mi-a mângâiat buza, iar ochii lui străluceau.

— Deci chiar simți. Se poate oare să ții la mine așa cum țin eu la tine?

Privirile ni s-au întâlnit, iar amintirea sărutului din cabina de decompresie încă îmi stăruia în minte.

— Tu încă simți asta? am șoptit.

— Nu am încetat niciodată. O să simt asta *mereu*.

M-a cuprins frica, dar nu aveam de gând să fiu o lașă. Nu și de data asta.

— Nu te căsători cu Elantra, Tyrus. Eu... nu vreau să faci asta.

— Atunci n-o s-o fac, a zis el zâmbind.

Gura lui a acoperit-o pe a mea, brațele lui m-au strivit în îmbrățișare. M-a prins cu mâna de ceafă și m-am arcuit oferindu-i mai mult, îmbrățișându-l ca și cum aș fi vrut să unesc două forme într-una singură. Barba lui abia crescută mi-a zgâriat obrajii; apăsarea fermă a buzelor lui le-a despărțit pe ale mele și limbile noastre s-au întâlnit. Fiecare centimetru din el mi se părea cald, puternic și magnetic. Camera din jurul meu a dispărut și în sfârșit am acceptat aceste sentimente după care tânjisem ca după un drog de ultima oară când mă atinsese.

M-a luat în brațe și m-a împins în birou în timp ce buzele lui calde îmi atingeau gâtul. Mi-am băgat degetele în părul lui arămiu, strângându-l cu o posesivitate care

m-a speriat. Acum era al meu, era *al meu*. Şi era suficient de inteligent şi de viclean să supravieţuiască chiar dacă o sfida pe Cygna, chiar dacă îi refuza cererea de-a o lua pe Elantra.

— Tu... mă iubeşti? l-am întrebat abia îndrăznind să rostesc aceste cuvinte care, după toate regulile, nu ar fi trebuit să i se aplice unui Diabolic.

Apoi mi-am dat seama ce spusesem.

— Da, te iubesc, mi-a spus el înainte să simt măcar o secundă de groază.

S-a dat înapoi şi m-a fixat cu privirea lui aprigă şi neabătută.

— Te-am iubit când ne-am ridicat de pe Lumina, când ne-am zbătut să nu fim traşi în spaţiu şi când aproape că ne-am sufocat amândoi. Eşti curajoasă, onorabilă şi puternică şi eşti singura care mă vede aşa cum sunt. Spune-mi că şi tu mă iubeşti.

Atunci am simţit-o, ca pe un val de certitudine ce s-a prăbuşit asupra mea.

— Aşa e. Şi eu te iubesc, Tyrus.

Iubirea era în calmul şi felul lui atent de a se purta, atât de diferit de al meu. Felul în care vedea cu zece paşi înaintea oricui, care contrasta cu nechibzuinţa mea. Faptul că nu se uita la mine ca la o creatură şi nu mă trata ca pe un animal sau ca pe un inferior, deşi, prin naştere, el era de fapt cu mult deasupra tuturor. Îl iubeam pentru felul în care refuzase să dea viaţa unui Diabolic pentru a şi-o salva pe a lui în cabina de decompresie.

Iubirea era în toate lucrurile mărunte care însemnau atât de mult încât nimeni, şi dacă ar fi vrut, nu i-ar fi putut lua locul în existenţa mea. Şi da, îl iubeam la fel de mult cum o iubisem vreodată pe Sidonia, dar într-un fel total diferit faţă de ce simţeam pentru ea. El era o foame, o poftă pe care nu ştiusem niciodată că o am.

Buzele lui m-au atins din nou în săruturi fierbinți, dar mintea mea o luase într-o altă direcție. *Sidonia.* Sidonia care voia să se întoarcă și să reconstruiască fortăreața Impyreană. Acum nu mă mai vedeam făcând asta, dar să rămân cu Tyrus însemna să o abandonez pe Sidonia. Trebuia să aleg.

Cândva aș fi putut face această alegere la fel de ușor cum respiram. Dar acum... acum, când mă simțeam întreagă și iubită într-un fel cum nu mai cunoscusem niciodată...

Acum nu mai vedeam nicio cale de a merge înainte.

Orice s-ar fi întâmplat, Sidonia trebuia să își reia adevărata identitate și eu la fel. Ăsta era un fapt. În același timp, asta se afla la baza deciziei imposibile pe care trebuia să o iau.

Așa că i-am spus.

— Tyrus, trebuie să știi ceva. S-ar putea să schimbe lucrurile.

Mi-a luat cu blândețe fața în palme, privindu-mă cu ochii lui sinceri. Văzusem vreodată o față atât de expusă? Fără calmul și atenta neutralitate pe care se muncea atât de mult să le mențină, părea mai tânăr, mai strălucitor și absolut irezistibil.

— Nu pot să fiu Sidonia von Impyrean la nesfârșit.

Mi-am permis să întind mâna și să îi ating pistruii de pe obraz, trecându-mi degetul printre ei și coborând în jos pe maxilarul lui ferm, până spre colțul gurii.

— Vezi tu, i-am zis, ea trăiește.

Capitolul 44

Sidonia s-a aruncat în genunchi imediat ce Tyrus a intrat în vila mea, întinzând mâna pentru a-i trage încheieturile spre obraji.

— Eminenţă, Senatoarea von Impyrean nu este aici...

— Donia, e în regulă. Ştie, i-am zis eu din spatele lui Tyrus.

Donia s-a ridicat, ochii ei ca de porumbiţă s-au mărit, iar Tyrus o privea mirat şi ţinând-o încă de mână.

— Ştie?

— Totul, a asigurat-o Tyrus.

Era ca un uriaş pe lângă ea, cu statura lui înaltă şi muşchii bine dezvoltaţi.

— Senatoare von Impyrean, sincerele mele condoleanţe pentru pierderea familiei.

— Mulţumesc, a zis Sidonia.

Tyrus s-a întors pe jumătate spre mine, tulburat într-un fel neobişnuit pentru el. Am simţit că va trebui să dau socoteală. Acum câteva minute, se presupunea că lucrurile între noi erau rezolvate. Acum vedea că nu e cazul.

— Mi-a explicat circumstanţele. Recunosc, sunt încă uimit.

— Sper să nu vă provoc dificultăţi, Eminenţă, a zis Donia dând cu timiditate din cap.

Tyrus a făcut un pas în spate aruncând o privire curioasă prin cameră. Oricât de frumoasă ar fi fost vila mea, pălea în comparaţie cu măreţia navei lui.

— Vezi tu, a zis el zăpăcit, situaţia asta implică nişte dificultăţi reale. A te da drept un membru al Grandilocvilor e o infracţiune care se pedepseşte cu moartea. Când tu o să fii repusă în drepturi – dacă apare ocazia – ei bine, mulţi Grandilocvi au văzut-o şi au interacţionat cu Nemesis... După ce ajung Împărat o să am nevoie de timp pentru a-mi consolida puterea şi o să am nevoie de ajutorul lor. Nu pot să le-o prezint pe Nemesis ca fiind o impostoare şi apoi să mă aştept ca ei să treacă cu vederea acest lucru. O să considere un afront personal faptul că, fără să ştie, au tratat ca pe un egal un Diabolic. Vor vrea ca cineva să fie pedepsit.

Donia şi-a pus palma la gură.

— Te rog, Eminenţă, nu îi lăsa să o rănească pe Nemesis, a zis căzând din nou în genunchi. Trebuie să o protejezi. Nu pot să trăiesc fără ea.

Cuvintele ei mi-au trezit o amintire mai veche: ultimele săptămâni petrecute în fortăreaţa Impyrean; ameninţarea ei că se sinucide dacă eu mor. Tulburată, m-am dus lângă ea şi am luat-o în braţe. Nu şi-a luat niciun moment privirea de la Tyrus.

În timp ce o privea, am văzut că s-a încruntat.

— O să fac tot ce pot s-o salvez pe Nemesis, Senatoare von Impyrean. Dar discuţia asta va rămâne irelevantă dacă nu reuşesc să-l învinge pe unchiul meu.

— Dar dacă reuşim...

A îngenuncheat şi a luat-o iar pe Sidonia de mână.

— Atunci Nemesis o să trăiască. Îţi jur.

Ochii lui arzători s-au întors către mine.

Am respirat adânc. Simţeam până în măduva oaselor că dacă exista un lucru în universul ăsta în care să pot să am încredere, acel lucru era dragostea lui Tyrus pentru mine.

A părut să ştie că la asta mă gândesc şi expresia lui s-a mai îmblânzit.

— Viaţa ei înseamnă mai mult pentru mine decât îţi poţi imagina, a zis.

— Nemesis, a zis Donia eliberându-se din îmbrăţişarea mea şi uitându-se numai la Tyrus, vreau să vorbesc cu Eminenţa Sa între patru ochi.

Mi-a luat un moment să îmi dau seama că ăsta era un ordin.

— Vrei să plec?

— Da, a zis Donia fără ca măcar să se uite la mine.

Atâta vreme cât jucasem rolul Sidoniei Impyrean, *eu* avusesem puterea. Era ciudat să mă găsesc din nou într-o poziţie de subordonat. Nu, nu eram doar un subordonat. Eram Nemesis dan Impyrean, iar Donia era *stăpâna* mea.

Ideea, care până atunci nu mă deranjase niciodată, mi s-a părut dintr-odată ciudată şi neplăcută. Ştiam că Sidonia nu mă văzuse niciodată ca pe o proprietate a ei. Nici nu avusesem vreodată o relaţie în care eu îi urmam ordinele. Dar în chestiuni precum asta, presupunea pur şi simplu că voinţa ei trebuia să se impună.

— Asta o priveşte şi pe Nemesis. Ar trebui să rămână, a zis Tyrus.

— Nu, am zis eu.

Sidonia voia să vorbească cu el în particular, aşa că o să vorbească cu el în particular.

— Vă las să discutaţi.

Şi astfel m-am retras şi i-am lăsat pe cei doi Grandilocvi să vorbească fără mine. Au trecut câteva minute. Apoi o jumătate de oră. Mi-am umplut timpul făcând tracţiuni. Într-un final Donia a intrat în cameră şi s-a uitat la mine în tăcere, cu o expresie blândă pe faţă, pe care nu puteam să i-o citesc.

— A plecat Tyrus? am zis lăsându-mă jos.

— Da. I-am spus că acum vreau să vorbesc cu tine.

Deci nu voia să îmi spună ce au discutat. Probabil că panica mea a fost evidentă, fiindcă sprâncenele Doniei s-au încruntat.

— E foarte îngrijorat pentru ce o să ţi se întâmple.

— Da, desigur.

— *Foarte* îngrijorat, a subliniat ea, apoi a ezitat. El... ţine la tine, Nemesis. Ţine mult la tine.

M-am înroşit la faţă.

— Şi tu ţii la el, a zis privindu-mă cercetătoare.

A aplecat capul şi şi-a netezit puţin rochia.

— Ai încredere în el? m-a întrebat într-un final.

— Ţi-am spus că da.

Şi-a strâns pumnii micuţi şi s-a uitat în sus.

— Îmi amintesc teoria ta despre Marea Cursă. Ai spus că Tyrus a avut ceva de-a face cu accidentul acela.

— Sigur că da, am zis eu, neştiind de ce se gândea acum la asta. Mi-a spus chiar el.

— Îţi dai seama că Dandras *a murit*, Nemesis. Nu te îngrijorează să ştii că Tyrus e capabil să ia viaţa unui om?

— A fost un accident...

— Şi ce dacă? Ştia riscurile. A riscat viaţa unui om doar pentru a face un gest politic. Cineva care poate sacrifica viaţa unui om cu atâta uşurinţă o poate sacrifica şi pe a altora.

Mi-am cântărit cu atenţie răspunsul. Astfel de calcule erau o a doua natură pentru mine şi Tyrus, dar pentru Donia probabil păreau într-adevăr barbare.

— Tyrus nu a vrut ca omul să moară. Iar eu cred că intenţia contează. Oricum, am zis zâmbind ironic, nici eu nu sunt o nevinovată. M-ai văzut cu ochii tăi omorând.

— Aia era altceva, a zis încet, apoi a făcut o grimasă.

Nu am spus cuvintele pe care le gândeam. *Nu, nu era.* Sutera nu Impyrean nu trebuia să moară. Ea nu a fost un accident.

— Eu doar... îmi fac griji, Nemesis...

— Nu îți face griji pentru mine. Eu sunt cea care trebuie să te protejeze, nu invers. *Ce* ați discutat voi doi? Ți-a dat o stare ciudată.

S-a dus spre una dintre ferestre și s-a uitat spre domul ceresc. Lumina cădea peste părul ei încă albit artificial.

— Ții minte ce am zis înainte să pleci din fortăreață? Ți-am zis că decât să te pierd, mai bine mor.

— Cum aș putea să uit? am zis eu cu vocea tăiată.

— Eu țin la tine, Nemesis, a zis privindu-mă. Mult. Probabil... dacă e să fiu sinceră, probabil la fel cum ține și Tyrus.

— Nu cred că...

M-am oprit. Primul meu gând a fost că Donia a înțeles greșit natura sentimentelor lui Tyrus pentru mine.

Dar poate că nu făcuse asta. Țineam minte reacția ei de demult, la sugestia mea de a da curs relației cu Gladdic. Îmi imaginasem că era supărată că sugerasem să împărțim atenția lui.

Nu-mi trecuse prin cap că se supărase pentru că trebuia să o împartă pe *a mea*.

— Tu ai fost constanta vieții mele, a zis Donia cu vocea goală și distantă. Când mama țipa și tata se pierdea în munca lui, te aveam întotdeauna pe tine, tu erai tot ce îmi trebuia. Când trebuia să mă duc la forumuri sociale ca să îmi găsesc un partener printre Grandilocvii mai importanți nu mă gândeam decât că nu îmi doresc pe altcineva. Aveam deja tot ce îmi doream. Voiam să te am lângă mine pentru totdeauna. Mi-e greu să văd cum te uiți la el, Nemesis. E minunat să văd că poți să simți asta, dar e și dureros.

— Oh.

Asta a fost tot ce am putut să zic. Nu știam ce să fac.

— Donia...

Donia şi-a ridicat mâna tremurândă, roşie toată în obraji.

— Nu trebuie să spui nimic. Nu ai avut niciodată de ales, a trebuit să ţii la mine. *Trebuia* să simţi dragoste pentru mine. Nu a fost corect. Nu ai ales niciodată singură şi eu am ştiut întotdeauna că nu pot profita de asta. Nu aş face-o niciodată, să ştii. Nu o *s-o fac* niciodată.

— Nu am avut nevoie de o maşinărie care să mă oblige să mă leg de tine. Eu...

Cuvintele erau greu de rostit, chiar şi acum, după ce le folosisem cu Tyrus.

— Te iubesc cu adevărat. Mi-ai salvat viaţa când i-au ucis pe ceilalţi Diabolici. Nu erai obligată să faci asta. Ai vrut să fiu Nemesis Impyrean, nu *dan*. Asta întotdeauna mi s-a părut o prostie, dar de când sunt aici...

— Ce? a zis ea cu o voce melancolică.

— Am început să înţeleg ce voiai să faci de fapt. Despre ce era vorba. Mi-am dat în sfârşit seama cât de extraordinară ai fost întotdeauna.

Mi-am luat privirea de la ea.

— Am înţeles cât de incredibilă *eşti* acum. Eşti cea mai bună prietenă a mea, deşi aveai tot dreptul să fii proprietara mea. Nu m-ai văzut niciodată ca pe un lucru. Nici măcar când eu mă vedeam aşa.

Ochii Doniei au strălucit în lacrimi.

— Crezi că e ceva în neregulă cu Tyrus? am întrebat-o, fiindcă aveam nevoie să ştiu. Vreau părerea ta sinceră. Contează mai mult decât orice pentru mine.

— Nu, Nemesis, a dat ea din cap. Nu începe să te îndoieşti de nimic din cauza mea. Dacă simţi ceva pentru Tyrus, atunci vreau să fii fericită cu el. Vreau asta mai mult decât orice din univers. Trebuie să mă crezi.

— De ce vorbeşti aşa? am zis eu dintr-odată suspicioasă. Ce v-aţi spus tu şi Tyrus? Mă îngrijorezi.

A parcurs distanţa dintre noi, apoi m-a apucat strâns de mâini şi mi-a tras încheieturile spre obrajii ei.

— Te rog, nu îţi face griji pentru nimic. Am reuşit doar să înţelegem cât de importantă eşti pentru amândoi. Şi m-a tulburat cumva, din cauza felului în care vorbea despre alegeri.

— Ce alegeri?

— E greu de zis. Nu cred că e optimist că eu îmi voi putea relua rolul de Sidonia von Impyrean fără să apară probleme. Îşi face griji pentru *tine*. Şi mă bucur că îşi face. Chiar mă bucur. Sunt sigur că se gândeşte la o soluţie. Acum hai să nu mai vorbim despre asta. Mă doare capul, a zis ţinându-se de tâmple. Poţi să îmi aduci o cremă cu opiacee?

Cuvintele ei nu m-au liniştit deloc. I-am adus unguentul, dar Sidonia nu mai avea chef de vorbă. Se aşezase lângă fereastră şi se holba cu ochii mijiţi, părând fericită câtă vreme stăteam lângă ea. Am ascultat-o cum respiră, aşa cum făceam şi în fortăreaţă şi m-am gândit la discuţia noastră întreruptă.

Niciuna din circumstanţele de acum nu puteau să mă liniştească. Mi se părea că stăm toţi trei pe marginea unei prăpăstii, sub noi se căsca o cădere fără sfârşit în vidul întunecat şi bănuiam că nici Tyrus, care era atât de prevăzător, nu zărea ce se ascunde jos de tot.

Capitolul 45

Acum că Tyrus nu mai plănuia să o ia de soţie pe Elantra, trebuia să îşi revizuiască strategia împotriva Cygnei.

— O să mă prefac până în ultimul moment, până în ultima secundă, că o să îndeplinesc ce-am promis, mi-a explicat el.

Înainte, plănuise să scape mai întâi de Randevald şi apoi de Cygna. Acum, voia să câştige loialitatea Cygnei, apoi să dea în vileag faptul că îl trădase pe Împărat, fiul ei. Randevald avea să scape de Cygna. Şi după asta, Tyrus urma să aranjeze moartea Împăratului, cel mai probabil cu vreo otravă locală – cea mai sigură cale de a evita Diabolicii.

Planul mă liniştise şi nu doar pentru că dispăruse riscul ca Tyrus să se căsătorească cu Elantra. Ştiam că Cygna era de departe cel mai periculos duşman al lui Tyrus. A o lăsa în viaţă însemna a te juca cu focul.

Pentru moment, respectam dorinţele Cygnei. Venise ziua în care Tyrus să mă renege în mod oficial în favoarea Elantrei.

Hera, nava Grandisimei Cygna, nu era atât de ostentativă ca Valor Novus, sau măcar ca Alexandria. Construită în jurul unui asteroid gol pe dinăuntru, din exterior, aceasta părea chiar urâtă. Dar pe măsură ce înaintam cu Tyrus spre marea recepţie organizată de Cygna, mi-am dat seama că interiorul era o cu totul altă poveste.

Deasupra şi în jurul nostru se vedea interiorul natural al asteroidului: stalactite ascuţite, cristale strălucitoare

şi filoane de paladium, toate luminate cu gust, sculptate elaborat în anumite locuri, punctate din loc în loc de geamurile din cristal natural şi artificial pe care Cygna le pusese acolo.

— Aici sunt cincizeci de ani de muncă, a remarcat Tyrus. Hera e mândria bunicii. E o operă de artă.

— Văd.

Matroana îmi spusese odată că nu ştiu să apreciez valoarea, dar în ultimele săptămâni învăţasem multe despre frumuseţe – printre altele. Privind împrejur, înţelegeam de ce locul ăsta era nepreţuit. Nava asta fusese construită cu dragoste, devotament şi efort, iar eu eram impresionată de truda şi ambiţia celor care o construiseră.

— Eşti pregătită pentru ce trebuie să se întâmple? mi-a zis privindu-mă atent.

— Desigur.

S-a tras foarte aproape de mine. Respiraţia lui îmi gâdila urechea şi vocea abia i se auzea.

— Să nu uiţi că nu vorbesc serios.

Am zâmbit. Nu mă forţa nimeni.

— Ştiu, Tyrus. Fii brutal. În sinea mea, o să râd.

— O să fiu monstruos, a zis el atingându-mă pe obraz.

— Tyrus... mulţumesc că mi-ai păstrat secretul. Mă refer la *ea*, am zis ca să clarific.

Maxilarul i s-a încordat. O umbră i s-a mişcat peste faţă.

— Ştiu că eşti legată de ea, Nemesis. Ştiu cât de importantă e pentru tine din cauza asta.

A făcut câţiva paşi ezitanţi, apoi s-a întors către mine ca şi cum ar fi uitat ce trebuia să facă.

— Ea e motivul pentru care plănuieşti să te întorci la fortăreaţa Impyrean, nu-i aşa?

— Sigur.

— Şi ai ascuns-o de mine ca să o protejezi. Înţeleg asta, mi-a zis privindu-mă cu intensitate. Nemesis, legătura dintre un Diabolic şi stăpânul său poate fi ruptă?

— Ruptă? m-am repezit eu. De ce aş vrea să fac asta?

— Ca să te eliberezi de ea, desigur.

— Eu nu sunt prizoniera Doniei, Tyrus. O *iubesc*. Aş iubi-o şi fără legătura dintre noi.

— Nemesis, înţeleg asta, dar...

M-a luat de mâini şi m-a tras foarte aproape.

— *Ştiu* cum îţi exprimi tu dragostea. Îmi amintesc că ai vrut să îţi dai viaţa pentru mine în cabina de decompresie, a zis strângându-mă şi mai tare de mâini. Dacă Grandilocvii află despre înşelăciunea asta a voastră, ştiu cum o să ţi-o exprimi din nou – o să alegi viaţa ei, nu pe a ta. Dar *eu* nu o aleg pe ea în locul tău.

— Nu o să se ajungă la asta.

Nu aveam nicio garanţie, dar ăsta mi se păruse cel mai bun răspuns.

— Atunci o să mă părăseşti? a zis respirând tremurat. Dacă ea vrea să plecaţi?

— Tyrus, eu...

— Nu e momentul. Ştiu asta, mi-a zâmbit el. Dar ţine minte: eu sunt un om egoist. Când o să vină ziua aia, nu o să renunţ la tine doar din cauza unei legături chimice... Noi, Domitrienii, nu prea ştim să împărţim lucrurile.

Apoi m-a condus fără să mai spună un cuvânt. L-am urmat întorcându-i cuvintele pe toate părţile. Tyrus şi Sidonia reprezentau acum întregul meu univers, erau pilonii magnetici care mă trăgeau înainte. Nu ştiam ce să fac dacă m-ar fi tras în direcţii diferite.

Am intrat în marele salon de pe Hera, o sală de bal de o frumuseţe strălucitoare, cu ziduri lucioase din pietre preţioase. O tensiune ciudată m-a cuprins când mi-am

amintit de ce venisem aici. Am văzut o fereastră din permafrost aproape transparentă, întărită cu o substanță incoloră, și ne-am așezat lângă ea.

Scopul serbării era de a mulțumi Cosmosului Viu pentru felul miraculos în care Tyrus scăpase de acel accident „ciudat", când o rachetă defectă aproape îl ucisese. Chiar și Împăratul urma să apară mai târziu pentru a-și arăta recunoștința, deși doar un naiv ar fi putut să creadă că nu el se afla în spatele tentativei.

Dar adevăratul motiv al petrecerii era ca Tyrus să mă renege în public și să își arate supunerea față de Grandisima Cygna luând-o pe Elantra – mireasa pe care i-o alesese ea – ca viitoare Împărătească.

Tyrus m-a strâns de mână când Cygna s-a urcat pe tronul ei impozant. Fiind nava ei, avea voie să aibă un tron. S-a uitat la mulțimea strânsă în asteroidul ei strălucitor. M-a șocat cât de bine o descrisese Tyrus pe Cygna drept singura din familia lor capabilă să conducă. Prin semnul Domitrienilor care nu făceau parte din familia regală, sigiliul cu gaura neagră care se ridica amenințător deasupra tronului, ea supraveghea mulțimea cu o privire de vultur întipărită pe chipul ei regal, ca un conducător care stătea deasupra supușilor.

Iar acum, Tyrus urma să i se supună în mod public, începând să o curteze pe Elantra. Era un mesaj pe care Cygna avea să îl înțeleagă.

Împăratul a venit, ca întotdeauna, însoțit de Diabolici și roboți de pază. Privirea lui era disprețuitoare. Trebuia să vină aici și să arate public cât de fericit era că Tyrus fentase moartea doar pentru a pune capăt zvonurilor că el se aflase în spatele atacului cu rachetă... Și asta cu toate că nu arăta deloc mulțumit de faptul că asaltul lui eșuase.

Cygna a făcut semn să înceapă muzica şi Harmonizii s-au strâns în zona delimitată a camerei. M-am uitat pe furiş la aceste creaturi, creaţii umanoide, la fel ca mine, şi care aparţineau Împăratului. Erau foarte rar văzuţi, de cele mai multe ori cântau ascunşi la instrumentele lor. Nu îi văzusem nici la ultimul bal, dar pe Hera nu exista un spaţiu privat unde să-i ascundă.

I-am zărit cu coada ochiului, nişte omuleţi scunzi şi rotunzi, cu trăsături neregulate pe capetele lor mari. Unii aveau degete în plus; cu toţii aveau guri mari şi deschise, urechi enorme şi ochi mici. Unii aveau mâini sau picioare mai lungi pentru a cânta mai bine la instrumentele pentru care fuseseră proiectaţi, alţii aveau braţe extraordinar de scurte. Unul dintre motivele pentru care erau văzuţi atât de rar era aspectul lor neatractiv. Majoritatea umanoizilor proiectaţi genetic erau făcuţi să placă ochiului. Nu şi aceştia.

Apoi muzica a ieşit din ei. Harmonizii fuseseră creaţi cu un singur scop: să producă muzică pe care oamenii obişnuiţi nu puteau nici să o imite, nici să o aprecieze pe deplin. Erau nişte creaturi inventate exclusiv pentru a distra lumea şi făceau asta extraordinar de bine.

Tyrus m-a luat de braţ şi m-a tras spre ringul de dans, iar mulţimea s-a dat la o parte pentru a-i face loc Împăratului şi Grandisimei Wallstrom pentru a începe primul dans.

Cygna a rămas aşezată deasupra mulţimii, uitându-se la noi ca şi cum aştepta ceva.

Îm timp ce muzica continua, a venit momentul pentru dansul meu şi al lui Tyrus. M-a strâns de braţ, apoi m-a condus până la jumătatea ringului şi s-a oprit.

M-am întors spre el, atentă la muzica ce nu se oprise şi la tăcerea ce se lăsa peste mulţimea care observase ceva neobişnuit în felul în care Tyrus mă cântărea din ochi.

M-a ţintuit cu privirea pentru un moment, apoi s-a întins şi mi-a trecut degetele prin păr. Am simţit cum desface o bijuterie pe care mi-o dăduse şi apoi părul despletit lăsându-mi-se peste umeri când a scos-o.

Îmi ştiam rolul. Mi-am dus mâinile la gură şi am făcut ochii mari, sperând să pot mima groaza. Faptul de a lua înapoi o bijuterie însemna ceva.

— Îmi pare foarte rău, dar aici trebuie să pun punct.

Mi-a dat drumul mâinii şi s-a îndepărtat.

— Eminenţă, nu! am strigat eu în speranţa că o să par copleşită. De ce faci asta? Cu ce nu ţi-am fost pe plac?

— Eşti minunată, Senatoare von Impyrean, a zis Tyrus dând din cap, dar inima mea a fost câştigată de alta.

Apoi s-a apropiat cu paşi mari de un vas cu foc care ardea în centrul unei fântâni de nitrogen. A aruncat bijuteria în flăcări şi s-a întors cu un gest teatral.

M-am prăbuşit la podea îngropându-mi capul în mâini ca să nu vadă nimeni lipsa de de durere de pe faţa mea.

Mulţimea a început să şuşotească. Printre degete i-am văzut pe Împărat şi doamna lui, care se opriseră din dans şi priveau scena cu interes.

Tyrus a întins o mână.

— Ar dori Grandisima Elantra să mi se alăture pentru un dans? a zis el acoperind susurul mulţimii şi muzica dată în surdină (Harmonizii ştiau perfect cum să adapteze sunetul pentru o astfel de scenă).

Din mulţime şi-a făcut apariţia Elantra, o nălucă de bucle negre într-o rochie albastră. Ochii îi străluceau de plăcere şi în momentul acela arăta extraordinar de frumoasă.

Tyrus a zâmbit şi ea l-a luat de mână. Cu un singur gest, şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o bijuterie aleasă pentru ea: o broşă de păr strălucitoare.

— Pentru tine, pentru a-ţi cinsti frumuseţea, a zis Tyrus.

— Mulţumesc, Eminenţă, a zis Elantra căzând în genunchi.

L-a lăsat să-i prindă broşa în păr, astfel devenind în mod public interesul amoros al lui Tyrus.

M-am îndepărtat încet de ringul de dans, cu capul plecat, aşa cum trebuia să facă orice amantă respinsă. Curios era că jucam rolul ăsta cu tot mai multă uşurinţă. Frumuseţea Elantrei, felul în care Tyrus o atinsese cu atâta atenţie, toate astea îmi provocaseră o uşoară greaţă, chiar dacă ştiam foarte clar că totul era o prefăcătorie.

Oamenii s-au dat din faţa mea de parcă aş fi fost contagioasă şi m-au lăsat să trec. Se terminase cu vizitele slugarnice la vila mea pentru a-mi câştiga favorurile. Măcar pentru asta puteam să fiu recunoscătoare. M-am uitat pe ascuns la Grandisima Cygua când Tyrus şi Elantra au ajuns pe ringul de dans. Apoi, a reînceput muzica. Faţa Cygnei trăda o rece satisfacţie, iar degetele ei subţiri strângeau încet braţele tronului. În momentul acela, ea părea să fie Împărat, nu bărbatul cu părul blond care dansa la picioarele ei.

M-am forţat să îi privesc pe Tyrus şi Elantra învârtindu-se pe ringul de dans. După câteva minute, greaţa mi-a trecut. *Doar o prefăcătorie.* Ştiam ce simte. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de el. În timp ce se mişcau împreună, Elantra strălucea triumfătoare. Ochii mei şi ai lui Tyrus s-au întâlnit pentru un moment şi un secret tăcut a rămas între noi.

Era tot ce puteam să fac ca să nu zâmbesc.

Am simţit că cineva mă priveşte cu intensitate şi când m-am întors, am întâlnit ochii Grandisimei Cygna. Mi-a făcut semn cu degetul să vin la ea.

Am ezitat un moment, întrebându-mă ce mai vrea de la mine, dar până la urmă am pornit prin mulţime, cu capul

în continuare plecat, ca o amantă alungată și umilită. Am ajuns într-un sfârșit la picioarele ei și i-am tras încheieturile spre obraji.

Și-a tras mâna și mi-a mângâiat părul umplându-mă de aroma dulceagă a parfumului ei.

— Bine jucat, draga mea. Chiar ai părut o iubită părăsită, a zis ea privindu-mă cu atenție. Atâta sentiment pe fața unui Diabolic! E o apariție ciudată.

Nu prea știam ce să-i răspund la asta.

— Sunt mulțumită că v-a plăcut interpretarea mea.

— Interpretarea ta. Da.

Mi-a zâmbit subțire. Ochii ei erau prea intenși, prea atenți pentru fața ei netedă ascunsă între buclele castanii.

— Știi la ce mă tot gândesc de când am aflat adevărul despre tine?

— La ce anume? am întrebat-o ridicând privirea cu precauție.

— La Maestra de Etichetă.

Mi-a stat inima.

— Exact, a zis Cygna văzând că mă albesc la față. Maestra aia de Etichetă cuibărită în vila ta arăta cu adevărat tânără și nu semăna deloc cu Sutera nu Impyrean care a stat aici acum câțiva zeci de ani. Ce-o fi în capul ei să participe la asemenea trădare, purtându-se cu un Diabolic ca și cum ar fi moștenitoarea unui Senator?

Am strâns din dinți și inima a început să îmi bată cu putere.

— Nu are nicio idee cine sunt de fapt. Nu m-a cunoscut înainte să vină aici ca să mă consoleze.

— Serios? Dar ai zis că ea te-a pregătit.

Inima mi-a sărit din piept. Așa e, îi spusesem asta.

— Maestra de Etichetă știe de planul tău criminal. Și cu toate că Tyrus a negociat pentru iertarea ta, mă simt foarte ofensată că un simplu Excedentar s-a băgat

în treburile imperiului. Cine știe, mă gândeam să ordon să fie reținută...

Am apucat brațele scaunului și m-am aplecat spre ea. Mă abțineam cu greu să nu o strâng de gât.

— Să nu te apropii de ea!

Cygna nici n-a clipit.

— *Iată* Diabolicul din tine.

A făcut un semn cuiva să se retragă – fără îndoială, câțiva dintre angajații ei mă văzuseră și erau gata să îi sară în ajutor. Nici măcar nu m-am uitat la ei.

Cygna mi-a dat calmă mâinile la o parte. Nu m-am opus. Știam că nu pot să îi fac nimic aici.

— Deci, a zis ea încet, Sidonia Impyrean trăiește. Bănuiam eu.

Furia mă copleșea. Voiam să o omor. Dar nu era momentul. Eram în public. Probabil că venise pregătită, gata să se salveze dacă reacționam urât. M-am dat câțiva pași înapoi.

— Nu îți face griji, mi-a zis văzându-mi fața îngrozită. E în siguranță. Deocamdată.

M-am întors cu spatele la ea, trăgând puternic aer în piept, simțind că mă sufoc.

S-a ridicat și a venit în spatele meu. Mâna ei subțire m-a prins de umăr și i-am simțit respirația în ureche.

— Dar spune-mi, Diabolico, după ce se termină totul, știi că o să existe niște consecințe, nu? Dacă Tyrus ține la tine, cum îi poate permite Sidoniei Impyrean să trăiască și să își recapete identitatea? Sigur știe că Grandilocvii nu o să permită niciodată să scăpați amândouă nepedepsite.

— Tyrus o să se gândească la ceva, am zis cu o voce dură. Și dacă nu se gândește, eu știu clar ce trebuie să fac.

— Sigur că știi. Dar chiar crezi că o să te lase să mori? Pentru că dacă face asta, poate că nu te iubește chiar atât de mult. Pe de altă parte, eu am crezut întotdeauna că

dragostea e cea mai volatilă substanţă din univers. Erupe, arde totul, apoi se stinge pur şi simplu...

M-am uitat la ea, dar ochii Cygnei se îndreptaseră spre ringul de dans. I-am urmărit privirea şi am văzut că se holba la propriul ei fiu, Randevald von Domitrian, cel împotriva căruia conspirase.

— Dragostea te trădează, Nemesis dan Impyrean, şi dacă eşti înţeleaptă nu ai să uiţi asta niciodată.

Elantra Pasus nu îşi etala triumful cu graţie. În zilele agitate care au urmat, mi-a aruncat priviri provocatoare de fiecare dată când trecea cu Tyrus la braţ. Am jucat în continuare rolul iubitei alungate, ferindu-mă de privirea ei şi neştiind ce să fac cu mâinile.

Nu era greu să las impresia că sunt tulburată. Mă simţeam aşa de când Cygna descoperise adevărul despre Sidonia. Mi-am trimis un Servitor la Tyrus pentru a-i spune de această situaţie, dar el nu părea să fie la fel de îngrijorat ca mine.

„În curând, bunica nu o să mai fie o problemă", mi-a scris. *„Respectă planul şi nu te teme de nimic."*

Cu toate astea, mă temeam. Mă săturasem să îmi fac griji pentru ce ar putea să i se întâmple Sidoniei. Nu puteam să am încredere în Cygna şi mă gândeam din când în când că aş putea să o omor. Dar nu era momentul. Chiar nu era. Tyrus avea un plan, Cygna trebuia să moară de mâna lui Randevald, nu de mâna mea.

Apoi a venit o zi, în timp ce trăgeam vapori după slujba din heliosferă, când m-am trezit privind-o pe Cygna şi gândindu-mă din nou la consecinţele faptului de a o ucide. O umbră uriaşă a apărut lângă mine. M-am speriat când mi-am dat seama că era Anguish, Diabolicul voinic şi întunecat al Împăratului.

— Reverența Sa dorește să trageți vapori în salonul lui privat.

— Și te-a trimis pe tine, nu un Servitor, ca să mă chemi? am zis eu surprinsă.

— Ține în mod deosebit să vii. Un Servitor nu ar fi putut transmite acest lucru cum trebuie.

I-am privit nesigură pe Tyrus și Elantra – amândoi expirau încet un nor de vapori. Apoi l-am urmat pe Anguish.

Împăratul folosea foarte rar salonul privat. Era o creatură sociabilă, fără o predispoziție pentru izolare. Astăzi însă, am intrat în camera slab luminată și l-am găsit pe Împărat singur, întins pe un scaun. Luase deja câteva fiole.

— Sidonia Impyrean. Stai jos, mi-a zis arătând spre o pernă de lângă scaunul lui.

L-am observat pe Hazard în spatele lui, privindu-mă cu atenție din umbră.

Am traversat camera și m-am așezat pe pernă. M-am uitat la fața Împăratului, amețit deja din cauza narcoticului, gândindu-mă că acum câteva săptămâni mi-ar fi fost imposibil să stau atât de aproape de el fără să îl atac. Acum, când știam că Sidonia supraviețuise, furia pe care o simțeam față de el se mai temperase. Puteam să îl privesc cu detașare. Era unchiul lui Tyrus, dușmanul lui Tyrus, obstacolul care stătea între Tyrus și tron.

În același timp, era un bărbat căruia vârsta și extenuarea i se citeau pe fața artificial întinerită, o creatură speriată și paranoică, un om măcinat de putere și nicidecum la fel de inteligent ca dușmanii care îl înconjurau.

— Văd că nepotul meu te-a părăsit.

— Așa e, am spus aruncându-i o privire scurtă.

— Mi-a vorbit despre dorința lui de a se căsători cu Elantra Pasus.

— Am auzit.

A râs cu asprime şi a tras cu putere din altă fiolă. A ţinut puţin vaporii în piept şi a tuşit.

— De prost gust, dacă mă întrebi pe mine. Mă face să mă întreb dacă chiar e nebun. Încep să am îndoieli.

M-am uitat cu suspiciune la Împărat, întrebându-mă ce caut aici.

— Vezi tu, mi-a zis, am început să cred că Tyrus... s-a prefăcut tot timpul. Prea repede s-a schimbat.

Nu am spus nimic.

— Mi-ai spune, fată dragă, dacă ai şti ceva, nu? Amândoi am fost înşelaţi de nepotul meu.

— Eu cred că...

Am ezitat un moment, amintindu-mi ce mă învăţase Tyrus să spun.

— Cred că doar îi e frică, Reverenţa Ta Supremă.

— Frică?

— Da, Supremaţia Ta. Îi e foarte frică.

— De mine?

— Nu doar... de tine.

Diabolicii au început să se agite.

Împăratul a respirat scurt. Avea pupilele dilatate.

— De mama mea?

Am dat din cap că da.

— Iniţial, Tyrus i-a refuzat propunerile, am spus eu strângând colţul rochiei. Trebuie să mă credeţi. Aşa a făcut.

— Propuneri? a zis atent Împăratul.

— Nici eu nu ştiu prea multe, dar din câte am auzit, Grandisima Cygna era... foarte supărată... din cauza epurărilor din rândul Grandilocvilor. Nu a fost de acord cu decizia pe care aţi luat-o.

— Da, a criticat-o, a zis el mijindu-şi ochii.

— După ce s-a terminat totul, a început să fie interesată de Tyrus. La început lucrurile păreau nevinovate. Îl

consilia despre cum să își modereze nebunia, cum să ignore vocile și să se poarte corespunzător în public.

— Așa făcea? a zis Împăratul.

— Supremația Ta, poate că... a început Hazard din spatele lui.

— Liniște, Diabolicule! l-a repezit Împăratul. Vreau să aud asta. Deci spune-mi, fată dragă, de asta e așa de diferit comportamentul lui Tyrus în ultima vreme? *Mama mea* îi șoptește la ureche? *Ea* îl sfătuiește?

— Da, profită de instabilitatea lui.

Cu coada ochiului, am văzut expresiile tulburate ale lui Anguish și Hazard. Mă suspectau că îl induc în eroare pe Împărat? Puteau să își dea seama că mint doar uitându-se la mine?

— După acel bizar accident cu racheta, am continuat eu, Tyrus a devenit foarte speriat. Grandisima Cygna i-a spus că *tu* ai organizat atacul și că ea o să îl protejeze, dar doar dacă se căsătorește cu Elantra Pasus și se prezintă ca un helionic fervent. Cred că vrea să îl pună pe tron în curând, deși Tyrus nu este suficient de coerent în gândire să înțeleagă asta. El doar se teme să o refuze, dar boala îl face să fie foarte vulnerabil în fața manipulărilor ei...

— Da, a respirat Împăratul. Așa este.

Hazard și-a pus mâna pe umărul Împăratului.

— Reverență Supremă, ați întrecut dozajul. Cred că trebuie să vă odihniți.

— Nu sunt un copil ca să îmi ții tu predici, a izbucnit Împăratul. Vreau să aud ce e cu complotul ăsta!

— Nu e înțelept. Nu ar trebui să ascultați ce spune creatura asta, a zis Hazard.

— Nu e un complot, am protestat eu. Tyrus nu complotează, e doar o victimă a... a... Încetează! Dă-mi drumul!

Dar Anguish mă apucase de umeri și mă împingea spre ușă.

— Trebuie să pleci, Grandisimă Impyrean.

A folosit foarte multă forţă, mai mult decât era nevoie. Dacă aş fi fost doar un om, acum putea să îmi rupă umerii. Nu am îndrăznit să îl dau la o parte şi să îi arăt câtă putere aveam şi eu.

Împăratul se certa cu Hazard, iar Hazard spunea „...nu e de încredere, se vede pe faţa ei..." Apoi nu am mai auzit ce spun şi Anguish m-a dat afară din cameră.

După ce am ieşit, ochii lui întunecaţi i-au întâlnit pe ai mei şi am continuat să îmi joc rolul – moştenitoarea ofensată, dată afară cu forţa de o creatură.

— Cum îndrăzneşti?!

Anguish s-a dat foarte aproape de mine.

— O să folosesc un limbaj pe care poţi să-l înţelegi: dacă te mai apropii de Împărat, îţi rup coloana.

Ameninţarea cu violenţa m-a blocat. Şi-o fi dat seama ce sunt? Nu, nu avea cum. Dar înainte să apuc să îi cer o explicaţie pentru această ameninţare directă, s-a întors în cameră.

Diabolicii îşi dăduseră seama că mint. Puteam doar să sper că paranoia lui era mai puternică decât încrederea pe care o avea în judecata lor.

Am trimis un Servitor cu un bileţel discret pentru Tyrus.

„Am plantat seminţele cu unchiul tău. Diabolicii lui nu mă cred, dar el a auzit cuvintele."

Acum trebuia să lăsăm seminţele să prindă. Odată ce Împăratul avea să-i ceară o explicaţie lui Tyrus, inteligenţa lui putea să se ocupe de tot restul.

Capitolul 46

Logodna lui Tyrus cu Elantra a fost anunţată chiar în seara aceea. Am aflat asta când un Servitor mi-a adus un mesaj din partea Elantrei: trebuia să mă prezint în zori la vilă pentru ceremonia ei de ungere.

— Ungere? am zis holbându-mă la hârtie.

Donia mi-a luat-o din mână şi a citit-o.

— Ungerea e un ritual de logodnă. De obicei oamenii îşi cheamă cei mai buni prieteni să îl facă înainte de a-şi anunţa uniunea. M-a învăţat mama cum să fac ritualul, dar e complicat. Prea complicat să ţi-l explic.

— Deci o să refuz să mă duc.

— Nu! a zis ea albindu-se la faţă. Ar fi o insultă îngrozitoare, Nemesis.

— Asta şi vreau, am zis eu sec. Nu îmi place Elantra şi nici ţie nu-ţi place de ea.

— Nu, chiar nu poţi să refuzi. E un ritual sacru. Ai putea să porneşti un război cu familia ei şi nu ne permitem asta acum.

Nu aveam nevoie de necazuri din partea familiei Pasus în acest moment sensibil.

— Bine, nu o refuz, dar nu înţeleg treaba asta. Nu sunt prietena Elantrei. De ce m-a chemat?

— Poate vrea să se laude cu logodna, a sugerat ea. Ascultă, o să mergem împreună. Nu o să obiecteze dacă îţi aduci Maestra de Etichetă. O să-ţi şoptesc ce trebuie să faci.

„În zori" însemna şase dimineaţa, aşa că Donia era încă somnoroasă când am pornit spre vila Elantrei.

Servitorii ei ne-a deschis uşa şi am intrat. Apoi ne-au condus în camera Elantrei, care se prefăcea că doarme.

— Trezeşte-te, am ţipat eu la ea. Să terminăm odată cu asta.

Elantra s-a ridicat, cu buclele negre căzându-i pe umeri şi s-a uitat lung la mine.

— Nu aşa se face.

Am început să mă enervez. Am scos batista de mătase şi Elantra a închis din nou ochii, aşteptând nerăbdătoare. Donia îmi explicase prima parte a ritualului. Îmi aminteam destul de bine partea asta.

Lângă pat era un vas cu apă binecuvântată de soare. Am înmuiat batista în el, apoi am şters-o uşor la fiecare ochi.

— Aşa e mai bine, a zis Elantra ridicându-se.

Donia stătea în uşă şi îmi şoptea ce să fac.

— Felicitări ţie, Grandisima Pasus, în această glorioasă zi când te legi în mod formal de un altul, am recitat eu.

Elantra s-a uitat la mine şi la Donia.

— Chiar ai nevoie de Maestra de Etichetă ca să îţi reamintească un simplu ritual de consacrare?

Deci îşi dăduse seama.

— Iartă-mă, Grandisimă Pasus, am zis eu. Nu mă aşteptam să fac asta decât la căsătoria unui *prieten* de-al meu, am spus eu accentuând cuvântul.

Elantra mi-a rânjit şi s-a ridicat în picioare. A întins braţele, ciripind cu drăgălăşenie.

— Dezbracă-mă.

I-am rupt un nasture trăgând cămaşa de noapte din mătase de pe ea.

— Cât priveşte motivul pentru care te-am chemat, Grandisimă Impyrean, cred că e destul de evident.

— Mie nu îmi este, am zis sec.

Donia mi-a făcut semn cu degetul să o duc pe Elantra afară, în solariul vilei. Un mare umbrar acoperea soarele și Elantra stătea în fața lui, așteptând.

M-am dus la umbrar și am început să îl ridic încet. Mai aproape de atât nu puteam să simulăm soarele răsărind gradual și jucându-se peste pielea ei, fapt ce trebuia să simbolizeze un nou început din viața Elantrei cu Tyrus răsărind la orizont.

— Eu și Prințul Moștenitor urmează să ne unim, a zis Elantra aplecându-se în așa fel încât părul negru i se revărsa pe spate. M-am gândit că dacă îți cer să faci ritualul ăsta poate clarificăm lucrurile dintre noi o dată pentru totdeauna. Acum dă-mă pe spate.

M-am întins după unul dintre ulcioarele de ulei care fuseseră deja puse deoparte.

— Cum să le clarificăm?

— Nu ăla, mi-a zis pe un ton ascuțit, văzând ce voiam să iau. Acela e uleiul tău. Cel mai întunecat e pentru ungerea *mea*.

Am luat uleiul mai întunecat și am încercat să îmi amintesc desenul pe care mi-l făcuse Donia mai devreme, cu tiparul pe care trebuia să-l urmez pe spatele Elantrei.

Arăta ca un soare cu cercuri concentrice în jurul lui. Elantra a rămas nemișcată în fața oglinzii în timp ce i-l desenam pe piele. De câte ori greșeam, Donia venea într-o parte, îmi lua încheietura și îmi mișca degetele.

— Tyrus a sugerat să fii tu cea care mă unge, a remarcat Elantra.

Mâna mi-a rămas nemișcată pe pielea ei. Treaba asta mă surprinsese.

— Serios?

M-am uitat la Donia, care a ridicat din sprâncene.

— Da. Presupun că vrea să te facă geloasă, a zis Elantra cu un zâmbet neplăcut. Asta îmi spune că încă mai

simte ceva pentru tine, chiar dacă el susţine că nu e aşa. Asta te încântă?

De ce i-ar fi spus Tyrus să mă folosească pe mine? Nu făcea niciodată ceva la-ntâmplare, deci trebuia să existe un motiv. Poate că era un gest pe care îl făcuse pentru bunica lui, să îi arate că rămân importantă pentru el chiar dacă era forţat să se căsătorească cu Elantra. Probabil s-a concentrat doar pe Cygna, fără să se gândească prea mult cum o să primească Elantra cererea lui – o scăpare total necaracteristică.

— Normal că eşti încântată, a zis Elantra studiindu-mă. Oricine ar fi.

— De fapt, chiar mi-e indiferent.

Am început din nou să desenez cu ulei tiparul pe spatele Elantrei.

— Am bănuit dinainte că s-ar putea să te mai iubească şi să fie cu mine doar de nevoie, dar nu e plăcut să primesc confirmarea acestui fapt, a zis Elantra privindu-mă din oglindă. Presupun că m-a ales pe mine doar ca să-i facă pe plac Grandisimei Cygna. Accept falsitatea dragostei lui dacă ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc ca să fiu Împărătească.

Mâna mea s-a oprit din nou şi inima mi s-a zbătut ciudat.

— Asta e doar... îngâmfare.

Trebuia să o spun. Era un act de trădare să vorbeşti despre moartea Împăratului, iar Elantra nu era prietena mea.

Mi-a aruncat rânjind o privire răutăcioasă.

— Nu o face pe mironosiţa. Are nevoie de mine ca să câştige susţinerea Grandisimei Cygna. Plănuieşte să îl omoare pe Împărat. Am văzut otrava pe care vrea să o folosească, o simplă toxină. O singură atingere neatentă

şi o să intre direct în pielea lui Randevald, omorându-l în câteva minute.

Mâinile mi s-au oprit din nou. Confesiunea asta sigur a fost smulsă de la Tyrus. Dacă Elantra ar fi renunţat la căsătorie, Grandisima Cygna ar fi putut să îl susţină pe Randevald în locul lui. Presupun că i-a împărtăşit această informaţie Elantrei pentru a o convinge să meargă mai departe cu căsătoria, dar pe mine nu mă încânta asta deloc. Ea ar putea să ne trădeze pe toţi.

Pe de altă parte, Elantra nu avea de ce să ne trădeze dacă voia să ajungă Împărăteasa lui Tyrus... Dar acum că îşi dăduse seama că Tyrus mă iubea pe mine şi nu pe ea, urma să fie în gardă când Tyrus o să urce pe tron, aşteptându-se să se întoarcă împotriva ei. Va trebui să acţionăm cu mare atenţie.

— De ce mă aflu aici, Elantra? am întrebat-o. Puteai să refuzi să mă inviţi.

Elantra nu mi-a răspuns. Şi-a întins braţele ca să pot să-i pun cămaşa. Apoi s-a învârtit desculţă şi s-a aşezat pe o pernă mare de lângă fereastra luminată de soare.

— Maestră de Etichetă! Adu uleiul Senatoarei von Impyrean. Acum e rândul ei să fie unsă.

Donia a luat ulciorul cu ulei mai deschis la culoare, cel cu care trebuia să îmi dau pe umeri şi pe piept înainte să o duc pe Elantra în faţa preotului. Nici acum nu ştiam ce să desenez. Donia a intervenit ca să mă salveze.

— Am mâini foarte abile. Pot să o ung pe stăpâna mea? O să fiu mai rapidă.

Elantra nu şi-a luat o secundă privirea de la mine.

— Poate să se ungă singură. Dă-i ulciorul şi lasă-ne.

Donia i-a zâmbit, cel mai frumos zâmbet al ei, iar eu m-am întrebat cum s-ar simţi Elantra dacă ar şti că adevărata ei rivală era fetiţa pirpirie de lângă mine.

— Serios, Grandisimă Pasus, mi-ar plăcea foarte mult să fac asta pentru Grandisima Impyrean. De fapt, chiar insist.

— Cum îndrăznești să insiști în fața mea! a izbucnit Elantra. Nu știi care ți-e locul?

Apoi furia i s-a dus de pe față, odată cu roșeața din obraji. Și-a lăsat capul într-o parte și a zâmbit.

— Prea bine. Dacă insiști, poți să o ungi *tu* pe stăpâna ta.

Mi-am dat jos tunica și am așteptat în timp ce Donia și-a înmuiat degetele în ulei și a început să mă ungă pe umeri. Elantra urmărea degetele Sidoniei mișcându-se pe pielea mea.

— Sinceră să fiu, i-am spus, a fost foarte necugetat din partea ta să îmi spui care e planul lui Tyrus. Din câte știi tu, poate că eu sunt iubita părăsită și răzbunătoare care o să îl trădeze în fața Împăratului.

Zâmbetul Elantrei era malefic.

— Nu îmi fac griji că o să trădezi *nimic*.

Atunci ulciorul s-a spart la picioarele noastre, iar Donia a scos un țipăt gutural. M-am întors și i-am văzut ochii mari și plini de groază. S-a ridicat tremurând, cu degetele pline de ulei și am observat că pielea ei capătă rapid o nuanță bolnăvicioasă acolo unde lichidul îi atinsese degetele. Înțepăturile din umerii mei au început exact în același moment și am știut, chiar am știut de ce mă adusese Elantra aici – de ce se simțise în siguranță vorbind deschis.

Uleiul era otrăvit.

Elantra nu intenționase niciodată să mă lase să plec vie de aici.

Capitolul 47

Donia mă privea cu ochii mari cuprinşi de panică şi deja vedeam cum pielea i se pătează pe gât şi piept.

Am reacţionat rapid, ridicând-o pe Donia şi fugind cu ea spre baia din vila Elantrei. Pielea de pe umeri îmi ardea, dar am ignorat durerea, am dus-o pe Sidonia la chiuvetă şi i-am băgat mâinile sub robinet. Am dat drumul la apă şi am început s-o frec cu putere.

— Nemesis... nu pot... să... respir, a zis cu vocea întretăiată şi când am privit-o, am văzut că începuse să se albăstrească la faţă.

S-a auzit un şuierat şi-am văzut cum uşa băii se închide. M-am aruncat în ea, dar cineva umblase la încuietoare şi nu s-a mişcat. Eram blocate înăuntru.

Vocea răutăcioasă a Elantrei s-a auzit prin interfon.

— Nu are rost, a zis bine dispusă. Deja v-a intrat în sistem. Am vrut să mă asigur că e mortală şi am testat-o înainte. A trebuit să stea pe pielea Exaltatului o oră întreagă până a cedat, dar creaturile umanoide rezistă întotdeauna mai bine la astfel de lucruri. Îmi imaginez că asupra voastră o să-şi facă efectul mult mai repede.

M-am aruncat înfuriată spre uşă. Pumnul mi-a ricoşat şi am simţit durerea urcându-mi în braţ. Donia se sufoca, aşa că m-am întors la ea. Mânecile rochiei erau leoarcă, îngenunchease lângă chiuvetă, pielea îi era plină de pete, iar eu am început să devin conştientă de bătăile inimii care

îmi sunau ca niște tunete în urechi, pielea transpirată și senzația de arsură tot mai puternică de pe umeri.

Un moment rece de luciditate m-a cuprins.

Elantra tocmai ne încuiase aici.

Ne expusese la otravă. Probabil aceeași cu care Tyrus plănuia să îl omoare pe Împărat.

I-am spălat pielea Doniei, dar otrava îi intrase deja în sistem.

Sidonia ar fi putut să moară.

— Elantra, te rog! am strigat. Elantra, te rog! Te rog, lasă-ne să ieșim. Măcar pe asistenta mea. Te rog, las-o pe Maestra de Etichetă să trăiască. Te rog, dă-i drumul. Elantra! Elantra!

Vocea mea era un vaiet, dar răspunsul ei batjocoritor a umplut camera.

— Grandisima Cygna urmează să vină în curând ca să își conducă viitoarea nepoată prin alianță la heliosferă. În loc de asta presupun că o să mă ajute să îmi dau seama ce să fac cu cadavrele voastre.

— O SĂ ÎȚI SMULG INIMA DIN PIEPT, ELANTRA!

Nu mi-a răspuns nimic. Am început să mă arunc cu furie în ușă, știind că asta era singura noastră șansă. Trebuia să o duc pe Sidonia la un doctor. Trebuia să o duc la roboții medicali. Trebuia să fac ceva.

— Ne... Nemesis...

M-am întors spre ea și am înghețat când am văzut-o. Fața ei era precum ceara, ochii îi contrastau puternic cu pielea. Era ca o păpușă de cârpă aruncată sub chiuvetă iar petele de pe piele i se transformau în bășici.

— Spală.

— Te-am spălat.

Începusem să văd în ceață, dar nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Te-am spălat, Donia.

— Pe tine.

Umerii mă ardeau. M-am gândit la Exaltat, la cum a durat o oră până a început să simtă efectele. Diabolicii aveau fără îndoială același timp la dispoziție. Meritam să mor pentru că o adusesem pe Donia în cursa asta. Nu știam ce să fac. M-am rugat tuturor zeilor posibili și în mod special Cosmosului Viu, care mi-o mai adusese o dată pe Donia înapoi. M-am rugat să vină aici, i-am implorat să ne ajute, fiindcă nu mai putea să trec prin asta din nou. Nu aș mai fi rezistat.

Donia a ridicat cu greu o mână firavă spre chiuvetă.

— Spală-te.

— Nu merit să mă curăț, am plâns eu. Donia, sper ca asta să mă ucidă.

— Spală-te, a insistat ea. Te rog.

Îmi simțeam creierul amorțit. Mi-am dat cu apă pe umeri până când pielea a început să nu mă mai usture.

Sistemul imunitar al Diabolicilor acționa din nou. Otrava trecea prin mine ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Aș fi dat orice să îi ofer Doniei imunitatea mea.

— Eu... Nu știu ce să fac, i-am spus.

M-am uitat la pumnul meu plin de sânge acolo unde lovisem ușa.

Donia era acum vânătă-cenușie și albul ochilor i se înroșise din cauza vaselor de sânge. M-a îmbrățișat cu mâinile tremurânde și eu am strâns-o tare la piept. Corpul ei mi se părea ca al unei mici păsări fragile, iar toate astea nu se întâmplau, nu se întâmplau...

— Iubesc, a icnit ea.

Am strâns-o și mai tare.

M-a strâns și ea cât a putut. Răsufla din ce în ce mai greu.

— Te... iubesc.

Apoi a scos un șuierat ascuțit și trupul ei s-a încordat, iar eu mă gândeam din nou la Deadly și o strângeam cu putere pe Donia la piept cu creierul explodându-mi de groază, fiindcă nu, nu, asta nu se întâmpla...

Dar apoi nu a mai respirat, nu s-a mai mișcat și m-am uitat în ochii ei ca niște nori apoși, lipsiți de scânteia care era Sidonia și nu, nu, asta nu avea să se întâmple.

— Donia. DONIA!

Am scuturat-o. Am țipat la ea. I-am ciupit pielea și i-am răsucit-o încercând să obțin ceva, să aud un țipăt, să o fac să tresară, dar ea era inertă și nemișcată și era moartă, era moartă și am început să urlu de furie.

Apoi, brusc, energia m-a părăsit. Tot ce mai puteam să fac era să îmi pun capul pe ea și să șoptesc.

— Și eu te iubesc. Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Îmi pare așa de rău...

Donia era moartă și de data asta niciun miracol n-avea să mi-o mai aducă înapoi.

Am așteptat acolo amorțită, abia mișcând, incapabilă să înțeleg cum lucrurile se înrăutățiseră atât de grav, atât de repede. Am așteptat auzindu-mi numai bătăile ritmice ale inimii și vag conștientă de arsura de pe piele.

Nu înțelegeam asta. Nu înțelegeam nimic despre soarta crudă și amară.

Apoi am auzit pași afară.

Am rămas nemișcată, cuprinsă de o răutate întunecată și arzătoare. Mi-am dat seama că Elantra asculta orice mișcare. Apoi s-a deschis ușa și le-a zis Servitorilor ei:

— Luați trupurile. Spuneți-i Grandelui Tyrus...

Un Servitor s-a întins după mine. Am sărit în picioare și l-am aruncat de perete. Țipătul Elantrei a răsunat în aer, dar era prea târziu pentru ea. Am apucat-o de gât,

am târât-o ca pe fetița neajutorată care era în comparație cu mine și am aruncat-o într-o masă care s-a făcut bucăți. Ceilalți Servitori au încercat să mă oprească, dar i-am dat la o parte și m-am concentrat doar pe *ea*.

S-a jelit și a țipat înspăimântată când am pus-o la pământ. Mi-am dat seama că îi rupsesem niște coaste, dar nu-mi păsa. Am lovit-o peste față și i-am răsucit mâinile până i le-am scos din încheieturi. Apoi am tras-o de bărbie ca să se uite direct în ochii mei.

— Te rog, a zis cu ochii plini de lacrimi.

Mi-am băgat pumnul prin carnea moale de pe abdomenul ei și apoi am prins-o, i-am prins inima Elantrei Pasus. Eram plină de sânge, dar răutatea și furia mea încă nu erau potolite fiindcă nimic nu avea sens. Organul era neted și cald în mâna mea și m-am holbat la cadavrul de la picioarele mele și nu puteam să înțeleg cum se putuse întâmpla așa ceva.

Acum ce fac?

Acum ce fac?

ACUM CE FAC?

Am dat drumul inimii și m-am îndreptat de spate. Trupul Elantrei era întins sub mine. Eram plină de sânge pe mâini și pe rochie. Luminile erau prea strălucitoare, urechile îmi țiuiau îngrozitor, iar de data asta Sidonia era moartă, era moartă și eu o văzusem murind...

M-am lăsat în genunchi și mi s-a făcut rău. Am vomitat îndelung și nu mă mai puteam opri. Cum se întâmplase asta, cum...

Cuprinsă de panică și de groază, nu am auzit-o pe Grandisima Cygna și m-am trezit cu ea acolo, străvezie și terifiată cum nu o mai văzusem, oripilată de imaginea unui asemenea carnagiu. Când mi-am ridicat fața plină de sânge ca să mă uit la ea, a scos o armă energetică.

— Nu te apropia.

— A omorât-o, am bolborosit eu. Elantra a omorât-o pe Donia.

Cygna s-a învârtit în jurul meu, ţinându-se în continuare la distanţă, şi s-a uitat în fiecare cameră. Apoi a ajuns la baie. S-a uitat înăuntru câteva secunde lungi, apoi a ieşit.

— Deci fata Impyrean chiar era blestemată, a remarcat Cygna.

Apoi s-a auzit râsul ei aspru şi amar.

Râdea.

Râdea!

M-am aruncat spre ea, dar o rază energetică m-a pus la pământ răsunându-mi în fiecare celulă. Grandisima Cygna stătea acolo, cu arma ridicată şi ochii ei de vultur aţintiţi spre mine.

— Tu ai făcut asta, nu?

Am ţipat explodând de furie. M-am ridicat cu greu în picioare, cu faţa spre ea şi camera a început să se întunece tot mai mult, până când tot ce mai vedeam era faţa ei nemiloasă.

— Tu ai plănuit asta!

— Proasto, crezi că aş încerca să otrăvesc un Diabolic? a zis ea mijindu-şi ochii. Ştiu cine a făcut asta şi sigur nu am fost eu. Sidonia Impyrean e moartă, Elantra Pasus e moartă... două păsări cu o singură piatră. Foarte convenabil pentru nepotul meu.

Nepotul... ei...

Trupul mi-a paralizat.

— Nu, am zis.

Cygna şi-a înclinat capul.

— Ştiam să nu o să te sacrifice, dar mă întrebam cum o să rezolve problema.

A ridicat din sprâncenele subțiri în timp ce privea scena masacrului.

— Acum știu. Se pare că a ales să permită fetei Impyrean să moară în locul tău.

— Nu, am șuierat eu.

— Dacă Sidonia Impyrean e moartă, înseamnă că o anumită Diabolică poate să-i ia locul, a zis Cygna cu răutate. Și desigur, e normal pentru un Diabolic să vrea să răzbune moartea stăpânului său, deci Tyrus putea să scape de Elantra fără ca eu să îmi dau seama că el i-a plănuit moartea... Cel puțin așa a crezut. Serios, e chiar insultător că a crezut că mă poate înșela. Practic, eu am inventat manevra asta.

— Te înșeli.

M-au cuprins valuri de căldură și frig, dar mintea mea gândea, întorcea pe toate părțile acele cuvinte. Mi-am băgat mâinile pline de sânge în păr, în timp ce o amintire îmi răsuna în cap.

„M-a tulburat cumva, din cauza felului în care vorbea despre alegeri", mi-a spus Donia. „Nu prea crede că o să pot să revin la a fi Sidonia Impyrean fără să mă lovesc de multe dificultăți..."

Deci poate... poate că a ales alt drum.

I-a cerut Elantrei să mă cheme la ceremonie știind exact ce discuții o să iasă... Așa putea să îi arate că încă mă iubește fără să deschidă efectiv subiectul. Prin urmare, Elantra a decis să mă omoare. Și când l-a luat la întrebări, el i-a arătat exact otrava care știa că o să aibă efect asupra Sidoniei, dar nu și asupra mea. Știa care este ceremonia de ungere și că pentru a face desenul aveam nevoie de ajutorul Sidoniei. Până la urmă, un Diabolic nu avea ce să știe despre astfel de ceremonii. Sidonia *trebuia* să mă ajute, iar otrava putea fi ascunsă atât de ușor în ulei...

Dacă Elantra o omora pe Sidonia, eu puteam să rămân Sidonia. Dacă o omoram eu pe Elantra, atunci nu mai trebuia să se căsătorească cu ea. Nici mie şi nici Cygnei nu ni s-ar fi părut că e vina lui. Era... Era fix ceva ce ar fi făcut Tyrus. Un plan viclean şi genial.

Cygna s-a învârtit în jurul cadavrului Elantrei.

— Probabil că nu intenţiona deloc să se căsătorească cu ea. Nu şi-a dat seama că îl testez. A picat testul.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi pe buze i-a apărut un zâmbet mortal.

— Aş putea să-l caut şi să-l pedepsesc pentru asta, dar nu aş îndrăzni niciodată să îi iau unui Diabolic dreptul de a se răzbuna. Familia se întâlneşte la cină după slujbă... Poate ne vom vedea acolo?

S-a dus spre uşă şi nu am încercat s-o opresc. Mă simţeam pironită, îngheţată şi amorţită. În vila Elantrei se aşternuse tăcerea, totul era nemişcat şi soarele cădea prin ferestre peste bălţile de sânge şi rochia mea, pe podea şi peste trupul distrus de lângă mine. Iar în cealaltă cameră... Cealaltă cameră! Fata pe care fusesem creată să o protejez. Acum era moartă.

Am simţit o durere puternică în piept. Mi-am ridicat mâna şi m-am apăsat pe claviculă. Mă sufocam.

Nu mă gândeam decât la jurământul pe care Tyrus i-l făcuse Sidoniei.

„Nemesis o să trăiască. Asta pot să îţi jur."

Îi jurase asta.

Jurase.

Tyrus vorbise cu atâta convingere fiindcă ştia că poate să facă asta.

Şi a făcut-o sacrificând-o pe Sidonia pentru mine.

Capitolul 48

Voiam ca totul să fie o minciună.

Voiam să cred că Cygna încerca să mă înşele.

Dar oricum aş fi privit problema, nu puteam să nu o cred pe Cygna. Nu puteam să scap de senzaţia că Tyrus făcuse toate astea.

„Nu sunt deloc un suflet bun. Am acceptat de mult că o să termin cu mâinile pline de sânge...

Trebuie să trăiesc cu asta, Nemesis, deci aşa o să fac. O să trăiesc cu asta."

Tyrus putea să trăiască cu moartea unui nevinovat pe conştiinţă. Refuzase să mă sacrifice pe mine. Eram singurul lucru pe care nu îndrăznea să îl piardă. Deci...

Deci...

Asta era. Găsise ceva ce *putea* să sacrifice.

Am întins-o pe Sidonia pe pat. Am acoperit-o cu cearşafurile Elantrei şi i-am închis ochii negri. Pielea ei mi se părea atât de rece. Se făcuse cenuşie şi m-am uitat la ea multă vreme, încercând să înţeleg cum Donia pe care o cunoscusem eu, care trăise, respirase şi mă privise cu ochii plini de atâta viaţă putea să fie acum această figură de ceară care stătea nemişcată în faţa mea.

Am intrat la duş şi m-am spălat de sângele Elantrei. Apoi m-am îmbrăcat cu una dintre rochiile ei. Nu voiam să atrag atenţia asupra mea împiedicându-mă prin sălile din Valor Novus şi arătând ca cineva care tocmai făcuse un masacru.

Adevăratul masacru încă nu se întâmplase.

Mi se părea că merg prin ceaţă când am intrat în domul ceresc şi mi-am făcut loc prin mulţimea ce se întorcea de la Marea Heliosferă. Am început să mă gândesc la Neveni, la avertismentul pe care mi-l dăduse odată şi pe care nu îl luasem deloc în serios.

„Poate că Tyrus e duşmanul duşmanului tău, dar e tot un Domitrian. Să nu ai niciodată încredere în ei. În niciunul dintre ei. Sunt o familie de ucigaşi şi mincinoşi. Poate că nu a activat Negura nimicitoare, dar a adus fiola cu el. Ce îţi spune asta despre el?"

Adusese Negura, deşi ştia cât e de periculos, fiindcă înţelegea puterea unei ameninţări, înţelegea puterea de a evita moartea. Era suficient de inteligent şi de calculat să nu arunce pur şi simplu gazul sau să îl lase pe navă.

Apoi m-a sărutat în timp ce ne ridicam de pe Lumina... Durerea m-a cuprins ca o rană mortală.

Însă uleiul a fost cel prin care am aflat tot ce trebuia să ştiu. Îl respectam prea mult pe Tyrus ca să îl cred capabil de o asemenea greşeală – să îşi arate fără să vrea sentimentele faţă de mine... să îi spună din greşeală Elantrei care era otrava potrivită.

Îmi bubuia capul, iar luminile din jurul meu păreau că se sting. Când am ajuns în salon, Cygna tocmai ieşea. M-a văzut, dar nu a făcut niciun gest de salut. În schimb, i-a dat la o parte pe angajaţii Domitrieni care aşteptau acolo.

Diabolicii Împăratului nu păzeau uşa.

Cygna îmi deschidea drumul, ştiam asta, dar nu înţelegeam absenţa *lor*. Am intrat direct în salon. Ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul din cameră şi apoi i-am văzut pe toţi – Tyrus, Devinée, Salivar, Randevald. Beau şi mâncau, iar nori de vapori se ridicau încet în aerul de deasupra lor. Hazard şi Anguish pândeau discret din celălalt

colţ al camerei. Alt lucru curios. Se aflau prea departe ca să poată interveni în caz că acţionam.

Dar nu am făcut nimic. M-am oprit imediat ce m-au văzut.

Conversaţia lor s-a oprit. Toţi Domitrienii se uitau uimiţi la mine – fosta iubită a lui Tyrus, o intrusă. Eram vag conştientă de prezenţa roboţilor de pază care zburau în jurul meu, singurii alarmaţi de faptul că eram acolo.

— Sidonia? a zis Tyrus.

Mi-a aruncat o singură privire şi a sărit în picioare.

— Sidonia, ce s-a întâmplat?

Ce actor desăvârşit era! Faţa Sidoniei moarte îmi ardea retina şi l-am pironit cu privirea, de la o distanţă care acum mi se părea imposibil de parcurs.

Chiar credea că poate să plănuiască moartea Sidoniei şi eu nu o să îmi dau seama că a fost el. Era şi normal. Dacă nu ar fi venit Cygna, dacă nu mi-ar fi vorbit, nu m-aş fi gândit niciodată că el e în spatele a tot.

Dar acum că această posibilitate îmi fusese sugerată, îmi dădeam seama că era singura care avea sens.

„O să alegi viaţa ei, nu pe a ta. Dar *eu* nu o aleg pe ea în locul tău."

Asta ar face numai un Diabolic – să omoare o persoană nevinovată de dragul persoanei pe care o iubea cel mai mult. Puteam să înţeleg de ce ar fi făcut asta, dar nu puteam să îl iert.

Era rolul meu de Diabolică a Sidoniei: să răzbun această oribilă trădare. Să îi smulg inima aşa cum făcuse şi el cu a mea. Să îl rup în bucăţi. Vederea mi s-a tulburat fiindcă nu clipeam, şi a trebuit să îmi întorc privirea. Nici măcar acum nu puteam să îl ucid pe Tyrus. Cygna îmi deschisese calea, dar eu nu eram arma ei. Nu eram nici măcar a mea.

Cineva plănuise moartea Doniei, şi aveam să o răzbun, dar voiam să acţionez la fel cum ar fi făcut şi Tyrus: indirect. M-am aruncat la pământ, prosternându-mă în faţa autorităţii Împăratului.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva.

— Ce anume? a zis Împăratul ridicându-se în picioare.

— Reverenţă Supremă, am veşti despre un complot împotriva ta.

Tyrus a înţepenit. Împăratul a ridicat braţul, oprindu-şi Diabolicii care se pregăteau să sară pe mine. Cu coada ochiului, am observat-o pe Cygna cum intră pe uşă şi se opreşte brusc când mă vede pe jos. Sigur se aştepta să mă găsească deja deasupra cadavrului nepotului ei.

— Un complot? a zis Împăratul. Ce fel de complot?

— Reverenţă Supremă... a încercat Tyrus să intervină.

— Eu nu sunt Sidonia Impyrean, am strigat peste el. Sunt Nemesis dan Impyrean, un Diabolic al Casei Impyrean. Am conspirat cu nepotul tău, Tyrus, să îţi luăm viaţa.

— Sidonia... a zis Tyrus tăios.

— Nu, nu, las-o să continue, a zis Împăratul triumfător şi i-a făcut semn unui Servitor. Scoate-o pe nepoata mea şi pe soţul ei de aici. Noi, ceilalţi, rămânem. Vreau să aud tot.

Salivar şi Devinée, amândoi plini de bale, au fost îndepărtaţi de Servitori. Tyrus a vrut să vină spre mine, dar Hazard i-a tăiat calea.

— Nu... nu înţelegi, a zis el privind pierdut în jur. Cred că... cred că a înnebunit. Lasă-mă să vorbesc cu ea!

— Şi tu ai fost odată nebun, a zis Împăratul. Dar te-am ascultat întotdeauna.

— Sidonia, a zis Tyrus cu vocea uşor panicată, te rog...

— Nici măcar să nu rosteşti acest nume! i-am urlat eu din toată inima. Să nu crezi că sunt proastă şi nu văd mâna ta în tot ce s-a întâmplat.

Mă simţeam ruptă în două, iar durerea părea să mă orbească. Nu vedeam şi nu simţeam nimic, doar durerea din mine.

— Sidonia e moartă. E moartă şi e din cauza ta, ştiu asta!

— Stai puţin, e... a început Tyrus.

— Fiule.

Cygna a vorbit calm şi s-a aşezat lângă Împărat.

— Aceasta e o acuzaţie foarte gravă. Cine ştie ce a plănuit nepotul meu? Înainte să poată acţiona, eu recomand execuţia sa imediată.

M-am uitat la ea. Da, se aşteptase să îl omor imediat. Acum, fiindcă nu făcusem asta, faţa ei era încordată. Nu eram unealta ei şi nu venisem aici să îi fac jocurile.

— Reverenţă Supremă, am zis eu, Grandisima Cygna a complotat alături de noi.

— Ce absurditate! s-a repezit Cygna.

— S-a implicat încă de la început, am zis eu încet. *Două păsări cu o singură piatră.*

— Minte! a ţipat Cygna.

Albă ca varul, s-a întors către Împărat. Dar reacţia fiului ei nu a liniştit-o. Pe faţa lui se citea o mulţumire totală: dintr-odată i se împliniseră toate visele.

Cygna s-a dat înapoi, ridicându-şi mâinile ca pentru a se apăra de lovitura ce urma să vină.

— Fiule... nu se poate să o crezi! După câte am sacrificat pentru tine, de ce te-aş trăda vreodată?

Tyrus a râs din nou, scoţând un zgomot ciudat. Părea că renunţase să încerce să mai scape din asta prin minciuni.

— Bunico, nu are rost să negi, i-a zis uitându-se la ea cu o strălucire bruscă în ochi. Am fost descoperiţi. Planurile noastre nu mai înseamnă nimic.

— Nenoro... a zis Cygna cu glasul sufocat.

Tyrus a zâmbit cu ochii reci şi mi-am dat seama ce făcea. Acuzaţia mea legase perfect soarta Cygnei de a lui, oricare ar fi fost aceea. Nu avea să se lase distrus fără să o vadă şi pe ea la pământ.

— Hazard, prinde-l pe nepotul meu, a ordonat Împăratul cu privirea fixată pe Grandisima Cygna. Cât despre tine, mamă, intenţionez să îţi urmez sfatul. *Tu* ai putea să acţionezi înainte să îl opresc. Nu am niciun motiv să te las să pleci din camera asta.

— Randevald, ce tot spui? a bolborosit Cygna.

Împăratul a rânjit.

— Dacă te las de capul tău, sigur o să găseşti o cale de a scăpa de această condamnare. Nu, n-o să-ţi dau şansa să complotezi cu aliaţii tăi. O să mori aici, acum, pentru această ruşinoasă tentativă la viaţa propriului tău fiu. Odată ce vei fi moartă, Tyrus o să fie convins să depună o mărturie publică împotriva ta şi să facă orice altceva aş mai vrea eu. Anguish? a strigat la Diabolic. Ucide-o.

Anguish şi Hazard nu s-au mişcat.

Împăratul şi-a luat ochii de la Cygna. Tyrus s-a uitat şi el încruntat.

— Anguish! a zis Împăratul aplecându-se. Ţi-am spus să o ucizi pe mama mea!

Din locul unde stăteam îngenuncheată, golită de sentimente, l-am văzut pe Anguish uitându-se spre Cygna. Privirea aceea... era o întrebare.

Ochii albaştrii sclipitori ai lui Hazard s-au îndreptat tot spre ea.

Niciunul dintre ei nu s-a supus Împăratului.

Mi-am recăpătat suflarea. Hazard şi Anguish se uitau la *Cygna* pentru instrucţiuni.

Nu erau Diabolicii Împăratului.

Erau ai *ei*.

Erau ai ei la fel cum fuseseră şi în ziua când am vorbit cu Împăratul şi am încercat să îi trezesc suspiciunea în ceea ce o priveşte pe Cygna. Anguish m-a dat afară din cameră în timp ce Hazard îl ţinea pe Împărat – pentru binele Cygnei.

Acum pe faţa ei se vedea dezgustul.

— Randevald, cum îndrăzneşti să te îndoieşti de mine? Te-am pus deasupra oricăruia dintre copiii mei – de fiecare dată te-am ales *pe tine.* Iar azi, în ciuda perfidiei tale, te aleg din nou – de data asta în dauna nepotului meu, cel care era mai deştept decât tine încă din leagăn. Am vrut să ţi-l ofer pe tavă şi tu ce faci? Te întorci împotriva mea. După toţi aceşti ani în care mi-am neglijat propria siguranţă, ordonându-le Diabolicilor mei să te apere. Vai de mine.

S-a oprit şi a rânjit în timp ce Împăratulu s-a schimbat la faţă, înţelegând în sfârşit.

— Aşa e, nu ţi-am spus. Nu au fost niciodată legaţi de tine, Randevald. Sunt *ai mei.* Şi după toate sacrificiile mele, care mi-e răsplata? a întrebat deschizându-şi braţele. Ordoni să fiu ucisă! Văd că noi *chiar* am terminat-o. Hazard, Anguish, scăpaţi de acest trădător.

Hazard s-a aruncat spre Împărat şi l-a pus la pământ dintr-o singură mişcare. Anguish a sărit spre cel mai apropiat robot de pază, ferindu-se de laserele celorlalţi şi doborându-i unul după altul.

Împăratul a urlat şocat, trezindu-se pus la pământ şi la mila propriilor săi Diabolici. Tyrus a încercat să se îndepărteze de toată nebunia. Am sărit în picioare, îndreptându-mă spre el... Ca să fac ce? Nu ştiam. Să-l apăr sau să-l rănesc?

Nu am ajuns până acolo.

Privirea alarmată a lui Tyrus a căzut asupra mea. Apoi a pocnit din deget.

Dintr-odată, curentul electric a trecut prin mine şi m-a doborât. Am căzut la podea şi am rămas acolo, paralizată. Fiecare celulă din corpul meu vibra. Electrozii.

Mi-a zis că s-au dizolvat. Nu era adevărat. Fuseseră acolo tot timpul.

Nu a avut *niciodată* încredere în mine.

Îmi imaginasem şi înainte cum e să fii trădată. Dar acum, când bolboroseam fără să pot scoate un cuvânt, cunoşteam adevărata agonie a trădării. O simţeam cum îmi arde tendoanele, fără milă.

Câteva momente sau minute mai tîrziu, am reuşit să întorc capul şi să văd ce se întâmplă. Împăratul se uita cu ochii căscaţi la mama lui, o femeie pe care până acum nu o înţelesese niciodată. Apoi, cu o trosnitură urâtă, Hazard i-a rupt gâtul.

Randevald s-a prăbuşit, mort.

În cameră s-a lăsat o tăcere grea, pătrunzătoare. Apoi Cygna a arătat spre mine. Angush şi Hazard au ajuns la mine, m-au luat de mâini şi m-au ridicat ţinându-mă între ei. Nu m-am împotrivit. Cât puteam să mă lupt? Dacă mă opuneam, Tyrus activa din nou electrozii. M-am uitat pur şi simplu cum Cygna se duce spre Tyrus.

Cei doi Domitrieni s-au măsurat unul pe celălalt ca nişte duşmani pe un câmp devastat de bătălie.

— Deci, a zis Cygna, după toată discuţia despre alianţe, ăsta era planul tău. Voiai să mă trădezi în favoarea propriului meu fiu.

— Da, a zis Tyrus calm. Dar se pare că tu ai acţionat prima.

— Sigur că am făcut-o. O să fiu *întotdeauna* cu un pas înaintea ta. Am bănuit că încercai să mă atragi în această capcană. Deci am întins-o eu prima pe a mea. Se pare că Diabolica ta te iubeşte, chiar dacă nu e legată de tine.

Credeam că o să te omoare. Avea toate motivele să o facă. Şi cu toate astea, nu a putut.

— Nu ai văzut ce s-a întâmplat mai devreme.

Când Tyrus s-a uitat spre mine, i-am văzut expresia feţei. Era una de durere adevărată.

Mi-am atins gâtul căutând să simt unde sunt băgaţi electrozii.

— Şi acum iată-ne aici. Suntem într-un impas, a zis Cygna. Pentru că, vezi tu, Randevald e mort şi noi avem nevoie de un Împărat. Nu pot să urc eu însămi pe tron, deci am nevoie de cineva cu acelaşi sânge.

Tyrus s-a uitat la cei doi Diabolici ai Cygnei, pregătiţi să vină spre el şi să îl omoare la un singur semn.

— Ai fost deştept când ai încercat să mă distrugi, Tyrus, a zis ea. Fiindcă aveai dreptate. Eu sunt cea mai capabilă din familia asta să conduc. Am făcut asta prin bunicul tău şi ani de zile prin unchiul tău. Iar acum, fie o s-o fac prin tine, fie o să te omor chiar aici iar Imperiul va trebui să se mulţumească cu o imbecilă care salivează pe tronul cel mai înalt... Aş prefera să fii tu. Dacă aş pune-o acum pe Devinée acolo ar apărea atâtea probleme, toţi Grandilocvii ar vorbi despre traumatismul ei cerebral. Dar pe tine nu o să te conteste nimeni.

Tyrus a râs.

— Cum mai putem acum să fim aliaţi? Am vrut să te văd moartă. Unchiul meu ţi-ar fi urmat destul de repede. Ştii asta.

— Dar mai ştiu şi cât eşti de deştept. Suficient de deştept să te temi de mine.

S-a holbat cu ochii goi la femeia care îi omorâse părinţii şi mare parte din familie.

— Da.

Cygna şi-a ridicat bărbia.

— Acea ticăloasă Diabolică Impyrean l-a ucis pe iubitul nostru Împărat. O să afle toată lumea.

Tyrus a respirat adânc.

— Nu-i așa? a zis Cygna cu duritate.

Diabolicii de lângă mine se foiau amenințător și Tyrus le-a aruncat o privire prudentă.

— Cum spui tu, bunico, a zis el înghițind în sec.

— Iar Diabolica ta o să fie sacrificată la încoronare. Un sacrificiu prin foc, în cel mai adevărat sens helionic.

Tyrus și-a strâns pumnii.

— Iubire sau putere, Tyrus? a intonat Cygna. Eu știu ce am ales de fiecare dată. Un adevărat nepot al meu nu poate alege decât un singur lucru.

Apoi încet, îndurerat, Tyrus a îngenuncheat în fața ei, privind-o cu ochii lui prevăzători.

— Cum dorești tu, bunico.

A zâmbit ca o pisică mare și satisfăcută, în timp ce el i-a tras încheieturile degetelor spre obraji.

— Trăiască Împăratul! a zis Cygna.

Pozițiile lor erau inversate complet, noul Împărat în genunchi, iar perfida lui bunică în picioare, privindu-se unul pe celălalt cu aceiași ochi, cinici și atenți, fără nicio urmă de dragoste sau încredere. Amândoi au încercat și au eșuat să îl omoare pe celălalt folosindu-se de Randevald, nereușind decât să îl distrugă pe acesta. Acum, această păcătoasă alianță avea să meargă înainte și așa urma să fie toată domnia lui Tyrus. Niciuna dintre ideile lui nobile, niciunul dintre marile lui planuri nu vor prinde formă sub mâna de fier a Cygnei, pentru că adevărata putere va fi la ea.

M-am uitat la toate astea cu inima golită, și încă foarte conștientă de electrozii din gâtul meu: dovada că alianța mea cu Tyrus a fost întotdeauna o minciună. Tot ce regretam era că văzusem adevărata natură a Donnitrienilor prea târziu pentru a mai putea să o salvez pe Sidonia.

Capitolul 49

M-am trezit înapoi în padoc. Sau cel puțin așa am crezut, până am auzit bâzâitul câmpului de forță în jurul meu și am văzut luminile puternice care străluceau deasupra.

M-am ridicat încet în capul oaselor. De cealaltă parte a câmpului de forță era Tyrus, cu brațele încrucișate. Așteptase să mă trezesc.

Simțeam o înțepătură în gât. Am ridicat mâna să pipăi și am simțit urma unei incizii cicatrizate. Am pufnit. De parcă faptul că scosese electrozii *acum* mai însemna ceva!

— Mi-era greu să am încredere în tine la început, a zis Tyrus încet. Iar mai târziu n-am mai avut inima să-ți spun, când mi-aș fi dorit ca electrozii să dispară.

— Și totuși i-ai folosit din nou împotriva mea.

— M-ai fi omorât.

— Și încă aș face-o.

Am sărit în picioare, tremurând de furie.

— Te urăsc din toată ființa.

Tyrus s-a uitat la mine fără să ezite, nemișcat, de neatins.

— Știu ce crezi despre mine. Știu ce s-a întâmplat cu Sidonia. Am văzut cadavrele în vila Elantrei. Familia Pasus urlă după dreptate. Bunica a ordonat să fie exilați în sistemul lor ca să nu facă ceva necugetat.

— Știai dinainte că au murit, m-am răstit. Tu ai pus asta la cale!

Tyrus a oftat, apoi s-a aplecat în față, sprijinindu-și fruntea de câmpul de forță care ne despărțea.

— Nemesis, mi-a spus și, auzindu-i oboseala din voce, asprimea, m-am pregătit pentru ce urma, căci acum oricum el nu mai însemna *nimic* pentru mine. Îți jur. A fost bunica, nu eu. Gândește-te. A vrut să ne întoarcă unul împotriva altuia, așa că te-a făcut să te îndoiești. A sperat că o să mă omori. Cine altcineva...

— Dacă nu tu ai plănuit asta, cine i-a spus Elantrei să mă folosească la ceremonia de Ungere?

— Eu nu.

— I-ai spus Elantrei despre complotul de asasinare! Și despre mijloace!

S-a îndreptat de spate, încleștându-și fălcile.

— Nu i-am spus *nimic*. Nu aveam niciun plan de asasinare a lui Randevald, nu încă. Aveam de gând să urmez planul stabilit de noi: să trădez propunerea Cygnei de alianță ca să scap întâi de bunica. Dintotdeauna *ea* a fost cea mai mare amenințare, nu Randevald.

— Deci nu ți-ai dorit să moară Sidonia? Ai spus să aș alege să trăiască ea în locul meu, și totuși, *tu* n-ai ales viața ei în locul vieții mele. Ai vrut să rupi legătura mea cu ea.

Tyrus a răsuflat șuierător.

— Moartea ei înseamnă sfârșitul *tuturor lucrurilor* pentru mine, am spus închizând ochii. N-o să-mi revin niciodată. Ar fi fost mai bine să fi murit odată cu ea.

— Sigur că o să-ți revii, a zis Tyrus cu asprime. Ai mai trecut o dată prin asta.

— Atunci nu te suspectam pe tine.

A izbit cu palma în câmpul de forță.

— *Te iubesc*, mi-a spus cu patimă. Nemesis, ești singurul adevăr al existenței mele. Nu te-aș răni *niciodată* așa.

— Dar o să mă sacrifici! am urlat la el. Ai fost de acord imediat ce Cygna a anunțat că vrea asta. Și n-ai avut nicio

problemă să mă electrocutezi ca să te protejezi. De ce aș crede orice din ce-mi spui? Mi-ai promis dragostea ta și acum ai renunțat la ea cu atâta ușurință. De ce să nu cred că ai fi ucis-o pe Donia dacă asta îți aducea vreun beneficiu? „Noi, Domitrienii, nu prea știm să împărțim lucrurile." Tu ai spus-o.

— Sunt *om* și eu. Eram gelos pe legătura dintre voi două? Da. Speram să mă alegi pe mine în detrimentul ei? Da. Dar nu am ucis-o eu. Bunica știa că o să ne întoarcem împotriva ei. A aflat din clipa în care ai vorbit cu unchiul meu de față cu Diabolicii. Așa că a acționat prima. *Trebuie* să mă crezi.

Mi-am acoperit fața cu mâinile pentru că nu mai suportam să-l văd – cel pe care l-am iubit, cel care m-a distrus. Am descoperit atâtea sentimente și miracole în aceste ultime luni, iar acum toate se fac scrum în inima mea, pentru că nu au fost nimic altceva decât pașii ce duceau spre trădare. Orice ar fi spus, orice ar fi plănuit cândva, voia să mă omoare. Nu puteam crede nimic din ce-mi spunea acum, știind că urma să fiu sacrificată pe altarul puterii lui.

— Lasă-mă, am spus, simțindu-mi vocea foarte îndepărtată. Du-te. Nici măcar nu pot să mă uit la tine.

A rămas tăcut câteva clipe, apoi a spus cu glas încordat:

— N-o să-mi impun prezența cu de-a sila, Nemesis. O să stau la distanță. Oricum, poate ești mai în siguranță așa.

M-am întors cu spatele, sfâșiată de durere. Cum îndrăznea să-mi vorbească despre siguranță când avea de gând să mă omoare în ziua încoronării!

— Încoronarea are loc peste o lună, a zis Tyrus distant. Voi avea grijă să te simți cât mai confortabil până atunci. Nu te teme. Plănuiesc ca noi doi...

— Nu vreau nimic de la tine, m-am răstit la el.

— Nemesis...

Durerea răzbătea din vocea lui, dar n-a mai spus nimic altceva, doar a lăsat-o să planeze acolo, în tăcerea apăsătoare. În cele din urmă, a zis:

— Sidonia te-a iubit. Am văzut asta cu ochii mei. Și-ar fi dat viața pentru tine.

— Asta nu justifică uciderea ei.

— Nu e o justificare. E o rugăminte, Nemesis – o rugăminte să faci ce știi tu mai bine. Să supraviețuiești.

După care Tyrus, viitorul Împărat, m-a lăsat singură în țarcurile de animale, singurul loc din Chrysanthemum unde putea fi închis un Diabolic.

Timpul trecea încet în cușcă, înconjurată de animale. Primeam mâncarea și apa prin tavan – mâncare bună, de departe mai bună decât ce primeau prizonierii obișnuiți. Din când în când, o voce mecanică mă întreba dacă vreau să fac duș și dacă răspundeam da, începea să curgă apă de sus. O fantă din podea servea drept toaletă, și o alta drept chiuvetă. Când senzorii îmi detectau oboseala, de jos se ridica o pernă pufoasă. N-am dormit niciodată pe ea. Preferam podeaua tare. Noaptea, îi visam pe Sidonia și pe Deadly. De asemenea, spre oroarea mea și disprețuindu-mă după aceea, îl visam pe Tyrus.

Îl visam cum mă atingea și mă trezeam disprețuindu-mi inima din cauza trădării de care era vinovată.

La un moment dat, Tyrus și-a trimis asistenții să încerce să mă facă să mă simt bine, dar le-am explicat cât se poate de clar că o să omor pe oricine s-ar apropia de mine.

N-aveam de gând să mă lăfăi în niciun fel de lux, oricât de mărunt. Nu meritam nimic. O dezamăgisem pe Donia și îl iubisem pe cel care era posibil să o fi omorât. Nu-mi doream decât să-mi petrec zilele rămase până la

încoronarea lui Tyrus fără să simt şi fără să mă gândesc la nimic. Nu mai aveam nimic. Nu mai simţeam nicio dorinţă de răzbunare de data asta, nu când cel pe care ar fi trebuit să-l distrug era Tyrus. Voiam să-l urăsc, dar mă simţeam goală pe dinăuntru.

Tyrus părea să creadă că m-ar fi insultat dacă ar fi venit în vizită. Aşa că n-a venit. A apărut însă asistentul lui, Shaezar nan Domitrian, să mă informeze despre încoronarea iminentă – şi despre moartea mea inevitabilă.

— Tyrus aşteaptă cu nerăbdare? am întrebat cu răceală.

— Nu... n-am de unde să ştiu. Nu prea l-am văzut pe Împărat. Ocupat, cred, cu pregătirile. Pot să te ajut cu ceva să treci de aceste ultime zile? m-a întrebat el ţinându-se cu îngrijorare la distanţă de câmpul de forţă, acum că ştia ce fel de fiinţă eram.

Fără îndoială că Cygna îşi urmase planul de a răspândi zvonul că eu îl ucisesem pe Împărat, aşa că eram sigură că Shaezar se temea de mine şi se întreba de ce insista Tyrus să mi se asigure tot confortul.

— Nu vreau nimic.

Apoi m-am răzgândit.

— Ba da. Vreau să-mi aduci ceva.

Un robot de înfrumuseţare era o cerere ciudată din partea unei Diabolice asasine, eram sigură. Totuşi, nu aveam nicio intenţie vicioasă. Am programat maşinăria să-mi înlăture camuflajul pe care-l purtam de când părăsisem fortăreaţa Impyrean. O oră mai târziu, nu mai aveam părul vopsit, ci eram fiinţa cu păr blond spre alb şi piele palidă care intrase în viaţa Doniei. În ciuda staturii în continuare reduse şi a nasului strâmb, păream geamăna răposatei Enmity.

N-am dormit prea mult. La câteva țarcuri de mine se afla manticora răposatului Împărat Randevald, și m-am pomenit observând jalnicul animalul neglijat, apatic acum când nu mai avea un stăpân care să-i dea drumul în arenă. Dincolo de țarcul manticorei erau alte monstruozități, toate ca mine, toate create pentru plăcerea ființelor umane.

Era o bucurie să scap de viața asta.

În ziua încoronării, îngrijitorii de animale care au venit să mă ia erau angajați Domitrieni. Tyrus nu îndrăznise să trimită Servitori, pe care i-aș fi putut înfrânge, sau roboți de securitate care n-ar fi avut ce să-mi facă în afară de a mă ucide. Îngrijitorii aveau arme electrice, gata să mă electrocuteze dacă refuzam să mă mișc de bunăvoie. Trebuia să supraviețuiesc până venea momentul sacrificiului.

M-am ridicat amorțită în picioare și am așteptat în timp ce ei au înconjurat țarcul, cu armele ațintite asupra mea.

— Trebuie să vii cu noi în Marea Heliosferă, mi-a spus unul dintre ei, un tânăr speriat, pe al cărui cap strălucea proaspăt sigiliul cu șase stele al Domitrienilor.

Am ridicat brațele, dar nimeni nu a făcut nicio mișcare să-mi pună cătușe. Nu mă așteptam la asta. Am pornit în direcția cunoscută, iar angajații au păstrat o distanță prudentă față de mine.

Știam că ar fi fost ușor să mă reped și să-i iau arma unuia dintre ei și s-o îndrept apoi spre ceilalți. N-am făcut-o.

Abia când zgomote aspre mi-au răsunat în urechi – uralele celor adunați în Marea Heliosferă, care se pregăteau pentru încoronarea noului Împărat – mi-am dat seama că aveam un scop.

Nu puteam face prea multe ca să-l rănesc pe Tyrus, dar puteam face asta: să mor fără să mă împotrivesc, de mâna

lui, care nu voia să mă ucidă. Era cea mai crudă lovitură pe care i-o puteam da și ultima armă care-mi mai rămăsese.

Așa că aveam să mor fără să mă împotrivesc, iar Tyrus urma să trăiască știind asta până la sfârșitul domniei sale.

Capitolul 50

Mulţimea numeroasă adunată în Marea Heliosferă, împodobită, cu părul ridicat în halouri efervescente, cu haine confecţionate din materiale strălucitoare, cu inserţii luminoase, s-a despărţit în două şiruri. Aveau cu toţii feţele pictate cu sigiliul Domitrian. Am trecut prin mijlocul lor, escortată de preot.

Tyrus stătea pe un podium deasupra mulţimii, cu părul lui lung şi aranjat sub forma unei coroane de lumină deasupra capului, aşa cum îi şedea bine unui nou Împărat, cu o înfăţişare cât se poate de potrivită pentru un lider al Imperiului.

M-am uitat fix la el, fără să clipesc, după obiceiul Diabolicilor, gata să mor acolo, în faţa lui.

Grandisima Cygna a venit în faţă, înveşmântată în cele mai scumpe haine ale ei.

— Ucigaşa fiului meu, Împăratul Randevald, va fi sacrificată în foc pentru a marca începutul acestei noi epoci glorioase!

A ridicat mâna spre Servitorii ei, făcându-le semn să mă aducă mai aproape.

Nu m-am împotrivit când braţele lor m-au prins şi m-au împins în faţă, în genunchi. I-am văzut pe Diabolicii Cygnei, Hazard şi Anguish, stând lângă fereastră. Chiar lângă o mică nişă din perete care ducea spre containerul de dimensiuni mici, cât un sicriu, care urma să-mi fie ultimul cămin. Erau gata să mă facă să intru cu forţa dacă mă

împotriveam. Vedeam din locul în care mă aflam că era făcut din sticlă transparentă, cristalină. Aveam să fiu înghesuită înăuntru şi lansată spre cea mai strălucitoare stea.

— Condamnata are ceva de spus? a întrebat Cygna.

Am întâlnit privirea lui Tyrus şi am rămas tăcută. Părea asemenea unei statui măreţe, strălucitoare, atât de îndepărtat de mine, atât de distant, încât m-am întrebat dacă-i atinsesem vreodată trupul, dacă-i văzusem vreodată zâmbetul. Părea la fel de distant ca vidul din hiperspaţiu.

— Trăiască Împăratul, a spus Cygna şi a făcut semn din cap spre Diabolici.

Au traversat sala şi au venit spre mine, pregătiţi să mă conducă cu forţa spre ultima mea călătorie, în mormânt.

În clipa aceea, Tyrus a ridicat ambele braţe şi toată încăperea s-a cufundat în tăcere. Cygna l-a privit cu asprime, şi atunci mi-am dat seama că era o abatere de la ritual.

— Bunico, a spus Tyrus fără să se uite la ea, draga mea mamă a mamei mele şi rădăcină măreaţă din care a înflorit familia mea.

S-a aplecat spre ea şi a tras-o mai aproape, ţinând-o de mână.

— Îţi aminteşti cum ai jurat cândva că la urcarea mea pe tron te vei lansa în spaţiu?

Cygna l-a privit pentru un moment, apoi a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Lucrurile stăteau foarte diferit pe atunci, Supremaţia Ta.

— Da, da.

Tyrus i-a apropiat încheieturile degetelor de obrajii săi, susţinându-i privirea cu ochii lui reci, precauţi.

— Dar nu trebuie să jignim divinul Cosmos batjocorindu-ne jurămintele.

Am simţit cum îmi bubuie sângele în urechi. Am văzut-o pe Cygna cum se albeşte la faţă.

— Cu siguranţă glumeşti, a zis ea cu voce de gheaţă.

Hazard şi Anguish şi-au dat seama în acelaşi timp că Tyrus nu glumea. Mi-au dat brusc drumul şi-au sărit în faţă...

— Acum, a zis Tyrus, cu privirea aţintită asupra bunicii lui.

Servitorii ei, care veniseră înarmaţi cu arme electrice ca să le folosească împotriva mea, le-au întors spre Hazard şi Anguish şi au tras. Cei doi Diabolici au ţipat, dar au înaintat, ţinând piept curenţilor incandescenţi. S-au izbit de Servitorii care au încercat să-i împiedice, învăluindu-i şi pe ei în lumină, dar aceştia au continuat să încerce să le blocheze calea, cu un soi de devotament pe care niciun Excedentar nu-l arătase vreodată Grandilocvilor.

Când Anguish şi Hazard s-au prăbuşit la podea, cu trupurile vibrând din cauza curenţilor dogoritori, luminoşi de electricitate, în jurul lor era plin de cadavre de Servitori din cauza electricităţii care doar îi schilodise pe cei doi Diabolici. Din toate părţile auzeam strigăte şi urlete şi m-am întors spre mulţimea cuprinsă de agitaţie. Mai mulţi Servitori îi atacau pe Grandilocvi cu arme cu electricitate, cu bastoane greoaie, şi îi puneau la podea. Unii dintre agresori erau însă Grandilocvi – membrii eleganţi ai elitei îşi scoteau la iveală armele ascunse şi doborau ţinte alese în mod clar dinainte, îşi loveau victimele cu bastoanele după cap, trăgeau în ei cu arme electromagnetice. Dar cei mai mulţi dintre agresori erau *Excedentari*. Am văzut deodată un chip cunoscut, cu sigiliul Domitrian proaspăt tatuat pe cap şi mi-a stat inima.

Era tatăl lui Neveni şi îl ţintuia la podea pe Senatorul von Farth. Am aruncat o privire în lateral şi am văzut o altă femeie, pe care am recunoscut-o ca fiind de pe Lumina, punându-l la pământ pe Senatorul von Canternella.

Oameni de pe Lumina. Ce căutau ei aici, dându-se drept angajaţi ai familiei Domitrian?

Tyrus urmărea totul de pe podiumul lui de deasupra încăperii, în timp ce Cygna ţipa şi cerea să înceteze totul. Câţiva angajaţi se îmbulzeau să-i îngrijească pe cei răniţi de Hazard şi Anguish, în timp ce alţii îi legau cu iuţeală pe cei doi Diabolici care-şi pierduseră cunoştinţa.

Pe mine nu m-a atins nimeni.

Şi apoi, vânzoleala acţiunii pregătite cu atâta grijă s-a domolit şi jumătate dintre cei mai puternici oameni din Imperiu zăceau la picioarele celeilalte jumătăţi. Printre ei am zărit câţiva Grandilocvi cunoscuţi: Rothesay, Amador, Wallstrom. Moştenitori care supravieţuiseră din facţiunea Senatorului Impyrean. Ceilalţi care stăteau în picioare, gâfâind din cauza efortului, cu feţele strălucind de mândrie, erau oameni de pe Lumina care se dăduseră drept angajaţi.

Probabil că Tyrus îi adusese aici în secret, special pentru acest atac.

Slăbită din cauza şocului, vlăguită, Cygna i-a permis lui Tyrus să o ia iarăşi de mână. Tyrus nu arăta atât triumfător, cât mai degrabă epuizat – ca o persoană care îşi învinsese un duşman vechi, dar care nu găsea nicio glorie în asta.

— Bunico, i-a spus el Cygnei calm, ai ucis-o pe mama. Pe tata. Pe sora mea. Pe verii mei. Pe unchii mei. Pe mătuşile mele. Şi da – chiar şi pe răposatul Împărat, iubitul tău fiu.

Tyrus s-a întins şi i-a atins obrazul, de parcă s-ar fi minunat în faţa unei opere de artă.

— Chiar ai crezut că-ţi voi permite să conduci folosindu-te de mine, ca o viperă, gata să muşti în clipa în care nu te-aş fi ascultat?

— Ar fi trebuit să te las să mori în spaţiu, a icnit Cygna.

— Dar n-ai făcut-o, pentru că te gândeai să-l trădezi pe unchiul meu. Apoi ai intenționat să mă distrugi pe mine – și iată-ne aici. În clipa dinaintea propriului sacrificiu de foc.

Am privit cu stupoare cum pe figura acestei femei care nu se temuse niciodată de nimic înflorea teroarea.

Cygna a coborât de pe podium împleticindu-se; s-a îndepărtat de el și a aruncat o privire disperată în jur. Și-a văzut Diabolicii și aliații zăcând inconștienți la picioarele aliaților nepotului ei. Tyrus organizase lovitura de stat în săptămânile de când Cygna se aliase cu el în detrimentul propriului ei fiu.

— Regret că am întinat unul dintre cele mai sacre locuri cu acest act de violență, a spus Tyrus, dar trebuia să lovesc în singurul loc la care nu te-ai fi așteptat niciodată.

— Te-ai aliat cu Excedentarii împotriva Grandilocvilor! a strigat Cygna, uitându-se în jur cu oroare, de parcă ar fi fost martora unei abominații.

— M-am aliat cu cei care își doresc progresul împotriva celor care vor să impună stagnarea, a spus Tyrus cu simplitate. M-am aliat cu cei dornici să lupte pentru un viitor în loc să se resemneze să cadă pradă uitării. Și acum îți dau de ales. Vei muri, dar îți ofer șansa să te căiești.

— Să mă căiesc? a zis Cygna cu glas biciuitor.

— Sunt moștenitorul familiei regale Domitrian. Știu că îți pasă de familia noastră și de Imperiu, așa că mărturisește-ți păcatele de dragul familiei înainte să mori.

— Vrei să-ți fac viața mai ușoară înainte să mă omori? a întrebat ea cu răutate.

— Da.

— Și ce obțin cu asta? O să supraviețuiesc?

— Asta știm amândoi că nu se poate.

Cygna a deschis gura de parcă ar fi vrut să râdă de îndrăzneala lui, dar apoi situația periculoasă în care se afla a doborât-o. Chipul i s-a înnegurat.

— Aleg să dorm în timpul călătoriei care mă aşteaptă. Îmi vei da un sedativ injectabil. Ceva cu acţiune rapidă.

— O cerere destul de simplă. Mulţumesc, bunico, pentru că îmi ceri ceva ce-ţi pot da. Cât despre partea ta în înţelegerea asta...

I-a făcut semn să se întoarcă pe podium.

Cygna a mijit ochii. A urcat scările ţeapănă şi s-a întors cu faţa spre mulţime, părând sfâşiată între un sentiment de demnitate aprigă şi nevoia de a ţipa după ajutor, de a se panica.

— L-am ucis pe Randevald. Sin...

Glasul i-a ezitat o clipă, de parcă până şi Cygna, cea cu inima de piatră, ar fi avut nevoie să-şi înghită lacrimile.

— Singurul fiu ieşit din pântecul meu şi cel mai iubit dintre toţi. Mă bântuie ce am făcut şi mă va bântui până în clipa morţii. Am ucis mulţi alţi membri ai familiei, dar am făcut-o doar pentru binele Imperiului şi nu regret nimic.

Tyrus şi-a lăsat mâna pe umărul ei, privind-o pătrunzător şi încordat.

— Şi altceva?

Cygna a deschis gnra şi a închis-o la loc. Nu se aştepta la aşa ceva.

— Ce... altceva?

Tyrus a privit-o în ochi, transmiţându-i parcă un mesaj tăcut. Apoi a făcut semn din cap spre mine.

Gura Cygnei s-a strâmbat, de parcă ar fi cântărit mai bine ideea de a lua acel sedativ. Apoi s-a uitat direct la mine, păstrând pe faţă zâmbetul acela ciudat.

— Dacă asta e povara pe care vrei să o iei asupra ta, departe de mine să încerc să te împiedic, Tyrus. Te îndreptţi către propria-ţi distrugere atrăgându-i pe Excedentari de partea ta, aşa că poţi la fel de bine să mai faci un pas înainte şi să te căsătoreşti cu o abominaţie împotriva naturii.

Nemesis dan Impyrean, *eu* sunt cea care a pus la cale moartea stăpânei tale, Sidonia.

„Ea. *Ea.*" Am simţit că-mi fuge podeaua de sub picioare şi că nu mai am aer.

— Diabolicii mei au aflat de complotul tău împotriva mea, aşa că am grăbit-o pe fata aia, Pasus, să treacă la acţiune şi i-am sugerat că Ceremonia de Ungere ar putea fi o oportunitate minunată. Am învăţat-o ce să spună ca să te facă să-l bănuieşti pe nepotul meu. Fata aia proastă n-a înţeles *de ce* voiam să spună lucrurile alea, dacă tot urma să te omoare, dar a făcut-o oricum – şi nu şi-a dat seama nicio clipă că îşi pregătea propria ieşire din scenă. De vreme ce-l voiam pe Tyrus mort, ea devenea inutilă pentru mine. Cred că eşti mulţumit de mărturisire? a întrebat Cygna, întorcându-se către Tyrus.

Urechile îmi zumzăiau. Eram ameţită, abia am reuşit să mă concentrez asupra vocii lui Tyrus:

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, a spus. Vrei să fii sedată acum?

— Voi merge pe picioare spre moarte.

— Înţeleg.

Pe figura lui Tyrus se citea respectul. A cuprins-o pe după umeri şi a sărutat-o pe frunte.

— Îţi mulţumesc, bunico, pentru tot ce m-ai învăţat.

Şi cu asta, Cygna a ridicat bărbia şi a aruncat o ultimă privire către heliosferă – spre Diabolicii ei inconştienţi, spre mulţimea de duşmani de neînduplecat şi spre mine, cea pe care intenţionase să o trimită spre moartea pe care acum avea să o înfrunte ea însăşi.

— Văd că eşti cu adevărat cel mai viclean dintre Domitrieni, Tyrus, a început Cygna să-şi rostească ultimele cuvinte, aşa cum avea dreptul. În aceste ultime săptămâni, chiar am crezut că suntem aliaţi, că poate tu eşti

moştenitorul care urma să creeze un imperiu şi mai măreţ alături de mine. În loc de asta, tu ai complotat să mă omori. Vai, vouă tuturor, căci acum sunteţi conduşi de cel mai isteţ diavol. Zorii domniei lui răsar asupra acestui loc sacru pângărit de victimele trădării sale. Destul de potrivit pentru cel mai periculos dintre moştenitorii mei. Voi v-aţi ales soarta.

Vocea i-a scăzut la intensitatea unei şoapte pe care doar eu am auzit-o când a spus:

— Şi eu la fel.

Tremura atât de tare din tot corpul, încât era vizibil chiar şi pe sub veşmântul greoi de ceremonie, iar când doctorul nan Domitrian i-a întins sedativul aşezat pe o perniţă, a fost cât pe ce să-l scape din mână. L-a pus în buzunar, şi-a îndreptat umerii şi a pornit spre sicriul cristalin, s-a strecurat înăuntru şi s-a întins în timp ce încuietoarea s-a închis în urma ei.

Sub privirile noastre, sicriul Cygnei s-a detaşat de heliosferă şi a ţâşnit în beznă, urmând cursul spre cea mai strălucitoare stea din sistemul solar. Dacă ajungea pe stea şi lua foc acolo, era un semn bun pentru domnia lui Tyrus von Domitrian. Dacă era distrusă înainte de asta de forţele gravitaţionale, atunci urmau să fie oricum răspândite zvonuri că arsese.

Gândurile mi se învolburau acum că certitudinea morţii iminente mă părăsise. Îmi răsunau în minte ultimele cuvinte ale Cygnei, molipsindu-mi fiecare gând, pentru că îmi doream cu disperare să le dau crezare. Voiam să cred că unul dintre cei doi oameni pe care-i iubeam în tot universul nu-l ucisese pe celălalt.

Dar dacă spusese asta doar ca să obţină sedativul, dacă minţise...

Tyrus mi-a spus cândva că o minciună plăcută e mai uşor de înghiţit. Dacă era o minciună, era atât de atrăgătoare, încât îmi doream cu disperare să o cred.

Tyrus a coborât de pe podium, orbitor ca un soare datorită părului coafat sub formă de halou, conform cerinţelor ceremonialului helionic, şi veşmintelor aurii strălucitoare. Dar chipul lui, care putea fi de o cruzime neînchipuită, era acum blând, rugător, şi mi-a spus:

— Nemesis, ai auzit ce a spus?

L-am privit îngrijorată, sufocată de nesiguranţă.

— Cum aş fi putut să n-aud?

— Atunci lasă-ţi inima să-ţi şoptească adevărul. Ştiu că ai inimă. Şi eu am. Te voi iubi mereu, mi-a spus Tyrus şi s-a uitat la mine într-un fel care mi-a dat de înţeles că uitase de oricine altcineva din Marea Heliosferă.

Nu avea ochi decât pentru mine, la fel cum eu nu-mi puteam lua privirile de la el.

— Te vreau alături de mine. Vreau să conduci galaxia împreună cu mine.

I-am răspuns bâlbâindu-mă:

— Jură... *Jură-mi* că n-ai avut nimic de-a face cu moartea Doniei.

Şi-a dus mâna la piept şi a spus:

— Jur pe Imperiul meu.

Încă mai ezitam. Chipul Sidoniei mi-a trecut prin faţa ochilor, implorându-mă să am grijă. Dar a fost repede alungat de tentaţia de a-l lua pe Tyrus de mână. El era tot ce-mi doream, şi totuşi, nu puteam dezonora nici amintirea ei...

Dar Sidonia îşi dorise să fiu fericită.

Mi-am dat seama de asta şi am înghiţit cu greutate. M-am gândit la cât de încântată fusese când descoperisem sentimentele, când simţisem dragostea.

— Dacă aflu vreodată că nu e adevărat, l-am avertizat încet, n-o să am milă de tine.

Mi-a zâmbit.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva din partea ta, dragostea mea. Acum ia-mă de mână.

Dacă el era ucigaşul, aveam o viaţă la dispoziţie ca să descopăr asta. O puteam răzbuna a doua zi dacă aflam că el o făcuse. O puteam răzbuna peste zece ani, dacă aflam peste zece ani, dar aveam zece ani minunaţi înainte de asta. Aveam s-o plâng pe Sidonia pentru totdeauna, dar supravieţuisem o dată acestui pierderi şi aveam să-i supravieţuiesc din nou.

Mi-am ridicat ochii spre noul Împărat, spre chipul acela ce strălucea ca un soare deasupra mea, oferindu-mi una dintre razele lui pentru a mă scălda în glorie, dar nu era doar Împăratul – era Tyrus, tânărul care complotase împreună cu mine şi avusese încredere în mine şi-mi explicase ce erau fulgerele şi mă sărutase...

L-am luat de mână.

Pe faţă i-a înflorit un zâmbet glorios când m-a condus pe podium. Stăteam deasupra heliosferei pline de Grandilocvi şi Excedentari, iar aliaţii lui Tyrus continuau chiar şi acum să doboare adversari de-ai lui şi să-i ia prizonieri. Îi simţeam strângerea de mână sigură şi puternică. Privirea lui era într-atât de intensă încât mă ardea. M-am uitat la câmpul de bătaie unde în sfârşit reuşise să o învingă pe Cygna Domitrian. Plănuise masacrul în timpul lunii pe care o petrecuse consolidându-şi puterea în poziţia de nou Împărat. Probabil că îi fusese mai uşor să câştige aliaţi ca viitor Împărat decât ca Prinţ Moştenitor cu reputaţie îndoielnică. Complotase cu cei de pe Lumina şi-i strecurase aici drept angajaţi ai lui. A identificat susţinătorii Cygnei şi i-a neutralizat pe toţi odată. Şi a mers mai departe cu

spectacolul sacrificării mele, prefăcându-se supus faţă de Cygna, plănuind însă de la bun început ca ea să-mi ia locul.

N-ar fi trebuit să mă mai surprindă că Tyrus gândea mereu cu zece paşi înaintea tuturor. Cineva capabil să facă asta cu siguranţă nu avea nevoie să o ucidă pe Sidonia Impyrean doar ca să-mi protejeze mie viaţa.

Aveam nevoie să cred asta, aşa că am crezut. M-am hotărât. Am ales adevărul pe care mi l-a oferit Tyrus şi am sperat cu disperare că n-aveam să aflu niciodată că e otrăvit.

A sosit preotul pentru a-l unge pe Tyrus Împărat de drept. Dar când s-a întins după mâna lui Tyrus, a văzut-o strângând-o pe a mea. Iar Tyrus nu a vrut să-mi dea drumul, în timp ce stăteam împreună înaintea preotului helionic.

Preotul a dat înapoi.

— E o Diabolică, a spus el, înfricoşat. Nu pot binecuvânta o Diabolică.

Am dat să-mi retrag mâna, dar Tyrus m-a strâns mai tare, ţintuindu-l pe preot cu privirea.

— Aş prefera să rămâi să slujeşti la Chrysanthemum. Nu văd de ce am avea obiective opuse. Dar dacă nu o ungi pe ea, nu mă ungi nici pe mine. Nemesis va fi Împărăteasa mea.

— E o abominaţie împotriva Cosmosului Viu. Niciun Împărat nu poate renunţa la ungere, iar eu nu voi binecuvânta o Diabolică!

Tyrus s-a mulţumit să zâmbească.

— Priveşte în jur, preotule. E o epocă nouă. Şi dacă e nevoie, te voi lăsa în urmă.

Spunând asta, şi-a apropiat obrajii de degetele mele şi a întors spatele preotului. În Marea Heliosferă s-au auzit

câteva icnete înăbuşite, dar nimeni nu a îndrăznit să-l contrazică pe noul Împărat Tyrus Domitrian. În vreme ce coboram amândoi, lăsându-l pe preot singur cu flaconul lui de ulei binecuvântat de stele, dar nefolosit, au început să răsune aplauzele.

Grandilocvii şi Excedentarii ne-au făcut loc să trecem printre ei, iar mie îmi bătea inima să-mi sară din piept, pentru că eram conştientă de cât de mult însemna ceea ce făcea Tyrus. Nu lăsa în urmă doar credinţa helionică, ci şi pe toţi cei care se agăţau de vechile obiceiuri.

M-am oprit în pragul uşii, ca trezită dintr-un vis.

— Tyrus, cum e posibil aşa ceva? Poţi să-ţi asumi riscuri în poziţia de nou Împărat, dar imperiul ăsta n-o să accepte să te căsătoreşti cu o Diabolică. Chiar şi Excedentarii mă cred o abominaţie!

— O să fac orice sacrificiu e nevoie pentru epoca în care vreau să intrăm, Nemesis, mi-a spus privindu-mă cu gravitate. Dar nu şi pe acesta. Nu renunţ la tine. *Niciodată*.

Cygna a spus cândva că puterea îi schimbă pe oameni. M-am uitat la Tyrus şi am avut o presimţire ciudată. Nu ştiam ce ne aştepta în următoarele luni sau în următorii ani, dar tot ce puteam spera era că isteţimea lui avea să rămână la fel de nobilă, la fel de pură cum credeam că era – altfel, Tyrus avea toate şansele să devină cel mai înfricoşător Împărat.

Apoi m-a tras mai aproape de el şi m-a sărutat sub privirile tuturor celor prezenţi în Marea Heliosferă.

I-am simţit buzele aşa cum mi le doream: moi şi calde. Ne-am strâns în braţe, Tyrus îmbrăcat în veşmintele de ceremonie, iar eu în hainele pe care intenţionasem să le port pe ultimul drum.

Unii ar putea spune că suntem un cuplu monstruos, şi ar avea dreptate.

În felul nostru, eu și Tyrus suntem amândoi niște scorpioni, creaturi periculoase care traversează împreună cele mai periculoase râuri. Poate că împreună putem înțepa, dar putem, de asemenea, și să plutim.

Poate că scorpionii sunt singurii care se pot salva unul pe altul.

Orice ne-ar aștepta în viitor, vom fi mereu noi doi deasupra întregului univers, și vai de cei ce-ar îndrăzni să ne iasă în cale.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro

Nemesis e o Diabolică – un monstru, ar spune unii –, un umanoid creat în laborator special pentru Sidonia, fiica Senatorului von Impyrean. E nemiloasă, are o forţă fizică de temut şi i-a fost încredinţată o singură misiune: să ucidă pe oricine ar vrea să-i facă rău Sidoniei. Şi-ar da bucuroasă viaţa pentru ca aceasta să fie în siguranţă. Aşa încât atunci când Împăratul află de ereziile Senatorului Impyrean şi-i porunceşte să i-o trimită pe fiica lui la curtea galactică, Nemesis e cea care, deghizată, îi va lua locul Sidoniei. Odată ajunsă acolo, va descoperi că politica e un adevărat cuib de vipere, unde trebuie să se adapteze rapid pentru a supravieţui, folosindu-şi alte abilităţi decât cele fizice. Astfel, în mijlocul pericolelor şi al rebeliunilor, Nemesis îşi va descoperi umanitatea şi, poate, va găsi calea de a salva lumea.

Diabolica este o poveste despre curaj, maturitate şi găsirea identităţii într-o lume în care nu ştii cine îţi e prieten şi pe cine te poţi baza.

young art

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* 14+

IDENTITATE & PRIETENIE

9 786068 811505